

СЮЗЪН ДЖОНСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

БЛЕЙЗ

„Сюзън Джонсън?
О, тя е най-добрата в жанра!“
„Романтик Таймс“

СЮЗЪН ДЖОНСЪН БЛЕЙЗ

Превод: Ивелин Иванов

chitanka.info

За първи път в живота си тя се сблъсква с мъж, когото не може да плени. Богатата наследница Блейз Брадок, известна със своята дързост, се опитва да убеди загадъчния индианец-абсароки да продаде земите си на нейния баща, но попада под непреодолимото въздействие на стройното му мъжествено тяло и прелъстителния поглед на тъмните му очи.

Джон Хейзард Блек е високообразован син на индиански племенен вожд, който добре осъзнава стойността на земята си. Джон знае, че златото, което се крие в недрата ѝ, ще донесе мечтаното спасение на абсароките и дори зашеметяващата красота на Блейз не може да промени решението му.

ГЛАВА 1

Бостън, февруари 1861

Силни смугли ръце, галещи бавно топъл гръб...

Една крехка жена с ухание на летни рози...

Сенки и полумрак в един самотен вестибюл...

Той усещаше опората на износената ламперия от орехово дърво зад гърба си. Лионската коприна под пръстите му, ефирна и затоплена, заливаше сетивата му с наслада. Отпивайки бавно от удоволствието, той плъзна ръцете си по покрития с коприна гръб на притисналата се към него жена, по надипленото ѝ деколте, за да ги склучи накрая леко около голите ѝ рамене. Тя ухаеше на виолетки и когато той обърна непринудено глава, за да хвърли един бегъл поглед към мрачния вестибюл, брадичката му се докосна до напарфюмираните ѝ златни къдрици, меки като пух.

— Надявам се, не съжالياваш, че те убедих да дойдем тук — бе сдържаното ѝ, едва прошепнато въведение.

— Не, не съжالياвам — отвърна ѝ дълбокият, дрезгав мъжки глас.

— Ти си най-невероятният мъж, когото съм виждала някога на север или юг от линията Мейсън-Диксън — измърка тя с медения си южняшки, пищен като самур акцент, докато тялото ѝ се придвижваше предизвикателно към очевидно възбудения мъж.

Едно басово, неразбираемо промърморване прие скромно подсладения комплимент и тъмните му като безлунна нощ очи се спряха върху красивата жена, приютена в неговите ръце.

Високият мъж с бронзов тен, със съвършено като на елинска статуя лице, с буйна гарванова коса и поразителни, искрящи очи беше облечен в пищените дрехи на индианците от равнината — реснисти лосови кожи, украсени с хермелин и пера, мокасини с криволичещи по тях ленти в златно, червено и черно, изящна огърлица от мечи нокти и пера, спускаща се по леко откритите му гърди.

Точно тези едри, мускулести гърди бяха в момента обект на прехласнатото внимание на дамата. Тя галеше очертанията им с дълги, непринудени движения. И тези две тела, едното високо и мускулесто, другото фино и крехко, притиснати едно към друго в полумрака на вестибюла на втория етаж, продължаваха своя само загатнат разговор, воден с помощта на плавни движения на тялото и нежни ласки на ръцете.

— Откъде си? — прошепна екстравагантната жена, облечена в пищна рокля в стила на френския двор. Ръката ѝ се промъкна надолу и после под колана на неговите кожени гамаши.

— От Монтана^[1] — отвърна мъжът с ястребово лице, поемайки рязко въздух.

— Кое племе обитава тези земи? — попита тя с дълбокия си мек глас. Въпросът ѝ намекваше по-скоро за дрехите му, докато пръстите ѝ вече докосваха неговата очевидно набъбнала мъжественост.

Той преглътна, преди да отговори.

— Абсароки^[2] — каза той и усети как мигновено малката ръка прекъсна своето пътешествие. Отгатнал причината за това, той промърмори в допълнение: — Планинските врани. — Това бе името, познато на външния свят.

Дискретните ѝ пръсти отново се задвижиха, прокрадвайки се напред, наслаждавайки се на твърдите като камък, жилави, мускулести форми. Всеки нерв от пламналото ѝ тяло се разтапяше в огъня на неопитомената сила, скрита под смуглата кожа. Тя усещаше годините, прекарани във физическо натоварване и упражнения, можеше почти да вдъхне от аромата на необятната прерия и нейните планини. Той беше с няколко инча по-висок от повечето мъже, силен, мълчалив, възплъщение на благородна натура и свободолюбие.

Но защо все още не я беше целунал? Защо, леко раздразнена се питаше тя, след като бе абсолютно ясно, че не е безчувствен към чара ѝ. Лилибет Рейвънкур не бе привикнала да среща такъв отпор — мъжете се бяха хвърляли в краката ѝ откакто бе станала на шестнадесет. С една копринена въздишка тя се плъзна по стройното му тяло. Деликатното ѝ движение, усъвършенствано дълго, умело балансирано в неотразимия, изкусно завоалиран нюанс между намека и въздържаността, я притисна до мъжката му твърдост и тя усети нарастването ѝ, въпреки че мъжът, обхванал я леко в своите обятия, не

издаде нито звук. „Сега ще ме целуне“, помисли си тя и прекрасното ѝ лице, обградено с руси къдрици, се повдигна в очакване.

Но той не я целуна. Вместо това неговите силни ръце обвиха гърба и ръцете ѝ и повдигайки се с едно гъвкаво движение на мускулите на бедрата и бицепсите си, мъжът сложи край на любовните предисловия. Той бързо я понесе в най-близката спалня, а пищните дипли на светложълтата коприна, спускащи се от ръцете му, оставяха диря по коридора зад него като бледи, проблясващи потоци.

След това, само миг по-късно, той я целуна. Целуваше я навсякъде, докато бавно събличаше дрехите ѝ. Устните и езикът му галеха всяка извивка, издатинка или трапчинка, всяко надигнало се връхче и всяка сладостна равнина. Той я целуваше на места, където никога не я бяха целували, и отначало тя си помисли, че ще умре, когато усети горещия му дъх там... Но не умря, разбира се, и когато езикът му последва недвусмислената посока, в която го водеха устните и зъбите му, докосващи и възбуждащи я. Вече бе убедена, че никога не се е чувствала по-близо до рая.

Тя успя да дойде на себе си само за няколко мига, докато той се изправи, за да съблече дрехите си. След като изу мокасините си, той свали кожената си риза през главата с едно-единствено мъжествено движение.

— Ами ако някой влезе? — прошепна тя, докато го наблюдаваше как с едната си ръка мята огърлицата на таблата на леглото, а с другата смъква кожените гамаши от стройните си бедра. Измъквайки се от украсените с ресни панталони, той ги остави да лежат на пода, няколко сантиметра встрани от купчината дантелени фусти, плод на шестмесечния ръчен труд на дузина слугини. Висок, широкоплещест, със строен, жилав торс и бедра, на фона на които се очертаваше красиво оформеният белег на неговата възбуда, мъжът измина краткото разстояние до леглото. Погледът на Лилибет се снижи, сякаш бе омагьосан от гледката, и тя почувства как огънят между бедрата ѝ се разгоря още по-силно.

— Не се страхувай — успокои я тихо той, докато тялото му се спускаше над нейното. Обзет от усещането за пулсиращата си възбуда, която проникваше в нейната женствена сладост, той вдигна дългите си мигли и погледна лицето ѝ. Очите ѝ бяха затворени плътно, а устните ѝ

— леко разделени. Дишането ѝ се прекъсваше от време на време от кратки, задъхани стонове.

Дамата, изглежда, бе доволна. Той забрави за въпроса си и се наведе, за да целуне нежно разтворените ѝ устни.

Три сгради по-надолу по леко спускащата се улица, издигната достатъчно, за да предоставя чудесна гледка към реката Чарлз, едно младо момиче с непокорна огненочервена коса бе застанало до прозореца на спалнята си, вперило поглед във влажния, непрогледен мрак.

— Още една мъглива нощ — изхлипа тя и дръпна тежката дантелена завеса зад малкия прозорец. — Предполагам, че утре пак ще е прекалено дъждовно за езда.

Възрастната жена, която приготвяше леглото ѝ, не обърна внимание на въздишката и обезсърчената забележка.

— Елате, мис Венеция, седнете, а аз ще разреша косата ви.

Облеченото в нощница момиче прекоси с босите си крака розовия плюшен килим и се просна унило в леглото.

— По дяволите, Хана, ако скоро не изляза навън, за да пояздя, ще умра от скука!

— Мис Венеция — запротестира бившата ѝ дойка, сега нейна лична прислужница, — внимавай какво говориш. Ако само те чуе майка ти, сигурно ще те остави без вечеря поне за седмица.

Без да обръща внимание на заплахата, младата жена сбърчи лицето си в кратка гримаса.

— След като я виждам само за чая, и то през малкото дни, когато е вкъщи, и то ако няма главоболие, рискът да ме чуе едва ли е голям, Хана. Освен това татко няма нищо против да кълна от време на време. Той казва, че всеки трябва някак да се освобождава от напрежението. А когато си момиче, почти всички други начини за освобождаване от напрежението са недостъпни за теб. Освен ходенето по магазини, разбира се — завърши тя унищожително. — Нали мама точно така прекарва живота си.

— Хайде, котенце, не е чак толкова зле. — Хана бе свикнала да утешава тези детски избухвания и мрачни настроения още откакто Венеция се бе появила на бял свят.

Крехкото младо момиче се изпъна унесено по гръб на леглото. Разпръснатата ѝ червена коса беше в кресцящо несъответствие с розовите чаршафи. Мрежестото покривало на леглото, заедно с цялото обзавеждане на стаята, бе подбрано от майка ѝ, която упорито отказваше да се примири с колорита на своята дъщеря. Мис Венеция покри мрачно главата си с ръце и отново въздъхна.

— О, Хана, напротив. Единственото интересно нещо в живота ми е ездата, а аз не съм яздила вече седмица. Дъжд, дъжд, мъгла, дъжд, студ, всеки ден... — Трета въздишка, мелодраматична и протяжна, се понесе в богато обзаведената стая.

Това действително беше една типична за Бостън студена зимна вечер, влажна и неясна, а уличните фенери, обвити в гъста мъгла, разпръсваха странно зловеща светлина.

Недалече от къщата, където младото момиче се оплакваше от студа, в една от разкошните гостни на построената в готически стил сграда на Бийкън стрийт, нощта съвсем не беше така мразовита. Всъщност атмосферата беше даже доста разгорещена, породена от блесналото от пот, стройно, смугло тяло на мъжа, даряващ с удоволствие трескаво възбудената жена под него.

Неукротимото му желание я покоряваше така варварски, а невероятното му тяло и силните му ръце я довеждаха до безпомощност. Усещането, че е обсебена, че се е предала, бе надделяло и подпалило страстта ѝ до безпаметност. Тя стенеше, от нея се откъсваха леки възгласи на удоволствие, прекъсвани от пресекливите ѝ въздишки при всяко бавно движение на неговите стройни бедра. При всяко отдръпване нейните бели, украсени с пръстени ръце се впираха в бронзовия гръб на напрегнатия мускулест мъж, докато той се осея с издрани до кръв белези.

Без да обръща внимание на резките от нокти по гърба си, той шепнеше до изящната гънка на шията ѝ любовни, чувствени слова на някакъв странен, непознат език, чиято необичайност я възбуждаше още повече, докато ритъмът на умелите му движения в нея я разпъваше на кръста на удоволствието. Едно леко захапване на здравите му бели зъби по меката плът на гърлото ѝ заля пулсиращите ѝ сетива с вълната на страстта. Влажните ѝ устни се разтвориха и тя

извика в мига, в който екстазът достигна връхната си точка, разкъсвайки тялото ѝ, неусмирим като дъжда, блъскащ се в прозорците.

Мъжът погледна към вратата и закри нежно устните ѝ със своите, заглушвайки вика, издаващ непозволената им близост. Едва тогава, след като прикри вопъла на нейното удовлетворение от останалите гости, той си позволи сам да достигне до своя връх на удоволствието.

Легнал след това по гръб, обгърнал нежно жената до себе си, той се чудеше дали тя ще е от оня тип дами, които питат за скалповете. Откакто бе влязъл в бостънското общество преди четири години — благоприличното състояние в злато му бе осигурило добър прием — той бе открил, че високопоставените дами реагират по два основни начина — или с ужас, сякаш един евентуален роб се бе промъкнал неканен до тях право от конюшните, или с очевидна сласт. Жените от втория тип също се делиха на две категории — изпитващи искрено съчувствие към тежкото положение на коренните жители на Америка, и другите, заинтересувани от броя на скалповете, които бе отнел.

Една бледа ръка се плъзна по гърдите му и прекъсна размислите му. Крехката красавица прошепна със своя нежен, мелодичен и провлачен изговор наивния си въпрос:

— Много ли... врагове... си убил? — Думата „врагове“ бе произнесена с допълнително удължени срички.

За миг мъжът остана безмълвен и неподвижен — от блестящата си черна коса, разпръсната по раменете му, до хермелиновите украшения по глезените си, които той не бе имал времето или търпението да сваля. След това устните му се разтвориха в усмивка, той прокара ръце под нейните и я повдигна върху гърдите си. Вперил поглед в красивото лице, отдалечено само на сантиметри от неговото, той каза много, много тихо:

— Тази година открих в Харвард толкова малко врагове, че свалянето на скалпове хич не вървеше добре.

Тя запротестира леко от прозаичния отговор и потръпна от удоволствие, притискайки се към тялото му. Малко след това пълната долна устничка на дамата се нацупи кокетно:

— Е... не ми казвай тогава.

— Не ме питай... тогава — отговори той меко, а усмивката му се разшири още повече.

— Ти ме подведе. — Пищният чарлстънски изговор бе флиртуващо приглушен.

— С риск да опровергая дамата — каза той с добронамерен смях в очите си, — ще кажа, че по този въпрос може да се поспори.

Една бавна, чувствена усмивка отвърна на забележката му.

— Какво правиш в Бостън — деликатната пауза бе примесена с изящно загатване — иначе? — Малкото ѝ краче се промъкна прелъстително между краката му.

— Освен това ли? — прошепна той. Възбудата му отвърна бързо на допира на пухкавите ѝ бедра, които се плъзгаха лениво върху тялото му. — Ходя на училище — отвърна той лаконично. Дамата едва ли желаше да чуе дългия вариант на отговора, който започваше със споменаването на златната треска в Калифорния и действията на американското правителство по отношение на прерийните племена през 1851 година. Бащата на Хейзард бе осъзнал, че сблъсъкът с потока от емигранти на запад е неизбежен, и когато единственият му син порасна достатъчно, той го изпрати да се учи на изток. Имайки предвид времето, мястото и нежните потръпващи женски бедра, Хейзард обедини набързо причините, поради които бе в Харвард, и каза:

— Баща ми настояваше да опозная пътищата на белия човек.

Тя наведе глава и бавно прокара език по горната му устна.

— Ти — въздъхна нежно тя — сам би могъл да даваш уроци.

Очите му издаваха, че се забавлява, а гласът му прозвуча с кадифен тембър:

— Благодаря ви, мадам.

Тя го галеше и милваше, нежните ѝ ръце се плъзгаха по мускулите на раменете му, после към гърдите му и обратно към гърба.

— А имаш ли име? — попита тя и пръстите ѝ се заровиха в тъмната коса, пръсната по раменете му.

Той замлъкна за миг, спрял от непреднамерената ѝ арогантност, но преценил, че въпросът е добронамерен, отговори директно:

— Измежду белите или индианците?

— И двете. — Тя отметна неговата дълга черна коса от рамото му.

— Тук съм известен като Джон Хейзард Блек. Името ми между абсароките е Ис-биа-шибидам Дит-чилиаш — Хейзард Черната пума.

Нацупвайки се отново чаровно, жест, който според него чудесно допълваше благоуханния ѝ чар, тя прокара чувственото си езиче по долната си устна и каза:

— Не ме попита за моето име.

Подобна мисъл не му бе минавала през ум.

— Извини ме — каза Хейзард лицемерно любезно, — но ти така ме разсея. И продължаваш да го правиш — допълни той, а движението на бедрата ѝ продължаваше да обърква мислите му.

— Кажи ми името си. — Той прокара нежно ръце по извивката на копrienеното ѝ задниче и спря за миг, когато тя му отвърна с въздишка. След това Лилибет се плъзна лениво по най-верния показател на намеренията му и тъй като домакинята на тазвечерния прием скоро щеше да забележи не само неговото отсъствие, а и това на компаньонката му, ръцете му продължиха да я масажират бавно. Неговата надигаща се мъжественост пламенно се противеше на здравия разум. Нежната Лилибет, която, както току-що бе разбрал, беше зълва на домакинята, впери поглед в тъмните му очи и прошепна нежно:

— Толкова скоро?

— Както сама виждаш — отвърна той с чаровна усмивка, усъвършенствана в многото подобни разговори с благородни дами, изгарящи от нетърпение да бъдат прелъстени, — твоите достойнства — гласът му премина в дрезгаво мъркане, докато изящните му бронзови пръсти се спуснаха надолу по пухкавата розова плът и проникнаха във влажното ѝ, топло, хлъзгаво местенце, — ме впечатляват. — Той не се бе учил в Харвард само на това, как да отпива от шерито си и да разговаря на философски теми. Бе изучил в Нова Англия всяка нова вариация на универсалния език на любовта. След това той целуна връхчетата на пръстите ѝ едно по едно и когато прокара език по палеца ѝ, тя прошепна:

— Моля те, Хейзард.

— Толкова скоро?

— Веднага, моля те, за бога, моля те.

Неговите дълги пръсти бяха продължили да се движат дълбоко в нея с ловкост, на която би завидял всеки артист.

— Тихо. — Той я целуна леко, след това прокара възбуждащо свободната си ръка по изкусителната закръглена извивка на гърдите ѝ, спирайки се само за малко върху набъбналите, твърди зърна, които копнееха за докосването му. И когато след цяла бездиханна вечност, както ѝ се стори, палецът и показалецът му се притиснаха към розовото връхче и леко го подръпнаха, дамата изстена с нисък, потръпващ вопъл. Плъзгайки се бързо напред, той я увлече със себе си. Косата му беше прибрана и Хейзард усети рязко подръпване, след което придържащата я кожена връзка се освободи.

— Моля те!

И мислите му за връзката се стопиха. Без да се напруга, той повдигна златокосата дама с умоляващи очи и притисна нейната очакваща мекота към твърдостта на тялото си. След това докосна леко стройните ѝ бедра. Главата ѝ се отметна назад, тя извила леко с трептящ от удоволствие глас и ръцете ѝ оставиха неравна, пухкава следа върху гърдите му. Хейзард я повдигна няколко пъти, за да ѝ предаде чувствения ритъм, който след малко тя самата пое, яздейки го с бавни, протяжни движения. Докато ръцете му продължаваха да гаят нейните бедра, той се отдаде на удоволствието, което нарастваше на тласъци.

Ушите му, тренирани от практиката и необходимостта да долавят и най-лекия шум, дочуха как вратите на гостната долу леко се отвориха и затвориха и по-разумната част от неговото съзнание му нашепна да преустанови тази игра на удоволствие в името на благоразумието... или поне да угаси светлините. Но безразсъдната част от съзнанието знаеше добре, че няма нито мъж, нито звяр в Бостън, от които да се бои, така че той предпочете да продължи. В края на краищата в момента бе обърнал гръб на здравия разум, а и се приближаваше към мощната си кулминация.

Той погледна, когато вратата се отвори, за да прецени опасността, и неговият тъмен, замъглен от страстта поглед срещна за един кратък миг смаяните очи на домакинята. На лицето ѝ проблесна гняв малко преди да затръшне рязко вратата. Тук ще са необходими обяснение и тактично извинение, помисли си той, миг преди жената под него да се отпусне в ръцете му и той самият да си позволи да свърши.

Половин час по-късно той вече бе слязъл на долния етаж, оправил дрехите си, опрял широките си рамене на един от декоративните пиластри в просторната гостна, оглеждайки с чаша бренди в ръка позлатените, накичени с бижута членове на бостънското висше общество.

Една от дамите все още се бавеше на горния етаж с напълно опропастана фризура. Той бе уверен, че паникьосаната слугиня прави всичко възможно, за да я приведе в ред и госпожа Тиодор Рейвънкур да се появи отново в целия си помпадурски блясък.

Екзотичното облекло на Джон Хейзард Блек блестеше отново в цялото си величие и само най-проницателните биха забелязали, че сплтеният кожен шнур, с който доскоро бе вързана косата му, сега липсва и е нелепо заменен с една бледосиня панделка, открадната набързо от майсторски украсената рокля на Лилибет. Някъде из разбъркания хаос от копринени чаршафи и завивки лежеше един сплетен шнур и Хейзард се надяваше, усмихнат дяволито в себе си, че той ще бъде намерен от някоя слугиня, оправяща леглото, а не от нощните обитатели на стаята.

Не бяха минали и пет минути, откакто бе слязъл долу, а домакинята, Корнелия Дженингс, усмихваща се и разменяща добронамерени реплики, вече прекосяваше гостната, привидно без предварителна цел. Хейзард отлично разбираше накъде се бе запътила тя, знаеше, че идва към него и я гледаше как напредва леко объркана. След известно време домакинята достигна до него и когато се приближи достатъчно, за да не бъде чута от другите, прошепна яростно:

— Как можа, Джон?! За бога, та тя ми е снаха! Въобще ли не те е грижа за мен? — Фразата бе изсъскана, а очите ѝ проблеснаха от раздражение.

Поглеждайки към красивото разтревожено лице, Джон каза успокояващо:

— Разбира се, че ме е грижа. Аз те обожавам, Корнелия. — И когато хубавото ѝ лице леко се отпусна, промърмори тихо в добавка: — Ти, сладурче, си най-чаровната... домакиня... в Бостън.

Модно облечената млада жена омекна от комплимента и пристъпи към друг, по-неотложен въпрос. Гневът в бледосивите ѝ очи

се стопи и те пламнаха от чувство, добре познато на високия мъж, облечен в лосови кожи.

— О, Хейзард — въздъхна домакинята, а ръката ѝ, прикрита от диплите на обемните ѝ поли, се прокрадна към неговата. — Минаха цели четири дена. Липсваше ми.

Хейзард кимна с разбиране в тъмните си очи.

— Знам. Изпити, любов и преподавател, който отказва да бъде любезен.

Усетили неговата едва доловима взаимност, пръстите ѝ стегнаха хватката си и с едно раздвижване на копринените си поли тя го дръпна от стената.

— Горестта съм приготвила от любимото ти бренди. — Очите ѝ, страстни и проучващи, срещнаха палавия му поглед и го подканиха леко по посока на стълбището.

Той се вгледа замислено в нейния профил, след това се усмихна на парещия ѝ, умоляващ поглед. Когато нещо трябва да бъде направено, то може да бъде направено, помисли си Хейзард. Той дължеше на младостта си куража да прави подобни заключения. А с пленителните дами на Бостън те намираха и свое ново приложение. Поемайки дълбоко въздух, той пресуши чашата си с бренди и се остави да бъде поведен още веднъж към горния етаж.

За втори път през тези няколко часа Хейзард се озова върху копринени чаршафи, опитвайки се ловко и с въображение да даде най-доброто от себе си в името на спазването на приятните социални привички на бостънския хайлайф.

[1] За улеснение е използвано наименованието Монтана, въпреки че през 1861 г. то още не се е било наложило. През 1854 г. северната част на неорганизираната индианска държава е присъединена към Небраска, след това е включена в територията на Дакота, която през 1861 г. е откъсната от Небраска. След като границата на златодобива се премества към северните части на Роки маунтинс, територията на Айдахо се образува през 1863 г. от части от Уошингтън и Дакота, обхващащи днешните Айдахо, Уошингтън и Монтана. Монтана съществува от 1864 г. с временна столица Бенък. — Б.авт. ↑

[2] Абсароките са отцепническа група от хидатса, мигрирала на запад. Различни източници посочват, че това е станало около 500

години или най-късно през 1776 г. След преместването те са се нарекли абсароки или „деца на птицата с голяма човка“, вид, който вече не се срещал в страната им. В езика на хидатса „абса“ означава голяма, хитра птица. Оттам е дошъл и френският превод, *gens de corbeaux*, т.е. врана. Те никога не се наричали така, въпреки че това е името, използвано от всичките им съседи. В знаковия език знакът за индианец врана се прави с повдигане на ръцете напред на височината на раменете и движение като махане на птичи криле. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 2

Годините на Хейзард, прекарани в учение в Бостън, имаха двойствен характер. Той, без да се оплаква от това, бе преследван заради чара и сексапила си. Привикнал с флирта и удоволствията, както се полагаше на един абсароки-воин, Хейзард се справяше лесно с благосклонността на нежния пол. Но встрани от обикновеното безделие и любовните игрички той отделяше значителна част от всеки свой ден на учебния режим. Подчинявайки се на заръката на баща си, оползотворяваше оптимално времето си, верен на своята мисия — да се образова, за да помогне така на своето племе да приеме предизвикателствата на бъдещето. Хейзард никога не забравяше за какво е бил изпратен.

Насърчаван от своя чичо Рамзи Кент, преместил се да живее тук йоркширски баронет, приет в племето чрез брака си с лелята на Хейзард, той изучаваше геология под ръководството на именития швейцарски естествоизпитател Агасис, който бил поканен да изнесе курс от лекции в Харвард през 1847 година, и решил да се установи там, след като му било предложено постоянно лекторско място.

Сбирката „Агасис“, учредена две години преди приемането на Хейзард, се превърна в негов втори дом. Помагащ доброволно при съставянето на нейния каталог, той скоро откри в Луис Агасис близък и разбиращ приятел. Наближаващ петдесетте, Агасис беше приятен, словоохотлив човек, по детски искрено отдаден на науката и със засилен интерес към съвременната политическа обстановка. Хейзард беше преживял някои от най-приятните си мигове в прашните работни кабинети на музея в разговори с професора. Той се учеше от Агасис, слушаше и понякога спореше с него за политика, подтикван от своя, присъщ на младостта ревностен идеализъм.

Чрез Агасис, Хейзард опозна Холмс, Емерсън, Лоуъл и Лонгфелоу, за пръв път научи за борбата за равноправие на жените и се запозна с разискванията по отцепничеството и отменянето на

робството, особено силно изразени социални течения по това време. Желанието за промяна се носеше във въздуха.

Когато все пак му се искаше да си почине от учението, Хейзард позволяваше на своите по-малко ученолюбиви колеги да го придумат.

— Хайде, Хейзард, време е да се повеселим.

— Имам много работа.

— По дяволите... остави я за утре.

Младият мъж във вечерен костюм направи още една крачка в спретнато подредената стая на Хейзард, настани се грациозно на един претрупан с учебници стол и започна да му досажда с леко замъгления си бостънски акцент:

— Хайде де, каним се да идем на вечерта на Мамчето, която провеждаме всеки четвъртък. Тя специално ме уговаряше да доведе „оня симпатичен млад мъж от Йелоустоун“. — Една бърза усмивка потвърди думите му. — Последния път с всички тия приказки за Лонгфелоу и Хиаята си я омагьосал така, че чак връхчетата на шала ѝ от пера били настръхнали.

— Може би следващия път, Паркър — отклони учтиво предложението Хейзард. — Наистина, имам да уча страшно много.

— Сестра ми Ейми ще е там.

— Тя е прекалено млада. — Хейзард си припомни младото момиче, облечено в бяло и готово за женене. Не беше в негов стил.

— Сещаш се за Бет, Хейзард. Ейми е другата ми сестра, женена за Уидърспуун. Тя ме разпита специално за теб. Май че беше нещо за твоите мрачни тъмни очи — подразни го Паркър.

Хейзард си припомни сестрата, въпреки че беше забравил името ѝ. Тя имаше абаносова коса, светла кожа и пазва, която привличаше оня тип погледи, сполучливо наречени „креватни“. Беше седнала една вечер срещу него на масата, но той и Паркър не се задържаха тогава достатъчно дълго, за да успее да разбере дали Ейми е готова на нещо повече от влюбени погледи.

— Не знам — каза Хейзард уклончиво, докато спомените му се въртяха около феноменалния бюст.

— Кажу ми, че трябва да дойде, Фелтън — обърна се Паркър към красивия слаб мъж, който току-що бе прекрачил прага, пременен като за случая с бяла вратовръзка.

— Трябва Хейзард — обяви Фелтън със своя откровен маниер на говорене. — Сбирките на Паркър „Мамчето си е у дома“ са чудесно предястие. Наели сме стая в „Шоудлингс“. Днес Мънроу има рожден ден и ние му обещахме да му поднесем Сара и приятелките ѝ, завързани с червена панделка.

— Това можете да го направите и без мен.

— А кой, освен теб би могъл да спре Мънроу да изпотроши всичко? Трябва да дойдеш. Той не слуша никой друг.

— Апропо, Хейзард — добави Паркър, — Ейми спомена, че съпругът ѝ е в Ийри за една седмица. Не разбирам защо ли го каза — продължи той с дяволито повдигната вежда.

— Ийри... — бавно повтори Хейзард, давайки си сметка за интересните възможности.

— На двеста мили отгук и без никакъв нощен влак за насам — му напомни Паркър.

Фелтън и Паркър си размениха доволни погледи. Хейзард погледна първо единия, после другия. Той също се усмихна.

— Дайте ми десет минути да се стегна — каза меко той.

Наистина, разпределена между вниманието на колеги и партньорки в леглото и занимания с науките, пролетта на последната година на Хейзард в Харвард беше изключително натоварена. Учебните предмети и писмените задания изискваха определено количество енергия, както и безкрайните връзки със снахите от Бийкън стрийт, както и учтивата Ейми Уидърспуун, които до една той успяваше да задоволи учудващо често.

Външни сили се намесиха в напрегнатото му ежедневие, когато надигащото се напрежение между Севера и Юга експлодира през април при Форт Съмтър. Огневите линии се бяха очертали още по Коледа. След празниците нито един от харвардските студенти от Дикси не се завърна. Южна Каролина се бе отделила, бе свикан Федералният конгрес, а майор Андерсън все така беше зад стените на Форт Съмтър. Властите на Южна Каролина започнаха оценка на арсеналите, въоръжението и фортовете на своя територия. На трети януари губернаторът на Джорджия, Браун, заповяда да бъде направена инспекция на фортовете Пуласки и Джаксън до Савана. На четвърти

властите на Мисисипи завладяха фортовете и цялото имущество на Съединените щати, намиращо се в тях. На дванадесети беше превзета военната корабостроителница в Пенсакола. На двадесет и осми януари бунтовниците от Луизиана превзеха патрулен катер на Съединените щати и Монетния двор в Ню Орлиънс. И накрая, генерал Туигс от Тексас се предаде на силите на бунтовниците заедно с частите на Съединените щати под негово командване.

Войната с бунтовниците беше само въпрос на време и всички го разбираха.

Още на шестнадесети януари, само единадесет дни след поемането на поста, губернаторът Ендрю издаде чрез своя главен адютант Прокламация № 4, с която привеждаше запасните части на Масачузетс в бойна готовност. В съответствие с това законодателните власти оповестиха, че „жители на Масачузетс подкрепят напълно правото на президента да въдвори изпълнението на законите на Съединените щати, да защити Съюза, да пази щатското имущество“ и като финал, че щатът „с радост ще застане във всеки аспект, граждански или военен, зад него в правото да постъпи така“.

Няколко дни по-късно, на единадесети февруари, в Кеймбридж се състоя грандиозно събрание. Градската зала беше препълнена. Хейзард слушаше как Джон Палфри обобщава ситуацията. „Южна Каролина, каза той, е обявила революция. Заедно с още шест други щата, тя обърна гръб на нашето правителство.“

Ричърд Х. Дана-младши произнесе реч по този случай. Той каза, че Юга се е разбунтувал и че е против действията на Джон Браун и изцяло на страната на Съюза, противопостави се на спогодбата от Критенден и обяви лоялността си към Масачузетс. Това събрание изрази настроенията на по-голямата част от жителите на щата.

По времето, когато Съмтър бе обстрелван, Масачузетс бе вече подготвен за война по-добре, отколкото повечето други щати. Неговите запасни части бяха прекарвали зимните и пролетни нощи в подготовка, набиране на нови членове и реорганизация.

На петнадесети април губернаторът Ендрю получи телеграма от Уошингтън със заповед да изпрати веднага хиляда и петстотин души.

Три дни след атаката на Съмтър Паркър се втурна в стаята на Хейзард, следван на няколко крачки от Фелтън и Мънроу.

— Ние ще се присъединим. И ти трябва да се запишеш в ротата на Дженингс!

— Ротата на Дженингс? — „Съпругът на Корнелия? Няма да стане“, помисли си Хейзард. — Не, благодаря — каза той. — Пък и това не е моя война.

— Не те ли е грижа за робите? — възкликнаха всички почти едновременно.

Разбира се, че го беше грижа, и те го знаеха. Хейзард от известно време присъстваше незабележимо на събранията, осъждащи робството, поради симпатията си към онеправданите, под каквато и да е форма.

— Частта на Дженингс има най-хубавите униформи на север от Ричмънд — заяви ентузиазирано Фелтън.

— Това не е достатъчно добра причина да се подложиш на обстрел.

— Но войната няма да се проточи.

— Всички казват, че щяла да приключи до есента.

— Ще се покрием със слава, Хейзард. Ще бъде забавно!

Хейзард се бе нагледал на убийства и смърт, за да не се съгласи, че и те имат „забавната“ си страна, но той не спори с ентузиазираните си приятели.

— Приятно прекарване тогава. Веднага след края на занятията тръгвам на Запад. Ако някога минете през Монтана, потърсете ме.

— Хейзард, имаме нужда от теб — настояха те. — Кой друг би могъл да търси следи като теб, да стреля като теб и да язди така, сякаш, дявол го взел, сякаш конят е част от него? — завърши Мънроу с глас, изпълнен с възбуда.

— Никога не съм виждал човек, който да скача на и от галопиращ кон, както го правиш ти, Хейзард — отбеляза тихо Фелтън. — И в цирка дори.

— Кажи, че ще дойдеш — умоляваше го Паркър. — Ти си идеален за кавалерийската рота на Дженингс.

— Съжалявам, но не мога — каза Хейзард.

Но когато на другия ден майор Дженингс лично дойде, за да го помоли да се присъедини към ротата, предлагайки му капитански

пагони, Хейзард се затрудни още повече в отказа си. Но Дженингс не се отказа.

— Нека пийнем бренди, мистър Блек — каза той, — и да поговорим за това.

И когато Хейзард каза „Наричайте ме Джон“, Дженингс вече знаеше, че говори с разсъдлив човек.

Без да споменават Корнелия, двамата поведоха мъжки разговор за „дискретни афери“, който потече гладко. Те споделиха съгласието си, че жените имат място в обществото, но приближаващата война излизаше определено от тази сфера и нейният изход щеше да зависи от взетите разумни решения, а не от чувствата.

Така на чаша бренди те преминаха към въпроса.

— Имам нужда от вас — каза Дженингс. — Ужасна нужда. Нямахте да съм тук, ако не беше така. Събирам кавалерийска рота и с вас като следотърсач ще можем да действаме адски ефективно. Репутацията ви е забележителна.

— Благодаря ви, майоре, но аз вече обясних на Паркър и Фелтън какво чувствам. Това не е моя война.

— Поробените хора са грижа на всекиго. Вие определено повече от другите, би трябвало да им симпатизирате... — Студеният поглед на Хейзард го спря наред фразата му. — Простете, ако съм ви обидил — каза меко Дженингс, зарадван от мисълта, че е напипал чувствително място и продължи, твърдо решен да се възползва докрай от тази чувствителност: — Но това би могло да се окаже полезно за вас и от друга гледна точка. Повече опит във военното дело би могъл да бъде ценен за вас.

— Предполагам, че бих могъл да прочета някоя книга по въпроса и да си спестя да бъда обстрелван от Джони Реб — отвърна Хейзард също така меко, макар очите му да не излъчваха мекота.

— Парите биха ли помогнали да промените решението си? Готов съм да ви предложа всичко, което пожелаете.

— Не се нуждая от пари.

Доста еретично пренебрежение в очите на човек, произхождащ от осем поколения от прослойката на бостънските търговски магнати, но майор Дженингс все пак продължи кротко:

— Простете ми. Както сам виждате, готов съм да опитам всичко.

— Сигурен съм, че бихте могли да намерите някой друг.

— Не и с вашите способности. Ще бъде откровен с вас. И двамата знаем, че при стеклите се обстоятелства (това бе първото и последно намекване за връзката на Хейзард с неговата жена), ако имах избор, бих приел друг вариант. Но моите хора се нуждаят от вас и точно затова съм тук сега, за да говоря с вас лично. Сукалчета като Паркър, Фелтън и Мънроу ще бъдат мъртви още през първата седмица, ако човек с вашия опит не ги посвети в уменията да оцелееш. Нашите задължения ще бъдат предварителните удари, поставянето на постове и разузнаването, все нетрадиционни тактически задачи. Това не е нещо, което човек би могъл да научи в университетските читални на Бостън.

— Вие къде сте учили? — поинтересува се Хейзард, проявил за пръв път любопитство към мъжа, с когото Корнелия живееше. Дженингс притежаваше лустрото на любезността, осигурено от датиращото му от две столетия състояние, но под външността му на джентълмен се криеше забележителна твърдост и вродена откровеност, на която Хейзард не можеше да не се възхити.

— Воювал съм със Скот в Мексико през четиридесет и седма. Тогава и аз бях един от многото новобранци. Само дете наистина имах късмет, това е. Оцелях достатъчно дълго, за да добия опит. Точно затова ви умолявам да ми помогнете, да научим тези ваши приятели на всичко необходимо.

Хейзард не отговори. Той погледна през прозореца към цъфналото от другата страна на улицата до кафенето на Йънг черешово дърво и си припомни цъфналите диви сливови дървета в родните низини, спомни си за яростната реч на Дъглас от последната седмица и за далеч по-затрогващия разказ на една жена, която бе загубила съпруга и сина си по пътя им на Север. Не беше никак справедливо едно дете и неговият баща да бъдат преследвани от насъскани хрътки. Като отмести поглед от огрятия от слънцето пейзаж навън, Хейзард каза:

— Но ще се прибирам у дома от време на време.

Лицето на Дженингс разцъфна в широка усмивка, а ръцете му се протегнаха рязко и сграбчиха възторжено тези на Хейзард.

— Когато пожелаете. Когато и да е — прие той, искрено зарадван. — Не мога да ви обясня колко високо оценявам решението ви. Нашата част е неофициално причислена към Първи полк, но ние

ще потеглим преди тях. Кога ще бъдете готов? — попита той на един дъх.

Хейзард така и не бе успял да свикне с навика на американците да докосват непознати на публични места. Докато се опитваше да освободи ръцете си, той отговори:

— Две седмици. Трябва да довърша някои писмени работи.

— Не бих ли могъл да ви помогна с нещо?

— Предпочитам да се справя сам.

— Разбира се — бързо се съгласи майорът, тъй като го бяха предупредили за особените възгледи на Хейзард за образованието. — Две седмици, така да бъде. Всички ваши приятели много ще се зарадват. Сигурно щяха да предприемат повторна атака, ако моята се бе провалила.

— Вие бяхте много убедителен, майоре — отвърна учтиво Хейзард с изящна усмивка.

Но Тайлър Дженингс едва ли би утроил състоянието на баща си, ако не беше толкова прозорлив, и той разбираше, че не неговите доводи бяха победили в днешната битка. Имаше странното чувство, че интелектът на Хейзард бе надделял в днешния разговор.

— Имам ужасен късмет, че ще яздите рамо до рамо с нас, Джон — каза той, като се изправи и стисна още веднъж ръката му. — Благодаря ви.

— Няма защо — отвърна Хейзард, подавайки учтиво още веднъж ръка по обичая на американците. — Наистина ли мислите, че ще освободим робите, майоре, или разбирате, че това е просто поредната война за пари?

Значи затова се е съгласил. Неподправен идеализъм под прикритието на практицизма.

— Ще ги освободим, разбира се. Проклети да сме, ако не го сторим. След две седмици започваме.

Хейзард се усмихна на това заучено уверение.

— Лека нощ, майоре.

— Лека нощ, Джон — каза Дженингс и се отправи към вратата. След три крачки той отново се обърна. — Изпратете мерките си на моя шивач — Уолтън.

— Той вече ги има.

— А-а... помислих си аз, че това сако е шито от него. Чудесно. Ще му кажа още утре да се заеме с униформата ви. Някакви предпочитания?

Хейзард поклати глава, но после размисли.

— Една нашивка на лявото рамо — черна пума.

Дженингс повдигна леко вежди.

— Вашето име?

— Да.

— Така да бъде.

От тринадесети април, когато падна Форт Съмтър, до двадесети май на отговорни подразделения от Масачузетс бяха връчени сто петдесет и девет заповеди да съберат състава си и всички те потеглиха под дружното одобрение и благопожеланията на ентузиазираното множество.

След като изпрати писмо до родителите си чрез Рамзи Кент, Хейзард потегли на това, което вестниците на Севера наричаха „кратка лятна война“. Шести кавалерийски корпус пристигна в Анаполис на трети май и се установи там до вечерта. Една седмица по-късно лагерът им бе при Вирджиния. По време на пътя им към Бъл Рън, където осемнадесет хиляди мъже в синьо бягаха панически, за да спасят живота си, надеждите за тримесечна война вече се бяха стопили.

Ротата на Дженингс бе едно от шестте кавалерийски подразделения, участвали в битката при Бъл Рън, но тяхната крехка линия, подсигуряваща тила при внезапното отстъпление, спаси голяма част от войниците, които щяха да бъдат прегазени от кавалерията на Стюърт. Севера искрено вярваше, че ще разбие бунтовниците с първия удар. Кавалерията беше скъпо струващо подразделение и затова властите не бяха окуражавали сформирането на подобни части. Тъй като теренът бе пресечен и горист, и поради това се разчиташе предимно на подсилването на карабинната огнева мощ, ветераните решиха, че ролята на кавалерията ще е незначителна и второстепенна.

Бъл Рън промени това становище. Освен това тази битка позорно опроверга предвижданията на Севера за бърз разгром на бунта.

Леката кавалерийска рота на Дженингс беше в състояние да нанася удари в тила, снабдявайки се с хранителни запаси от малките поселища, изкарвайки от строя железопътни линии, мостове, депа, унищожавайки провизии и телеграфни линии. За Хейзард неочакваните нападения бяха начин на живот, доведен до съвършенство от годините практика. Скоро тяхната рота бе неофициално наречена „Пумите“, а славата им обикновено ги изпреварваше.

Като психологически фактор и двигател на разрушението, набезите на кавалерията се оказаха изключително успешни. Те унищожаваша доставки на Конфедерацията на стойност милиони долари (с напредването на войната липсата им се усещаше все по-осезателно), прекъсваха комуникациите и често, поради изключителната си подвижност и пълната изненада, съпътстваща атаките им дълбоко в тила на врага, причиняваха деморализиращи, панически отстъпления.

Хейзард срещна Къстър при влизането му в Аботстаун, за да поеме първото си назначение като бригаден генерал. Най-младият генерал в американската армия носеше черна кадифена униформа, украсена с позлатени ширити, а русите му мустаци и буйните къдрици привличаха неизменно вниманието. Хейзард бе един от многобройните полеви офицери, представени на новия генерал.

Невероятната униформа не смути Хейзард. Абсароките се обличаха далеч по-блестящо. И за разлика от многото офицери, които негодуваха срещу повишението на Къстър и романтичния му стил, Хейзард знаеше, че в края на краищата победите правят генералите, а не дрехите. Той се бе нагледал на контета, провалили се заради неумението си на бойното поле, а славата на успехите на Къстър се разрастваше.

Така че, когато се срещнаха, те се забелязаха един друг. Странната униформа на Хейзард, включваща украсените с ресни кожени гамаша и ушитата от Уолтън куртка, привлече вниманието на Джордж Армстронг Къстър. И двамата бяха млади, с приблизително еднакво дълги коси.

— Вие сте от „пумите“ на Дженингс — каза Къстър.

В погледа му се четеше любопитство, а тонът му бе изпълнен с уважение.

— Да, сър — отвърна лаконично Хейзард.

— Но не сте от Бостън, както виждам — продължи Къстър.

— Не, сър.

Къстър се усмихна на мъглявия отговор. Бе чувал за приключенията на Хейзард, за индианския следотърсач на Дженингс, който боравеше с експлозивите с ловкостта на магьосник. Той можел да постави мина с невероятна прецизност и усет за момента. Освен това, както се говореше, се появявал пръв и изчезвал последен при набезите за взривяване на железопътни мостове. И в много случаи, в които бягството изглеждало невъзможно, Хейзард винаги намирал изход. В много случаи, когато преследвачите не позволявали на ротата да взриви локомотива, те просто го подкарвали и насочвали обратно, разрушавайки релсите и вдигайки във въздуха мостовете зад себе си. При тези свои нападения те завладели осемдесет фургона с ценни стоки и получили лична благодарност от президента Линкълн. Дженингс бил произведен за това в звание подполковник, а Хейзард получил майорски пагони с дъбов лист.

Говореше се също така, че Хейзард играел важна роля в една „подземна железница“ помагаща на роби чак от Джорджия да се измъкнат. Той и Паркър бяха удостоени със съмнителната чест да бъдат включени в списъка на задочно осъдените на смърт от Конфедерацията, защото бяха имали наглостта да вечерят при една от шпионските си мисии на юг лично с Джей Би Стюърт. Така че Къстър отбеляза с усмивка:

— Радваме се, че воювате на наша страна, майор Блек.

— Благодаря ви, сър.

— Не можем ли да попълним редиците си с повече такива като вас, майоре? Вие сте неоценим.

— Те могат да отделят само мен, сър.

— Жалко.

— Да, сър — съгласи се Хейзард с удоволствие.

Пътищата на двамата често се пресичаха през следващите месеци и те можаха да опознаят общото си презрение към опасностите, безграничната си надеждност и присъщото си уважение към предназначаното.

„Пумите“ на Дженингс воюваха от Бъл Рън до Апоматокс и взеха участие в масираните щурмове на Ченсълърстаун и Гетисбърг, Гейнс

Мил и Бренди Стейшън. Те бяха най-вече там, където най-много се нуждаеха от тях, въоръжени или невъоръжени, със саби, карабини „Спенсър“ или револвери „Колт“.

Останали без амуниции, те задържаха в шах многобройната вражеска кавалерия при сградата на съда в Динуиди заедно с Шеридън. Заедно с бригадата на Гембъл, прикрити зад стените на Ъпървил, те спряха унищожителната вражеска атака. Помогнаха да бъде спрян пристъпът на Пикет при Гетисбърг и водеха атаката при последните настъпления след Питърсбърг.

Най-сетне всичко отиваше към края си. Влаковата композиция на Лий, тежко охранявана, бе открита да се отдалечава в посока Бърквил в опита си да избяга на юг. При Сейлърс Крийк се появи изгодна възможност да бъде атакувана дългата колона на Конфедерацията и Къстър, заедно с Трета кавалерийска бригада, включваща и „пумите“ на Дженингс, атакува врага, спря влака и завладя триста фургона.

Тази победа, подкрепена от кавалерията на Круук, разположена кръгово около линията на отстъпление на Лий, бе отрязала три от пехотните дивизии на Конфедерацията. С пробива на Шести корпус в тила на армията на Северна Вирджиния бе взет в плен почти целият ѝ личен състав, в това число генерал Юъл и шестима от неговите генерали, петнадесет оръдия, тридесет и един бойни флага и десет хиляди пленници.

Шеридън писа на Грант:

„Ако това излезе в пресата, мисля, че Лий ще се предаде“.

И президентът Линкълн изпрати на Грант кратко съобщение по телеграфа:

„Нека данните бъдат публикувани“.

Така и стана.

В следващите два дни Федералната армия предприе офанзива. Последваха кръвопролитни битки и през нощта на първи април 1865 година отчаянието окончателно обзе армията на Северна Вирджиния. С уморените, обезверени и умиращи от глад храбри бойци от армията на Лий бе свършено.

На другия ден знамето на временното примирие призова за преустановяване на враждебните действия и войната приключи.

В деня след капитулацията при Апоматокс Хейзард получи вест за смъртта на родителите си чрез едно дълго забавило се писмо, пристигнало два месеца след написването му. Изпратено по един търговец на кожи до първия адрес във Форт Бентън, писмото се бе движело бавно по Мисури и след това бе пътувало през провинцията от Сейнт Джо. Когато Хейзард го получи, върху плика бе добавено с груб почерк от търговеца на кожи сбито и прямо съобщение:

„Кент е мъртъв, 10-ти февруари“.

Ужасяващите новини за смъртта на родителите и чичо му разтърсиха дълбоко Хейзард.

Разузнавателен отряд, дръзнал да се приближи прекалено близко до керван от фургони, заразен с едра шарка, бе пренесъл болестта при завръщането си в Йелоустоун. Преди отрядът да се прибере у дома, шарката бе проявила вече първите си признаци и с пристигането му в бивака повечето от хората в него били повалени от болестта. Епидемията се разразила като горски пожар сред незащитените абсароки. Бивакът се бе разделил на малки групи, всяка от които потеглила в различна посока, пръсвайки се из планините с надеждата да се спаси от тази напаст. През цялата зима болестта бе продължила да нанася пораженията си, докато накрая се разнесла. Били изпратени куриери от бивак на бивак и жалките остатъци от този горд народ се събрали в горната част на реката Биг Хорн.

Хейзард не бе загубил само родителите си, но и половината от своето племе.

Той плака, когато научи за това. После отрязва косата си... и веднага след това събра багажа си. Ритуалното самобичуване трябваше да изчака до завръщането му у дома. Сега му беше необходима сила за

дългия път обратно. Войната бе привършила, но в много други отношения през следващите мрачни дни му се струваше, че животът му също така е приключил.

Неговият баща бе и негов идеал. Смел, искрен, чувствителен, все черти, които един син да следва. Като вожд на племето той би могъл да се държи гордо, но никога не го правеше. Изслушваше учтиво всекиго и докато растеше, Хейзард се стараеше да прилича на него. Неговата майка беше стройна, красива жена и бе единствената съпруга на баща му. Тя можеше да направи деня по-светъл с усмивката си и нейната необикновена любов винаги го съпровождаше при неговото израстване и възпитание.

Когато след три седмици Хейзард пристигна в своя бивак, това беше едно тъжно, мрачно завръщане със стотиците гробове и погребенията на хората от племето. След като отиде на гроба на родителите си, той бичува ръцете, гърдите и краката си и когато кръвта ороси раните му, тя се смеси с нетърпимото усещане за загуба.

Младото момиче, което някога бе въздишало до прозореца на спалнята си през дъждовните нощи в Бостън, сега се бе превърнало в стройна, страстна жена с изумителна хубост. Нейните големи сини очи, изпълнени с лъчезарно любопитство, вече излъчваха нова за тях зрялост. През последните години тя се бе запознала на дълго и широко с етикета на изисканото общество и подобаващото поведение. Пищната ѝ червена коса бе останала непроменена. Глезените и привлекателните ѝ устни бяха станали само още по-съблазнителни, докато непримиримият ѝ темперамент, който досега се бе освобождавал експлозивно, бе придобил почти благовъзпитан оттенък. Много хора мислеха, че нейното отношение към живота е малко по-независимо от полагащото се.

Тези смущаващи добавки към характера ѝ обаче не можеха да попречат на безграничната привързаност и огромното състояние на баща ѝ.

Но въпреки слуховете Венеция — Блейз^[1] Брадок, с нейната рано разцъфнала и одухотворена хубост, не оставаше никога без множество от пламенни ухажори. И докато облечена скандално флиртуваше, дразнеше, стряскаше и направо плашеше парада от

побъркани от любов ергени, тя така и не можеше да намери мъж, за когото да пожелае да се омъжи. Блейз беше на деветнадесет и най-отмъстителните и злобни матрони на висшето общество твърдяха със задоволство, че тя скоро ще остане на сухо. Тя бе отхвърлила всяка приемлива партия от Балтимор до Бар Харбър и щяло да бъде заслужено, ако станела стара мома. Блейз сигурно добре би се посмяла, ако знаеше какво се говори за нея. Тя нямаше никакво намерение да се обвързва с някого дотолкова, че да се омъжи.

И нейният отстъпчив баща се съгласяваше с нея.

— Когато го откриеш, скъпа, непременно ще го почувстваш — каза ѝ той, без да си признава, че бе открил тази проста истина извън своя брак, от който сега бе останала само омразата. И затова се надяваше, че любимата му дъщеря ще има по-голям късмет.

— Дотогава — посъветва я той с разбиране — се наслаждавай на живота с моята благословия.

— Опитвам се, папа, но повечето мъже са невероятно тъпи.

— Те просто се придържат към добрите маниери, както са ги възпитавали, скъпа.

— Нямам предвид маниерите им. Искам да кажа, че интересите им са толкова... толкова... нищожни — завърши тя кисело. — Знаеш ли колко са плитки мозъците им, папа? С едно драсване можеш да опреш до дъното. И когато аз подхвърля тема за разговор, която е поне мъничко интересна, те ме поглеждат глупаво и сменят темата, като ми казват колко съм красива.

— Ами че то си е така, бебче. Завъртяла си им главите. — Погледът на Брадок бе като на всеки любящ и горд баща.

— Знам, че съм красива — отвърна меко Блейз, но нетърпението подгони последните думи, — но, боже мой, татко, за какво, по дяволите, ми е това, ако междувременно се спомина от скука с всички тия тъпи мъже около мен?

— Само майка ти да не те чуе, че проклинаш, бебче. Нали знаеш какво мисли по въпроса.

Блейз сви леко рамене. Това напомняне ѝ беше толкова познато, че не изискваше отговор. След това тя изведнъж прихна и впери своите искрящи сини очи в баща си.

— Колко ли ще е забавно, татко, поне веднъж човек да изстреля нещо толкова пред нея, за да види как от ушите ѝ ще излезе пара.

Били Брадок се опита да не се засмее. Той винаги отклоняваше откритите разговори за различията между него и съпругата му.

— Или по-скоро еднометрови огнени струи от ноздрите ѝ — отбеляза весело Блейз и прихна отново.

— Виж, скъпа... — започна полковникът, но си представи изражението на Милисент след „изстрелването на нещо такова“ и кикот заклокочи дълбоко в гърлото му. — Гледката би си струвала — съгласи се той през смях, — но ми обещавай...

— Знаем, папа. — Блейз неохотно заповяда на усмивката си да се скрие. — Няма да го правя. Но по време на глупавите ѝ следобедни събирания изкушението е толкова голямо. Ти обичаш ли ме, папа? — попита тя изведнъж. Мисълта за майка ѝ за нея винаги бе свързана с безпокойство и объркване. Очите ѝ се разшириха по детски очакващи.

Ръцете на полковника се разтвориха широко и Блейз се сгуши в уютата на неговата любяща прегръдка.

— Обичам те, миличко, повече от всичко на света — тихо прошепна той.

Майката на Блейз, типична южняшка хубавица, която и без това не проявяваше интерес към семейството, бе загърбила и еманципирания живот на своето единствено дете. В редките случаи, когато говореше със съпруга си и станеше въпрос за дъщеря им, Милисент Брадок троснато отбелязваше:

— Тя много прилича на теб, Уилям.

И това не беше комплимент.

— Благодаря ти — винаги отговаряше той, тъй като пропитата в забележката злоба му убягваше. — Мислиш ли, че Блейз има нужда от нови ботуши за езда или от ново кожено палто? — питаше той след това в опита си да намери някаква по-обикновена тема, която да направи разговора възможен.

Милисент имаше превъзходен вкус, той не можеше да го отрече, и затова разчиташе на нейната преценка, поне докато Блейз беше по-малка, при подбирането на подходящ гардероб за дъщеря им. По-късно той и Блейз сами обикаляха магазините, защото тя вече бе оформила свой собствен вкус.

Ако вярваше в развода, бракът му би приключил още преди години, но в неговата обществена среда това беше рядко срещан изход.

При неговото състояние, разделеният живот със съпругата му беше цивилизована възможност.

Така през пролетта на 1865 година семейството на Уилям Брадок и други заможни инвеститори от Бостън пътуваха, без да бързат, на запад с частния си влак в елегантни, обезпечени с всички удобства вагони. Пътуването беше едновременно една спокойна ваканция и възможност да огледат придобитите наскоро парцели и мини. Времето беше на тяхна страна в пролетния си разкош и докато мъжете говореха за бизнес, а дамите обменяха клюки, Блейз мечтаеше за дивата камениста земя на Монтана. За една млада жена, която намираще живота във висшето общество за определено тъп и не се интересуваше от средствата за борба с женската скука — обиколки по магазините и прелюбодения, лятото в Монтана криеше предизвикателство. Полъхът на непозната възбуда придружаваше нейното пътуване на запад. Тя усещаше тайнствения и необясним вятър на свободата.

Хейзард прекара един месец със своето племе и след това отиде до Даймънд Сити, където се разпродаваха най-новите разрешителни за минни работи.

Инвеститорите от Изток пристигнаха на крайната гара извън Омаха след двадесет безгрижни дни в луксозните вагони и се настаниха в най-разкошния хотел на Вирджиния Сити. Дамите почти не напускаха елегантните си хотелски стаи и рядко дръзваха да се разходят из Вирджиния Сити с неговите осем хотела, седемнадесет ресторанта, две църкви, два театъра, осем билиардни зали, пет елегантни игрални дома, три латерни, няколко публични дома и седемдесет и три бара по протежение на дългата главна улица, макар че в момента пролетните дъждове я бяха превърнали в кално мочурище, не особено подходящо за безгрижни разходки. Дамите също бяха предупредени за случаите на насилие, убийства и пиянски „геройства“ в рамките на тази многочислена и сурова човешка общност.

Мъжете яздеха из околностите, за да огледат новите мини. Блейз придружаваше баща си.

Лагерите на златотърсачите бяха разположени в близост до планинските потоци, необходими за извличането или отсяването на

златото. Това бяха сурови, подвижни поселища, изникващи за една вечер с разпръсването на мълвата за ново находище. Въпреки че Блейз не очакваше никакви специални привилегии, затова че е единствената жена в групата, нейният баща винаги се стараяше да ѝ осигури отделна стая, щом това беше възможно. Когато полевите условия надделяваха, едно опънато одеяло изиграваше ролята на параван. През нощите, прекарани под небето, тя и баща ѝ спяха рамо до рамо върху постелките си, често разговаряйки до ранните часове на утрото. Обсипаното със звезди небе му напомняше за летата, през които бе спал на открито като младеж. Както казваше той, това беше един приятен отдых от претрупаната барака, превърнала се в дом на семейството му.

— Защо въобще си решил да напуснеш Ирландия? — попита Блейз, когато той за пръв път спомена за младостта си.

— Всички умираха или бяха вече мъртви от глад — отговори просто той.

— Страхуваше ли се да тръгнеш сам?

Баща ѝ погледна отрупаното със звезди небе, докато ѝ отговаряше с глас, напомнящ за умиращата му майка, когато преди много години му бе казала:

— Улиците са покрити със злато.

Той замълча за малко, преди да се обърне към Блейз и да добави с нормалния си тон:

— Така си мислеше всеки в нашето селце. — На лицето му се появи боязлива усмивка. — И това може да се окаже вярно в тая част на планината. Днес купихме правата върху няколко обещаващи участъка — продължи той бързо, отхвърлил меланхоличните спомени за майка си, която бе обожавал.

— И колко такива притежава сега твоята група? — осведоми се Блейз, бързо възприела деловата посока, в която баща ѝ бе повел разговора.

— Фред казва, че дотук сто и осемнадесет, а ни остава още много обикаляне.

След двуседмично пътуване групата от инвеститори пристигна в Даймънд Сити. Очакването на грандиозен удар се усещаше във

въздуха. Обещаващите цветове, появили се в многобройни участъци, показваха, че са близо до богатата жила и инвестиционната група купуваше колкото бе възможно по-бързо.

Блейз бе решила да прекара следобед в градчето, но много скоро горещината в нейната малка хотелска стаичка стана нетърпима. След едноседмичния дъжд влагата притискаше всички като кожено покривало. В стаята бе прекалено потискащо, реши тя, след като отвори прозорците на грубата постройка, служеща за хотел, но това не я освежи. Сигурно навън подухва поне лек ветрец. Поне някъде.

Въпреки че в целия лагер имаше само няколко жени, и то с точно определена професия, Блейз не се страхуваше. Тя се справяше доста добре с двата специално изработени малки колта, поставени в кобури, прилепнали до бедрата ѝ. Освен това беше напълно убедена в способността си да се защити. Кафявите камгарени панталони, подпъхнати във високите ботуши, и подходящата кафява копринена риза бяха предизвикали у майка ѝ гримаса, показваща явно неодобрение при тръгването от Вирджиния Сити, но баща ѝ бе приел дрехите от вътрешността на страната като особено практични.

— Господи, Мили — бе казал той. Тъй като мисис Уилям Брадок мразеше да я наричат Мили, нейното лице се изкриви от допълнително неудоволствие. — Не ми казвай, че искаш тя да митка из храсталаците облечена в коприна на волани.

— Аз въобще не искам тя да „митка“, както ти колоритно се изрази, където и да е и най-вече в тази дива провинция. Щеше ми се, Уилям, поне ти веднъж да се сетиш, че Венеция е подходящо възпитана млада дама. Или поне бе направен опит да бъде възпитана — добави тя унищожително.

— Велики боже, жено — експлодира той. Тя мразеше това грубо обръщение и ако той не беше милионер, още първия път, когато го бе употребил на пролетния бал в Ричмънд преди двадесет години, би му отвърнала да си върви на доматеното поле в Ирландия, където най-вероятно му е мястото. — Блейз е личност, а не сладкарско изделие от захар, което ще се стопи при първия дъжд. Природата тук е красива и тя ще се наслаждава на пътуването.

— Много добре, Уилям, прави каквото искаш. Аз изразих мнението си и ти го пренебрегна, както обикновено. Надявам се да изпитате на гърба си някое поучително приключение в „храсталаците“.

— Последната дума бе придружена с типично женско тръсване на раменете.

И така, облечена в дрехи, които майка ѝ смяташе за скандални, в област, която за майка ѝ бе варварска, движеща се с гъвкава, поклащаща се походка, която обикновено отнасяше и двата епитета, Блейз се изкачваше към хълма по едно дълбоко тясно дере с надеждата, че на по-високо ветрецът би се усетил. Кроткият дъжд от последните няколко дни бе направил почвата в най-добрия случай мочурлива и подобна на подвижни пясъци в най-лошия. Преди да успее да измине и четвърт миля в горещата мараня, Блейз усети как копринената ѝ риза неприятно прилепва към тялото ѝ. Тя нави ръкавите ѝ и разкопча деколтето доста под благопристойната граница, но въпреки това кафявата риза си остана неподходящ избор, защото попиваше всеки изгарящ слънчев лъч. Тя се молеше за лек полъх на вятъра, за студен допир или въобще за нещо, което да направи убийствената жегга поносима.

Достигнала до средата на хълма, точно срещу прословутото „дърво на обесените“, където местните жители бяха успели да обесят сто и двама бандити през последните няколко месеца, тя видя, че пътеката свършва и преминава в неотгъпкана кал. Блейз я прокле с невинен, но ясно произнесен израз. Мисълта за връщане в хотелската стая беше неприемлива, но ако останеше тук, сигурно щеше да се изпече до залез-слънце. Тя продължи няколко метра по-нагоре, изучавайки скалистия терен, като се опитваше да намери някакъв път, по който да заобиколи дългия кален участък. Десетина метра напред теренът преминаваше в ронлива шиста, която правеше ходенето по нея опасно. Докато преценяваше с бърз поглед трудната повърхност, тя забеляза полуприкритата фигура на индианец, който спеше в сянката на една здраво пуснала корени хвойна.

Тя прекоси краткото разстояние до мястото, където лежеше той, застана до краката му и го побутна с върха на ботуша си. През последните седмици Блейз бе видяла няколко индиански следотърсачи и нито един от тях не ѝ се бе сторил прекалено страшен. Освен това тя бе надарена с малко повече от нужната дързост.

— Ставай. Нужна ми е помощ.

Мъжът не помръдна. Нейните сапфирени очи се загледаха несъзнателно в могъщото му тяло, облечено само в кожени гамаши и

украсени мокасини. Той беше прекрасен. Стройният му мускулест торс беше чудесно сложен, лицето и правият му нос бяха фино очертани, а косата — завързана с кожен шнур, беше като черен сатен. За един безмълвен миг тя стоеше почти хипнотизирана от този образец на дивата природа. Блейз забеляза леките следи от рани по гладкото изумително тяло и се зачуди за произхода им. Един диагонален белег се проточваше под прилепналите кожени гамаши и очите ѝ проследиха евентуалното му продължение, докато някакво необичайно за нея благоприличие ѝ нашепна, че подобно усещане може да се окаже опасно.

Връщайки се към реалността, тя отново побутна обутия в мокасина крак, но този път по-силно, вероятно в отговор на разбудилата се у нея разтревожена съвест.

Този път той се обърна и красивите му очи бавно се отвориха. Преценяващият поглед на Джон Хейзард Блек откри стройна, нежна жена с класическа хубост. Косата ѝ блестеше върху раменете и се спускаше безредно като кехлибарен водопад. Очите ѝ бяха големи, устните — меки и пълни, а когато проговори, гласът ѝ прозвуча властно.

— Не ме ли чу?

Привикнала да я обслужват и глежат в един свят, в който не ѝ се отказваше нищо, Блейз произнесе въпроса си с отсянка на раздражение и високомерие. Днешният ден бе преминал отвратително. Беше непоносимо горещо, разходката ѝ до върха на хълма бе осуетена и тя бе раздражена от това, че не бе отишла с баща си, както обикновено. Остротата ѝ замъгли за кратко нейната изящност.

— Пренеси ме през това — заповяда тя, сочейки калта. След това бавно, както се обяснява на много малки деца, продължи: — Аз... дава... долари. — Тя измъкна от джоба си златна, двадесетдоларова монета и я протегна към индианеца.

Единствено очите на непознатия реагираха. Хейзард, възпитаван в духа на могъщата култура на абсароките, син на вожд и вожд по право, обикновено обръщаше малко внимание на желанията на жените. И то само когато беше в добро настроение. Днешният ден не беше от добрите му дни. Той бе имал ужасен спор с някакъв агент, свързан с една инвеститорска група, която искаше да купи неговия парцел. Когато му каза, че не се продава, агентът отказа да му повярва.

След това естествено се убеди под дулото на карабината, но така или иначе Хейзард не обичаше да го заплашват. А и сега се опитваше да открадне малко от толкова нужния му сън. Оцеляването в лагерите на златотърсачите, както и в планините, често зависеше от лекотата, с която спиш, ако ти се отвори въобще такава възможност.

— Четиридесет долара — заяви Блейз троснато, като си мислеше, че като вдигне цената, ще успее да изкопчи някаква реакция и извади още една златна монета.

Но дори утроеното предложение не предизвика промяна у невъзмутимия висок мъж. Ни най-малка. Тъмните разгневени очи се затвориха още веднъж като знак, че смята да си почива.

— Не разбираш ли? — избухна Блейз. — Пренесеш... мен... през... кал. — Тя отново не получи отговор, замълча вбесена, после тропна с малкия си обут в ботуш крак и направи грешката да извади пистолета си. Това беше доста глупаво и ако слънцето не я измъчваше и не бе така вкисната, тя би го разбрала.

Ненадейно, бърз и прецизен като атакуваща пантера, Хейзард скочи на крака и изби пистолета с твърдия ръб на дланта си. Блейз отхвъркна на земята толкова рязко, че зъбите ѝ изтракаха. Притиснатата под твърдото му тяло, тя усети как сърцето ѝ заби бясно. Мили боже, помисли си тя, той беше бесен, тоя полугол индианец. Какви ги вършеше?

— Тъпа кучка — изръмжа той и тъмните му очи пламнаха от гняв.

Слава богу, че поне знаеше нещо на английски!

— Съжалявам — изплака тя унижена и силно изплашена. — Моля ви, простете ми... — Дъхът ѝ бе заседнал в гърлото, а пулсът ѝ препускаше бясно. Дали щеше да я убие, да я изнасили, да вземе скалпа ѝ. Каква глупачка беше.

Погледът на Хейзард се спусна от лицето ѝ към шията, малко над закопчаната риза и той се зачуди дали кожата ѝ под благонравната якичка беше също толкова гладка и златиста. Гневът му намаля, а изражението му се промени, смекчавайки страховитата линия на устните му. Ръцете му стискаха китките ѝ, гърдите ѝ бяха притиснати към разголената му гръд и единствено прозрачно тънката коприна делеше телата им. Тя можеше да преброи ударите на сърцето му и усещаше как те зачестяваха.

След като освободи едната ѝ китка, той хвана кафявата ѝ копринена риза и разтвори якичката, за да разкрие дантелата на бельото ѝ и извивките на белите девствени гърди. Очите ѝ се отвориха широко под погледа му. Той никога не бе виждал толкова ослепителни езерца с цвят на аквамарин.

С нарастващ ужас тя усети как неговата набъбваща мъжественост се опира в бедрото ѝ и разбра защо пулсът му се бе учестил. Дали да извика? Дали тогава щеше да я убие?

— Моля ви... — повтори тя. Очите ѝ го умоляваха.

Пръстите му преминаха по брадичката ѝ, заровиха се в пръснатата ѝ коса и той за миг си представи стотиците начини, по които би могъл да ѝ достави удоволствие. Не бе спал с жена от доста време, тъй като отказваше да ползва услугите на проститутките в лагера. Той се поколеба за миг, без очите му да издават неговите мисли, но здравият разум надделя. Въздъхна дълбоко и ръката му се отмести встрани. Той вдигна Блейз на крака и те останаха лице в лице за секунда. Хейзард се извисяваше над нея с повече от един фут. Той взе пистолета ѝ и внимателно го постави обратно в кобура. Тя забеляза красивите му ръце с дълги, твърди пръсти и много силните му мускули. Без нито дума той я вдигна, върна се на пътеката и нагази в калта.

Стресната отначало от неочакваните му действия, Блейз скоро усети потръпващото чувство на облекчение. Но преди дългият преход да приключи, в съзнанието ѝ се зароди ново чувство. Някакъв непознат, трепетен усет за интимна топлина, който нямаше нищо общо със слънцето, се надигна у нея. Притисната към голите му гърди, тя усещаше силните удари на сърцето му, изгарящото докосване на кожата му, твърдото му и успокояващо със силата си рамо под ръката ѝ. Отправила поглед към изваяния профил, само на сантиметри от нея, тя усети тръпка на безпокойство да пробягва по гърба ѝ.

Обзет от леко колебание, Хейзард погледна още веднъж това прекрасно лице и съблазнително тяло и се прокле за скрупулите си. Той беше възбуден и ако не бе видял толкова страх в тези сини очи, щеше сериозно да се замисли дали да не удовлетвори страстта си.

Достигна края на пасажа и постави Блейз на краката ѝ. Тя му предложи две златни монети с плаха усмивка, като се извини още веднъж. Той поклати глава, взе монетите и ги постави обратно в джоба

й. Един съвсем обичаен жест с необичайни последствия. Когато силните му пръсти се плъзнаха в тесния джоб на панталоните й, за да пуснат монетите, някаква неочаквана интимност заля и двамата. Хейзард измъкна ръката си с почти грубо движение, обърна се рязко и се отдалечи. Блейз Брадок, разтърсена за пръв път в живота си от мъжко докосване, остана сама и объркана.

Изумление, примесено с възбуда, объркваша нейния обикновено трезв разум. Усещането беше неописуемо, а вероятната причина, ако се замислеше сериозно, бе в противоречие с всичко, в което вярваше. Не на нея тия, омагьосване и любовни заклинания. Нейната реалност беше ясно очертана и смислена. Тя никога не бе вярвала във вятърничавата романтика.

С очевидно усилие тя се отърси от несигурността и премести погледа си към върха на хълма пред нея. По време на разходката си тя съзнателно отхвърли всякакви мисли, свързани със срещата с индианеца, и закрачи бързо, за да се срещне с баща си. Когато го намери, няколко участъка по-надолу в низината, тя посвети остатъка от деня си в изучаване на подробностите около покупката, договорите за сътрудничество и получаването на право над участък.

По-късно вечерта, когато слънцето бе залязло и най-накрая от планината се спусна хлад, Блейз продължи пътуването си, но този път на гърба на кон. Когато групата от конници премина през калния пасаж, който й бе създал неприятности тази сутрин, Блейз погледна към пътечката и дървото, където бе заспал индианецът.

Мястото, разбира се, бе празно, но тъмносините й очи се спуснаха към низината. Дали се надяваше да го види отново? Само за да мерне пак това невероятно лице и телосложение, които се бяха промъкнали в съзнанието й, въпреки опитите да ги прогони оттам? Глупости. Та той беше индианец, припомни си тя. Примитивен абориген, както би казала майка й. И знаеше само няколко нескопосани думи на английски. Но когато погледът й се спря на мъждукащата светлинка, високо в планинския склон, и тя осъзна, че това е осветеният прозорец на дървена колиба, сърцето й потръпна и неочаквана топлина се промъкна в гърдите й.

— Блейз — повтори баща ѝ, — не ме ли чу? Ще се приберем във Вирджиния Сити за началото на областния бал в края на седмицата. Мислех, че ще ти е приятно да го научиш.

— О, благодаря, татко — отговори бързо тя, отмествайки погледа си от планинския склон и самотната блещукаща светлинка. — Тази седмица ли каза?

— В събота вечер, миличко. А що се отнася до мислите ти, ще бъдеш ли така добра да кажеш на старото си татенце какво те бе погълнало така през последните няколко мили? Изглеждаше доста отнесена.

— О, нищо, татко. Сигурно съм била задрямала. Денят беше уморителен.

— Това беше последният ни ден на открито за известно време. Утре се запътваме право към Вирджиния Сити. Ще имаш възможността да си починеш сред удобствата на хотела по-следващата вечер. Дявол го взел, гореща баня в истинска вана би ми се отразила добре.

— Амин — добави Блейз ентузиазирано. Струваше ѝ се, че мръсотията на Западна Монтана се бе просмукала в изпотената ѝ кожа.

С помощта на една приятелски настроена дама Хейзард се възстанови от ритуалното самобичуване, смятано от племето му за форма на оплакване на мъртвите, и отново се посвети на мечтата на баща си. Неговият клан се нуждаеше от злато, за да осигури бъдещето си, което не значеше, че има кой знае какви възможности за избор. Вложенията, с които чичо му Рамзи Кент се бе занимавал, не можеха да се сравнят с потенциалите на новооткритите находища. От времето на първите сериозни добиви при Грасхопър Крийк през 1862 година от това дере бяха извлечени тридесет милиона долара в злато. През следващите години бяха открити две нови огромни находища при Алдър Гълч и Ласт Чене Гълч. Историята се повтори в Прикли Пиър Вели, Конфедерейт Гълч, Даймънд Сити и Имигрант Гълч. Златната треска бе в разгара си.

И така, Хейзард работеше върху два участъка, работеше много усърдно върху това, което можеше да се окаже доста печелившо

предприятие, ако неговият наставник Луис Агасис си разбираше от специалността.

Но срещата с червенокосата дама бе нарушила спокойствието на духа му и в затишието на следващите нощи мислите му лесно се понасяха към нея. Мекият облак на червеникавата ѝ коса, нейната целуната от слънцето кожа и бляскавите ѝ сини очи, пищното ѝ тяло, това бяха все често спохождащи го видения. Това, че тя се бе вмъкнала така в мислите му, го дразнеше. Дразнеше го с позата си на господарка. Тя вероятно бе част от оная паралийска група, която искаше да купи всички участъци в низината. Нейното предложение от четиридесет долара срещу двеминутно усилие, говореше красноречиво за оная безгрижна немарливост, присъща на богатите, която бе опознал така добре в Бостън. Този тип жени, едновременно красиви и разглезени, винаги го дразнеха. Може би щеше да е най-добре, ако я бе обладал оня ден, мислеше си той егоистично. Това щеше да обуздае раздражението му и да утоли страстта... Ако го беше направил, всички тези видения за нея нямаше да танцуват пред очите му, разсъждаваше Хейзард.

Нуждаеше се от жена, това беше всичко. Доста време бе минало и, по дяволите, преценяваше той, тогава щеше да е в безопасност, ако я бе изнасилвил, дори да бе извикала. Неговият участък бе на практика непревземаем при нападение. Това беше една от причините да избере това място — неговото местоположение на планинския хребет би позволило на сам човек да задържи цяла армия за месец или повече. А който и да бе съпругът или настойникът ѝ, той не би положил чак такива усилия, за да отмъсти за нейното унижение.

— По дяволите — промърмори той, този път на глас, и загърбвайки подсъзнателните причини, които го тласкаха към тази огнена коса и кожа с цвят на праскова, Хейзард изведнъж реши да приеме поканата на Луси Агънбъроу за областния бал във Вирджиния Сити през следващия уикенд. Той се сецаше поне за дузина жени във Вирджиния Сити, които щяха да се разтопят от удоволствие при вида му, между които, естествено, и самата Луси — идеална възможност да сложи край на проточилото се въздържание.

Той не допускаше възможността, че жената, която бе държал в обятията си и която преследваше мислите му, би могла също да бъде на бала.

[1] blaze (англ.) — великолелие, блясък, светлина. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Ноцта на областния бал се оказа една от онези топли, летни нощи, на които художниците и поетите посвещават своите творби. Въздухът ухаеше на току-що поникнала трева, свежа земя и едва доловимия аромат на трепетлика. Слънцето бе потънало зад околните възвишения, майсторски разпръсвайки пламтящото си злато по блещукащото небе. Това бе гледка, която придаваше дори на грубото златотърсаческо градче мек, уютен блясък.

Блейз наблюдаваше лъчезарния залез от прозореца на своята собствена стая. На долния етаж баща ѝ говореше за бизнес, а майка ѝ, както обикновено, се приготвяше с един час по-дълго от всички останали. Един прислужник донесе чаша шампанско с поздравии от баща ѝ и Блейз, настанена удобно в червеното плюшено кресло до прозореца, отпи от виното, докато се наслаждаваше на края на деня и настъпването на ноцта.

Метри кремава дантела и коприна с цвят на слонова кост, ръчно украсена с хиляди малки бисери, разхвърляни пищно по кринолина ѝ, се бяха разстлали по пода в плавни дипли. Плътно прилепналият открит корсаж на роклята ѝ, подсилен с банели, бе ушит така, че ефирната дантела, покриваща голите ѝ рамене, да играе чисто декоративна роля. Бледите тъкани и дантели чудесно подчертаваха кожата ѝ с цвят на праскова и червеникавозлатистата ѝ коса. Дълги обеци, окичени с диаманти и перли, украсяваха ушите ѝ, искрящи на фона на нежната ѝ кожа. Но реалността така и не искаше да се примири с този образ на съвършенството. Няколко своенравни къдрици вече се бяха измъкнали от внимателно нагласената ѝ прическа. За отчаяние на нейния фризьор, отпратен в пристъп на раздразнение, къдриците на Блейз бяха бунтарски настроени и никакви усилия не можеха да ги удържат, и сега нейната стилна прическа бе на път да придобие по-първичен вид.

Украшение от умело подобрани диаманти и перли, окачени на фина верижка, се спускаше възбуждащо към засенчената граница

между пищните ѝ гърди. Тъй като прецизно контролираното полуразголване беше обща тенденция при вечерните рокли, Блейз така и не можеше да прецени колко провокиращ е тоалетът ѝ. Гърдите ѝ, изпъкнали над дълбокото деколте, можеха да довършат някого само за една такава вечер. Раменете през тоя сезон бяха тенденциозно открити, а дантелата, спусната между тях и лактите, носеше многозначително послание. Тъй като очертанията на женското тяло бяха виртуозно обвити в огромно количество плат и фусты, областта над талията бе натоварена да напомня на мъжете идеята за женствеността. Воланите — новото стилно откритие, подчертаваха елегантната голота на женските рамене и едновременно с това привличаха не по-слабо вниманието върху бюста, надигащ се над копринения корсет.

Стройна, с дълги бедра, облечена в бледа коприна като ренесансова невеста, със сатенената кожа на раменете си и полуоткритите си подканящи гърди, Блейз без съмнение щеше да завърти главите на мъжете на областния бал.

Една мъжка глава, която нямаше никакво намерение да се остави да я завъртят, се бе отпуснала на облегалката на голямата порцеланова вана, изтеглена до западния прозорец на стаята на втория етаж на „Плантърс Хаус“, най-новия хотел във Вирджиния Сити. Освободен от мръсотията и умората, насъбрана през няколкото седмици усамотен труд в участъка, Хейзард си почиваше във ваната, наслаждавайки се лениво на една голяма чаша с бренди. Животът бе придобил по-благодарен образ.

Обезпокоителните видения на златистата ѝ коса бяха изместени от по-осезателната плътска реалност под формата на някои от домакините на Вирджиния Сити, с най-различна външност, които под един или друг начин бяха минали през стая 202 за последните няколко дни. Представата на Хейзард за належащи обществени задължения се заключаваше предимно в това, да забавлява дамите в леглото. Всъщност той очакваше една от тях да се появи след по-малко от десет минути. Ще има време преди бала, настояваше Луси, а след дългите самотни седмици, прекарани в Даймънд Сити, Хейзард не бе в настроение да отказва.

В края на краищата той се чувстваше отлично. Странният копнеж по необикновената червенокоса жена бе изчезнал, изтласкан от задоволството на сексуалното изобилие от последните три дни във Вирджиния Сити. Всичките му видения са били плод на преходни желания, дължащи се на проточилото се въздържание, разсъждаваше Хейзард, те нямаха нищо общо конкретно с жената, облечена с тесни панталони. И сега, когато бе сложен край на въздържанието, тя можеше спокойно да напусне мислите му.

След лекото почукване, той допи брентито си на един дъх и каза „Влез“. След това обърна глава към вратата, тъмните му очи се плъзнаха по елегантната брюнетка, облечена в розов муселин, украсен с волани от тесни ивици с белгийска бродерия, които едва удържаха пълните ѝ гърди в рамките на корсета. Хейзард изведнъж стана загрижен, след като Луси Агънбъроу влезе в стаята, затвори вратата и се облегна на нея.

— Да изляза ли — попита той меко, — или ти ще дойдеш при мен?

— Не мога, Джон... дрехите ми... косата...

— Свали ги, сладурче. С прическата ще внимавам. — Очите му я хипнотизираха хищнически. — Съблечи бавно всичко — каза той тихо и чувствено. — Това ще ми хареса.

Тя не беше помръднала от вратата, но очите ѝ блестяха от стаена възбуда, докато оглеждаше любовника си. Хейзард беше най-великолепният мъж, когото някога бе виждала. Развратните му очи я примамваха с опасна сила. Орловите му черти бяха толкова красиви, че ѝ се завиваше свят. Седнал във ваната, гол, с бронзова кожа и бляскави капчици вода по широкоплещестото му тяло, той струваше като мъж повече от десетина съпрузи, взети заедно. Изпъвайки се назад, тя срещна спокойния му тъмен поглед и усети как тлееща топлина се разля и след това погали тялото ѝ като докосващ се до нея пламък.

— Как го правиш? Как можеш да ме накараш да се чувствам така? — попита тя задъхана, напрегната, преливаща от възбуда.

— С личен чар — каза Хейзард с ленива усмивка, — в комбинация с ясения спомен за последните четири седмици без жена — подразни я той. — Хайде, Луси, много си далеч...

Коя да е жена в градчето би си паднала по него и той го знаеше. Тя не смееше да си помисли колко ли от тях бяха вече минали по тоя

път. Пристъпи към него и потръпна от нетърпение.

— Никога не мога да разбера, Джон — каза тя с искрена усмивка, — дали повече ми си иска да ме изнасилиш, или да се отнасяш с мен като с девствена невеста.

Прелъстителните черни очи се спряха на нея, преценявайки я умозрително.

— А защо не и двете?

Като се плъзна по-дълбоко в димящата вода, той направи пауза, потопен почти изцяло. Тъмната му коса се пръсна по повърхността, а ироничният му поглед се насочи към нея.

— Решавай — каза той подканващо — с кое искаш да започнем.

Само няколко мига по-късно две смугли ръце се протегнаха, хванаха и приласкаха нетърпеливото крехко голо тяло, след като съпругата на върховния съдия потопи първо едното си нежно краче, после другото и след това легна до Хейзард в горещата вода. А той наистина беше много внимателен. Точно затова го обожаваха жените, защото не бързаше и беше нежен и... внимателен.

Доста по-късно, когато цялото тяло на Луси се бе напрегнало в очакване, след като всеки милиметър от пухкавата ѝ плът беше обзет от топла възбуда, тя отвори бедрата си за горещата вода, както и за още нещо. Изведена до връхната точка, тя изстена в желанието си да свърши.

— Търпение, скъпа — прошепна Хейзард. — Още не съм започнал.

Меката настойчивост на тази забележка я накара да замлъкне. Подът прогизна отчайващо, тъй като малки вълнички преливаха през ръба на ваната, но както бе обещано, прическата на дамата остана недокосната.

Час по-късно те си помагаха един на друг в обличането, а преди да си тръгне, Луси го целуна страстно и неочаквано го помоли:

— Моля те, Джон, ако наистина ще се връщаш утре в планината... само още веднъж?

Той отказа.

— Не ме ли искаш?

— Просто искам да запазя тоалета ти от — той се усмихна — грубия дивак.

Клепките на Луси се повдигнаха, за да издадат изгарящата ѝ страст.

— Себе си ли имаш предвид?

— Себе си — повтори меко Хейзард като ехо на думите ѝ.

Ето това най-много я впечатляваше у него, неговата първичност и непредсказуемост. Очите ѝ, вперени в неговите, гледаха страстно, изпълнени с желание.

— По дяволите роклята — прошепна тя.

Той бе прочут с топлата си и елегантна усмивка.

— На вашите услуги, мадам.

И така, Хейзард отново имаше жената на върховния съдия, въпреки фустите, муселина и украсените с дантели гащички, а както забеляза по-късно, нейните обувки в копринени пантофки крачета бяха оставили само едва забележими следи по черното сако на костюма му.

Когато Луси си тръгна, за да отиде заедно със съпруга си на бала, Хейзард, потънал в омаята на задоволството, оправи дрехите си и си наля нова чаша бренди.

Той щеше да даде време на Луси да поднесе извиненията си, преди да е пристигнал. Половин час по-късно той внимателно затвори вратата на разхвърляната стая с прогизнал под, излезе на главната улица и се запъти към областния бал.

Една отворена карета пристигна, за да заведе семейство Брадок до голямата каменна постройка, където се намираха временните жилища на управниците. Това беше единствената сграда във Вирджиния Сити, достатъчно голяма за провеждането на бал.

Кочияшът гордо сочеше другите, още по-разкошни жилищни и търговски сгради.

— Това там е Търговският център на Макбънди. Каменният материал го донесоха от триста мили разстояние на волски коли. Не е зле, а? Онова там зад върбите е на Форсайт. А оная сграда с кулата, виждате ли я? А оная, ей там, на онова възвишение, е къщата на Чесмън. Построяването ѝ отне цели две години.

И докато Милисент се мръщеше презрително при вида на една готическа триетажна, безвкусно претрупана сграда, Блейз учтиво каза:

— Чудесна е, като палат в бяло.

— Нали е тъй?! Палат и половина.

А резиденцията на Чесмън наистина много приличаше на палат в бледия си блясък под лъчите на залязващото слънце, типичен пример за куриозно граничещите благосъстояние и мизерия в бързо разрасналите се златотърсачески градчета. Едни до други можеха да бъдат видени дървени колиби, бараки, палатки, преуспяващи търговски сгради и елегантни резиденции. С възможностите за забогатяване при добива на злато, един обеднял златотърсач можеше да осъмне като богаташ. И когато това се случеше, много от преуспелите пражосваха богатствата си за екстравагантни приумици.

Вирджиния Сити предлагаше всичко, което можеше да се купи с пари — от замразени стриди до изискани тоалети. Всички стоки бяха докарвани по суша или идваха по Мисури и въпреки суровите данъци, които вдигаха сериозно цените, винаги се намираше някой, готов да плати. Нещата не стояха като при фермерството, където човек работеше в очакване, докато накрая си осигури нормален живот. Добивът на злато хвърляше примката си върху хората, които мечтаеха за бързо забогатяване. Той изискваше захваналите се с него да са комарджийски настроени. Цели състояния бяха спечелени и загубени, и спечелени отново, за да се сипят пари по кралски маниер. Вирджиния Сити, макар и със само тригодишна история, предлагаше изобилие и разкош за всеки, който можеше да си ги позволи.

— Наистина, как може въобще да се живее тук? Всичко е толкова... безвкусно — възмущаваше се Милисент. — И толкова прашно сега, когато калта изсъхна — продължи раздразнено тя.

— Не може да се очаква, че всичко ще бъде уредено веднага. Това изисква време — отвърна полковникът, усмихвайки се виновно на кочияша, който се извърна при рязката забележка на Милисент.

— Няма извинение за нещо подобно, Уилям, независимо колко време е минало. — И тя вдигна едва-едва коприненото си ветрило, посочвайки опънатата наблизко палатка, на която с разкривени букви бе написано нещо, което би трябвало да е името на собственичката — „Хубавицата от Монтана“. Пред загърнатия с парче зебло вход се проточваше редица от мъже, които се шегуваха и си подаваха бутилка с уиски, докато изчакваха да им дойде редът.

Полковникът прочисти рязко гърлото си. „Тук белите жени са толкова малко“, искаше да каже той, но реши, че репликата не е за пред

Блейз и вместо това вметна:

— Те са толкова далече от дома си.

— Та това е една от най-оживените улици — продължи Милисент раздражено, — можеха поне да го правят на друго място.

— Знаете ли от колко души ще бъде оркестърът? — намеси се Блейз, както бе правила толкова пъти досега, когато разговорът между родителите ѝ не вървеше.

— Доколкото чух, те са от Чикаго — отговори бързо баща ѝ, облекчен от смяната на темата. — Не забравяй да ми запазиш един танц, миличко. Знаем колко бързо се попълва списъкът ти с партньори.

— Пази си роклята, Венеция. Те вероятно няма да си свалят шпорите — постанови майка ѝ с режеш тон.

— Да, мамо — автоматично отвърна Блейз.

Кочияшът вече спираше. Време бе да слизат, пък и вечерта беше прекалено хубава, за да спори за каквото и да е.

Полковник Уилям Брадок, мисис Брадок и мис Брадок бяха приветствани въодушевено от областния върховен съдия и неговата млада съпруга, които изпълняваха тази вечер ролята на домакини по молба на губернатора. Луси Атънбъроу изглеждаше забележително чаровна, както би се съгласил всеки, който я познаваше. Поруменяла и бликаща от живот, тя се усмихваше топло на всички, включително и на възрастния мъж до нея — нейния съпруг. Вероятно е от летния въздух, отбелязаха някои от гостите. Нощ като тази би могла да накара бузите на всекиго да пламнат.

— Доколкото знам — обърна се една възрастна светска дама към своята компаньонка на същата възраст, седнала зад нея близо до дансинга, — предстои ни да научим за радостно събитие в дома Атънбъроу. Младата му съпруга се усмихваше на Джордж с обожание, бих казала. Е, когато аз бях на осемнадесет, никой не би могъл да ме уговори да се оженя за шестдесетгодишен мъж. Без значение колко пари има той.

Такива си бяха малките градчета, нищо не оставаше скрито. Нейната компаньонка отбеляза със самодоволна физиономия:

— Можем само да се молим, ако детето се роди, кожата му да не е прекалено смугла.

Спечелила пълното и неотклонно внимание на дамата до себе си, която бе разтворила широко очи в почуда, доволно хилещата се

матрона отбеляза:

— Но детето ще бъде прекрасно, прекрасно, без съмнение. Луси посещава разни странни местенца денем.

Но никакви придумвания не биха изкопчили от нея и думичка повече.

Колкото и неясни да бяха фактите, уханието на греха беше неустоймо и преди да е минал и час, новата клюка обиколи залата със скоростта на горски пожар.

Полковник Брадок остави Милисент да отпива от шерито си и да клюкарства с другите съпруги на инвеститорите в един малък салон и придружи Блейз до балната зала за нейния първи танц. Оркестърът свиреше жизнена и весела мазурка и тези, които вече танцуваха, се носеха с енергични движения в приповдигнато настроение. Дори в центъра на залата, претъпкана с гости, Блейз изпъкваше измежду останалите с топлия блясък на кожата си и разкошната си, украсена с перли рокля, копринената рамка на нейната хубост. Тя веднага бе обкръжена от ухажори и партньори за танците, чийто намерения бяха напълно предсказуеми. Полковникът грациозно отстъпваше място на кавалерите на дъщеря си и тя се озова в ръцете на висок господин с грижливо подредена коса, който се представи с мекия провлечен изговор на тексасец. Той танцуваше добре, каза ѝ, че била по-хубава от синчеца в родния му край и ѝ предложи да се оженят на другата сутрин с искреност, която тя намери за смущаваща. Блейз се усмихна, отказвайки учтиво и бе спасена от по-нататъшни обяснения от следващия си партньор, който настояваше за своя танц.

Тя се забавляваше истински, защото танците винаги бяха удоволствие за нея, а хората се държаха открито и неангажиращо, и разговорите, когато успееше да ги отклони от комплиментите, се въртяха около добива на злато, който я интересуваше толкова силно. В нормалния ход на събитията би минало още известно време, преди тя да забележи високия, тъмнокос мъж в елегантен вечерен костюм измежду стотиците суетящи се гости. Тази вечер обаче, в мига, в който той влезе в залата, спокоен, със стройна фигура, изискано облечен, движещ се с гъвкава, непринудена походка, която говореше за спокойствие и самоувереност, всички разговори секнаха, всички глави се обърнаха към него и в залата се възцари неловко мълчание.

Непосветена в сочната тема на тазвечерните клюки, Блейз не можеше да разбере защо всички се бяха вторачили в забележителния мъж, освен може би защото беше красив. Може би просто винаги, когато той влизаше някъде, разговорите замлъкваха, гадаеше тя. Той явно беше външен човек, въпреки диамантените копчета и вечерния костюм, и когато човек се вгледаше по-отблизо, разбираше, че той определено е индианец. Изумена, Блейз осъзна, че това е нейният индианец. Сърцето ѝ запрепуска. Това как да е, красотата и произходът му също, но защо гостите до един бяха вперили погледи в него? Загледана от дансинга, защото нейният партньор изведнъж бе спрял наред танца, Блейз видя как невероятно привлекателният мъж спря за миг и пое тежестта на тишината, на очакването и засилващия се шепот от коментари.

Неговите изумителни тъмни очи плъзнаха погледа си из залата, спряха се на Луси и след това с абсолютно хладнокрвие фиксираха случайно събралата се група от управници, които приемаха гостите. Проправяйки си път сред проблясващите диамантени копчета, той спокойно поздрави първо някои от по-незначителните бюрократи. „Добър вечер. Приятно време. Да, необичайно топло за юни“, подхвърляше той с изтънчеността на светски човек. Сановниците, за разлика от него, изглеждаха напрегнати. Красивата тъмнокоса Луси Атънбъроу, следваща в редицата, погледна към него и на лицето ѝ проблесна усмивка, а възрастният мъж, застанал до нея с блеснало от потта плешиво теме, проследи погледа ѝ с убийствена физиономия.

Хейзард отвърна на усмивката ѝ, без да обръща внимание на смръщването, и протегна ръка към съпругата на върховния съдия, която най-неочаквано се изчерви. Поднасяйки няколко умели комплимента, той задържа за малко ръката ѝ и след това, преминавайки по-нататък, протегна ръка към върховния съдия.

— Добър вечер — каза Хейзард подкупващо, — разбрах, че законодателната сесия най-после е приключила. Предполагам, че това е истинско облекчение за вас.

— Да, сега ще мога да прекарвам повече време в дома си — отвърна върховният съдия с ледено възмущение.

— Сигурен съм, че съпругата ви ще ви е много благодарна. — Очите на Хейзард бяха спокойни.

За времето между два поредни удара на сърцето старецът се двоумеше, докато Хейзард преодоляваше шока от неговия гняв. Но все пак той бе мъжът, който, както всички, дори съдията Атънбъроу, знаеха, бе убил трима души през последния месец. За никого не беше лесно да пренебрегне факта, че някой би могъл да измъкне пистолета си и да стреля пет пъти в рамките на три секунди. Взел решението си, Атънбъроу се протегна и стисна изящната бронзова ръка на Хейзард.

— Приятно прекарване, мистър Блек.

Гласът на Хейзард беше овладян.

— Благодаря. Ще се постарая.

Понесе се всеобща въздишка, достатъчно силна, за да предизвика лек повей под самия купол на покрива. Музикантите, които бяха свирили с едва доловима сила и темпо, незабавно възстановиха ритъма и силата си на свирене. Гостите продължиха да танцуват. Избухнаха разговори, обсъждащи с удоволствие предотвратения на косъм обществен скандал.

Високият абсароки с лъскава коса, която достигаше едва до врата му, размени още няколко учтиви фрази със съдията, който с пълно право го гледаше резервирано и подозрително. В това време неговата млада съпруга бе втренчила глупаво в Хейзард предан поглед, който той старателно избягваше, докато пожелаваше на съпрузите приятна вечер.

След срещата си с големците той се запъти направо към игралните маси. Хейзард Блек не излезе оттам почти до полунощ и когато се появи отново в балния салон, челото му бе смръщено. Една бележка, прекъснала играта му на карти, бе причината за мрачното му изражение. Като че ли и без това слуховете не бяха достигнали вече до точката на кипене. По време на играта Хейзард бе отхвърлил достатъчно недвусмислени подмятания, за да разбере как стоят нещата, та Луси, която междувременно бе изгубила целия си усет за дискретност, му бе изпратила и бележка по един от слугите си. Тя беше една от най-агресивните в сексуално отношение, която някога бе срещал. Без съмнение, шестдесетгодишният ѝ съпруг имаше заслуга за това положение на нещата, но Хейзард никога не търсеше неприятностите съзнателно и единствената причина, поради която отиваше, за да се срещне с нея на верандата, както го бе помолила в

бележката си, бе да предотврати още по-ужасяващата възможност тя да се появи в игралната зала.

Просторната веранда опасваше цялата двуетажна сграда и по една случайност бе слабо осветена. Градинските храсти прикриваха верандата и ако срещата беше чак толкова неотложна, както твърдеше Луси в бележката си, то поне мястото беше уединено. Хейзард умишлено се насочи към малката ниша близо до задния вход. Той и Луси се бяха люлели на люлката на тая веранда, прикрита зад високите храсти, през нощта, когато се бяха срещнали за пръв път.

Той я откри близо до задната врата, с чело, опряно на нея и дантелена кърпичка, притисната към навлажнените ѝ от сълзи страни. Докато се приближаваше зад нея, надигащият се у него гняв, породен от крещящата нетактичност на бележката ѝ, се притъпи. Тя изглеждаше толкова тъжна и обезсърчена, а той разбираше, че животът ѝ с Атънбъроу едва ли е точно това, за което е мечтала. Като прегърна внимателно нежните ѝ рамене, той зарови лице в къдриците, паднали върху тила ѝ, и зашепна успокояващо до уханната ѝ кожа, докато усети как напрежението ѝ се разнесе. Като се извърна към него, тя го обгърна с ръцете си и изплака:

— Джон, не мога повече да издържам да те виждам и да не мога да те докосна.

Той се вгледа във влажните ѝ очи и каза:

— Съжалявам, че те отбягвах, скъпа. — Гласът му беше нисък, равен и приятелски. — Но не може да не си чула клюките тази вечер. Те бяха толкова безочливи, а Атънбъроу бе така напушен, че можеше да реши да ме призове на дуел.

Съдията Атънбъроу принадлежеше към стара фамилия от Джорджия и все още си мислеше, че честта се защитава с пистолети и дуели.

— Аз не желая това, ти също. Той може да пострада, дори може да загуби живота си. Моля те, Луси — придумваше я той, — бъди разумна.

Независимо дали в този случай Хейзард щеше да защитава любовницата си, или правото си да живее както намери за добре, резултатът щеше да е един и същ. Върховният съдия най-вероятно щеше да умре и причината щеше да е съпругата му. Скandalът щеше да направи живота ѝ непоносим.

Въпреки че копнееше по Хейзард с необуздана страст, граничеща с маниякалната привързаност, Луси не бе готова да се откаже от съпруга си и неговите три милиона долара. В края на краищата Джордж нямаше да живее вечно, а колкото и красив и страстен да беше Джон, в сравнение със съпруга ѝ беше направо бедняк. Като въздъхна тежко, тя погледна през овлажнените си от сълзи клепки и тихо каза:

— Знам, че си прав, Джон. Просто така те желая, а ти си тръгваш утре. Не можеш ли да останеш поне още един ден?

Съзнанието му бързо прехвърляше съотношението между всички неотложни задачи и задължения в неговия график и сълзите на Луси, нейните желания и изнервящата ѝ липса на такт в това стресово състояние. Той се предаде с примиряваща се усмивка.

— Не мога да остана още един ден, но мога да отложа заминаването си за следобеда. Така става ли?

— О, Джон — извика тя, а лицето ѝ засия от щастие. — Наистина ли?

Той кимна веднъж и каза нежно:

— Ще те чакам утре сутринта. Ела, щом се измъкнеш.

Тя се усмихна триумфално като току-що освободен пленник.

— Ще съм при теб от изгрев-слънце. Така ще те имам за по-дълго.

Той се усмихна на ентузиазма ѝ.

— Още нещо, Луси — започна той, докато се освобождаваше внимателно от прегръдката ѝ и поставяше ръцете ѝ в своите. — Ще внимаваш, нали? Малко благоразумие няма да е излишно. Ако не се наложи да хвърлям непрекъснато по едно око на вратата, ще мога да ти обърна повече внимание.

— Обещавам, миличък. Ще бъда самото благоразумие. Никой няма дори да разбере, че съм в хотела.

— Така ще е най-добре, любима, защото днес всички твърде добре го знаеха. — Той се наведе, целуна нежно устните ѝ, след това отвори вратата и леко я побутна през нея. — Върви при гостите си. Ще се видим утре сутрин.

Тя се обърна, изпрати му една въздушна целувка и покорно се върна в балния салон.

Хейзард се облегна тежко на вратата и въздъхна бавно. Една доста деликатна опасност бе предотвратена. Той предпочиташе да не

му се налага да застрелва върховния съдия. Правната справедливост в пограничните райони не се беше променила, а предразсъдъците спрямо индианците се засилваха пропорционално на алчността на белия човек за земя и злато. Той извади пура, драсна клечка, запали я и бавно дръпна от нея. Навън всичко бе така спокойно. Лятната нощ създаваше идеална атмосфера за отпускане, а точно сега той се нуждаеше от възможност да върне адреналина си до нормалното ниво. Беше благодарен за това, че бе успял да успокои Луси толкова лесно. Истериичният тон на бележката ѝ го бе разтревожил и той очакваше, че ще се стигне до публична сцена или до някакво неизпълнимо желание. Макар Луси да му доставяше истинско удоволствие в леглото, това бе всичко и за един тревожен миг той се бе притеснил, че тя се кани да поиска нещо глупаво.

Той си спомни за люлката в ъгъла и реши да седне отвън, да допуши пурата си и да даде време на Луси да пообиколи салона, преди той самият да влезе. Лятната луна осветяваше силуета на високия мъж, който се запъти бавно към едва осветения ъгъл на верандата. Достигнал ръба на нишата, той замръзна на мястото си.

— По дяволите — каза тихо Джон Хейзард, — мътните го взели. — Той измъкна пурата от устата си и промърмори язвително: — Както виждам, не само тъпа, а и склонна към подслушване кучка. Надявам се, че добре сте се забавлявали.

Седнала в люлката, с бледо проблясваща копринена рокля, Блейз се стегна при думите му и хилядите перли заискряха като светулки на лунната светлина.

— Не съм го направила нарочно — отвърна рязко тя. — Ако си бяхте държали развратните ръце далече от съпругата на върховния съдия поне за няколко секунди — продължи гневно тя, — щях да успея да се покажа още щом пристигнахте, да се извиня и да си тръгна. Грешката си е ваша, по дяволите.

Последва враждебно мълчание. Ругатнята промени мигновено отношението му. Е, можеше да я формулира и по-сполучливо, но и такава тя му припомни за това, което беше Блейз. Той бе забравил, че под бляскавата коприна и стройното тяло се крие арогантен темперамент. Никога досега не бе го подритвала жена, никога жена не бе успявала да го изненада, нито пък се бе държала неуважително към него, припомни си той набързо. И досега нито една жена не го беше

ругала. Тази своенравна представителка на нежния пол поставяше уникални рекорди, които подклаждаха яда му. Преглъщайки различните възможни отговори с цената на огромни усилия, той отбеляза лаконично:

— Имате доста вулгарен речник — но лицето му говореше красноречиво за неговото раздражение.

— А вие имате вулгарно съзнание — отвърна студено тя.

Погледът на Хейзард беше смущаващо проникателен. Той се усмихна кисело.

— Значи намирате секса вулгарен? И греховен, без съмнение. Съчувствам на съпруга ви. Нощите могат да станат доста хладни. — Английският му бе на образован човек, гласът му звучеше като насмешливо мъркане, а акцентът му бе едва доловимо западен.

Брадичката ѝ се вдигна сърдито в отговор на лошите му маниери и луната освети за един кратък миг прелестната линия на шията ѝ и нейните повдигащи се гърди. Нито един мъж не бе говорил досега непочтително с нея. Гласът ѝ прозвуча ледено ясно:

— Сексът, както вие така изтънчено се изразихте, за мен е все още твърде неясна област. Колкото до греха, той е често маниакалната цел на ограничените, изкривени съзнания, които не могат да се сетят за по-съдържателно занимание. И няма защо да съчувствате на съпруга ми. Нямам такъв. Но когато се омъжа, сигурна съм, че ще успея да стопля съпруга си по подходящ начин.

— Вярно, че езикът ви и сега е достатъчно хаплив за една съпруга — каза Хейзард рязко. — За съжаление, мъжете предпочитат малко по-различен тип женска топлина.

Блейз скочи на краката си сред облак от блещукащи перли. В очите ѝ гореше гняв.

— Мистър...

— Блек — представи се Хейзард с учтив лек поклон.

— Мистър Блек — тросна се тя, страшно ядосана и настроена враждебно. — Вие сте достоен за презрение!

Последва пауза. Хейзард погледна надолу към тлеещия край на пурата си и след това отново към нея, поглъщайки я с проникателния си тъмен взор.

— А вие сте — гласът му се снижи до шепот — опасна.

Тази дума възпря нейния надигащ се гняв.

— Опасна? — попита тя.

— Извънредно — отговори лаконично той. След кратко мълчание изражението му се промени и тя усети неговия изискан чар, който той бе свикнал да използва така умело. — Ще ми дадете ли думата си, че няма да разкажете на никого за това, което чухте случайно тази вечер?

Уводът бе приет хладно, а молбата разбрана погрешно, като звучна плесница. Блейз пое рязко въздух, преглъщайки обидата, а бледите ѝ гърди се надигнаха високо над коприната и дантелите с цвят на слонова кост, провокирайки неясни последствия. Несъзнателно възхищение проблесна в очите на Хейзард и той забрави за миг за нарасналия си гняв.

— А може би ще ви е нужна писмена клетва? — попита тя с нотка на презрение. — Или *не можете* да четете? — Гласът ѝ стана подигравателно сладникав. — Доколкото си спомням, в Даймънд Сити без елегантния костюм и диамантените копчета — украсената ѝ с бижута ръка направи неясен жест — играехте ролята на съвсем друг тип мъж. Умеете ли да четете? — повтори дръзко тя.

Това беше преднамерена провокация, тъй като нито начинът му на поведение, нито дрехите му говореха за обратното.

— Или сте по-добър в повалянето на жени на земята?

Хейзард изслуша думите с нарастващо усещане за обида, не вярвайки на ушите си. Устните му се разтвориха и после отново се свиха в права, изпъната линия. В края на краищата той умееше да се владее, а и не ѝ бе отстъпил в обидите.

— Чета по малко — промърмори той със студен, сподавен глас, опитвайки да се овладее, въпреки безпрецедентното ѝ държание — и правя на жените всички ония неща, които вървят заедно с повалянето — добави той дрезгаво. Тя най-накрая бе успяла да го изведе отвъд границата на подобаващия етикет. Той беше чувствителен по линия на индианския си произход, на отхвърлянето на неписаната индианска традиция и знание като нещо незначително в сравнение с хищническата идея на белия човек за прогреса, и подобни намеци винаги провокираха най-лошото у него. А и тя беше досадно крайна в надменността си, мислеше си той. За жена. В племето си той беше вожд с благороден произход, превъзходен воин, с тяло, тренирано до

последното мускулче, всичко това го поставяше над тази разглежена бяла жена с цялото ѝ богатство.

В тъмните очи на Хейзард проблесна искра на убийствена ирония.

— Но защо ли пък да не ви покажа — бавно каза той, процеждайки насмешливо всяка сричка — какво точно правя с жените? Някои от ония неща, които карат жени като Луси да забравят за благоразумието. — Очите му я оглеждаха бавно от глава до пети, плъзгайки се протяжно по стилното ѝ деколте. — И защо да не започнем с някои от дивашките привички на червения човек — нашата алтернатива на четенето. — Изисканият му ироничен тон премина в чувствен шепот, а очите му се присвиха като на хищник. Хвърляйки пурата си встрани, той тръгна към нея с гъвкави крачки.

Копринената рокля изшумоля и Блейз се отдръпна назад в люлката, гледайки го дръзко.

— Ще извикам — успя да каже тя, осъзнала, че за пръв път в безбурния си живот бе срещнала мъж, с когото не можеше да се справи.

— Моля. И звук няма да излезе от гърлото ви, преди да съм ви попречил. — Гласът му бе равен, а бронзовото му лице, оброчено от черната коса, спокойно. — В училищата на белите можеш да се научиш как да четеш, а в училищата на индианците как да се движиш бързо и безшумно. Опитайте обаче при опасност да си послужите с книга.

С приближаването му тя усети миризмата на бренди.

— Вие сте пиян — извика Блейз полуобидена, полуужасена. — Проклет пия...

— Не довършвайте — каза остро Хейзард, а тъмните му очи пламнаха. Всеки човек, обидил го по този начин, трябваше после да плати с кръв. — Аз никога не се напивам — добави той, като произнасяше всяка сричка пределно отчетливо. — За разлика от някои други племена, абсароките никога не са били слуги на алкохола на Мастачийда. Това е въпрос на чест — довърши простичко Хейзард.

Той все така се приближаваше към нея със същата гъвкава грация, наслаждавайки се на страха в очите ѝ. Откритието, че под арогантната фасада се крие само една трепереща жена не беше особено приятно, но бе добре дошло и го радваше. Този факт или може

би изумителната ѝ красота и страстната ѝ пищност извикаха у него познатите признаци на желанието. Той усети как част от него се надига срещу фината вълна на панталоните му.

Неговата ръка се повдигна нагоре с успокояваща деликатност и когато стройните му пръсти обхванаха брадичката ѝ, нейните екстравагантни обеци се залюляха, подобни на изпълнени със светлина призми.

— Първо — каза той много тихо на жената — ги целувам. — И той се наведе към нея в очакване тя да се отдръпне. И когато тя не го направи, другата му ръка се плъзна по покрития ѝ с коприна гръб и той постепенно я притисна към себе си.

Блейз почувства внимателните му ръце по тялото си, неговите загрубели от работа пръсти. Това не бяха пръстите на джентълмен. Те държаха брадичката ѝ леко, но решително, без намерение да я пускат. Обзе я някакво необикновено смущение, някаква неясна треска завладя усещанията ѝ, същото поразяващо очакване и потръпващ страх, които бе изпитала, докато той я носеше в Даймънд Сити. И в следващия миг тя вече не можеше да мисли, защото неговите топли устни докоснаха нейните, плъзгайки се по сочната им линия, разтваряйки ги леко в бездиханна, размиваща всичко тишина. Неговото ухание я обля и усещането за физическото му присъствие, много по-силно от волята ѝ, облада разума ѝ.

Тя чу как той изстена леко, след което невероятно внимателно и бавно езикът му се промъкна между устните ѝ, опитвайки вкуса им, облизвайки ги, движейки се протяжно, дивашки страстно, навън и навътре. И докато устните и езикът му се притискаха към нея, целуваха и възбуждаха нейните топли сладки устни, той наместваше тялото ѝ към своето, повдигайки я на пръсти така, че да може да се притисне още по-плътно към очевидния белег на неговата възбуда.

— След това — прошепна той срещу устните ѝ, а гласът му прозвуча неустойимо страстно, — след като ги целуна тук, ги целувам... — Ръката му освободи брадичката ѝ и се плъзна по топлата, ухаеща на люляк линия на шията ѝ, към пухкавите очертания на гърдите ѝ, където гъвкавите му бронзови пръсти сграбчиха част от покритото ѝ с перли копринено деколте, смъкнаха го надолу, освобождавайки я така от притискащата я материя. Нощният въздух окъпа гърдите ѝ в топлината си, носейки ѝ усещането за едва доловимо удоволствие,

преди тъмнокосата му глава да се гмурне. Малко преди устните му да покрийт едното от розовите ѝ зърна, което вече бе започнало да набъбва в топло очакване, той довърши: — ... тук.

Блейз усети нежния полъх на дъха му в мига преди влажните му устни да се заключат жадно върху твърдото връхче. Усещането, което я прониза, беше толкова разтърсващо силно, че коленете ѝ се подгънаха и ако Хейзард не я държеше в ръцете си, тя би се строполила. Обръщайки спонтанно гръб на множеството забрани, втълпявани ѝ още от детството, преизпълнена от нови чувства, възпламенени от умелите движения на Хейзард, от непреклонните му устни и неописуемото усещане за неговото присъствие, Блейз вдигна ръцете си, провря ги през дългата му черна коса и го притисна по-силно към себе си. Устните, брадичката и носът на Хейзард прилепнаха към зрялата пълнота на гърдите ѝ, а кръвта ѝ закипя. Пулсът ѝ се ускори до безпаметност, а тялото ѝ пламна, потопено в горещите вълни на прелестния копнеж, извиращ от самата нея.

С обичайната лекота, Хейзард подмина бързо границата на благоразумието и добре пресметнал подробностите, повдигна Блейз в ръцете си. Той бързо се огледа наоколо, погледна към полуголото тяло, което държеше, и се убеди, че не би могъл да я отведе далеч оттук. Взел бързо решение, той слезе по стълбите и премина през малката морава до лятната кухня. Вратата беше заключена, но той опря в нея гръб, все така държейки Блейз в ръцете си, и отпусна тежестта на тялото си срещу потъмнелия чам. Крехката ключалка поддаде и те се озоваха вътре. Хейзард затвори вратата с крак и застана за малко неподвижен, докато очите му започнаха да долавят силуети в мрака. Докато изчакваше, устните му си играеха с нейните, уверени и обладаващи. Той смучеше езика ѝ и накрая тя издаде лек стон, въздишка на отдаване. Тъй като не можеше да чака повече, той се запъти уверено към очертанятията на масата.

Един стол се изпречи на пътя му, но той го отмести с ритник и направи последните няколко стъпки, делеящи го от масата. Когато се наведе, за да постави Блейз внимателно на дървената маса, черната му коса се спусна надолу и погали страните ѝ. Опита се да се изправи, но тя задържа лицето му с топлите си ръце и той се наведе отново, за да я целуне. След това устните му се спуснаха към нежната линия на брадичката ѝ и малко по-късно бавно продължиха надолу към

набъбналите ѝ зърна, зовящи го като някакви необичайни пъпки на горска роза.

Тя извика леко, когато той я докосна там, после изстена от удоволствие при допира на галещия му език и го притисна яростно към себе си, като че ли не можеше да се наслади на дивата нежност на устните и зъбите му, които превръщаха зърната ѝ в умоляващи връхчета. Когато повдигна глава, тя я притисна отново.

— Остани, моля те... остани — прошепна тя с трептящ глас, усещайки пулса си на нови, странни места, спускащ се по тесни ивици от върховете на гърдите ѝ до пулсиращия огън между бедрата ѝ.

Но той не можеше да остане там вечно, защото търсеше нещо повече от ласки. Освобождавайки се от настойчивите ѝ ръце, той ги отмести встрани, повдигна глава към сладките ѝ, разтворени устни. Езикът му се промъкваше опустошително, страстно зовящ я и оставяйки я потръпваща.

Той бързо плъзна ръката си под метрите коприна и фусты, промъкна се по кадифената топлота на краката и бедрата ѝ и после...

Един мъжки глас извика отчетливо от непосредствена близост:

— Блейз! Блейз! Къде си?

Тя замръзна.

Само след един удар на сърцето си, тя успя да дойде изцяло на себе си. Блейз се изправи, покри голите си гърди с трепереци ръце и с тих, отчаян глас прошепна:

— Не!

— Да — възпротиви се Хейзард с мисъл, насочена в определена посока, опитващ се отново да достигне до копринената мекота на оголените ѝ рамене, абсолютно убеден, че никой няма да ги открие в изоставената кухня. Устните му търсеха нейните.

— Нещата, които ти носят удоволствие, не са лоши за теб, биа — прошепна той до устните ѝ, използвайки нежното обръщение на абсароките, което жените намираха за толкова чаровно. — Твоят страх те обърква.

— Не — отново извика тихо тя, опитвайки се да се измъкне, отблъсквайки го с ръце, които се оказаха изненадващо силни. И преди Хейзард да успее да прецени дали наистина го мислеше или не, тя слезе от масата. Стреснат и напрегнат, той видя как тя изтича към вратата. С няколко бързи движения Блейз пооправи корсета на роклята

си, намести дантелената драперия върху раменете си и изчезна в лятната нощ.

Джон Хейзард Блек изруга срещу сивите силуети на лятната кухня. Той не бе оставян така смутен и с незадоволени желаниа от времето, когато беше юноша. Бесен, той изскочи от постройката, ядосан на непоследователните жени като цяло и конкретно на една от тях. За един кратък миг Хейзард се вслуша в енергичната музика, която долиташе от бляскавия салон и след това, преценил, че тази вечер вече е преминал границата на добрите маниери, той се прибра в хотела и си легна.

На следващия ден Луси Атънбъроу се радваше на повече внимание от негова страна, отколкото бе обичайно. Той ѝ бе обещал само сутринта, но прекара повече време с нея. Накрая, доста по-късно, когато горещината на следобеда стана поносима и приятната отпуснатост на добре прекарания ден налегна обитателите на стая 202, единственият абсароки, който търсеше злато около Даймънд Сити, остави уютното легло и гоилата жена в него и се запъти северно от Вирджиния Сити, към колибата си на билото на планината.

ГЛАВА 4

Следващите седмици преминаха в непрекъснат тежък труд. Хейзард ставаше с първите лъчи на изгрева, строеше улеи и дренажи, копаяше и взривяваше все по-дълбоко в минния процеп, който бе издълбал в хълма. Той хапваше набързо по пладне и продължаваше да работи до залез-слънце. Тялото му, което се отличаваше със здравата си мускулатура с ярко изразен релеф вследствие на годините упорити упражнения, сега придоби нова издръжливост. Суровият режим продължаваше ден след ден. В края на дългия работен ден Хейзард обикновено беше толкова изтощен, че дори не можеше да мисли, искаше само да си легне, нямаше място за съзерцателни размишления. Но в кратките случаи, когато му трябваша повече от тридесет секунди, за да заспи, в съзнанието му се явяваше неканен образът на жената с огненочервена коса, кожа с цвят на праскова, облечена в кремава коприна.

За разлика от него, Блейз разполагаше със значително свободно време и тези незаети с нищо отрязъци все по-често биваха окупирани от ярките спомени за онзи невероятно чувствен мъж. Тя мразеше тези обсебващи я мигове. Досега нито един мъж не се бе намесвал така в чувствата ѝ. А със спомените, разбира се, се появяваше и мисълта за безволевата и необяснима реакция, която той бе предизвикал у нея. Тя се изчервяваше всеки път, когато си припомняше за изумителното си безсрамие, за това, как за малко не бе изгубила честта си. Единствено гласът на баща ѝ, прозвучал в ада на страстта, я бе спасил. Без този обрат тя с готовност и напълно съзнателно щеше да се отдаде на чаровния любовник на Люси Атънбъроу и кой знае на кого още.

Той беше прелъстител от най-долен тип, реши тя, след като се заслуша в клюките за разпуснатия живот на Хейзард. Всеки знаеше по някоя негова историйка с жени. Той беше от тоя тип мъже, които използваша жените като безнравствени играчки, и това в съчетание с

обичайното мъжко неуважение, което тя не можеше да приеме за цивилизовано. Използването на жените като играчки за еднократна употреба не беше нещо рядко за белите мъже. Това, мрачно признаваше пред себе си тя, бе очевидно в привилегирования свят на богатите, към който принадлежеше и тя.

Но в своя собствен свят тя отказваше да приеме мястото, отредено ѝ като на всяка друга богата млада дама. Необходимостта от добър брак, цялото повърхностно безразличие, така често срещано и втръсващо, досадното еднообразие на изисканото общество, все неща, за които бе така сигурна, че я очакват, както и че слънцето ще залезе. Мисълта за това безсмислено, празно съществуване я преследваше като гротескна картина на ада. Съзнателно или не, тя се бе борила срещу окончателното решение за брак по сметка през целия си живот. През годините, в определени случаи тя избухваше в гневен плач, причинен от злостния каприз на съдбата, който ѝ бе отредил ролята на чувствителна жена. Мъжете не бяха така впримчени и ограничавани от педантичните правила на етикета. Това беше ужасно несправедливо.

Но благодарение на непоколебимата си решимост и разбирацията ѝ баща, който даваше пълна свобода на капризната ѝ индивидуалност, Блейз успяваше да заобиколи доста от ограничаващите я задължения за своите деветнадесет години. Нейната непреодолима жажда за знания беше поощрявана благодарение на състоянието на баща ѝ, за разлика от повечето жени по това време. Не един и двама добре платени преподаватели по всички дисциплини, от най-стандартните до по-странните, бяха прекрачили прага на учебната стая с изглед към Чарлз Ривър в нейния дом. Блейз бе получила образование по основните дисциплини — литература, математика, география, история, както и по по-нестандартни предмети като астрономия, арабски език, биология, металургия и китайското бронзово изкуство. През лятото на 1865 година тя беше красива, интелигентна, пълна егоистка, малко дръзка и ужасно отегчена от глупавата среда, в която живееше.

След още една седмица във Вирджиния Сити, посветена на ежедневните безсмислени разговори с приятелките на майка ѝ, Блейз вече умоляваше баща си да пътува отново заедно с него до златодобивните мини. Там поне се бе почувствала като жив човек. Ако ѝ се наложеше да прекара още един ден сред префърцунения интериор

на луксозния хотел на Вирджиния Сити, занимавайки се с пиене на чай и размяна на зловни клюки, тя щеше да експлодира.

Рано сутринта в събота Блейз напусна Вирджиния Сити заедно с баща си и група от дванадесет бизнес съдружници и трима водачи. Последвалата седмица бе прекарана в обикаляне на златоносните участъци, разговори със златотърсачи, покупки на нови участъци, дискусии около цените на златото и обсъждане на находища с техните собственици.

Тринадесетте члена на групата опитваха с общи усилия да купят всички възможни обещаващи участъци. Те имаха капитал, с който да сложат началото на преси за руда и извличащи злато предприятия, нещо, което повечето сдобили се с участъци не можеха да си позволят. Освен това те имаха практическия опит от рудодобива в други области на Съединените щати и Европа, който бе нужен за осъществяването на добива на кварц — вид дългосрочен добив на злато.

Блейз слушаше как баща ѝ, неговите съдружници и златотърсачите обсъждаха как трябва да се проследи жилата, да се прокопае шахта, да се отдели рудата, после да се изкара на повърхността, да се разчупи и да се извлече златото от получената се основна маса. Тя започна да разбира въпросите, свързани с вентилацията, изнасянето на повърхността и укрепването с дървени опори. Откри, че новите експлозивни и по-съвършените методи за сондаж позволяват на златотърсачите с по-малки възможности полесно да отделят съдържащата злато руда от основната скала. Научи за натрошаващите мелници и по-примитивната арастра, използвана от мексиканците и обитателите на Южна Америка за разбиване на златоносната руда. Блейз започна да оценява колко труден и сложен е добивът на злато.

Този път, за разлика от убийствените горещини при първото им пътуване, времето ги подпомагаше с подходящи температури и затова работата им доставяше удоволствие. При възможност отсядаха в хотели (оптимистичен евфемизъм за четири стени с покрив над тях), в останалите случаи лагеруваха на открито под звездите. Пейзажът бе съчетание от насечени, покрити с борове планински склонове и прекрасни зелени долини, през които преминаваха бистри бързеи.

Групата следваше коловозите на фургоните, а в по-слабо заселените райони — тесните следи на сърните. Въздухът бе наситен с уханието на борове. Под извисяващите се дървета на девствените гори рядко се срещаха и храсти. Килим от гниеци борови иглички покриваше грубата почва и в неговото ръждиво оцветено легло бяха разцъфнали диви цветя в палитра от ярки цветове. Това бе рай за младата жена, прекарала по-голямата част от живота си в златните окови на бостънското висше общество. Сега тя намираще живота на открито за неподправен и носещ здравословно удовлетворение, но все пак продължаваше да бъде до голяма степен част от своето префинено обкръжение. Запленена от дивите, сурови дни на пътешествието из планината, Блейз дори веднъж не се запита как се приготвя храна при тези условия, как така лагерите са винаги толкова удобни или пък дори кой оседлава и приготвя коня ѝ всяка сутрин. Нейното неведение бе разбираемо за жена, отгледана в къща, за чието домакинство се грижат неотменно четиридесет слуги.

Две седмици по-късно тяхната група спря в Даймънд Сити за последен престой, преди да се върнат във Вирджиния Сити. През следващите три дни всеки от групата бе зает с подреждането и завършването на всички предишни сделки.

В късните часове на другата сутрин Янси Страхан, надзирател на полковник Брадок, буквално връхлетя във всекидневната на малката къщичка, която бяха наели, и вбесен декларира яростта си към „проклетите индианци“ като цяло и по-специално към „оня скапан индианец“. „Тоя копелдак“, избухна той в ласкавата форма на провлачения си олддоминиънски диалект.

— Заплаши ме, че ще ме гръмне, ако не се махна на минутата от участъка му! Тия нямат ли си резервати наоколо?! Проклетият му нагъл дивак! Чия си мисли, че е тая земя?!

Но никой от групата хитри и алчни бизнесмени, превърнали „отнемането“ в изкуство, не се оказа достатъчно безочлив, за да му отговори.

— За кои участъци става дума? — попита един от насядалите около голямата дъбова маса мъже.

— Хиляда и четиридесет и хиляда и петдесет. В този лагер всеки има право на два участъка и тия са плеснати точно в средата на нашия блок — отвърна ядосано Янси.

— Как се казва тоя приятел?

— Хейзард нам кой си — бе отговорът на Янси и Блейз пое рязко въздух, вслушвайки се все по-внимателно в неговите думи. — Едно от ония проклети индиански имена. Викали му Хейзард, видите ли, и по-добре да не сме му се мяркали пред очите.

— Опасен ли е?

Янси кимна.

— Убил е трима през миналия месец. Единият, казват, лъжел нещо на карти и се хванал за пищова, когато индианеца му го казал. Според приказките, нямал никакви шансове. Отнесъл го още преди да си е измъкнал пищова и наполовина от кобура. Шушукат, че оня бил по-бърз от когото и да е наоколо.

— Можем ли да се справим с него? — попита някой с двусмислен тон, досущ като думите му.

— Зависи — отвърна Янси уклончиво — от средствата. Другите двама мъртъвци са били хвърлили око на участъка му. Решили през една нощ да го спипат от различни страни на хълма. Оправил ги и двамата.

Последва всеобщо прочистване на гърла и някой промърмори:

— През нощта?

Янси се просна на един стол и огледа насядалите около масата.

— Казват, че никога не спял. — Гласът му се снижи и той каза по-тихо: — Но, бога ми, няма неуязвими хора.

— Ти опита ли...

— Проклетият кучи син не ме допусна достатъчно близо, та да мога да му направя предложение. Ще трябва да го имаме предвид, каквото и да опитаме.

Седнала до баща си, Блейз усещаше как пулсът ѝ продължава да се учестява при всяко споменаване на Хейзард. Когато участъците се окажеха безперспективни, хората престояваха в лагера твърде кратко време. Затова тя не беше сигурна, че точно той е този златотърсач. След като го бе видяла облечен във вечерен костюм във Вирджиния Сити, предишното ѝ впечатление бе замъглено от объркване. Явно историите, които разправяше Янси, бяха верни и този мъж притежаваше много способности — не просто прелъстител, а и убиец, и златотърсач. Беше ѝ някак трудно да си го представи като убиец, след като бе усетила нежното докосване на ръцете му. Явно и в убиването

на хора беше също толкова добър, макар че, ей богу, суровото и незабавно правораздаване беше нещо обичайно за тези беззаконни лагери. Самоотбраната, както знаеше Блейз, бе правило номер едно в областта и може би единственият закон, и никой друг, освен теб самия, нямаше да се погрижи за това, което е твое^[1]. „На запад от Ред Ривър не се задават въпроси“ — гласеше старото правило.

Така че, докато около нея мъжете обсъждаха как да се доближат по най-добрия начин до Хейзард и да го накарат да промени мнението си, мислите на Блейз бяха заети със спомена за допира на мускулестото му мъжествено тяло. Почти със същата скорост, с която се бяха появили тези мисли, тя се порица за това, че е допуснала да я обсебят толкова глупави спомени. Хейзард Блек не беше нищо повече от примитивен анахронизъм във вечерен костюм. Под външността му се криеше варварин, убиец, брутален човек. И колкото и да обичаше Блейз дивата, неопитомена природа на Запада, тя трудно би могла да приеме подобни черти за приемливи у един мъж.

Разговорът продължи набързо. Участъците на Хейзард бяха като клин в парцела, който вече бяха закупили. Ако не успееш да се сдобият със земята му, това можеше да предизвика неимоверни проблеми в бъдеще във връзка със „Закона за връхната точка“^[2]. Както изглеждаше, решиха мъжете, в участъците на Хейзард се намираще връхната точка на златна жила. Според настоящия закон за добива на злато, създаден през ранните години на Калифорнийската златна треска, ако собственикът на даден участък открие връхната точка на златна жила в неговите граници, то той е в правото си да я проследи отвъд участъка си до самия ѝ край. Ако златната жила в участъка на Хейзард продължаваше в кой да е от участъците от двете му страни, той щеше да има законното право да добива злато в техния парцел. Златните жили бяха непредвидими, но никой от хората в „Бул Майнинг“ не смееше да се реши на излишен риск.

— Той не беше ли на областния бал във Вирджиния Сити преди две седмици? — попита Търледж Тейлър, вицепрезидент на „Консолидейтид Майнинг“. — Не може да е бил чистокръвен индианец и да е получил покана. — Той не знаеше, че Луси Атънбъроу бе разпратила поканите.

Включи се и друг глас:

— Разбрах, че бил син на вожд. Родителите му са умрели през миналата зима, когато едрата шарка е взела толкова много жертви от клана на планинските врани. Той се е самобичувал, според техния обичай за скърбене. Така изразяват мъката си. Чух, че здравата се бил подредил. Странен народ.

Мислите на Блейз бързо се върнаха към калта в деня на първата им среща, когато тя бе забелязала белезите, нашарили гърдите му.

Дузина любопитни погледи се впериха в говорещия.

— Къде си чул това? — попитаха в унисон два гласа. Мъжът трепна сконфузено за миг и погледна виновно към Блейз, преди да отвърне:

— Едно от момичетата на Роуз ми го каза.

Всички, с изключение на Блейз, знаеха за кое точно от момичетата на Роуз става дума. Една от младите проститутки в най-шикозния публичен дом на Конфедерейт Гълч бе завъртяла главата на Ед. Тя беше само на четиринадесет години и той бе поверил голяма част от работата си на свои подчинени през последната седмица, за да може да остане в Конфедерейт Гълч.

— Фей каза, че гърдите и ръцете му били нашарени от белези. Роуз се била грижила за него известно време.

— Както изглежда, тоя път си нямаме работа с обикновен златотърсач — намеси се мъжът, застанал отляво на Блейз. — Щом не можем да го купим с пари, не можем ли да му предложим някой друг участък? Или пък да се договорим с него за малък процент участие. Той вероятно не е чистокръвен индианец и сигурно е малко поцивилизован от останалите. Или поне малко по-алчен.

— Чух, че е завършил Харвард — каза Франк Гудуин, — ако говориш за оня дългокос приятел, който седна на нашата игрална маса на областния бал. — Веждите му се смръщиха. — За малко да ми обърне джобовете до дъно.

— За малко да обърне джобовете на всички ни — оплака се партньорът му Хенри Девил.

— Трудно ми е да го повярвам — продължи Франк.

— Още по-трудно е да го преживееш — изръмжа друг мъж.

— Не, искам да кажа, че ми е трудно да повярвам, че е учил в Харвард. Знам, че там са допускали по някой от ония сиамски или

китайски принцове, или някой друг жабар, както и по някой руски граф. Но полуиндианец?! Бога ми, това не мога да го повярвам.

— Мама му стара, хич не ми дреме, дори да е достатъчно цивилизован за бала на английската кралица — каза безцеремонно Янси, без да обръща внимание на Блейз. — Тоя участък ни трябва. Как ще го вземем?

— Защо аз да не отида и да поговоря с него? — каза Блейз много тихо.

— Изключено — отвърна рязко баща ѝ. — Сама чу, наскоро е убил трима души.

— Но, татко, той, изглежда се — Блейз замълча, търсейки подходящата дума, тъй като тая, която ѝ бе хрумнала — „справя“, щеше да прозвучи твърде безнравствено — ... отнася добре с жените — довърши фразата си тя. — Чух го да говори със съпругата на върховния съдия и сама поговорих кратко с него. Ако става въпрос за същия човек, не мисля, че той би наранил жена. Нека да опитам. Може би ще успее поне да се приближа достатъчно близко, за да поговоря с него.

На мига се разнесоха различни мнения във възбудена смесица от мъжки гласове. Блейз изчакваше търпеливо. Те, както и тя самата, разбираха, че това е единствената смислена алтернатива на това да го атакуват с армия. Янси не бе успял да се приближи достатъчно близо, за да говори днес с него и на два пъти се бе стигало до заплахи с оръжие. Ако тя не опиташе, те всички щяха да се върнат във Вирджиния Сити с един участък по-малко в един изключително обещаващ златодобивен парцел.

— Нека опитаме — каза Франк.

— Казах не! — избухна полковник Брадок.

Отправяйки към баща си оня спокоен и разумен поглед, който винаги го убеждаваше, че това, което тя иска, не е толкова необмислено, колкото изглежда, Блейз се възпротиви:

— Татко, знаеш, че мога да се грижа за себе си. Доста съм добра с моите колтове. Нали сам си ме учил. — Тя не спомена, че ако този Хейзард е същият индианец, който тя бе заплашвала през май в Даймънд Сити, ще ѝ се наложи да разчита повече на неговото благоразположение, отколкото на pistolетните си умения като

гаранция за безопасността си. — Моля те, татко — каза тя с чаровно умоляваща усмивка.

Полковник Брадок се колебаеше. Очите му се бяха спрели на увереното изражение на дъщеря му, докато партньорите му го убеждаваха да се съгласи.

— Хайде де, Били, посред бял ден. Какво би могло да ѝ се случи?

— Ние ще сме на две крачки оттам — допълни друг мъж.

— Няма да стори нищо на една жена. Говори се, че си падал... доста по жените.

И докато Били Брадок ставаше все по-мрачен, особено след последната забележка, Търледж умело подхвърли:

— Агънбъроу го беше поканил на бала, забрави ли, пък и той изглеждаше не по-малко джентълмен от който и да е от нас, така поне ми се стори.

— Търледж е прав, татко. Не биха го поканили на бала, ако не му е било там мястото. — Естествено, Блейз знаеше кой точно бе решил, че мястото му е там. Но сега едва ли щеше да е уместно да говори за това. Тя го гледаше в очакване. Беше неговото единствено дете, той я обичаше и, мътните го взели, никога не можеше да ѝ откаже нещо.

И Блейз разчиташе на това. Още едно тихичко „моля те“ и той се предаде безпомощен.

[1] Гранвил Стюарт, един от първите пионери в Монтана, който по-късно става влиятелен заселник и историк, прозаично разказва историята за обесването на някакви крадци на коне. След като ги хванали, изпратили съобщение за ареста във Форт Магинис и Самюъл Фишъл, съдия-изпълнител, веднага тръгнал, за да поеме затворниците и да ги експортира до Уайт, Салфър Спрингс. При Муселшел Фишъл бил пресрещнат от хайка, която му взела затворниците. Те ги обесили на дърво, поставено между две дървени бараки, а после изгорили бараките и телата. Стюарт спокойно споменава, че някои от тях били от заможни и влиятелни семейства и че се вдигнала „голяма врява в някои области“ заради това, което нарекли арогантността на Конските крале. Те били обвинени, че са наели стрелци, за да убият мъжете. Историкът добавя: „В това нямаше и зрънце истина“. С това той счита въпроса за приключен. — Б.авт. ↑

[2] Ако ищецът огради участъка земя, така че да обхваща корена на жилата, той може да я следва извън границите на участъка си. На практика това означавало, че милиони долари можели да зависят от геоложка особеност, която определя дали коренът на жилата се намира в участъка. С други думи, Хейзард може да следва богатата жила, която започва от неговата земя, през други парцели. Много съдебни спорове се пораждали от противоречиви показания за това, кое е единично натрупване, жила и компенсиращ залеж. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 5

Джон Хейзард стоеше под голото слънце на кръстопътя на посипаната с каменни отломки пътека, мускулест, строен и ужасно любопитен, прехвърлил през рамо отпуснатия ремък на карабината си. Извън обсега на познатите огнестрелни оръжия, хвърляйки коси погледи по обгорения от слънцето пейзаж, той наблюдаваше групата облечени в черно мъже на около хиляда метра надолу по склона и особено внимателно дългокраката жена с коса, напомняща на огрян от лъчите на залязващото слънце облак. Пътеката беше груба, неравна, настлана с отломъци шиста, много полезна, когато искаш да усетиш дали някой се приближава.

Тя беше обула черни панталони, подпъхнати в черните ѝ безупречно лъснати английски ботуши за езда. Хейзард се чудеше кой ли слуга бе тръгнал с нея, само за да са ботушите ѝ така невероятно поддържани. Тя носеше още бяла ленена блуза, украсена с многобройни ситни плисета, която подчертаваше незабравимия златист оттенък на кожата ѝ, потъмнял почти неуместно за една дама, откакто я бе видял за последен път. Трябва да е забравила слънчобрана си във Вирджиния Сити, иронично отбеляза той.

Той знаеше защо тя се изкачва по хълма. Бе разпознал групата богато облечени хора в началото на възвишението.

Когато тя се приближи на около десет метра, Хейзард промени леко позицията си. Пръстът му се отпусна от запънатия спусък. Очите им се срещнаха. Тя се изчерви, после пребледня и така по нежното ѝ лице се очертаха румени контури. В неговите студени тъмни очи се мерна едва доловимо възхищение.

— Прекъснахте обеди ми. Оставете револверите си отвън.

И без да изчака отговора ѝ, той се обърна и се запъти към грубия си дом, отвори вратата и влезе вътре.

Блейз остави револверите си, мина през малката веранда и застана на входа. Хейзард вече беше седнал и се хранеше. Приятно мускулестият му кафяв торс, белязан на места от избледнелите белези

от зараснали рани, я накара да се почувства обърквана — от врязалите се в него спомени за битки и от неговата голота. Той бе обут в гамаши от антилопа и мокасини^[1]. Наскоро подстриганата му коса беше сплетена и влажна от тежкия труд под обедното слънце, едва избилите блестящи капчици пот подчертаваха грациозните черти на тялото му.

— Може ли да вляза?

Той повдигна вежди, изучавайки крехката жена пред себе си. Спомените му за нея бяха точни, но на дневна светлина тя изглеждаше по-млада и... още по-хубава.

— Разбира се — каза той.

Когато Блейз пристъпи в малката стаичка, той стана, отиде до вратата и я затвори. Връщайки се обратно, Хейзард спря много близко до нея, така че тя усети топлината, която се излъчваше от него. Тъмните му очи посветиха цялото си внимание на нея. Очите ѝ се спряха на устните му по своя собствена воля и тя си припомни буйната страст на целувките му.

Стройната му, протегната ръка сочеше масата.

— Желаете ли да се присъедините към обяда ми? — прошепна учтиво той, сякаш никога не се бе допирал до ефирната коприна на кожата ѝ и не бе отпивал от нейната искрена страст. — Убеден съм, че е далеч под обичайния ви стандарт — отбеляза ведро той. В гласа му искреше шеговитата нотка. — Но е достатъчен, за да задържи духа в тленната му обвивка.

— Не, благодаря — отвърна Блейз на мъжа, известен на повечето хора като Хейзард, спомените ѝ за когото бяха неочаквано ярки. Необичайното безпокойство и странните усещания я правеха прекалено нервна, за да яде. Храната му беше проста — пържени филийки, голяма пържолка от лос или сърна, както ѝ се струваше, кафе и една голяма купа горски плодове.

— Опитайте поне плодовете — предложи той, връщайки се към масата. — Едно от момчетата на Мактагърт ги бра цяла сутрин. — Той седна и започна да се храни.

— Не, благодаря — повтори тя, твърдо решена да премине направо към същината на разговора. Блейз усещаше, че неговото присъствие я смущава повече, отколкото бе очаквала, а спомените от областния бал се оказаха прекалено възбуждащи, за да им обърне гръб,

както обикновено. Несъзнателно повдигайки рамене, тя каза колкото може по-спокойно: — Тук съм, за да ви направя делово предложение.

Той вдигна поглед и когато го спря върху нея, за един миг тя виждаше, пленена от него, само блестящите му тъмни очи и снизходителното забавление в тях.

— Делово предложение. Разбирам.

Блейз се отпусна. Знаеше си, че той ще се държи разумно, стига някой да успее да се приближи достатъчно близо, за да поговори с него. Деловият подход на Янси Страхан не бе допадал никога и на нея самата. Сега оставаше само да се споразумеят за цената.

Хейзард се чудеше кой ли от бизнесмените в подножието на хълма я притежава. Тя не беше омъжена, както му бе казала в нощта на бала, а сега пътуваше с тази група мъже, който и да беше той, сигурно я бе довел чак от изток. Тя бе по-изтънчена от повечето жени тук. Той разбираше с какво бе свързано деловото предложение.

Дори можеше да си представи нейния бизнесмен-повелител, който ѝ обяснява какво да направи... как да се приближи до него... какво да каже. Той я използваше, за да се добере до него по друг начин — със старите като човечеството съблазън и подкуп. И ето я тук, прекалено изнервена, за да седне до него, без да е съвсем сигурна какво може да се очаква от един див индианец, който се бе заканил, че ще застреля техния представител същата сутрин.

— Сам разбирате, че вашият участък граничи с няколко обещаващи подобни участъка — започна Блейз, прекъсвайки размишленията на Хейзард.

— Седнете. Нямате ли име? — попита той, без да обръща внимание на началния ѝ гамбит.

Последва кратко колебание, неговото излъчване бе така объркващо силно, а думите и погледите му отиваха право в целта.

Като вдигна за миг очи от пържолата, която се бе захванал да нареже, Хейзард повтори:

— Нямате ли?

— Мис Брадок.

Аха, помисли си той, претенциите на жена, за която се грижат. Не Мери Брадок, не Еми или Кора, а мис Брадок. Дали и в леглото беше толкова изискана, подхвърли той шеговито наум. Хейзард продължи да се храни, докато Блейз тихо и с достойнство се

извиняваше за грубостта на Янси и започна да изброява закупените парцели, които се намираха около неговите.

— Така че, както сам виждате, мистър Блек — продължи тя, по-уверена сега, когато тъмният му поглед не я следеше, — като представителка на „Бул Майнинг“, аз съм готова да ви предложа изключително изгодна цена за вашия парцел.

Наистина си я бива, помисли си той. Тя владееше нюансите на дикцията и говореше по същество. Без съмнение добре я бяха подковали. Хейзард остави ножа и вилицата си и побутна чинията.

— Чудесно. Значи вие сте представителка на „Бул Майнинг Къмпани“ — отвърна той меко, но на слабата светлина, създаваща странни сенки, лицето му изразяваше учтив скепсис. — Просто за да върви разговорът — каза Хейзард окуражаващо, — да кажем, че ви вярвам.

Той отмести стола си назад и стана. Заобикаляйки грациозно масата, Хейзард изправи Блейз на крака.

— И така — прошепна той, стиснал здраво изправените ѝ рамене, — колко точно възнамерявате да ми предложите за моя парцел?

Погледът му се спря на стегнатото ѝ лице и бледите слънчеви зайчета по скулите ѝ, на стройния профил на носа ѝ, на сочните ѝ устни. Застанала до него, тя изглеждаше малка. Меките ѝ устни, полуотворени от изненада, изглеждаха странно умоляващи. Ръката му се плъзна към копчетата на блузата ѝ и започна да ги откопчава едно по едно, без да бърза.

— Готова съм, т.е. „Бул“ са готови да ви предложат... всичко, което поискате. — Блейз заекна леко, омагьосана от очите му, от неговото докосване, от чувствата, които неговата неочаквана близост извикваше за живот.

— Всичко? — прошепна той. Смуглите му пръсти се плъзнаха по материята и погалиха меките възвишения на копринените ѝ гърди. — Това ми звучи добре.

Усещането от допира до гърдите бе като докосване до розови листенца, кадифено и нежно. Тънкото бельо под блузата не можеше да попречи ни най-малко на този неочакван копнеж. Тя отвори устата си за отговор, но в този миг палецът и показалецът му докоснаха зърното ѝ през ефирната материя и думите заседнаха в гърлото ѝ. Той

потриваше и възбуждаше бавно и нежно всяко от набъбналите връхчета, докато те се превърнаха в копнеещи неподатливи твърдинки. Все още не я беше целунал. За него бе истинска наслада да гледа как страстната чувственост се разлива по лицето ѝ.

Тя стоеше безмълвна в ръцете му. Бяха я научили да се примирява мълчаливо, припомни си той. Такава беше задачата ѝ — да изиграе поза на примирение. Това не му пречеше. Пред него се откриваше възможността за една изтънчена почивка и той би бил глупак, ако ѝ обърнеше гръб. Щеше да се възползва от времето си с нея, нали затова я бяха изпратили. Така че пречки нямаше да има. Можеше да се наслади на даровете на корпоративното лицемерие.

Очите ѝ бяха полузатворени, дишането ѝ едва доловимо. Той се пресегна, за да свали студената ленена материя от раменете ѝ, надолу по нейните ръце до малките ѝ длани, освобождавайки тялото ѝ от нея. Прокара пръсти по гладката кожа на гърба ѝ. Колко крехка се чувстваше тя при допира с мазолестите му ръце. Хейзард измъкна блузата от панталоните ѝ и внимателно я постави на стола. Искрящото ѝ бельо, повече от дантела, отколкото от коприна, едва прикриваше стегнатите ѝ гърди и набъбналите зърна, напирасци умолително през ефирната коприна.

Ръцете ѝ се вдигнаха несъзнателно, за да я предпазят.

— Изключително мил жест. Класически. Но — каза Хейзард, сваляйки отбраняващите ѝ се ръце, — бих искал да те погледам, преди да те изчукам.

Той свободно употреби нецензурната дума, за да ѝ напомни, както и на себе си, че цялата постановка е уредена и платена от „Бул Майнинг Къмпани“ — нейния собственик и негов противник. Тя се изчерви и изглеждаше объркана, но нейните небесносини очи бяха безпомощни, вгледани в неговите нетрепващи мрачни бездни.

Той наведе глава преднамерено бавно, за да я целуне, възбуден неволно от факта, че бе успял да я освободи от привичните ѝ благоприличие и уравновесеност. Изиграно или не, невинното ѝ объркване бе еротично възбуждащо и твърдината в слабините му нарастваше очевидно, притискайки се в кожените гамаши. Тя изстена леко, когато устните им се докоснаха и нейните устни се отвориха неволно под неговите. Жестът ѝ беше с няколко степени по-горещ от обикновеното безмълвно примирение и когато той вкуси устните ѝ,

нейният език започна нежна игра с неговия, прилепи се до него, дразнейки го, и след това му избяга с очарователен танц. Той веднага забеляза разликата — тя му отговаряше като младо момиче, научило вече предишния си урок. Хейзард бе изумен от способността ѝ да възплъти деликатните нюанси на непринудеността и оцени високо дарбата ѝ като актриса, представяйки си изключително приятния следобед, който му се очертаваше.

— Ммм — промърмори той при нежния допир на устните ѝ. — Ако ти си онова „всичко“ — той захапа сочната ѝ долна устничка, — аз съм съгласен.

Ръцете му играеха по кръста ѝ и я притискаха по-близо към себе си, така че долната част на тялото ѝ да приеме формата на неговото тяло, докато пулсиращата мъжественост се превърне в живителната сила между тях.

— Ти не разбираш — успя да прошепне Блейз, докато нежната, завладяваща агресия на неговото желание се притискаше, парейки бедрата и стомаха ѝ, врязала се като дамгосан знак в собствената ѝ болезнена страст. И всички подробности около това, коя всъщност беше тя и защо бе дошла тук, се превърнаха в нещо незначително в сравнение с бурната обвързаност с желанието, което препускаше през тялото и съзнанието ѝ.

— Разбирам, биа — прошепна грубо-нежният му глас в ухото ѝ, докато неговата твърдост бавно си проправяше път напред, — напълно.

Устните му оставяха пламтяща дيريا по шията ѝ, зъбите му ухапаха леко сатененото ѝ рамо.

Тя потръпваше, сгърчваше се и губеше контрол при усещането от сдържаната страст на тези леки ухапвания. Ръцете ѝ най-после се отпуснаха и се плъзнаха нагоре, за да сграбчат силните му рамене. Удържайки все още омаята на желанието, което я заливаше, тя прошепна унесено:

— Трябваше да говорим за пари... — и докато все още не бе обърнала гръб на разума, добави задъхано, — ... твоят участък...

— Участъци — поправи я той разсеяно. Ръцете му вече се движеха нагоре. Той отмести ръцете ѝ от врата си и внимателно ги постави от двете ѝ страни. Сграбчи презрамките на бельото ѝ и ги смъкна, за да дръпне после внимателно украсената с бродерия

коприна, която покриваше гърдите ѝ. Ефирното потниче се запъна, не бе ушито, за да се сваля по този начин. С мисъл, отправена в една-единствена посока, Хейзард импровизира. Притиснал с едната си ръка закръглените ѝ гърди нагоре, той внимателно разхлаби стегнатата материя. Блейз усещаше как ръцете му се допират до кожата ѝ като пламък. Тя почувства как ефирният плат се смъква по изпъкналите връхчета на зърната ѝ, оставяйки я да тръпне в очакване. Усети копринената му коса да гали кожата ѝ. Топлина се разливаше от разрастващия се водовъртеж, обхванал възбудените ѝ гърди, надолу към едно ново, неустойимо желание. Балансирайки боязливо на опияняващия ръб на неизвестността, тя прошепна с леко забързани думи:

— Ние наистина... трябваше да говорим... за...

— После — много внимателно я прекъсна Хейзард, малко преди да поеме върха на зърното ѝ в устата си. Леко го подразни със зъбите и езика си, докато Блейз усети, че със сигурност ѝ прималява от удоволствие.

В едно далечно ъгълче на съзнанието ѝ се появи мисълта, че тя трябва да сложи край на това свое неконтролируемо отдаване на този мъж, който едновременно я шокираше и я караше да тръпне от възбуда. Това си беше пълно безумие... И все пак тя не беше способна да го спре.

За един кратък, изключително кратък миг, Хейзард осъзна, че тази прекрасна жена, изпратена му като апетитен подкуп, подкопава собствените му принципи, но бързо се отърси от нежеланите мисли, ръцете му се плъзнаха надолу и той започна да разкопчава тесния кожен колан, обхванал стройната ѝ талия.

Блейз се озова притисната до стената, близо до малката маса, обезсилена от допира до пулсиращата твърдост на долната част на тялото му. Стройните му бедра се движеха ритмично до нейните в един обладаващ, сладен танц, каращ пръстите му да потръпват, докато освобождаваше златната катарамата на талията ѝ. И когато най-после той разкопча токата, това негово действие сякаш даде път на дълго критата ѝ страст. Хейзард пусна колана ѝ на пода, притисна я към себе си и повдигайки я на пръсти, я застави да почувства цялата сила на неговото желание.

Като привлечена от магнетична сила, Блейз прокара ръце по смуглите му гърди, след това обгърна раменете му и накрая, сплитайки ръце около снажния му врат, прилепна плътно към тялото му.

— Не би трябвало да правя това — въздъхна тя в сладкото си поражение.

Тази примирена, лаконична фраза и прозвучалата сякаш умело оркестрирана въздишка накараха Хейзард неочаквано да се осъзнае. Той замръзна в опита си да осмисли положението, вгледан в съвършеното ѝ лице. Мътните го взели, помисли си той, и в него за секунди се надигна гневна вълна, наистина ли щеше да омекне в ръцете на тази проститутка, като леснодостъпна плячка? Не че бе имал някакво намерение да продава участъците си, но нейното безочливо предлагащо му се тяло го унизяваше.

Изведнъж мисълта за неприкритото и добре обмислено жертвоприношение на „Бул Майнинг“ взе връх над страстта. И също толкова внезапно, той осъзна, че не желае да бъде подкупван. Като пое въздух насечено и рязко, използвайки всяка частичка от самообладанието, втъкано в духа му от суровото възпитание на абсароките, Хейзард се отърси от надделяващите в него емоции, които го тласкаха към тази жена, подхвърлена умишлено в ръцете му, освободи врата си от ръцете ѝ и отстъпи назад.

Той се обърна, измина няколкото крачки, дялящи го до неговия стол и седна, опитвайки се с цялата мощ на непреклонната си воля да се концентрира върху нещо различно от страстта, тласкаща го към тази жена.

Почувствал за миг студ и празнота, Хейзард се отдалечи. Блейз, с очи, замъглени от удоволствието на един непознат копнеж, пулсиращ в съзнанието ѝ, не бе престанала не само да мисли, но и да действа.

— Върни се — умолително прошепна тя. Сетивата на нейното пробудило се тяло се бяха устремили към едно неуловимо очарование и без да знае защо се чувства точно така при допира на Хейзард, тя искаше само да получи това, което той се канеше да ѝ даде.

Хейзард не отговори. Чуваше се само насеченият му рязък дъх, идващ от дълбините на гърдите му, освободени сега от първоначалното задушавашо усещане. Той се надигна неспокойно от стола си с раздразнена гримаса, но остана на мястото си, вкопчен здраво в обзелия го отрезвяващ импулс.

Въпреки своето невинно незнание, Блейз разбираше, че той не искаше да спира. Нещо го бе принудило да се отдръпне. С вродената си женска интуиция тя разбираше, че би могла да преодолее тази съпротива.

В този миг в нея надделя разглезената, сприхавата и надменната мис Брадок, на която не бе отказвано нищо в живота.

— Ела при мен — повтори тя, този път със засегнато честолюбие, незнаеща какво значи да си отхвърлен. — Искам да те почувствам... — Изречението ѝ остана недовършено.

Колебаещият се мозък на Хейзард довърши мисълта и ръката му, отпусната на грубия плот на масата, потръпна конвулсивно.

— Добре ще е да си вървиш — изръмжа той. — Просто се разкарай, по дяволите — добави дрезгаво той, обърнал твърдо гръб на всички етични и неетични вълнения.

Хейзард чу как токчетата на ботушите ѝ изтракаха на пода и се стегна, ставите на пръстите се очертах на фона на смуглата му кожа. Споменът за нея, опряна с гръб до стената, гола до кръста, с гърди, надигащи се нежно под дланите му, топлите ѝ очи, блеснали от копнеж по него — цялото това ярко видение допринесе с още няколко сантиметра към възбудата му.

— Не искам да си вървя още — прошепна меко тя като младо момиче, стремящо се към нещо, което не му се полага. Тонът ѝ беше твърд и той се зачуди за миг дали тя наистина не е проститутка, а млада дама изпаднала в недостойно положение.

Неговото раздвоение бе прекъснато драматично в следващия миг, тъй като тя докосна косата му.

Блейз усети как той възвръща спокойствието си след първоначалния съкрушителен шок. Нейните малки пръсти се спуснаха по буйната му черна коса. Хейзард замръзна неподвижен, а дъхът му почти замря. След това ръката ѝ тръгна надолу към рамото, с гореща длан, опряна леко по тялото му и той усети как в отговор на това го завладява сексуална възбуда. Хейзард не бе вече в състояние да повярва, че това е подкупване. Всичко, за което можеше да си мисли, беше как дългите ѝ крака се увиват около него.

Блейз се вгледа в бледите си пръсти, легнали върху кожата му — женствената ранимост върху смугла мъжка сила. След това тя видя как Хейзард Блек започна несъзнателно отново да диша и чувства как

кожата му се раздвижи. Дали щеше да боли, помисли си тя за пръв път в живота си. Би ли могла да поеме цялата тази завладяваща сила и да си остане същата? С какво я привличаше този груб мъж, който владееше изтънчения допир на изискан благородник?

Хейзард винаги се бе гордял със сполучливия си избор — неговият чар и грациозност му бяха предоставяли неизменно възможността да избира. Той умееше да казва „не“ на жените, които не желаше. А сега не трябваше да я докосва, особено нея. Точно затова я бяха изпратили при него. Така щеше да падне в неумелата им клопка почти без съпротива. Трябваше да ѝ каже „не“ и да я отпрати.

За цели пет секунди всички споменати основания да ѝ откаже се съпротивляваха срещу възбуждащия ѝ допир. Размишленията му звучаха убедително, но после нейната длан се спусна по гърба му и целият му механизъм на усещане, мислене и действие потръпващ се предаде на тази малка ръка. Той остана абсолютно безмълвен, разтърсен от агонията на разума си, докато помитащото всичко желание в слабините му, незначително никакви скрупули, го принуди да реагира. Той се обърна рязко и погледна към нея. След това се изправи изведнъж и направи две крачки, притискайки гърба ѝ към стената. Едната му ръка се повдигна и легна върху лявото ѝ рамо. Другата му ръка тръгна лениво нагоре и се спря на дясното ѝ ухо. Той се наведе към нея така, че топлината на тялото му окъпа нейните изострени сетива, и каза тихо и внимателно:

— Знаеш какво ще направя, ако останеш.

Очите ѝ бяха широко отворени и замъглени, но в тях се четеше недвусмислен копнеж. Гласът на Хейзард бе суров, като на мъж, когото неочаквано са раздразнили, и въпреки това той я възбуди и разтърси още повече — като докосване до пламък. Очарована, съблазнена, обърнала гръб на целия си здрав разум, тя не помръдна.

След това неочаквано лицето му се вкамени.

— По дяволите... мътните го взели. Върви си. Няма да стане — троснато каза той. — Кажи им, че номерът няма да мине — добави грубо той за последен път и ръцете му се отпуснаха. Но противно на думите му, неговата страст я задържаше.

— Не искам да си вървя — каза тя простичко, а намерението ѝ недвусмислено се четеше в очите ѝ.

По дяволите, помисли си той и докосна раменете ѝ само с върховете на пръстите си. Докосването беше колебливо и неохотно, като неясните му чувства.

— Ти не искаш да си вървиш. Аз не искам да си вървиш — произнесе той като учител, обясняващ неприятна задача. — Предполагам, че всички в лагера знаят, че си тук. Ти вече си полугола — продължи той, заблуждавайки се, че е спокоен. — Значи можем — в контролирания му глас се появи нотка на раздражение — да продължим по същество.

Ръцете, стиснали раменете на Блейз, бяха като стоманени, а целувката му този път — твърда, брутална и собственическа.

Нетърпеливите ръце на Хейзард се спуснаха по копринените очертания на гърба ѝ и страстно я притиснаха към него, този път без никакъв финес. Той ѝ бе дал достатъчно възможности да си тръгне, дотук с угризенията. Двадесетдневното въздържание, възбудата и смущението от последния половин час се бяха обединили в нещо подобно на смерч, спускащ се от Скалистите планини, докато, за негово изумление, тази пищна жена се наслаждаваше на трескавите му движения и бързо надигащата се възбуда и го завладяваше. Тя отвърщаше на желанията му с податливата си плът и стенеше тихо в копнежа си. Ако всичко това беше роля, помисли си грубо той няколко мига по-късно, докато я носеше към грубото легло в ъгъла, то тя би трябвало да получи допълнително поощрение за изумителния реализъм в играта си. Хейзард я постави внимателно на краката ѝ, изтегна се на леглото, без да я изпуска от погледа си и каза студено:

— Добре. Събличай се. Още не бях си изял десерта. Ти би могла добре да го заместиш.

Блейз сведе очи и се изчерви. Същността ѝ се противеше на обладаващата я страст.

Тъмните очи на Хейзард се плъзнаха по нея, наблюдавайки руменината и колебанието ѝ със спокоен цинизъм.

— Няма нужда от престорена свенливост — проточи той. — Но не бързай. Разполагаме с цял следобед.

Тя добре знаеше какво се очаква от нея, след като я бяха изпратили тук, но щом е решила да удължи удоволствието, той нямаше да се противи.

— Между другото — прошепна Хейзард с копринени нотки в гласа си, — зърната ти са най-възбуждащите, които някога съм виждал.

Дълбокият му кадифен глас сякаш се докосна до тях и Блейз усети как дълбоко в нея се завихря нова вълна от страст.

Той забеляза видимото нарастване на розовите връхчета.

— Не ме карай да чакам прекалено дълго — каза той много тихо. — Искам да те докосна... навсякъде.

Блейз се раздвижи в отговор на страстните думи, на пулсиращата в тялото ѝ топлина.

— Не знам... какво да правя — прошепна тя, вкопчила пръсти в плата на панталоните си.

Черните вежди на Хейзард се вдигнаха в почуда или присмех, или пък от някакво странно усещане за уважение.

— Ах... много мило. — В одобрителния му тон се долавяше лека нотка на ирония. — Точната доза благоприличие. Това ми харесва.

— Помогни ми — прошепна тя, застанала пред него полугола, с искряща медна коса и бяла плът.

— Чудесно — каза Хейзард окуражаващо. — Рядко срещан талант. — Гласът му падна с един регистър и този път бе изпълнен с щедро обещание. — По-късно ще ти помогна. Аз съм страшно добър в това да „помагам“ на жените. Но сега, биа, забавлявай ме. Продължавай да се събличаш.

Думите, обещанието, страстното очакване докоснаха нейният копнеж. Сърцето ѝ биеше бясно. Блейз вдигна ръце, спря за малко и след това решително сграбчи потничето, паднало около талията ѝ. Повдигайки го, тя се опита да прекара ефирната дантела над гърдите си.

Но не успя.

Хейзард я гледаше за секунда и след това каза с готовност:

— Ела тук.

Тя извървя няколкото дялящи ги метри и тогава в очите ѝ се изписа уплаха. Хейзард бе успял да разреже материята с едно движение на ножа си. Връщайки го в канията, привързана към крака му, той отбеляза невъзмутимо:

— Сигурен съм, че който и да го е купил, ще може да си позволи още един. Сега ботушите — подсказа ѝ той и се изтегна на леглото, поставил ръце под главата си.

Блейз се подчини в транс, предизвикан от страст, която бе така силна, че светът около нея загуби очертанията си. Хейзард наблюдаваше грациозните ѝ движения, възбуждащата линия на гърба ѝ, стройните ѝ крака, пищните гърди, които се разклатиха леко, когато се наведе и след това се премести, за да запази равновесие и да събуе ботушите си. Тя се изправи, потръпвайки леко, въпреки че следобедът беше топъл.

Очите на Хейзард се присвиха при вида на лекото потръпване и колебанието ѝ.

— Опитваш се да ме възбудиш ли, сладурче? Защото ако е така, може да реша да ти го върна по-късно. — Възбудата му започваше да става нетърпима и той не можеше да чака повече. — Панталоните — заповяда той.

В гласа му се бе появил капризен оттенък и за миг нейната неопитност я накара да се стегне. Хейзард седна нетърпеливо, с очи пламнали от желанието, протегна се и я приближи до себе си.

— Съблазнителко — измърмори той, ръцете му докоснаха устните ѝ и се склучиха около талията ѝ, — ти си наистина много, много добра, но всичко се проточи твърде дълго за мен... — Пръстите му се движеха по панталоните ѝ. — Време е аз да поема нещата — каза той с нисък, дрезгав глас, докато разкопчаваше копчетата. Веднага след това панталоните бяха събути. Пулсът му заби в слепоочията при вида на тази красота, покрита сега единствено с малки дантелени гащички. Той отвърза с видимо треперещи пръсти панделката, която ги държеше, и те се оказаха на пода. Той я притегли още една крачка към себе си и тя се оказа свободна от дрехите си.

Прокара ръка по линията на ханша ѝ, после по бедрото, докато достигна до нежната като листенце плът, която търсеше. Тя изстена леко и се люшна в ръцете му. Успокоявайки я, той въздъхна нежно:

— Много мило от твоя страна, че реши да ме посетиш. — Гласът му иронизираше изтърканата светска фраза. Ръцете му се плъзнаха по бледата кадифена кожа по вътрешната страна на бедрата ѝ и продължиха напред със завидно умение. Зърната ѝ бяха набъбнали като орнаменти на бижу, а Хейзард добре познаваше значението на тази отчетлива възбуда. Пръстите му се докоснаха до навлажнена топлина, а топлината, която я заля в отговор, ороси тялото ѝ с капчици

пот. Прегърнал бедрата ѝ, той я притегли към себе си, наведе се напред и целуна копринените къдрички.

— Не — изпъшка Блейз, отдръпвайки бедрата си рязко назад, шокирана от тази нова за нея страстна лудост.

— Не? — Сграбчвайки я здраво, Хейзард погледна нагоре и поклати глава, а лъскавата му черна коса погали възбуждащо бледите ѝ бедра. — Не казвай „не“, биа... това не влиза в договора — промърмори той. — Припомни си, само „да“, само съгласия, всичко, което искам да направя с теб. — След като преодоля леката ѝ съпротива, Хейзард я притегли силно назад, твърдите му ръце приковаха бедрата ѝ, а езикът му проникна много бавно в нейната очакваща, сладостна топлина. Тя се загърчи безпомощно в стоманената му хватка, но въпреки трескавите ѝ движения, езикът му продължаваше да напредва, галейки я нежно. На няколко пъти Хейзард изтръгваше от нея трепетни стонове.

— Така е по-добре — каза нежно той до влажните копринени къдрички, но жената явно не го чу. — Обичам разгонените кучки — добави той с едва чул шепот, малко преди езикът му да докосне отново нейната сладост. Неописуемо взаимно удоволствие обливаше на буйни талази техните сетива, след като вратите към него, държани заключени толкова дълго, бяха пометени насила. Блейз, която никога не бе усещала мъжки допир на това място, нямаше ни най-малка представа за разтърсващата възбуда, която Хейзард управляваше така умело. Сега се бе изгубила в омагьосващия свят на екстаза. След един дълъг миг Хейзард повдигна глава и тихо каза:

— Виждаш ли какво правиш с мен.

Очите на Блейз останаха затворени и той се почуди дали го е чула.

— Виж — отново прошепна той и прокара страстно дланите си по стегнатите ѝ зърна. Дали от докосването, или от гласа му, очите ѝ се отвориха и се взряха надолу, спирайки се на прословутата издуптина на меките му кожени панталони. Тя потръпна.

— Желая те, мис Брадок. И ти го виждаш, нали? — Гласът му беше като втечен пламък. — Искам да усетя допира ти, мис Брадок... по цялото си тяло. Искам да усетя топлатата ти плът, опряна до моята.

Омагьосаният ѝ поглед не се бе откъснал от мъжественото доказателство за неговото желание. Голото ѝ тяло беше все така

неподвижно, ако не се брои едно леко потръпване. Нима ѝ се струваше невъзможно да продължи след всичко това? Дали, въпреки че ѝ бе заповядано, да преспи с един индианец бе повече от това, което би могла да понесе, макар да изглеждаше възбудена? Нямаше ли някакви предразсъдъци, неизвестни дори на нейния покровител, които да ѝ пречат да направи последната стъпка? Тези догадки доведоха взривоопасния му темперамент до неговата критична точка.

Господи, ето ти на, развратница с повече скрупули от коя да е бяла жена, която познаваше. Ако не му беше така неприятно, сигурно би го намерил за забавно. Нейните страхове го дразнеха, обиждаха го. Можеше, разбира се, да я изнасили. Никой нямаше да го спре. Пък и с нейната професия това едва ли щеше да е новост за нея. Но той никога не бе изнасилвал жена и дори толкова ядосан не намираще тази възможност за привлекателна.

По дяволите, не бе закъсал чак дотам за жена. Нека си върви тая пачавра. Поемайки дълбоко въздух, за да потисне непоносимата възбуда, той каза с неочаквано стържещ за мекия си глас тембър:

— Да сложим край на тоя цирк. Обличай се и се махай. Кажи им, че си опитала. И бездруго си имам работа.

Хвърляйки се обратно в леглото, той чу едно тихо „не“. Повдигнал учудено красивите си вежди, той спря тъмните си очи на прекрасната жена с разбъркана червеникавокафява коса, спускаща се свободно върху бледите ѝ рамене, и забеляза с окото си на познавач, че розовите връхчета на гърдите ѝ са все така напрегнати, а малките ѝ ръце са стиснати в юмруци отстрани до тялото ѝ.

Нима заповедта бе така неумолима? Възможно ли беше да не може да се върне, преди да се е любила с него? Дали се боеше от своя покровител не по-малко, отколкото от него? Изведнъж бе станала толкова уязвима и изплашена.

— О, мътните го взели — промърмори той, а след това се протегна и докосна ръката ѝ. Стройните му пръсти се вплетоха в нейните и той я приближи към себе си.

— Съжалявам, че те принуждават да правиш това. Напълно безсмислено е. Наистина. — Дълбокият му тих глас беше учтив, с приятен тембър и като цяло несъмнено цивилизован.

Блейз Брадок, която се гордееше със самообладанието си и чиято репутация в бостънското висше общество надхвърляше обичайните

женски достойнства, се почувства унижена и усети как сълзите напират в очите ѝ.

Хейзард забеляза този блясък, забеляза как устните ѝ се изкривиха, прехвърли дългите си крака през ръба на кушетката и я взе на коленете си.

— Всичко свърши. Не плачи — успокой я той дрезгаво. — Те няма да ти сторят нищо, не се бой. Едва ли са си мислили сериозно, че ще постигнат нещо. — Ръцете му я галеха нежно, така както малко момче успокоява изплашено пале.

— Не е това — каза едва чуто Блейз, задъхана, със сълзи, стичащи се по страните ѝ. Как би могла да обясни всички объркани чувства в съзнанието си, както и неописуемото усещане, че ще загуби разума си. Не някакви си представители на минна компания бяха причината за сълзите и нервната ѝ криза, тя не се страхуваше от тях. Това, което я плашеше, бе непознатата бездна, на чийто ръб едва успяваше да се задържи, прагът на удоволствията на любовта, който я караше да изтръпва от непреодолим копнеж, това, че желаше този мъж по начин, непознат досега за нея.

— А какво тогава? Кажете ми. — Тонът му бе внимателен, но предпазлив, проникнат от същия нюанс на сдържаност, който беше характерен за всяко негово действие. Той я бе опрял до топлите си гърди, а ръцете му я успокояваха отнесено.

— Прекалено объркано е — отвърна Блейз с обезсърчена въздишка. Главата ѝ се отпусна на рамото му, а огнената ѝ коса се разля по ръката му. После с една лека въздишка се отрони и последната частичка от благодневната нерешителност на Блейз. Тя никога не се бе чувствала така невероятно, никога преди не я бе обливало такова топло удоволствие, никога не бе усещала съзнателно всеки тръпнещ нерв по тялото си.

Хейзард, чул леката въздишка и усетил главата ѝ върху рамото си, се стегна за миг. Те означаваха, че тя се е предала и той го знаеше. И сега какво? Доколко бе важно за него да загърби плътските си страсти и да устои на съблазънта? Нямах ли да е по-просто да я облече, да я изведе през вратата и да осуети първоначалните ѝ намерения, които нямаха нищо общо с нейното желание? В този миг топлите ѝ устни се плъзнаха по гърлото му в лека възбуждаща милувка. По някаква необяснима причина тя бе променила

намерението си. Несигурността все още обуздаваше рефлексите му, тъй като съзнанието за измамния характер на ситуацията бе направил обичайното му поведение по-сдържано. Тук не ставаше въпрос просто за секс и удоволствие. Всичко бе нагласено, грубо спазарено. По дяволите... не знаеше какво да прави.

Ухаещата коса на Блейз се отметна прошумоляващо и тя вдигна глава от рамото му. Пръстите ѝ си играеха леко с широките му гърди, спуснаха се бавно надолу около торса му с кратко колебание при талията, където започваха кожените му гамашаи.

Светът спря своя ход за миг.

Изведнъж ръката ѝ се плъзна под колана на гамашите към пулсиращата му мъжественост, притисната към кожената материя и Хейзард пое свистящата глътка въздух.

— Целуни ме — въздъхна нежно Блейз, поднесла свежестта на лицето си.

За миг всичко — златото, подкупът, обстоятелствата, бе преценено и отхвърлено и Хейзард знаеше какво точно ще направи. Той я сложи на леглото и събу гамашите и мокасините си. След това развърза прибория в канията нож и го остави така, че да му е подръка.

Леглото бе малко и тясно, правено само за един човек. Силното му коляно разбърка постелките, а когато към него се прибави и тежестта на тялото му, пружините запротестираха. Матракът почти се опря в земята, когато той я притегли под себе си и разтвори широко краката ѝ. Устните му се впиха в нейните жадно и алчно и докато се наслаждаваше на сладостта им, неговата набъбнала мъжественост се притисна към очакващата го топлина по-ниско. Преминал през встъпленията, лишен от целия самоконтрол, който притежаваше, той насочи проникването си с ръка, както бе необходимо, и бе изумен, когато усети, че плъзгащото му напредване срещна неочаквана преграда. Невъзможно, помисли си той, усещайки нежното движение на бедрата ѝ. Проникна напред в задъхано очакване и тя изстена леко, а движението му бе спряно на същото място. Невъзможно или не, не бе за вярване, но в ръцете му лежеше девственица. Шокиран, той запази неподвижно равновесие за част от секундата, а след това се просна вцепенен до нея. Какво бе направил, за да бъде така иронично опроверган, помисли си той, проклинайки тихо всяко божество или дух във вселената.

— Защо спря? — прошепна отчаяно Блейз с гореща ръка върху рамото му. Тя усещаше само как дъхът ѝ е заседнал в гърлото и опиянена от усещането, знаеше само, че трябва да го има.

Той се извъртя рязко и избухна:

— Ти си девствена!

— Това да не би да е считано за грях в твоята култура? — Сините ѝ очи го гледаха невинно, но под дългите ѝ клепки гореше страст.

— Не — тихо отвърна той, като си мислеше колко необременяваща беше културата на враните по отношение на любовта.

Устните ѝ направиха недвусмислено движение, старо като света.

— Тогава?

— Мили боже — отвърна той, докато страстта го пронизваше. — Къде, за бога, са те открили? — С всички тия мъжкарци във Вирджиния не му се вярваше, че още са останали девственици.

— От Бостън съм — каза спокойно тя. — Това притеснява ли те? — И тя се протегна да докосне мъжа, да разпали огъня, който бушуваше дълбоко в нея.

Той се отдръпна от нея.

— На колко години си, по дяволите? — попита той с подозрение, като се опитваше да не я гледа, така подканяща и достъпна, със златисточервеникава коса, пръсната по възглавницата му. Въпреки че тялото ѝ беше на жена... Господи, девственица? Едва ли беше на кой знае каква възраст.

— На колкото трябва — прошепна Блейз, а ръката ѝ се плъзна надолу към бедрото му. Искаше го отчаяно, а тя винаги бе успявала да получи това, което искаше.

Пръстите му сграбчиха китката ѝ и я спряха.

— Отговори ми, по дяволите.

— На деветнадесет съм.

На колкото трябва, повтори пулсиращата му мъжественост. На колкото трябва, отекна страстното му желание. Мислех, че не си падаш по девствениците, обади се мрачно здравият му разум.

Блейз се протегна, за да захапе устните му. Топлото ѝ езиче се вмъкна страстно в устата му и пръстите му освободиха китката ѝ. Той изръмжа, сграбчи я здраво за раменете, осъзнал, че няма да може да ѝ устои и усетил сред бесните удари на сърцето, че времето, през което

се бе противил, беше отминало. С усещането, че е теглен неудържимо от водовъртеж, той прошепна, все още владеейки се:

— Сигурна ли си?

Тя кимна с лице на няколко сантиметра от неговото. Очите ѝ бяха пламнали така, че можеше да усети топлината, която излъчваша.

— Надявам се, че няма да съжалявам после за това — въздъхна той, надвесвайки се над нея. Това е то, реши той през знойната страст, обхванала тялото му. Нечия разглезена любимка се опитваше да вкуси от екзотичния забранен плод и след като ѝ бе дал три възможности да си тръгне, проклет да бъде, ако не изпълни разглезеното ѝ желание. Отхвърляйки всички угризения и отговорности благодарение на сексуалния си апетит, раздразнен още по-силно от мис Брадок, Джон Хейзард Блек реши, че някои неща в живота трябва просто да се случат и се пригответи да се заеме с това, което обикновено му се отдаваше толкова добре.

Нейната бездиханна устременост сега му принадлежеше. Той проникна навътре нито грубо, нито нежно, решително. Тя извика, задъхана и стресната. И всичко свърши. Устните на Хейзард заглушиха вика ѝ с нежни целувки. Той ѝ шепнеше успокояващо с нежния изговор на своя народ, застанал неподвижен, докато любовните думи я обливаха. След уталожваща пауза той започна да се движи в нея, удовлетворяваше желанията ѝ, глезеше я, напредваше сантиметър по сантиметър, отдръпваше се внимателно и започваше отново, докато тя го прие напълно и вече не искаше да го пусне. Сега девствената мис Брадок издаваше леки стонове и кратки въздишки от удоволствие, окуражавайки го да напредва с интуитивен усет и здраво вкопчени ръце.

— Сега вече не те ли боли? — прошепна Хейзард до ухото ѝ.

— Винаги ли е толкова хубаво? — попита тя с щастлива въздишка.

Получил отговор на въпроса си, той отново се оттегли достатъчно, за да я накара да се почувства отново „хубаво“, после отново и... отново, докато желанието ѝ стана неудържимо. Вече нямаше свян, боязливост или колебание. Тя се бе вкопчила в него, бе приела формата на тялото му, движеше бедрата си така, че да го примами още по-надълбоко. Удовлетворявайки желанието ѝ, той проникна бавно и уверено. Нетърпеливо поела неговия ритъм,

изпъвайки се нагоре, за да го срещне, с неочаквана хищническа стръв тя бе успяла да го завладее за няколко минути. В изпепеляващото си желание тя бе станала възбуждаща, буйна, неудържима като горски пожар. Любовната им игра не бе като между дама и джентълмен, тя беше бездиханна, пламенна, вкопчена, болезнена, съгрешаваща, неприличаща на нищо, което той бе изпитвал преди. Когато те се докосваха, сякаш целият свят се срутваше и оставаше само необузdana, неутолима страст. И накрая, щом усети, че удоволствието се надига осезаемо, той настъпи рязко, за да посрещне нейния неописуем пулсиращ спазъм.

Секунди по-късно, опрян на лакътя си с цялата си тежест, окъпан в пот, задъхан, той възстановяваше дишането си, за да проговори.

— Б-сиу биа — невероятна жена — прошепна той, целувайки леко поруменелите ѝ бузи. Въпреки че бе достигнал своята кулминация, белегът на пола му все още не преставаше да я иска. Неподвижен, но все още втвърден, той почиваше в девственото ѝ преддверие. Блейз се раздвижи леко и протегна ръка, за да докосне лицето му. Прокара нежния си пръст по стегнатата му буза и въздъхна доволно. След това ръцете ѝ се плъзнаха надолу по гърба му, притискайки го по-близо до себе си и на лицето ѝ се изписа красноречива усмивка.

— Искам още — дръзко заяви тя, добила вяра в собствените си сили.

— Не знаеш ли — отвърна той, също така усмихнат, — повечето мъже не са така издръжливи като жените.

— И въпреки това аз те усещам. Пък и ти не си като повечето мъже, нали? — Тя измърка фразата си с гърлен глас като лъвица. — Искам те, сега.

— Тези неща невинаги стават по команда, мис Брадок. Имаш още много да учиш.

Кристалните ѝ очи го преценяваха спокойно.

— Научи ме — прошепна тя и вдигна устните си към неговите. Това беше жадна, яростна, натрапчива целувка. През следващия час те се отдадоха на своята разрушителна страст, веднъж с неутолима ярост, после със сладостна нежност, но винаги, що се отнасяше до Хейзард, с остро критично внимание на познавача. Тази бляскава, одухотворена

жена се надигаше в ръцете му неудържимо и страстно, докато накрая бе задоволена.

Хейзард легна на една страна на леглото, придържайки Блейз близо до себе си. Устните му докосваха разбърканото море от огненочервени къдрици.

— Ти си адски добър бизнесмен — подразни я леко той. — Ако „Бул Майнинг“ реши да вкара този метод на преговори в сериозен ход, нищо чудно всеки да почне да продава.

Тя прошепна сънено до извивката на рамото му:

— Бих говорила само с теб.

— Твоят начин на общуване е неустоим, мис Брадок.

— Блейз — предложи тя, напълно омагьосана от усещането за него, от вкуса и аромата му. — Вината е изцяло твоя, мистър Блек. Някой някога да ти е споменавал колко си умел в прелъстяването?

Той си спести скромно отговора.

Повдигнала сънените си очи, тя погледна изпод дългите си клепки шеговитото му изражение.

— Е... казвали ли са ти? — настоя меко тя.

— Да — каза той и се усмихна отстъпчиво на непринудения ѝ въпрос.

— О — отвърна тя тихо и сепнато, осъзнала изведнъж, след като срещна дяволития поглед на Хейзард, че е била наивна. Раздразнена от неподходящия си ход, тя бързо смени темата. — Имаш ли и друго име или ще трябва да те наричам мистър Блек?

— Имам доста други имена, но повечето хора ме наричат Хейзард. По-просто е.

— А дали е подходящо?

— Не съвсем — отвърна Хейзард директно и също толкова внимателно, — след като се отклонявам от пътя си, за да избягна неприятностите. — Но той отлично знаеше, че много хора го смятат за непреклонен човек.

— Убил си трима души наскоро.

Значи е чула. От нея се е изисквал кураж, за да дойде тук напук на приказките.

— Те всички ме атакуваха първи — отвърна любезно той.

— Щеше ли да убиеш Янси тази сутрин, ако те беше заплашил?

— Не и преди да е извадил карабината си и да я е насочил към мен.

— Някои от мъжете се страхуваха, че ще ме убиеш.

Той се засмя топло и гръмогласно.

— Не, по дяволите, докато имам по-интересна алтернатива. Между другото — каза той чаровно, — ти не си заплаха, а само неизмеримо удоволствие.

— Но въпреки това ще си помислиш за продажбата, нали, Хейзард? Те ще ти дадат добра цена. Колкото и да поискаш, сигурна съм. Можеш да вземеш парите и да живееш охолно доста време.

Блейз не бе възнамерявала да обърне нещата така. Изминалите часове бяха фантастични, необясним поток от страст и чувства, които просто я бяха завладели. Хейзард ѝ изглеждаше практичен човек, а нейното предложение беше повече от практично. Всъщност дори щедро. Тя беше сигурна, че той ще приеме. Насладила се за известно време на благословения рай на задоволството и приятните усещания, Блейз бе забравила за тези подробности.

Легнал до тази прекрасна жена, която до съвсем скоро му бе принадлежала, с вече поуталожена страст, Хейзард усети студената тръпка на реалността, напомняща му какво бе довело Блейз тук.

— Моите участъци не се продават — каза той. Гласът му звучеше спокойно, а лицето му бе безизразно.

Последва миг на пълна, разтърсваща изненада. След това, като попарена, Блейз с мъка се надигна с широко отворени от изненада очи.

— Защо?

Отчетлива пауза, в която далечните тъмни очи, натежали от леден сарказъм, я измериха от нежната ѝ шия до малките ѝ, боси крака.

— А защо да ги продавам? — Гласът му беше измамно мек.

Изумлението ѝ я накара да седне в разбърканото легло.

— Заради парите, естествено! — отвърна раздражено тя.

— Нямам намерение да продавам парцела, но съм заинтересуван да купя теб. Трябва ли да говоря с „Бул“? — попита той с лека острота в гласа си. — Или си свободен сътрудник?

— Аз съм доста свободен сътрудник — отсече Блейз, разгорещена от възмущение. — Освен това съм и дъщеря на полковник

Били. — Тя произнесе последното изречение определено дръзко, в очакване това да произведе ефект, както бе ставало през целия ѝ живот.

Така и стана. Хейзард бе направо изумен. Навсякъде в златотърсаческите лагери той бе слушал за полковник Били Б, застанал начело на група от инвеститори, изкупуващи всички златоносни участъци в Монтана. Не бе предполагал, че „Бул Майнинг“ са готови да стигнат дотук. Прикривайки изненадата си, Хейзард каза с глас, сух като прах:

— В такъв случай, не мисля, че цената ти ще е твърде висока за мен.

— Да купуваш жените, това обичайната ти практика ли е, мистър Блек? — осведоми се тя презрително.

— Не, ти си първата. Жалко, че горещото ти малко телце е извън кръга на финансовите ми възможности.

Блейз въздъхна рязко и ръката ѝ излетя, за да го удари, но неговата се бе озовала до лицето му много преди тя да го достигне и той сграбчи китката ѝ в болезнена хватка. Докато двамата стояха така, задъхани от гняв, взаимно засегнати от коварството на другия, във въздуха отекна изстрел на карабина. Събаряйки Блейз на леглото, Хейзард ѝ заповяда с умерена, но стряскаща злъч, чудейки се как е могъл да сглупи така, че да се довери на тия копелета:

— Стой тук. Не мърдай.

Той изрита разбърканите завивки и само за секунда се изправи на краката си, застанал до прозореца, гол, с кобур праметнат през рамото му. Тялото му бе напрегнато. Нямахше никой.

— Това сигнал ли беше?

Блейз поклати глава.

— Не знам.

Той се обърна към нея с явно подозрение.

— Не мърдай — повтори Хейзард, — иначе може да ми се наложи да те убия. — Той намъкна гамашите си, взе карабината и отиде до вратата. Черната му коса беше разбъркана, широко отворените му очи проблясваха, а ноздрите му бяха разширени от гняв. С ръка на резето той каза с глас, лишен от емоция: — Ако излезеш от тази колиба, ще те убия. Говоря сериозно. — Тембърът му бе студен и брутален както никога досега. — Остани в леглото и дръж главата си ниско. — Очите му се бяха впили в нея. — Ако това е част от

роличката ти... — Той не довърши. Обръщайки се рязко с мощно движение, Хейзард отвори вратата, плъзна се през нея, затръшна я и изчезна, преди уплашеното изражение да бе успяло да се настани на лицето на Блейз.

Джон Хейзард Блек не се бави много, преди да извести мъжете в подножието на хълма, въоръжените мъже, алчни за земята или кръвта му, за своите планове. Изказът му беше точен и недвусмислен, изговорен с глас, отекващ като камбанен звън. Силуетът му се открояваше на фона на изпъстреното небе, мрачен като дявола, убедителен, брутално груб. Нито един човек от групата дори и не помисли да се съмнява в думите му.

— Моят участък не се продава. Ще задържа мис Брадок като заложница, в случай че някой от вас реши сериозно да ме нападне. Ще я убия при първия признак за заплахата. Приятен ден, господа.

Гръмогласните думи, произнесени така, че да се чуят надалече, достигнаха и до колибата и всяка една от тях се вливаше в мозъка на Блейз, сякаш бе нажежена. Не би могъл, помисли си тя, но бързо прецени, че би могъл, и то без проблеми. Как би могъл, бе следващата гневна мисъл. После тя си призна с леко раздражение, че това би му се сторило безкрайно лесно. Блейз бе станала от леглото и прекосила стаята наполовина, когато той влезе.

— Не! Проклет да си, нямаш право! — извика тя неистово. — Не можеш да ме държиш тук!

Хейзард взе една от памучните си ризи от закачалката и ѝ я подхвърли.

— Не съм те молил за разрешение — тихо каза той, — и ако беше усмирила женската си склонност да се бъркаш — добави той хладно, — нямаше сега да си тук, задържана насила, гола и моя заложница. Каквото и да те води, мис Брадок, ти се намесваш в света на един мъж, бъркаш се в моя живот твърде често. — Гласът му беше развълнуван от усилието да удържи своя трудно контролируем темперамент. — Точно тази натрапчива идея те доведе тук. Не обвинявай мен. Вини себе си.

Отмествайки с усилие погледа си от нейната пищна голота, толкова поразителна, че го караше да се чувства неспокоен, той заповяда сурово:

— Облечи тази риза. Да ме подлудиш ли искаш?!

Плътта ѝ излъчваше сладост и топлина, а прекрасно оформените ѝ гърди, закръглени и все още порозовели от любенето, бяха вирнати нагоре. Гол, потръпващ от гняв, той я намираще лудо, неудържимо привлекателна. Господи, биваше си я. Ядосана, презираща го, надменна и... дяволски съблазнителна. Овладейвайки се с мъка, той се смъмри, за да не се хване на примамката ѝ, както вече веднъж бе направил, така леко, когато всичките му принципи бяха изпепелени от едно докосване на устните ѝ. Хейзард се обърна, за да постави карабината си обратно на стойката над вратата.

— Копеле такова! Не можеш да ме държиш като заложница! — изкрещя Блейз с нажежен до бяло гняв. Последва залп от сквернословия, които Хейзард изслуша все така с непреклонно обърнат гръб. — ... Не можеш да го направиш — завърши тя задъхана от ярост, застанала вдървено, побледняла, неотстъпчива, стиснала ризата му в едната си ръка, без да може да повярва, че това се случва.

Хейзард се обърна и застана със зловещ блясък в погледа си, както ѝ се стори за малкото разстояние, което ги делеше.

— Боже опази, глупачка такава. Не мога значи? — каза той и се изсмя кратко и неприятно. — Но аз току-що го направих, мис Брадок, и ако позабравиш за миг за необуздания си егоизъм, ще осъзнаеш, че вече не си на изток с татенцето си, неговите приятели и всичките им връзки. Никой тук не може да ми каже дали мога да направя нещо, или не. Така можеш да си умуваш до умопомрачение за кое, как или защо, но докато аз съм от правилната страна на карабината си — каза Хейзард с убедеността на човек, който говори очевидната истина, — аз мога да правя каквото си поискам.

Последва тягостно мълчание. Ето това я дразнеше най-много — неоправданата му самоувереност.

— Баща ми ще те убие — прошепна тя най-накрая, сграбчила ризата така здраво, че ръцете ѝ потръпваха.

— Едва ли... поне ако цени живота ти. Обещах им да те запозная от изключително интересен ъгъл с цевта на карабината си, ако някой се опита да се приближи прекалено близко. — Застрашителният блясък в очите му изведнъж придоби каменна твърдост. — Сега облечи тая риза, по дяволите, потайна, алчна, малка кучко, или ще те изчукам точно където стоиш в момента. Голите жени имат винаги един и същ ефект върху мен. Разбира се — каза Хейзард с подигравателна

усмивка, — ти точно затова беше и дошла, не е ли така? Не бих се решил да не зачета бизнес етиката на „Бул Майнинг“. И за колко пъти беше нареждането? Три пъти? Четири? Колко би трябвало да струва моят парцел?

Блейз бързо нахлузи ризата и започна непохватно да я закопчава под презрителния поглед на тъмните му очи. Когато привърши и бе вече полуоблечена, раздразнен изведнъж от тривиалния спор, Хейзард каза:

— Тъй като и бездруго оставаш, ще можем да поспорим за броя по-късно. Сега бихме могли да уточним правилата. Аз прекарвам по-голямата част от времето си навън...

Лицето на Блейз беше решително.

— Ще избягам.

— Вероятно не си забелязала — отбеляза безстрастно Хейзард, — но на вратата има ключалка. Ако започнеш да създаваш проблеми, ще те заключа.

— Не би го направил — рязко отсече тя, все още смаяна от мисълта за пленничеството.

Той въздъхна и бавно и тихо преброи до десет.

— Бих и ще го направя, ако се опиташ да избягаш.

— Не виждам как би могъл да ме задържиш — отвърна Блейз презрително. Светът се бе въртял по нейна воля, управляван от прищевките ѝ през последните деветнадесет години.

Хейзард я прецени за миг със студен, безстрастен поглед.

— Тогава въображението ти е необичайно бедно. Знам доста начини да те задържа, мис Брадок, и няколко от тях не са особено приятни. Няма да навлизам в подробности. Бих могъл да попреча на храносмилането ти.

— Би обидил една дама? — въздъхна тя изумена.

— Извини ме, разбира се — каза Хейзард с иронична учтивост, — но не си спомням да съм те канил. При тези условия от теб зависи как ще се отнасям. Искам заповедите ми да бъдат изпълнявани, това е всичко.

— Ти си един проклет жалък тиранин. — Всяка отделна дума бе произнесена ударно и бе изпълнена със студенина.

— Не — каза той, въздържайки се и въздъхна тихо, — аз съм просто един мъж, който се опитва да си гледа работата. Мисля, че

думи като „жалък“ и „тиранин“ подхождат по-скоро на „Бул Майнинг“ с техните дребни мръсотийки и аристократични порочета. Но на икономически теми ще спорим някой друг път. Сега всичките ми вечери ще са свободни — гласът му стана безстрастен и равен, — очаквам ти да се заемеш с готвенето, прането и поддържането на колибата в някакъв минимален ред.

— Ти да не си откачил? Аз не съм слугиня! — Целият й житейски опит, основан на привилегиите на богатите, отекна в думите й.

— Ако не го направиш — за миг гласът му придоби остра нотка и излезе извън границите на овладяния, отмерен тон, — ще те накарам много да съжаляваш. Ако ще ми се мотаеш из краката, то поне бъди полезна — ледените му мрачни очи се впериха отново в бледата й оскърбена красота, — по всички възможни начини...

Блейз се стегна, не обърна внимание на намека и каза бойко:

— Аз не мога да готвя. Не знам как се пере или чисти. Знам единствено как се поднася шери или коняк и как се поддържа разговор.

— А, добре — каза непринудено Хейзард, — така поне ще бъдем приятно подпийнали, докато ти усвоиш същината на домакинските умения. Сигурен съм, че рано или късно ще се справиш. Междувременно може би ще е уместно да поръчам каса коняк.

Тя погледна свирепо арогантния мъж.

— Наистина ли възнамеряваш да ме държиш тук?

Джон Хейзард Блек кимна.

— И колко дълго? — попита грубо тя.

— Колкото се окаже необходимо, за да успея да убедя проклетата компания, че сериозно не смятам да продавам — каза спокойно той.

Твърдо и светкавично като рикошет, тя му изкрещя в отговор:

— Мразя те, жалък дивак такъв. Всичко, което казват за индианците, е вярно. Ти нямаш нито чест, нито достойнство. — Блейз, която никога не бе отстъпвала или проявявала слабост, сега вече раздражена от пленничеството си, позволи на темперамента си да вземе безусловен връх. — Ти си жесток... варварин. Искане ми се да избият всеки...

Хейзард слушаше. В очите му заблестя ярост около пет разяждащи секунди. Преди да се озове върху нея с пръсти, впити в раменете й като стоманени нокти.

— Можеш да си ме мразиш колкото поискаш — гласът му проскърца огорчено, — но няма да ти позволя да обиждаш народа ми с унижителни епитети. Само в моето малко племе има повече чест и достойнство, отколкото в целите съединени щати. Моите хора защитават стойностите и убежденията си всеки ден с риск за живота си. Вие, страхливци такива, само рушите и опошлявате всичко, до което се докоснете. — Той дишаше тежко, тъмните му очи бяха невероятно студени, безжизнени, демонстриращи отвращението му. — А ти, развратена, разглезена кучко, ме чуй, добре ме чуй — той продължи грубо, забързано и неудържимо, подтикван от потиснатия гняв, — ще правиш това, което ти се каже, когато ти се каже. И ако чуя само още една презрителна думичка за моя народ — неочаквано гласът му си възвърна обичайната ледена ирония, — така ще напляскам прекрасното ти дупе, че няма да можеш да седнеш на него цяла седмица или дори повече.

За миг тя остана неподвижна, вперила широко отворените си очи в непроницаемия поглед на Хейзард. Стиснала здраво устни, Блейз реши в яда си да не изпитва ултиматума му, загатващ за насилие, заплашещо и от самата заплаха в него. Тя бе убедена, че той говори сериозно. Предизвикателството угасна в очите ѝ.

— Много умно от твоя страна, сладурче — каза Хейзард, запълвайки умело паузата. — Бързо схващаш.

— А да не би да имам някакъв избор, по дяволите — кисело се предаде тя.

— Мексиканска безизходица.

— Тоест?

— Засега и двамата сме живи — каза той меко и се протегна, за да погали леко бузата ѝ. Когато тя се отдръпна, той само се усмихна. — Да не си мислиш — попита спокойно той, — че да убиваш заради собствените си принципи, е по-достойно, отколкото да убиваш за изгода? — Той присви изискано рамене. — Без съмнение, скоро ще узнаем. Очаква ни назидателен урок, мис Брадок, не мислиш ли?

— Ти си убиец — каза тя спокойно. — Те бяха прави.

Гневът се появи за втори път между веждите му, после изчезна с възстановеното самообладание. След това той заговори тихо, както правеше, когато беше вбесен.

— Засега — заяви сурово той — съм по-заинтересуван от живота, отколкото от смъртта.

— Очакваш, че ще умреш? — Не й се вярваше. — Заради този парцел?

— Научих се да очаквам най-лошото, когато си имам работа с бели хора, решени да придобият земя, и рядко съм се лъгал в това.

— „Бул“ са по-различни — възрази Блейз, която от малка се бе месила в сделките на баща си и никога досега не бе чувала в тях да е замесено убийство.

— Доколкото става въпрос за теб, можеш да си мислиш и така. Но аз не съм на това мнение — отговори непринудено той. Хейзард беше маниакално чувствителен, що се отнасяше до коварството на белия човек, и това леко разколеба девствения идеализъм на младата жена. — Във всеки случай — продължи той равно, — предпочитам да съм по-скоро неудобен, отколкото предсказуем. Не искам да продавам.

— В такъв случай си глупак — отвърна рязко тя със сянка от предишната си предизвикателност.

— Мисли си каквото искаш. Вече излязох от възрастта, когато се налагаше да доказвам нещо на някого. Имам си своите собствени причини — продължи той със същата уморена учтивост, — поради които искам да остана жив и да задържа участъка си. Така че ще се бия за него, ако се наложи.

— Дори ако това означава нови убийства? — настоя Блейз, чийто страх, предизвикан от когото и да е преминаваше бързо. И изведнъж той вече не й се струваше опасен. Просто беше изморен.

Хейзард пое дълго и спокойно въздух и след това се отърси от умората.

— Не ставай наивна, мис Брадок — каза той със студена ирония, — относно списъка с насилничества зад гърба на „Бул“. Те убиват и аз убивам, а губещият получава пропуск за оня свят. Победителят, естествено, продължава битието си като доста богат човек. — Изведнъж очите му придобиха отнесен вид и той се отдръпна от нея, за да отиде до малкото прозорче до вратата, където профилът му се открои на фона на кристалночистото небе. Така си беше. Победителят можеше да бъде само един и през някои от най-лошите му дни го нападаха ужасяващи видения на поражението, болезнени и безмилостни, земята му залята от потопа на рушация западен

напредък. Протягайки се леко, той опря дългите си ръце над прозорчето и се вгледа в пейзажа по-долу, сега опразнен от групата мъже в костюми. Очите му бяха мрачни и безжизнени, а лицето, му обтегнато от някакъв личен и сложен проблем.

Хейзард не хранеше никакви илюзии по отношение на безскрупулността на „Бул Майнинг Къмпани“ и нейните представители. Той бе видял как те дойдоха и взеха земята, която искаха, по един или друг начин, без да зачитат никакви принципи, без жалост. Бе ги видял да сграбчат властта, бе опознал страстта на хората без идеали. Те предпочитаха да унищожат противниците си, вместо да ги победят. Той знаеше също, че те сигурно щяха да бъдат подпомогнати от много от местните управници, хора с гъвкава съвест и ограничени представи за социална отговорност. Но той знаеше как да се бори също толкова безмилостно като тях, и бе сигурен, че победата би могла да дойде също толкова неочаквано, колкото и поражението. Той се нуждаеше от този обещаващ парцел, нуждаеше се от него заради своя народ. Като пряк наследник на баща си той бе задължен да се грижи за клана си. Това му бе втъпявано през дългите години на неговото обучение, неговият свещен дълг към клана. Той нямаше да изневери на доверието на баща си сега, когато той беше вече мъртъв.

След примирието при Ларами от 1851 година, неподписано от нито един абсароки^[2], но подписано от четиридесет вожда от Северните полета, бе сложено началото на края на стария ред. Баща му разбираше, че да се чака пасивно, докато земята им бъде отнета парче по парче, е също тъй глупаво, както и да се тръгне на война срещу Уошингтън. Точно затова Хейзард бе заминал на изток, за да учи, от уважение към далновидните мечти на неговия баща за бъдещето на народа му. Той трябваше да усвои практическите познания на света на белия човек, така че кланът му да може да се приспособи към нежеланите промени в начина си на живот. И когато баща му умря, той се завърна у дома, за да заеме мястото му и да служи на хората от племето си дори с цената на живота си, ако се наложи. Именно честта го тласкаше към това особено себеотдаване, към тази потребност от усамотено посвещаване.

Неговото племе трябваше да разполага със злато за пушки и продукти, за да може да мигрира, ако се наложи, в земи все още недостъпни за алчността на белите. Той изпращаше златото у дома

чрез куриер, запазвайки много малко за себе си, и ако не се лъжеше, в участъците хиляда и четиринадесет хиляда и петнадесет, вероятно лежеше сигурното бъдеще на клана му. Той хранеше дълбоко уважение към духовете и уменията на великите лечители и шамани, но когато се налагаше да се пребори с посегателствата на белия човек, Хейзард предпочиташе да разполага с убедителността на около един милион долара в злато. Той стоеше неподвижно, загледан в следобедното слънце, прозаично убеден, че накрая златото ще се наложи над обещанията на жълтооките^[3].

Той бе решен да задържи този парцел, рискувайки всичко заради дълга и съпричастността, а собственият му здрав разум му нашепваше, че мис Брадок е идеалната осигуровка за него срещу отчаяните домогвания на „Бул“. И не на последно място, дамата бе демонстрирала сериозно старание в леглото. Много скоро трябваше да се опознаят още по-добре.

В края на краищата следващите няколко месеца щяха да бъдат интересни. Ако останеха живи, разбира се. Бак дак ко мбауику (Докато съм жив, ще продължавам), помисли си той обречено и се обърна към новата си и много красива компаньонка.

[1] Франсоа Ларок, търговец на коне от Северозападната компания, пътувал с абсароките през 1805 г. и оставил описание на техния живот. Ларок разкрива тайната на това, дали терминът „легинс“ е използван буквално за гамаши или набедрена препаска, или за панталон. Той оставил описание на начина им на обличане преди появата на белия човек. Мъжете обикновено носели тесни гамаши, горният край на които бил прихванат с колан или пояс. — Б.авт. ↑

[2] През пролетта на 1851 г. Конгресът отделил сто хиляди долара за свикване на Великия съвет на „дивите племена на прерията“. Подпомаган от агент Том Фицпатрик и известния мисионер-изследовател отец Пиер де Сме, Д. Д. Митчъл успял да събере осем хиляди души на 1-ви септември. Чейените, арапахите, змиите и няколко сиукски племена дошли в пълен състав, докато враните, арикарас, крос вентърс и асинибоните били представени от пратеници. Команчите отказали от страх да не би враните и сиуксите да откраднат конете им. През осемнайсетдневното лагеруване Митчъл пише: „Различните племена, въпреки наследствените вражди, разменяха

всекидневни посещения както като цяло, така и поотделно, пушеха и се веселяха заедно, разменяха си подаръци, осиновяваха взаимно децата си“. Подписаният там документ дава право на държавата да строи пътища и военни бази в индианските територии, определя границите на племената и осигурява годишно плащане от 50 000 долара в стоки за срок от 50 години. След това сенатът намалява срока на 10 години. Само враните отказват да подпишат и затова договорът никога не е бил ратифициран. — Б.авт. ↑

[3] Няма нужда да се изброяват измамите на правителството в историята на преговорите с индианците, нито подробностите за покварените и зли хора, изпратени като агенти при индианците. Следващите редове са достатъчни. Имайте предвид, че това изявление е направено през 1864 г., преди въобще да е била уточнена политиката спрямо индианците или дори някакво законодателство. Новопристигналият агент за Черните стъпала, които живеели на север от абсароките, на територията на днешна Северна Монтана и Южна Канада, през 1864 г. нарича подопечните си „най-безочливите и нахални индианци“, които е виждал, и отбелязва, че ако не е договорът, който изтича другата година, би препоръчал следващата вноска да се плати с „барут и гюллета“. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 6

Когато вечерницата се появи на небето, след тих, но разгорещен спор Хейзард привърза Блейз към себе си на две места, за талията и за китката. След това легна на тясното легло и изтощен проспа цялата нощ за пръв път от пет дни.

Легнала неподвижно, Блейз се вслушваше в равномерното дишане на Хейзард, докато бавният, спокоен ритъм сякаш се превърна в част от собственото ѝ дишане, докато топлината на огромния мъж, притиснат до нея, се промъкна в сетивата ѝ и предизвика у тях необяснимо удоволствие. Тя обърна внимателно главата си около сантиметър в негова посока, изчака и след като не установи никаква промяна в дълбокото му отчетливо дишане, бавно премести погледа си, докато той се оказа изцяло в полезрението ѝ.

Тогава неочаквано бе завладяна от невероятната му красота, чийто блясък сега бе приглушен от съня до обикновен разкош. Тя го наблюдаваше, докато избледняващите постели на здрача изчезваха в безформията на нощта. Видя как светлината играе по решителните му скули, проследи с поглед съвършената симетричност на прецизно изваяния му нос. Красиво оформените му устни бяха чувствено изпъкнали, в тях сега не се забелязваше никаква суровост. Не, определено не бяха сурови. Единствено усилието на волята я възпря в желанието ѝ да прокара върховете на пръстите си по тези чувствени устни. Дори веждите му приличаха на нежните крила на някакво същество, дошло от мрака, което нашепваше да го докоснеш. Блейз стисна здраво пръсти, за да устои на надигащото се желание. И когато твърдите му мигли трепнаха неочаквано, тя затаи дъх, изплашена от мисълта, че пронизващите черни очи могат да се отворят и да разкрият втрещения ѝ поглед. Но той само въздъхна леко, а пръстите му стиснаха несъзнателно сплетеното от сурова кожа въже, омотано около ръката му.

Докато го наблюдаваше и се заслушваше в звуците наоколо, доловила сладкото ухание, характерно за планините, което така добре

се вписваше в общата картина, тя изведнъж забеляза един различен Хейзард Блек. Не чувствения прелъстител, който тя познаваше, не убиеца, който познаваха другите, не дори „индианеца от чужда култура“. Тя видя един мъж, който в съня си изглеждаше раним като дете. Един неземно красив мъж, издигнал се над физическото си съвършенство, духовно красив, проникнат от непреклонна смелост, готов да посрещне безстрашно трудното си предопределение. Предопределение, от което всеки „здравомислещ“ мъж би се отказал. Джон Хейзард Блек се бе противопоставил на един от най-могъщите минни картели в света. И възнамеряваше да не отстъпва.

Но по-късно, в раздразнението и объркването на хаотичната просъница и мрачните сънища, когато разумът и емоциите ѝ се сблъскаха, тя усети как отново се обади първоначалното ѝ възмущение и обида от невероятното му безочие да я задържи като заложница. „Как смее, помисли си тя с подновен гняв. Как, по дяволите, смее!“

— Не можеш да ме държиш тук! — чу той просъскването ѝ с първите лъчи на зората. Промърморвайки леко, все още полузаспал, той се обърна с гръб и плетеното кожено въже ги притегли един към друг. Движението я притисна здраво към гръба му. Той дочу едва тиха въздишка и усети как тя се стегна. Последва тишина. Благословена тишина, помисли си той, припомняйки си буйния ѝ темперамент.

Тя повтори фразата с унищожителен шепот. Хейзард отвори едното си око за малко, хвърли един поглед през голото си рамо и срещна изненаданите ѝ сини очи.

— Съжалявам — промърмори искрено той, защото добре съзнаваше, че животът му безкрайно се е усложнил заради госпожица Венеция Брадок.

— Съжаляваш? Ти съжаляваш? — прошепна недоверчиво тя и след това продължи да негодува, докато накрая той раздразнено я прекъсна:

— Достатъчно!

Но това не можеше да я накара да спре. Думите се изсипваха, яростни и нажежени от презрение, стоварващи се като удари върху главата му. Наложил му се да я целуне, за да спре вихъра от настръхнала ярост. И ръка би свършила добра работа в случая, констатира той, след като устните му покриха нейните, но логиката отстъпи възмутено под

напора на някакво необяснимо желание да я накара да замълчи по приятен начин.

Вкусът на устните ѝ беше сладостен и приканващ, помисли си той, плъзвайки несъзнателно крака си с умело движение между бедрата ѝ. Колко топла... и нежна беше тя. Той отпусна увитото около ръката си въже, зарови пръсти в копринената ѝ коса и я задържа като скъп подарък, докато устните и езикът му изследваха чувствителната вътрешност на устата ѝ.

Не можеше да противостои на това усещане. А и не искаше. Тя беше тук, трябваше да я има. И за един кратък миг той осъзна колко му липсва жената до него. Усещането от допира до нея беше като завръщане у дома, изпълнено със страст и дълбока душевна утеха. Но когато вдигна устните си, идилията беше засенчена.

— Ти... ти... животно такова — избухна тя. Главата ѝ се обърна на тласъци в прегръдката му, очите ѝ горяха. — Ти отвратителен, противен...

— ... дивак — довърши спокойно той и отново я целуна. Този път това бе твърдо, завладяващо проникване, в което той вложи цялото си натрупано през годините, прекарани в удоволствия, умение. Когато отдели устните си за втори път, доста по-късно, неговото уталожено безпогрешно умение я бе оставило тръпнеща и задъхана. Избухването, сега по-различно, приличаше този път повече на въздишка.

— Това... няма... никога...

— ... да ми донесе някакво злато — прошепна Хейзард, с прозираща зад думите усмивка. — Ти си права, моя сладка биа... а аз ще се постарая да те вкарам в кухнята много скоро — усмивката му се разрасна, — за да ми направиш закуска. Готова ли си да започнеш да работиш престоя си тук? — Той я придърпа към себе си с въжето, което все още бе завързано за талията ѝ.

Отначало тя не му отвърна. Не можеше. Не искаше да го прави. Но не бе наясно с мислите си. Пръстите му се плъзнаха между бедрата ѝ и се запромъкнаха нагоре като дяволско изкушение, отначало много бавно, възбуждайки я, изчаквайки тя сама да пожелае още. И когато тя се изпъна в отговор, тънките му пръсти проникнаха в нейната сладост. Тя извика, протегна се към него и ръцете ѝ се заключиха здраво около врата му.

Той се надигна леко срещу натиска на ръцете ѝ и вглеждайки се в изящното ѝ поруменяло лице, попита отново:

— Готова ли си да заработиш престоя си?

Пръстите му продължиха да я галят лениво, а тя стенеше леко при всяко нежно движение. Той се наведе по-близо и устните му прошепнаха срещу нейните:

— Кажи „да“, малко богато момиченце. — Пръстите му проникваха все по-дълбоко, а ноктите ѝ се впираха в раменете му. — Кажи, че ще ми готвиш.

Завладяващите му движения спряха и тя бързо прошепна:

— Да.

— И ще чистиш.

— Да — въздъхна тя.

— И ще правиш всичко друго.

— О, моля те, да.

Пръстите му се измъкнаха и той внимателно застана върху нея.

— Сега — извика тя.

— Скоро — каза той и отпусна тялото си надолу.

Следващата полуоформена молба замря в един задъхан стон, когато той се плъзна в нейната тръпнеща, женствена топлота. Как може, мислеше си той със задоволство, тя да изпитва такова удоволствие?

Как би могъл той, мислеше си тя, разтърсена от срам, изпънала се срещу неговото пронизващо проникване, да разбере, че го желае така силно?

Час по-късно, когато коженото вече отдавна бе развързано от внимателни пръсти и когато Джон Хейзард Блек се бе посветил на желанията на своята заложница толкова пъти, колкото това би направил един способен мъж, той я целуна за последен път, стана от леглото и каза:

— Отивам да се изкъпя на поточето зад колибата. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Водата студена ли е?

— Освежаваща.

— Знам ги аз планинските поточета. Не благодаря.

Той се усмихна.

— Както предпочиташ. Закуска след десет минути?

— Това покана ли е?

— Не съвсем. Наречи го... дипломатично поднесено желание. —

Той забеляза как упоритото изражение се оформя на лицето ѝ. — Много дипломатично — придума я той и се протегна да докосне умиротворително с пръст красивите ѝ устни. — Спокойно, бостънче, аз не съм чудовище. Ще ти помогна.

— Тогава ме пусни — каза Блейз, забързано, бояща се, че би могла да остане с него по причини, нямащи нищо общо със златодобивните участъци.

Полупритворените му клепки прикриваха очите му, мрачни до неразгадаемост.

— Щеше ми се наистина да можех — каза тихо той, — но фронтвата линия е вече очертана. Боя се, че е прекалено късно.

— Ти наистина го мислиш.

Хейзард замълча за миг, преди да отговори.

— Ти винаги си водила закрилян живот, бостънче — каза той накрая. Премятайки кърпата около врата си, той продължи с умерен тон, сякаш обсъждаше достойнствата на размяната на визитки като светски жест. — Те се канят да ме убият. И аз приемам това сериозно. Точно затова ти си тук. Затова и ще останеш. — Неочаквано проблясване на зъбите му сякаш отстрани непосредствената опасност. — Обичам яйцата си леко сварени.

Той излезе с безшумна походка, а тя остана да лежи стресната още няколко минути. Та хората не се избиват един друг за едно малко парче планинска земя, нали така? Поне със сигурност не баща ѝ и неговите приятели. А дали? За пръв път я прониза тръпка на съмнение.

Блейз си наметна една от завивките, отиде до прозореца и погледна навън. Видя Хейзард полускрит от група борови дървета. Той плуваше в едно малко езерце, образувало се при заприщването на участък от бързия планински поток. Слънцето огряваше гладката му коса. След това той се гмурна, за да се появи няколко мига по-късно доста по-далеч, разтърсвайки глава така, че от буйната му коса се разхвърчаха капчици вода, напомнящи на малки кристалчета.

Когато се запъти обратно към колибата, строен и грациозен, Блейз тръгна към вратата с намерението да го посрещне като израз на

доброжелателство. Даже и да беше заложница, а случаят бе точно такъв, тя би могла да си позволи малко изисканост. Натисна дръжката на вратата. Вратата не помръдна. Натисна по-силно. Нищо. Тя изруга. Проклетата да е съмнителната му душица. Беше я заключил!

Хейзард погледна към празната маса, след което, икономисвайки излишните движения, се облече с кожени гамаши и мокасина.

— Ще имаш ли нещо против да направиш закуска? — попита той жената, подпряна вдървено на стената и гледаща безмълвно през прозореца.

Тя не помръдна.

— Няма нужда да е бог знае какво — добави той все така тихо.

— Ти ме заключи! — избухна Блейз с поруменели от гняв страни и с отбранително праметната през гърдите си завивка.

— Не мога да си позволя да рискувам този парцел — обясни той. Някой ден може би щеше да ѝ обясни колко много е заложил на него. В зависимост от това как ще се развие тяхното приятелство. — Няма нищо лично в това. Военновременни правила. Как да те накарам да направиш закуска? — Думите му бяха учтиви, но твърди.

— Ами ако кажа „не“?

— Ще ми се да не го правиш.

— А на мен ми се ще да не бях заложница.

— Квит, мадам — каза той безстрастно, — ваш ход.

— Казах ти, че не мога да готвя!

— А аз ти казах, че ще ти помогна — отвърна търпеливо той. Тялото му беше отпуснато, а изражението толерантно.

— Не знам какво да приготвя — призна си тя.

— Какво закусваш обикновено? — попита той с учтиво търпение. — Аз бих закусил същото.

— Горещ шоколад и ягоди — отвърна тя така, сякаш нямаше нищо по-естествено от това.

— Всеки ден?

— Всеки ден!

— Дори през зимата? — попита той, обезпокоен от евентуалния отговор.

— Татко ги внася. Нещо против ли имаш? — отвърна тя заядливо и усещането за нереалност премина през съзнанието ѝ. Как стана така, че тя, Блейз Брадок, водеше този невероятен разговор в този

ненормален утринен час с този абсолютно непознат човек, който бе прекарал целия си живот под открито небе. Този смугъл индианец, независимо от изискания си тон и произношение, я принуждаваше да готви за него. Та тя дори не знаеше как да се оправи с огнището и снощният ѝ плах опит би трябвало да е направил това очевидно.

— Не, ни най-малко. Предполагах, че домакинските ви разходи допринасят с една солидна сума за поддържането на икономиката на Бостън. Горещият шоколад ми допада като идея — добави той, сякаш това беше въпрос единствено на техните предпочитания. — Що се отнася до ягодите, ще видя дали Джими ще успее да набере малко този следобед. Междувременно използвай къпини, освен ако нежното ти небце няма особени възражения.

Блейз погледна към него с блеснали в очите ѝ сълзи.

— Не искаш ли да опиташ? — увещаваеше я Хейзард. Това, че домакинските умения не бяха втората природа на една красива жена, не го учудваше особено.

Блейз кимна в отговор на добронамереността в гласа му.

— Добре. Опитай с яйцата. Аз ще донеса млякото от потока, а може някой ден да си опитаме късмета с тоя номер по панаирите — усмихна се той.

Тя не успя да се въздържи да отвърне на усмивката му.

— Къде е кокошката?

Той се изсмя.

— Това си е проблем на Мактагърт. Аз дори не съм го питал. Яйцата са в тенекения съд до мивката.

Трябваше да я учи как се разпалва огънят, къде е водата за пиене, да ѝ обясни по-фините подробности от начина му на подреждане на продуктите, и накрая, разконцентриран до краен предел, защото завивката, с която се бе наметнала, падна, тъй като бе забравила да я хване по-здраво, с глас, напрегнат от усилието му да не избухне, той ѝ нареди:

— Облечи си нещо, бостънче. Аз ще довърша закуската.

Закусиха с хляб и масло, защото яйцата се оказаха в окаяно недоварено състояние.

— О, боже — промърмори виновно Блейз.

— Няма нищо — отвърна галантно Хейзард и се протегна за още една филия хляб.

— Това скоро ще се промени — сприхаво се намеси Блейз.

Когато веждите на Хейзард се повдигнаха любопитно, тя добави:

— Имам предвид готвенето. Татко ще убеди останалите, сигурна съм.

— Добре — каза той, но в себе си не беше убеден. Тук бяха заложени страшно много пари, или поне имаше възможност да бъдат изкарани страшно много пари. Той бе виждал достатъчно често хора като тези от шайката на Янси, да поставят експедитивността над чувствата, и то не само когато ставаше въпрос за цяло състояние.

Хейзард стана от масата.

— Благодаря ти за закуската. Ще се върна по пладне за обяда. — Изминал половината от разстоянието до вратата той се поколеба, обърна се и каза: — Ти... това е... — Хейзард заговори на езика на абсароките. Съскащите думи звучаха леко раздражено. После, преминавайки отново на английски, той продължи: — Би ли искала да се облекчиш, преди да изляза?

— За да можеш да ме гледаш? — попита тя възмутено.

Последва кратка пауза, след което Хейзард отметна назад влажната си коса и се засмя.

— Това да не би да е някаква бостънска извратеност, която да съм пропуснал, мис Брадок? Бих могъл, разбира се, ако искаш — продължи той с нотка на забавление в гласа си.

Блейз го погледна ледено.

— Имам ли избор?

— Не особено комфортен — каза меко Хейзард.

Тя прошумоля край него с панталоните си от черен плат, макар че и да бе минала спокойно, мнението ѝ щеше да е очевидно.

Той тактично остана вътре, но съзнателно започна да брои. Ако не се върнеше до двеста, щеше да се наложи да излезе навън и да я потърси. Сега, когато идеята да я задържи като заложница беше в ход, това му изглеждаше като адски просто разрешение на проблема.

Беше достигнал до сто деветдесет и три и вече пристягаше кобура към крака си, когато чу стъпките ѝ по пътеката северно от колибата. Умелите му пръсти изоставиха заниманието си. Адреналинът му бе започнал вече да се покачва в очакване на евентуално нападение отдолу. Но когато тя влезе в малката стая, гласът му не издаде нищо от неговите съмнения.

— Харесаха ли ти моите сервизни помещения?

Блейз го погледна остро. На подбив ли я вземаше?

Но изражението, което срещна погледа ѝ, беше някак добронамерено плахо, с наченки на усмивка. Тя преглътна злъчната си забележка. Когато Хейзард се държеше приятелски, не бе възможно да му се сърдиш.

— Гледката е невероятна.

— Надявах се да ти хареса. Ние, абсароките, казваме в такива случаи „Баре расе итсирам матса-тск“. В буквален превод това означава: „Сърцата ни са изпълнени с блаженство“. Това усещаш, когато гледаш тези планини.

Чула леко приглушената, подобна на химн интонация, тя се опита да я възпроизведе:

— Бара расей...

Хейзард умишлено обърна гръб на топлината, извикана у него от опита на Блейз по детски да повтори думите с чаровната ѝ грешка в последната сричка. Отърсвайки се, той си припомни за своя дълг.

— Ако се научиш да казваш „да“ също така сладко — каза Хейзард леко провлачено, — ще можем да се справяме чудесно нататък.

Лицето на Блейз стана мрачно.

— Трябва ли непрекъснато да се заяждаш, по дяволите? — попита кисело тя.

— За жена, ти си свикнала прекалено много нещата да стават по твоя начин — отвърна той. Чувстваше се доста по-спокоен, когато желанието биваше усмирено от нейното противопоставяне.

— За жена, за жена — избухна Блейз, а в очите ѝ засвяткаха искри. — Какво общо има това, по дяволите?

— Само това, че точно като теб аз също съм пропътувал някоя и друга миля из този континент и съм забелязал, а може би и ти също — отбеляза любезно Хейзард, докато сваляше кожената си риза от един пирон до вратата, — че този свят принадлежи на мъжете.

Той успя да се измъкне, преди тенекиената купичка да се удари в чамовата каса на вратата. Тя беше забележително добра в хвърлянето, отбеляза той, отстъпвайки. Литналата купичка издрънча на сантиметри от мястото, където беше главата му само преди секунда.

— Обяд по пладне — извика ѝ той, докато залостваше вратата, а кухненските съдове дрънчаха по стената в забързана канонада.

Блейз седеше сред отломките от онова, което някога бе представлявало уютната колиба на Джон Хейзард Блек, и го наричаше с всички омразни имена, които успяваше да извлече от добре обезпечените си запаси. И не защото коя да е от квалификациите, които му бе прикачила, му подходеше. Причината бе по-скоро, че Джон Хейзард Блек бе първият човек в нейния задоволен откъм прищевки живот, който имаше безочieto и способността да ѝ се налага.

— Ще видим кой ще командва — мърмореше тя сред тишината на обсипаната със съдове колиба. — Въобще ще видим кой, по дяволите, какво ще прави!

ГЛАВА 7

По обяд всичко в колибата бе безинтересно и тихо, ако не се броеше драматично пренареденият ѝ интериор. След като внимателно заобиколи натрошените съдове по пода с леко защитените си от мокасините крака и се озова малко раздразнен до кухненския шкаф, където остърга маслото от нападалите върху него отломъци, Хейзард подхвана второто си за деня засищане на глада с хляб и масло. Той яде под доволния, гневно-мрачен поглед на Блейз и след като привърши, каза с лека въздишка:

— Знаеш ли, бостънче, ще ти се наложи да разчистиш тук.

— Слушай сега...

Гласът на Хейзард я сръза изкъсо:

— Първо ще слушаш ти и после ще получиш същото време, за да се изкажеш.

Устните на Блейз се обтегнаха в тясна резка, но тя замълча.

— Седни.

Известно време изглеждаше, че тя няма да го направи. Хейзард протегна подканващо ръка към стола и приложи обичайната си неотразима усмивка, на която малко хора биха могли да устоят.

— Моля те — каза той с помирителен поклон и тя седна.

— Тъй като това е... ситуация — започна той, сам настанявайки се на края на масата, — която никой от нас не е очаквал, аз предлагам да се държим цивилизовано, доколкото ни позволяват условията. Имам предвид, разбира се, ограниченията на тази тясна колиба.

Той не се държеше нервно, нито пък покровителствено, а излъчваше само спокоен прагматизъм. Единият му обут в мокасин крак се люлееше безцелно.

— Няма да живея сред непрекъснати пререкания в това малко местенце, затова ти ще трябва да разчистиш. Недостатъчно затова. Нещо по-важно, аз осъзнавам, че това ще има известни последствия за бъдещето ти и се извинявам за това, но нещата не тръгнаха от мен, не съм искал нищо подобно, независимо за коя точно част става въпрос.

— Той сви леко рамене. — Но за съжаление нещата се развиха така и тъй като ти си единствената ми гаранция срещу машинациите на „Бул“, мисля, че ще е най-добре да избягваме... интимности като тези от изминалия ден. И тъй като в основата си — каза той напълно сериозно, — това е делово споразумение, аз бих предпочел...

— Няма нужда да продължаваш — прекъсна го Блейз, с глас изпълнен със същата студена незаинтересованост. Едновременно обидена и облекчена от предложението му, тя разбираше също като него, че в подобна изключително неприятна ситуация това е единственото разумно решение.

Хейзард прие нейното съгласие с противоречиви чувства. Той бе разсъждавал трезво за необходимостта от дистанция между тях. Това, което предпочиташе обаче, в разрез със здравия разум, бе чувствената отзивчивост на мис Брадок като приятна и честа отмора от тежката работа.

— Ако и двамата сме съгласни, тогава... — Хейзард замълча.

Блейз кимна и продължи:

— Ще контролирам напълно импулсивността си, мистър Блек, уверявам ви. И ще се моля — продължи тя, като стана от стола с едно сприхаво отмятане на великолепната си коса и добави с нова изпепеляваща нотка в сладкото си гласче — татко да дойде много скоро, за да се споразумеете.

— Амин, мис Брадок — съгласи се Хейзард, забелязал чаровното нацупване на своята компаньонка. — Ще присъединя молитвите си към твоите.

ГЛАВА 8

В това време полковник Брадок, тръгнал по спешност, за да намери посредник от клана на Хейзард и да спаси дъщеря си, следваше един водач от племето банак по планинската пътека. След като Хейзард не позволяваше на никого от тях да се приближи, трябваше на всяка цена да бъде намерен по-приемлив парламентьор.

Ужасяващият ултиматум на Хейзард бе изпълнил душата на Били Брадок с мъка. Неговата дъщеря бе опорна точка на живота му, целият негов свят, и той напълно съзнателно би дал всичко, което притежаваше, за да я види отново в безопасност. Неговата любов към нея бе безусловна още от мига, в който я видя за пръв път, едно крехко, розово, невинно същество, в деня на раждането ѝ. И в този миг той се бе заклел, че неговата дъщеря ще получи цялата любов и охолство, които липсваха в неговия живот на сирак. Тя не трябваше никога да познае смазващата бедност и отчайващата липса на грижи през неговите сурови младежки години. И той никога не бе пестил нито пари, нито време, за да изпълни обещанието си.

Бащата и дъщерята бяха станали неразделни още преди тя да проходи. На последния етаж на дома на Брадок в Бостън бе обзаведена детска стая и с благословията на облекчената Милисент Брадок, за която майчинството беше просто една безвкусна пауза в натоварения ѝ светски график, отглеждането на Венеция бе поверено на нейния сляпо привързан баща. Бяха я нарекли Блейз малко след четвъртия ѝ рожден ден, когато пицната ѝ коса вече бе израснала в пълното си великолепие. Така тя си остана Блейз за всички, въпреки неудоволствието на майка ѝ от неприсъщия за една дама прякор. Но доста преди Блейз да стане на четири години, майка ѝ вече бе загубила интерес към нея, приемайки идеята на висшето общество, че децата трябва да бъдат игнорирани, докато не навършат осемнадесет и не станат достатъчно цивилизовани, за да навлязат в света на възрастните. Дотогава, естествено, бяха изминали много години в

студено безразличие към всякаква форма на общуване между майка и дъщеря.

Милисент Хатън бе разменила своята крехка хубост и стара вирджинска фамилия срещу най-солидното състояние, което бе на разположение в момента, и според собствените ѝ правила на сделката, не ѝ се налагаше нито да харесва Уилям Брадок, нито да бъде снизходителна към него, а просто да се омъжи. Със самото бракосъчетание тя вече бе изпълнила своята част от уговорката. Преди да измине и месец от сватбата, Били Брадок вече знаеше, че е направил невероятна грешка, но неговата млада невеста вече беше заразена от утринните пристъпи на погнуса. Те се завърнаха в Бостън след медения си месец и избягвайки учтиво споровете за различията помежду си, заживяха живота си поотделно. Срещаха се рядко за вечеря, когато по една случайност и двамата бяха решили да останат вкъщи за вечерта, организираха от време на време светски събирания и заради Блейз прекарваха ваканциите като семейство. Това беше брак, лишен от всякакви чувства, който оставяше на Били Брадок възможността да посвети целия си запас от нежност на единственото си дете.

Вчера, надянал изцяло маската на властния милионер, той бе заповядал на партньорите си при никакви условия да не правят и крачка към Хейзард, преди да се е завърнал някой от неговото племе, когато да използва като посредник. Той знаеше от опит кога някой блъфтира, а индианецът на хълма вчера бе говорил напълно сериозно. Възнамеряваше да му даде всичко, което поиска, за да освободи Блейз, но го гризеше съмнението, че този път парите няма да се окажат достатъчни. Обезпокоен и загрижен, Били Брадок не даваше и да се издума за спиране.

— Имаме още двадесет минути до здрачаване — заяви той, леко пришпорвайки изморения си кон. Те бяха яздили на запад шестнадесет часа без прекъсване, а за мъж на неговата възраст подобно усилие беше изтощаващо.

Най-накрая водачът го предупреди, че така ще загубят конете си, краката им няма да издържат, ако не спрат. Тази нощ плътни облаци бяха закрили луната и товарните им коне се бяха спънали вече два пъти за последните няколко минути. Полковник Брадок се съгласи

неохотно да спрат, едва докосна храната си и остана буден през цялата нощ, в очакване да просветне достатъчно, за да могат да продължат.

На третия ден те откриха първия летен бивак на абсароките, но обитателите му бяха от Черните вигвами — клан близък, но различен от този на Хейзард. Многото вигвами, както им казаха, се били прехвърлили през планините преди седмица път оттук, за да търсят нови пасища. Може би щели да ги открият край Конската река.

Забавил се, колкото да спазари нови товарни животни, полковник Бродок и неговият банакски водач продължиха и достигнаха горното течение на Конската река след два дни, само за да разберат, че бивакът се е преместил отново. Летните миграции бяха започнали и сега всеки клан, заедно със стадото си мустанги, пътуваше от пасище към пасище през хълмистите възвишения, за да избяга от горещината и насекомите на знойните долини.

Водачът не можеше да не забележи, че белият мъж диша трудно в разредената високопланинска атмосфера. Но неговите предложения за почивка винаги биваха отхвърляни. Жълтооките не бяха свикнали с височините. Повечето от тях, като този например, бяха прекарали прекалено дълго на закрито и прекалено малко време във физически усилия. Този човек сякаш ей сега щеше да припадне, устните му бяха посинели, лицето му беше бледо и изпотено. Водачът се престори, че конят си е наранил копитото на камък и с облекчение забеляза как покъсно бледоликият си възвърна цвета на лицето, докато той набързо преглеждаше „раната“.

ГЛАВА 9

Тази вечер Хейзард спа на пода, като за постелки му служиха бизонски кожи. Блейз си каза, че е доволна от това, че той спазва по джентълменски тяхното делово споразумение, но в сънищата си тя бе прегръщана от силни ръце, копринени черни коси галеха страните ѝ, малко преди нежните устни да се докоснат до нейните. Удоволствието, което тези мисли изпращаха по тялото ѝ, стопляше нейната плът и тя неудържимо отхвърли завивките си настрани. Хейзард се обърна на другата страна, далеч от съблазнителната гледка. Неспособен да заспи, неговите собствени желания бяха още по-осъзнати и реални. Той насочваше тъмния си поглед към тясното легло вече стотина пъти за последните няколко часа. Пищното голо тяло на Блейз, сега изцяло открито, беше прекалено изкусително. Ако си вярваше малко повече, той би станал, за да я завие, но съзнаваше, че и неговата твърдост си има граници и не смееше да се приближи по-близо. Не и в състоянието, в което се намираше сега, когато неговата влудяваща страст размътваше съзнанието му.

Накрая, доста след полунощ, той се унесе, но се събуди още с първите сребърни лъчи на изгряващото слънце, спуснали се по билото на планината. Тихи, бавни стъпки приближаваха към него.

С едно ловко движение, само за няколко секунди той се озова на крака, прекоси колибата и хвана карабината си. Вратата се отвори бавно, натрапникът се представи с тихо птиче чуруликане. Хейзард се отпусна на стената, а на устните му се появи усмивка. Един висок абсароки влезе в стаята и без да се обръща, с очи загледани в прелестното тяло на спящата жена, заговори на застаналия зад него Хейзард:

— Шоу-да-джий ба-гуу-ба (Привет, братко). Тя е прекалено хубава за теб, Дит-чилиаш. Позволи ми да я отведа от обятията ти, Хейзард... да речем, осемдесет коня? Ужасно ще ти пречи на работата. — Мъжка закачка оцвети мекия изговор на абсароките.

— Чудесно е да имаш такъв загрижен приятел, но си запази конете, Чадам Челаш. Тя не е за продан — каза Хейзард, нахлузвайки гамашите си. — Тя е моя заложница, Изправен вълк.

Изправен вълк се обърна наполовина към Хейзард. Мънистата, които украсяваха дългите ресни на дрехите му, уловиха слънчевия лъч, а едната му тъмна вежда се повдигна.

— Още по-добре. Ако не струва нищо, то осемдесет коня са си чиста печалба. — Той беше добре запознат с отношението на Хейзард към жените. Всички жени около него бяха красиви... и преходни.

— Мога да изчакам малко — добави той с усмивка. — Едва ли ще е за повече от няколко седмици, доколкото те познавам.

Те говореха тихо. Техният накъсан на срички роден език благоприятстваше тихия разговор.

— Ако не ценях своя живот повече от твоето удоволствие — каза Хейзард, отвърщайки на усмивката, — щях да приема осемдесетте коня. — Изправен вълк беше най-добрият познавач на конете в клана и неговите мустанги винаги бяха превъзходни. — Колкото и да съм изкушен, тази жена има темперамента на северните горещи пролети, а нейното присъствие тук гарантира моята мина и моя живот.

— Тогава значи наистина е заложница. — Изправен вълк видя, че Хейзард говори сериозно.

— Опитаха се да ме купят, да ме излъжат и накрая — черните очи на Хейзард проблеснаха към Блейз — да ме съблазнят.

— Кой? — Изправен вълк вече се питаше дали един малък конен отряд не може да реши проблема някоя вечер.

Хейзард познаваше хода на мислите му. В края на краищата обикновено това беше начинът да се разправят с враговете си.

— Прекалено много са и са прекалено влиятелни, Изправен вълк. През последните няколко месеца инвеститори от Изтока пръскат пари като слама, за да заграбят златото тук.

— Ще стане ли? Това със заложницата?

Хейзард сви рамене.

— Жълтооките са плъзнали навсякъде като мравки. Всяка седмица пристигат все нови вагони с тях. Нямам друг избор.

— Твърдо ли си решен да не продаваш?

— А защо да го правя? Само защото имат повече пари от мен? Открил съм обещаваща жила. Не виждам смисъл да им я набутвам в

ръцете. И бездруго имат доста инвестиции в тази област, ще преживеят загубата на парцела. — Той се усмихна леко. — Не че хората като тях са свикнали да го правят. Но, по дяволите, златото тук може да текне след седмици или дори след дни, особено ако успея да налучкам някой сериозен страничен залеж.

— Трябвали ти помощ?

— За кое по-точно? — подразни го Хейзард. Настроението му се бе оправило от познатото присъствие на Изправен вълк, от усещането за дома, което той винаги донасяше със себе си.

Изправен вълк се засмя.

— Нали знаеш, когато на боровете им окапят листата... Не, имах предвид няколко поста. Можем да ги поставим наоколо.

— Не си виждал новата ми играчка.

— И друга ли има, освен нея?

Хейзард се изсмя високо на присъщата на Изправен вълк похотливост. Отекналият звук събуди Блейз. Тя погледна непознатия индианец и изкрещя. Хейзард се запъти към нея и направи успокояващ жест с ръка. Едва тогава нейните изплашени очи се насочиха към стройната фигура на Хейзард и шокът премина в успокоение от разпознаването.

— Той е приятел — каза Хейзард, придърпвайки собственически леката завивка над раменете ѝ. — Не се бой.

Това беше едно несъзнателно движение, което веднага напомни на Изправен вълк за Гарваново крило отпреди години. Хейзард се бе отнесъл към нея по същия загрижен начин. А той оттогава не го бе виждал да се държи така.

— Заспивай — каза нежно Хейзард. — Ние ще излезем навън.

Той подхвана Изправен вълк за ръката и го поведе към входа. След като затвори вратата и внимателно я залости, той посочи една тясна пътека между боровете. След като продължиха около стотина метра нагоре в планината по просеката източно от колибата, Хейзард се изкачи на малка тераса, изсечена в скалата, посочи към някакво огнестрелно оръжие и отбеляза:

— Последен модел, стреля с медни 58-милиметрови патрони за автоматичен огън, с възможност да бъде заредена по време на стрелба. Неразсеяна стрелба до петстотин метра... Мога да задържа всекиго далеч от парцела си.

— Как я наричат? — попита Изправен вълк, гледайки с възхищение дулото на оръжието, поставено на оръжеен станок.

— Гатлингова пушка.

— Откъде я намери?

— Мой приятел от университета познава един офицер от техническия отдел на Уошингтънския арсенал.

— И ти я дадоха ей така?

— Още не е сериозно изпробвана. В интерес на истината, много от тестовете не протекоха особено успешно. Нито един от по-старите офицери не я подкрепи.

— А ти виждал ли си я в действие? Работи ли въобще?

— Роузкранс използва няколко от тия при една от офанзивите си. Когато я видях при Бургесвил, тя покоси цяла кавалерийска бригада.

— Е, как ги уговори да ти я изпратят тук?

— Моят приятел убедил познатия си офицер да преправи заповедта за доставка. Фасулска работа, те я докараха до крайната гара извън Омаха, а аз я превозих дотук.

— Искаш да кажеш, че не си платил за нея? — Изправен вълк се усмихна, отчитайки нехайната щедрост на американското правителство.

— Да речем, че просто я приех като малко обезщетение за мизерната си заплата на действащ офицер.

— Трябвало е да вземеш повече — укори го леко Изправен вълк. Прагматичният му ум вече изчисляваше ефекта, който би имала появата на такова оръжие.

— Не си мисли, че не съм опитал — отвърна Хейзард. — Няма да ми стигне животът да се отплатя дори само за тая.

— Колко амуниции имаш? — попита Изправен вълк, осъзнаващ добре, че набавянето на достатъчно амуниции винаги е било проблем за индианските племена.

— В изобилие.

— Ще свърши чудесна работа срещу Дакота.

— Щом златото потече, ще я занесем в бивака.

— Как успя да я докараш чак дотук?

— Изтеглихме я на ръце.

— И какво каза на хората, че има в сандъка?

— Минна екипировка. Всички са свикнали с това. Пристига с тонове по сушата или по Мисури.

— Изглеждаш ми добре подготвен.

— Такова беше и намерението ми. Може би догодина по-голямата част от това злато ще бъде в нашето планинско скривалище, за да осигури бъдещето на народа ни.

— А жената?

— Тя едва ли ще изчака дотогава.

— Какво имаш предвид? — попита меко Изправен вълк.

— Нищо злоещо — отвърна бързо Хейзард в отговор на повдигнатите вежди на Изправен вълк. — Просто... съм сигурен, че двамата с баща ѝ ще сме успели да се споразумеем много преди тоя момент. Тя ми каза, че е единствено дете. — По смуглото му лице премина усмивка. — Късметлия съм си, тя ще ми даде поне петдесет пункта преднина в преговорите.

— Ти остави петдесетте пункта, аз се сещам за далеч по-добра причина да се чувстваш щастлив, че тя е в леглото ти.

— Тя спи сама.

— Тия ги приказвай на някой по-лековерен, някой, който не е отраснал с теб.

Умението на Хейзард да очарова красивите жени беше не по-зле познато в племето му, отколкото в Бостън.

— Сериозно. Не искам да си създавам проблеми.

— И откога любенето е проблем? — Усмивката на Изправен вълк стана още по-широка.

— Като цяло съм съгласен с теб, но... — Хейзард въздъхна — сега условията са различни.

— Да не искаш наистина да кажеш, че не си...

— Не и наскоро.

— Значи си. Хич и не бих си помислил, че ще оставиш тая биахиа, това сладурче, да си иде непокътнато.

— Сега съжалявам, че го направих.

— Да съжаляваш? — Изправен вълк вярваше истински в неогорченото удоволствие. — Това ми звучи странно в твоята уста. — И той се вгледа по-внимателно в лицето на Хейзард, защото споменът за това как той се беше погрижил за тази жена беше все още пресен и

ярък. Човек не гледа така една жена, когато не я желае, помисли си Изправен вълк.

— Нещата са объркани.

— С жените винаги е така.

— По-объркани от обикновено. Трябва да следвам видението си. Нямам време за удоволствие.

Изправен вълк го разбра. Едно видение трябва винаги да се следва.

И тъй като Хейзард имаше ясновидска дарба, неговите видения бяха пророчески, изпълнени с истинност и символична сила. Преди години, когато беше още момче, яздейки из Вълчата планина четири дни почти без прекъсване в търсене на своя бириси сам (лечителски сън), той бе видял още тогава бледоликите да прииждат за златото, бе видял ездачи с огнени копия да слизат от небето, бе видял слънцето окъпано в кръв, преди болестта на бледоликите да отнеме живота на толкова хора.

Но освен това бе видял червен орел, кацнал на гърба на черна пума над главите на мъжете с копия. И бе чул животинските видения да му казват: „Златният метал ще благослови твоя клан и ще му донесе благоденствие. Слушай и учи, и щом настъпи мигът, ни последвай. Ние ще те дарим заради силата ти“. И когато Хейзард се събудил на върха на Вълчата планина намерил до себе си перо от червен орел и сноп косми от черна пума.

— Бала-ба-ахт-чилаш (желая ти успех) — каза Изправен вълк.

Хейзард прие пожеланието му с кимване.

— Сега за златото. По-добре ще е да го натоварим на товарните коне, слънцето се издига вече над хоризонта.

Изправен вълк планираше така пътуванията си, че да пристигне рано, още преди Хейзард да е излязъл за работа. Не им отнемаше много време, за да натоварят златото в кожените чанти, тъй като Хейзард бе пригодил един скрипец, с който повдигаха тежките кожени торби до назъбената скала над входа на мината.

— Ще се прибереш ли у дома за летния лов? — попита Изправен вълк, докато пълнеше внимателно оцветените кожени торби с необработения златен пясък.

— Така бях намислил, но... — Хейзард замълча. — Вероятно не сега... с тая жена.

— Можеш и нея да доведеш.

— Предпочитам да не го правя.

Изправен вълк го погледна по-отблизо. Всички жени в живота на Хейзард след Гарваново крило бяха само за удоволствие. Защо да не вземе тая със себе си?

— Ние всички сме свикнали с жълтооките в бивака — отбеляза той. — Никой няма да се възпротиви. — Изправен вълк се усмихна леко. — С изключение на приятелките, които те очакват.

— И всички ще решат, че ми е любовница — запротестира Хейзард.

— А тя не е — саркастично отбеляза Изправен вълк, — поне не през цялото време — добави той закачливо.

— Вече въобще не е — настоя Хейзард, хвърляйки на усмихнатия си приятел един разсеян поглед.

— Доколкото те познавам, Дит-чилияш, да следваш такава тънка и крехка линия може да се окаже трудно за теб.

— Няма какво повече да се притесняваш за любовните ми връзки, Изправен вълк — смърри го Хейзард. — Насочи мислите си към златото.

— Въпросът е — шеговито уточни Изправен вълк — дали това ще се окаже по силите ти?

Хейзард не си направи труда да отговори, но и това само по себе си беше отговор.

Десет минути по-късно златото беше вече приготвено и те започнаха да го товарят на конете. Измина доста време, преди мустангите да бъдат приготвени и Изправен вълк да се отправи към потайната планинска пътечка, позната единствено на абсароките. Заедно със златото той отнесе със себе си и невероятното впечатление, което оставиха в пронизателните му очи отношенията между Дит-чилияш и неговата красива заложница.

ГЛАВА 10

— Кой беше това? — попита Блейз, когато Хейзард се завърна в кабината.

— Моят ба-гуу-ба, моят брат — преведе ѝ той.

— Голямо ли е семейството ти?

— Не, аз останах единствено дете. Нито един от моите братя и сестри не оцеля, за да проходи.

— Но нали той е твой брат — каза тя озадачено.

— В нашето племе по обичай се обръщаме към роднините от мъжки пол на съпругите си с „братко“ и се отнасяме с тях така.

— Женен ли си? — попита Блейз, без да успее да прикрие съвсем шока в гласа си.

— Сега не. — Хейзард произнесе думите бавно, така, сякаш не беше съвсем сигурен в твърдението си.

— Какво значи това? — Изведнъж тя се раздвижи от мястото си в леглото, където бе проследила изгрева. Цялата ѝ сънливост, присъща за ранния утринен час, изчезна без следа като следствие от краткия му, неуверен отговор. Дългите ѝ голи крака се плъзнаха извън завивката и с едно-единствено импулсивно движение тя се изправи, лице в лице с Хейзард, с лекото вълнено одеяло увито около нея като кралска мантия. Когато той не отговори нито на въпроса ѝ, нито на острия ѝ поглед, Блейз продължи със сладникав тембър:

— Сега не? Колко удобно. А кога — може би вчера? Или пък утре, но сега не. — Погледът ѝ стана нападателен. — Трябваше да се сетя. Поредният развратник. Предполагам, че в закачливите слухове, които чух във Вирджиния Сити, твоите истории с Луси Агънбъроу, Алисън Марш, Елизабет Крюгер и прочее, и прочее, просто са пропуснали да споменат за това, че си женен, защото явно изневярата е обичайна практика и в Дивия Запад, досущ както е и на Изток. А аз бях решила, кой знае защо, че тук, в ненакърненото царство на природата, подобни лъжи още не са пуснали корените си. Колко глупаво от моя страна — изрече тя и се изсмя кратко и неприятно.

— Тя е мъртва — тихо каза Хейзард против волята си. Според обичаите на абсароките не бе прието по никакъв повод да бъдат споменавани мъртвите. Те бяха отишли при своя баща Ах-бадт-дадт-диа и като него бяха нещо свещено. Но Хейзард знаеше, че Блейз щеше да продължи с тирадата си, докато не ѝ отговори, така че изрече неохотно тези думи.

Отношението на Блейз изцяло се промени, сега тя се чувстваше виновна за неоснователните си обвинения.

— Съжалявам — извини се тя. Сините ѝ очи бяха изпълнени със симпатия. — Как се случи?

— Предпочитам да не говоря за това — отговори Хейзард, скован от вълнение.

— Разбира се, прости ми.

Последва неловко мълчание.

Отклонявайки съзнанието си от мисълта за смъртта на Гарваново крило, спомен, който след всичките тия години продължаваше да го преследва, Хейзард се опита да възстанови крехкия баланс на чувствата си, като премина към по-делничен разговор.

— Изправен вълк си тръгна и аз дойдох, за да те попитам дали ще искаш да се изкъпеш днес. Знам, че не обичаш планинските потоци, но водата в езерцето не е така студена. Слънцето я затопля.

— Всеки ден ли се къпеш? — попита Блейз някак недоверчиво. Тя нямаше нищо против необходимостта от поддържане на нормална хигиена, но при лишения от излишни усилия светски живот в Бостън ежедневно кърпане беше направо ненужно.

— Такива са навиците на моя народ.

— И през зимата ли?

— И през зимата.

— Изглежда ми абсурдно — тя присви леко рамене. — Само като си помисля за ледената вода.

— Не по-абсурдно от някои от вашите навици. От кринолина например. Изкушаващ е, подушван от вятъра или най-вече, когато следваш една красива дама по стълбите, но едва ли би могъл да мине за най-практичната от дрехите.

— Туше^[1] — призна си Блейз, леко дистанцирана. — Нека да не водим безсмислени спорове.

— Дадено. Първа ли ще се къпеш? — попита той с приятно учтив тон.

— Въобще не смятам да го правя — каза Блейз със също така приятен, но твърд глас.

Устните на Хейзард се събраха в една права линия.

— Мисля, че ще ти се наложи.

— Не виждам защо.

— Разбира се, че има защо, бостънче, дори ти не си толкова глупаво.

— Глупачка ли ме наричаш? — тросна му се тя, изчервявайки се от гняв по добре познатия му начин.

— Ти ме принуждаваш. И със слуха ли имаш проблеми?

— Не обичам да ме тормозят.

Лицето му се отпусна, а гласът му стана по-мек.

— Аз не обичам да споря с разглезени деца. Честно казано, мис Брадок, ако не се изкъпеш, вероятно ще миришеш. А в тази колиба няма място за една...

— Заплашваш ли ме? — избухна тя. Тонът и позата ѝ бяха надменни, разглезени и сприхави. Това беше обичайната грешка, която правеха непознаващите Хейзард при контакта си с него.

Докато обмисляше как да реагира, той само смръщи черните си вежди. Търпението му беше невероятно.

— Ще ме убиеш ли, ако не се изкъпя? — подразни го тя.

— Не ставай глупава.

— Какво, ще ме набиеш?

— Изкушаваш ме — каза той с ангелска усмивка.

— Колко души си убил? Доста, предполагам? — Това си беше игра на въпроси и отговори. И предизвикателство. — Колко?

Той стоеше безмълвен, чудейки се кое ще издържи по-дълго — нейните глупости или неговото търпение.

— Колко? Кажете де, много ли?

— Достатъчно. — Отговорът му беше образец за уклончиво увъртане.

— И все пак някаква цифра? Искам да знам колко точно трябва да се страхувам от теб. Колко ли кураж се изисква, за да заплашваш — жена на половината на твоя ръст?

Той все още не се хващаше на въдицата.

— Няма да се къпя, скапаняк такъв — заяви тя, като сграбчи още по-здраво одеялото. Изведнъж заприлича на наперено коте, което несигурно се е изправило пред нещо далеч по-голямо и страшно.

— Не си струва да умираш за това, бостънче — каза той, усмихвайки се най-после истински, и я придърпа със силната си ръка така, че тя загуби равновесие. Залитна към него с изненадано изражение и после се загуби в неговата прегръдка, притисната здраво до гърдите му.

— Пусни ме — извика тя, борейки се с непреклонните му ръце. — Пусни ме веднага долу! — Думите ѝ изсвистяха в окъпания в слънце утринен въздух. С няколко крачки Хейзард се бе озовал навън и сега вървеше по пътеката към езерцето. — Ако не ме пуснеш незабавно, ще те ударя, по дяволите! — Малките ѝ длани се свиха в юмручета.

Усмихнатите му тъмни очи срещнаха за миг яростния ѝ поглед.

— Като човек, обучен в нападенията и военното дело и, бих добавил, завърнал се съвсем наскоро от четиригодишна кръвопролитна война, където е пердашил южняците до пълната им капитулация, ще те помоля да ми простиш за това, че твоята заплаха не всява ужас в душата ми. — Устните му едва сдържаха напирания смях. — Въпреки това, много храбро от твоя страна — добави той шеговито, като така засили още повече накопелия гняв на Блейз.

Хейзард Блек беше единственият мъж, който бе отказал да изпълни желанието ѝ. И не само бе отказал. Нейното настояване обикновено го предизвикваше да се шегува за собствено удоволствие. Отвратителен, достоен за презрение мъж! Как въобще бе успяла да се набута в това невероятно затруднение?

Сякаш прочел мислите ѝ той каза:

— Само си помисли как по това време на деня обикновено все още спиш между сатенените чаршафи с дръпнати завеси, докато слугите, едва събудили се, вече са успели дори да се захванат със закуската ти.

— А вместо това умирам от студ на някакъв планински връх.

— Тук е топло — каза той просто.

— Говори само от свое име. — Решила, че към нея се проявява явна несправедливост, Блейз успя да загуби изцяло чувството си за такт, което и бездруго не беше от силните ѝ страни.

— Искаш ли да се стоплиш? — провлачено попита той. Намекът в думите му запърха като пеперуда след дъжд. Те бяха стигнали до брега на езерцето и повърхността на водата в краката им изглеждаше сребриста, гладка и прозрачна като стъкло.

— Бях си помислила, че откривам у теб някои несрещани досега скрупули — каза тя саркастично.

— Старият Койот ни учи да приемаме човешките слабости — отвърна Хейзард невъзмутимо.

— Подобно гъвкаво мислене би било облекчение за нечия съвест.

— Просто е реалистично, бих казал. Едно качество, което ти би трябвало да развиеш. Татко го няма тук сега. И парите на татко не се броят в момента. Вече я няма преградата между теб и реалностите на света. И колкото по-скоро приемеш този факт, толкова по-лесно ще е и за двама ни.

— Леле, леле — измърка Блейз, вгледана през гъстите си клепки в сериозните тъмни очи на Хейзард. — Не са ли нашите лекции за живота твърде, твърде интересни?

— Ти си абсолютна кучка — прошепна Хейзард все така меко. — И — продължи той — ако не ме бяха учили, че не бива да се възползвам от физическото безсилие на жените, бих те напердашил, за да поумнееш малко. — Искаше му се тя да го плесне. Беше готов да използва това като претекст, за да ѝ го върне.

Но тя не го направи. Само му отвърна с оня студен унищожителен тон, запазен вероятно за слугите:

— Това ще бъде напълно в твой стил.

— Не, бостънче, грешиш — защити се той. Неочакваната му благосклонност бе срязана от студенината в гласа ѝ. — Макар че тази възможност е адски изкушаваща.

— Ако аз... аз бях мъж — избухна Блейз, вбесена от завладяващата самоувереност, която излъчваше Хейзард, — бих те убила.

— Нямах да имаш никакви шансове. Ако беше мъж, щеше да си мъртва — отбеляза безстрастно той.

— Колко сме сигурни! — подигра му се тя.

— Ти си пришълка, сукалче, сладката ми, а в тази част на страната сукалчетата с големи усти не живеят дълго. — Така арогантна, каквато бе сега вбесената жена, тя успяваше да причини

смущаващи промени в скрупулите му. Единствено стоманената воля го възпираше да не се наведе и опита от изгарящия огън на нейните сочни устни. Тя го възбуждаше, дори разпуснатият ѝ език го интригуваше. Нейният кураж го предизвикваше. Дали именно тази арогантна дързост, тази невероятна изкусителна жизненост го впечатляваха така? Или това бяха само мисли за нейната жизненост, превърнали се в чувствен глад и успяващи така да го впримчат и очароват, обединили се с неговите собствени мисли в изпепеляващ зной?

— Още не си виждал как стрелям — тросна се Блейз, несъзнателно прекъсвайки напрегнатите мисли на Хейзард точно навреме, за да се спаси от гъвкавите му човешки слабости.

— Тогава някой ден ще изпитаме твоите умения и ще постреляме. Това ще утоли ли твоите кръвожадни инстинкти, мис Брадок?

— Мисля, че ти си последният човек, който би трябвало да обвинява някого в кръвожадност.

— Къде си усвоила това чаровно умение да превръщаш всеки разговор в словесна схватка? За теб ще е добре да опиташ кариера в политиката. Там назоваването с различни имена се е превърнало в изящно изкуство. Залагам впряга си от коне, че ще удържиш на своето най-добре от всички тях.

— Разбирам, че според теб идеалната жена трябва да е въздържана, подчиняваща се и плаха. Предполагам — каза тя настръхнала, — че си привикнал с примирени, глуповато усмихващи се жени.

— Не е нужно тези две качества да бъдат еднакво присъщи — отвърна ѝ той.

— Мисля, че подобни жени са безвкусни като вчерашен чай.

— Деликатно поднесено, както обикновено — отбеляза той меко, — но с цел да посъкратя този пространен диалог, тъй като аз работя, за да се изхранвам, чувала си за работа, нали, настоявам, въпреки възвишената атмосфера на Бийкън Хил, да ми кажеш дали предпочиташ да се изкъпеш със, или без одеяло?

— Предпочитам въобще да не се къпя — настоя тя.

— За съжаление, такава възможност не съществува.

— Надявам се, ти, Джон Хейзард Блек, да се пържиш в ада!

— Надявам се, че можеш да плуваш, мис Брадок — каза той и я хвърли в центъра на спокойното езерце.

В мига, в който тя цопна във водата, викът ѝ можеше да се чуе на половината разстояние до Даймънд Сити. Секунда по-късно тя се изгуби от погледа му и Хейзард се гмурна във водата със стремителен скок, проклинайки се, че не е изчакал още малко, за да разбере дали тя може да плува. Като се плъзна по повърхността с плавни загребвания, той стигна центъра на езерцето, където водата беше достатъчно дълбока, за да се удави човек. С два силни удара на краката си той се спусна надолу към дъното. Видя я веднага през кристалната вода, сграбчи махащата ѝ ръка и я изтегли на повърхността. Мокра до кости и трепереща, той я повдигна, така че главата и раменете ѝ да са над водата. Плъзгайки се по повърхността, Хейзард се извиняваше за това, че я е изплашил.

— Съжалявам. Дори не ми хрумна, че може и да не умееш да плуваш. — Дишането му беше нормално, въпреки че едновременно с това загребваше с крака към брега. Неколкоминутното усилие беше дреболия за мъж в такава превъзходна физическа форма.

С вода, стичаща се от лицето и косата ѝ и с треперещи устни, Блейз избухна:

— Върви по дяволите... мога да плувам... проклетото... одеяло... пречеше... ми... ръцете... и краката. — Ако погледите можеха да убиват, то неговото съществуване би прекъснало там, на секундата. Но обувият му в кожени гамаша крак се докосна до бедрото ѝ и гневният плам в очите ѝ отстъпи място на нещо съвсем различно.

Хейзард, почувствал разтърсващия шок, пое дълбоко въздух. Мигновено желание се втурна по чувствените пътища на тялото и съзнанието му.

Блейз усети сладостния трепет на изгарящата страст, пръснала се от пулсиращата точка на допира като разливаща се слънчева светлина. Затворила за миг очите си в премаляваща слабост, тя потръпна в ръцете му.

— Студено ли ти е — прошепна той, осъзнал, че да се люби сега с нея за него беше въпрос на живот и смърт. Въздухът бе заседнал в гърлото му. — Нека те стопля. — Устните му се затвориха рязко и думите му погалиха лицето ѝ. Обладан от стремително желание, Хейзард вече не мислеше, само чувстваше. Ръцете му се стегнаха,

притиснаха я по-близо, прилепили нейното гладко, хладно тяло към неговото.

Тя го усети като твърда горещина, голяма и прекрасна възбуда, появила се само преди няколко мига, извикана за живот, защото той я желаше. Желаше я, въпреки студените си трезви думи от тази сутрин, желаше я така силно, че едно докосване го бе довело до същата нетърпима възбуда. Бледите ѝ пръсти го погалиха и после леко се впиха в неговите широки рамене. Той потръпна и това ѝ достави удоволствие, изпита безкрайно облекчение от мисълта, че Джон Хейзард Блек все пак не е недосегаем. От сега нататък, помисли си Блейз с възвръщаща се самоувереност, тя щеше да притежава едно оръжие срещу своя тъмничар. Усещането за неоспорима власт завладя съзнанието ѝ също така силно, както и омагьосващият допир на неговата възбуда до бедрата ѝ. Опитвайки новата си сила като зряла жена-дете, открила ново удоволствие, Блейз задвижи долната част на тялото си напред и назад по протежение на настръхналата твърдост на Хейзард.

Потръпване разтърси раменете, обхванати от ръцете ѝ. Това беше нейното първо, бледо усещане за притежание. Тя обърна лицето си едва доловимо, той го усети и зачака, задържал дъха си. После тя се обърна още малко към горещите му устни и след това направи последното леко движение, при което пухкавите ѝ изкусителни устни се разтопиха върху неговите.

— Искам те — прошепна тя, търсейки с езика си някаква съблазняваща точка по горната устна на Хейзард, — в себе си.

Страстта експлодира в мозъка му, чиста и неподправена. Устните му се спуснаха по нейния повик със завладяваща трескавост, отвръщайки по един изгарящ, пронизващ начин, който я накара да забрави кой над кого имаше власт. Всички нюанси на нейния чувствен копнеж и на напъпилата ѝ страст бяха прекрасни в своята свежест, една сладостна, необичайна сила, в която тя тържествуваше, защото бе разглезена млада жена, която вярваше, че може да притежава всичко, което пожелае. А Блейз бе усетила, че може да има Хейзард Блек където и да е, по което и да е време. Това беше победа, стремителна, неограничена победа. А и сладостна, романтично сладостна, реши тя с онова възбуждащо усещане за Хейзард под ръцете си. Това беше сладост, към която можеш да се пристрастиш.

Всичко, за което можеше да мисли в момента Хейзард, бе бързината, припряността. Той я притисна силно, сякаш това бе равносилно на спасение, сякаш аскетизмът му от тая сутрин не беше нищо повече от прелюдия, настройка към това, което щеше да последва. Един нормален мъж би трябвало да следва желанията си, припомни си той думите на Стария Койот и настойчиво си ги заповтаря наум като молитва, в унисон с огъня, който се стичаше заедно с кръвта му. Ръцете му отпуснаха захвата си и тя се озова изправена на крака. Стресната, тя разтвори сините си очи и се възря изненадано в катранения му поглед, осенен от неприкрита страст.

Неувереността ѝ се стопи, защото не можеше да има съмнение за състоянието, в което се намираще Хейзард. Тя остави одеялото да падне във водата.

— Обещай ми — прошепна Блейз, докато ръката ѝ леко галеше напрегнатите мускули на гърдите му. Усещането за копринената му, влажна кожа пронизваше изострените ѝ сетива. — Обещай да ме любиш... отново... и отново. — Необходимо беше само да я докосне, за да го пожелае, да поиска да изпита цялата магия на тяхната любов, да пожелае да поиграе в новооткритата за нея градина на удоволствията, да лудува и да примамва с новооткритата си власт.

— Обещавам — въздъхна леко Хейзард, като притегли Блейз отново в обятията си и закрачи към брега. — Целуни ме — дрезгаво каза той и затвори влажните си твърди клепки, — сега.

С дива плахост, съответстваща на окрилените ѝ чувства, Блейз склучи ръце около силния му врат, лицето ѝ се повдигна и тя се пресегна, за да достигне устните му.

Спомените и желанието поведоха Хейзард към мъхестата мекота на мястото зад елшовите храсти. Няколко мига по-късно, когато те полегнаха под отрупаните с листа зелени клонки с влажни прилепени тела и топли ожулени устни, Блейз прошепна:

— Мислиш ли, че съм ужасна? — Розовото връхче на езика ѝ облизваше предизвикателно устните му, флиртуваше кокетно, играейки си на омагьосана и омагьосваща, безотговорна като всяко разглезено дете.

— Ммм — промърмори той и гризна устните ѝ на свой ред.

Кристалните ѝ очи се разшириха непресторено, магьосницата не бе съвсем убедена в своята любовна магия.

— Ужасно нетърпелива — прошепна Хейзард, докосвайки леко веждата над едното широко отворено око с устни. — Това не подхожда на една дама — шеговито я смъмри той и по лицето му заигра дяволита усмивка.

— Ужасно пряма — продължи той меко, целувайки нежно другата копнинена вежда. — И ужасно, ужасно — гласът му, обогатен от приетото удоволствие, погали бузата ѝ с топлината си, а тялото му се намести върху нейното — желана.

Тя се усмихна. Усмивката ѝ беше необичайна и красива, също толкова завладяваща, колкото и прямотата ѝ в очите ѝ.

— Люби ме — заповяда тя с глас, олекнал от желанието. — Сега.

— С удоволствие, мадам — прошепна Хейзард, отпускаяки се, за да се освободи от кожените си гамаши.

Когато се обърна той го видя — своето свещено вързопче, повесено от едно дърво близо до брега. Малкият лечителски амулет беше възплъщение на неговото видение. Той съдържаше всички свещени предмети, явили се в сънищата му, обладаващи свръхестествени сили, даряващи го с мощ и благословия. Това стегнато вързопче беше талисман-пазител и Дух на неговата Жизнена Сила. То съдържаше кожа от пума, увита около благословени парченца от земни елементи. Тези парченца от камък, пера и кост бяха това, което гарантираше неговата безопасност, към което отправяше молитвите си, което го насочваше, напомняше му, дори сега, за неговия дълг, напомняше му... плашещо. Всеки докоснат от ръцете му негов елемент беше изпълнен със значение и му напомняше като надигащ се спомен от миналото.

Той се изправи бавно на крака, самообричащ се на сковаваща болка в този рай на усещанията. Оставил малко разстояние помежду им, той застана неподвижен, притискан безмилостно от желанието. Не можеше да се довери на себе си и да я докосне отново. Накрая, когато очите ѝ се разшириха от изумление, той каза:

— Прости ми. Би ли се върнала сега в колибата?

Леден порой би подействал по-малко шокиращо на Блейз. Тялото ѝ се бе пробудило за живот, а копнежът ѝ беше не по-малко неудържим от този на Хейзард.

Тя легна върху мъхестия килим, досущ като горска нимфа, но брилянтните ѝ сини очи гледаха остро и ясно, в противоречие с

лиричната гледка.

— Не го прави — каза тя по нейния типичен директен начин.

„Тя е най-красивата жена, която някога съм виждал“, помисли си той. Погледите им се бяха срещнали, но той мълчеше.

— Защо? — попита тя.

Прехвърляйки няколко отговора, той каза накрая:

— Налага ми се да проявя здрав разум.

— Защо? — повтори тя невинно и простичко.

Той нямаше отговор, който тя би разбрала. Дори да успееше да разбере всичко, свързано с дълга му, с важността на мисията му за неговия народ, това нямаше да е цялата истина. А Хейзард нямаше намерение да ѝ обяснява, че я намира така объркващо привлекателна, че би могъл да пропилее безброй седмици с нея в леглото. Той не искаше тя да знае това. Нито че е запленил от нея като размечтал се юноша. Това, че необходимостта да се докосне до нея и необичайната чувственост, която го заливаше в нейно присъствие, му действаша като магическо заклинание. Той си имаше работа и сега не беше време за романтика. Може би, когато всичко това свършеше, когато неговият клан бъде осигурен, той би си починал далече на изток. Точното място нямаше да има значение и за двамата им. Той беше сигурен в отговора ѝ, също толкова сигурен, колкото бе и в първия мъглив следобед, когато бе вдигнал глава, за да я види, застанала над него. Между тях се бе появило някакво изумително привличане, което той с богатия си опит бе признал за уникално.

Този път Блейз погледна нагоре към него, позициите им се бяха разменили в сравнение с първата им среща при Дървото на обесените, преди малко повече от месец, и видя един мъж безмълвен като смъртта, вдървен от своето отдръпване. Не можеше да има съмнение, що се отнасяше до напрегнатостта му. Тя я усещаше, чувстваше изгарящото привличане помежду им, подобно на тлеещ фитил. Но тя не искаше да се отдръпва, не искаше да проявява здрав разум. Необременена със задълженията, които спираха Хейзард, тя открито приемаше тяхната връзка и искаше просто да разучи стремителната красота, породена от близостта им. Колкото и неопитна да беше по отношение на секса, тя можеше да разпознае страстта в очите на мъжете, бе я опознала още от мига, в който остави детските си плитки в миналото.

— Ще ми отговориш ли? — настоя тя, надигнала се леко на лакът в безсрамно провокираща поза.

— Не — отговори Хейзард. Гласът му бе рязък. Гъвката линия на талията и бедрото ѝ действаха разрушително на самообладанието му.

— Искам те. Мислех си, че и ти ме искаш. Не мога да разбера какво друго има значение.

Предложението беше прямо и във всяка друга ситуация отговорът му би бил различен.

— За съжаление — каза той мрачно, — почти всичко останало в света е от значение.

— Не можеш ли да го оставиш за по-късно?

— Или пък да се махна? — предложи той.

— Чудесна идея.

— Ще бъде още по-чудесно, ако сега станеш и се прибереш в колибата.

Тя огледа бавно неговата завладяваща, твърда, мъжка красота.

— Защо не се върнеш при мен? — Тя направи една въздействаща пауза и после погали с малката си ръка мекия мъх до бедрото си.

— Има поне една дузина причини, за да... не го направя — каза той с посърнал от отчаяние поглед. — Вероятно бих могъл да те накарам да ме разбереш.

— Опитай се.

Той се изсмя. И играта ѝ на думи беше съблазнителна.

— Ами, да започнем с това, че аз работя. Доста усилено.

— Не мисля, че преди ти пречех в това. — Тя беше като дете, твърдо решено да постигне своето.

— Да не говорим за това — продължи той с развеселен глас, — че сме противници.

— О, няма? — запита тя със сдържано неверие.

— Май бързичко променяш мнението си, когато искаш да постигнеш нещо? — промърмори Хейзард, припомняйки си подхвърлените вчера срещу него заплахи, и, по дяволите, дори преди няколко минути, на път за езерцето.

— Безсмислено е да си непреклонен. Целесъобразност — измърка тя, — това е ключовата ми дума.

Той почувства пулсиращия отговор в слабините си.

— Мисля — каза той рязко, — че трябва да продължим този спор, след като си облечеш нещо.

Тя можеше да усети неговата физическа сила и труднопреодолимото му желание.

— Да не би да те притеснявам, когато съм гола? — Дори самата Далила^[2] можеше да завиди на изкусителния й тон.

— Притеснява ме това, че баща ти и неговите приятелчета искат да ми отнемат парцела. Всичко останало бледнее пред подобно притеснение.

— На мен не ми трябва парцелът ти.

— А на мен пухкавата ти катеричка — заяви непоколебимо Хейзард. — Недей да правиш такава изумена физиономия — каза той, докато отиваше към нея, за да я изправи на крака. — Сигурно разбираш, че точно за това става въпрос.

Изкусителното изражение отстъпи място на внезапен изблик на гняв, който бе неизмеримо по-безопасен за Хейзард.

— Ти си грубиян — каза тя възмутено и издърпа ръката си от неговата.

— А ти си прекалено гореща за мен, мис Брадок. — Гласът на Хейзард бе поомекнал за пръв път, откакто се скараха. — Пък и трябва да разбереш, че не всеки е готов да се поддаде на магията на твоя... — той замълча за една секунда, за да си придаде суровост — чар. Така че, нека запазим дистанцията. Предпочитам платонично приятелство — продължи той, а тонът отново стана сдържан. — Съквартиранти, брат и сестра, приятели — настоя той. — Това положение няма да донесе неприятности на нито един от нас.

— Платонично — каза Блейз, сякаш преценяваше някаква евтина стока. — Платонично — повтори тя въздържано. — Това е моята ключова дума.

Той бе фокусирал безопасно погледа си върху лявата й вежда, като се има предвид, че неистово се опитваше да овладее повика на тялото си.

Свиреп проблясък на накърнено самолюбие освети големите й сини очи като добавка към иронията й.

— Чудесно — каза тя отчетливо и обръщайки се рязко, се отдалечи.

Хейзард се загледа в нея, в красивата ѝ полюшваща се походка, в стройното ѝ, овално тяло и високо изправената глава и се прокле за скрупулите си. Щеше ли да дойде време, когато ще може да ѝ обясни своето видение, да задоволи взаимната им страст?

Отритната и изправена лице в лице с първото предизвикателство в живота си, Блейз се усмихваше замислено. Тя знаеше, че баща ѝ ще я спаси, в това не се и съмняваше. Но междувременно Джон Хейзард Блек с неговите скрупули, ужасяващата му сила и странната му чувственост щяха да бъдат подложени на стремителна атака, целяща победа над тях.

Хейзард не закуси, когато се завърна от езерцето след няколко минути. Само си направи два сандвича и тръгна за мината. Той не проговори на Блейз, решен да запази дистанцията, решен да отклони всякакви следващи спорове, отнасящи се до неудобната, объркваща тема за взаимната им страст.

Полковник Брадок гледаше как индианският му водач разпалва малък огън, но мислите му бяха другаде. Дали Блейз бе пострадала, или пък малтретирана? Дали дивакът у тоя Хейзард би го накарал да се нахвърли върху дъщеря му? Кой знае как би реагирал човек в условията на стрес. Били Брадок се притесняваше и за Янси. Непредсказуем и невъздържан, той беше последният човек, който полковникът би оставил в Конфедерейт Гълч без надзор, но Милисент бе настояла за неговото съдействие, така че трябваше да се съгласи с това. Янси бе дошъл при него преди две години с отлични препоръки от Алфонс де Смет и той го назначи за управител на своето предприятие. Оказа се, че има невероятно умение за организация, всъщност безупречната осигуровка на това пътуване се дължеше именно на него. Но Янси беше рязък с подчинените си и като повечето пришълци от южните щати имаше непреодолими предразсъдъци към всеки с цвят на кожата по-тъмен от неговия. Преди тези предразсъдъци не бяха от значение, защото Янси му беше подчинен, а Брадок не толерираше дискриминацията. Но сега той можеше да направи нещо на своя глава и да изложи Блейз на риск. Нямаше начин да разберат дали Блейз беше през деня в мината с индианеца, или някъде, където да му е подръка, в случай на атака. Само Господ знаеше какво би

могъл да ѝ стори Хейзард, ако се приближаха към него с оръжие. През съзнанието му препускаха описанията на дяволските мъчения, приписвани на индианците. Полковникът потръпна несъзнателно. Каквото и да бе необходимо, за да умилостави този тип, помисли си той, ще го направи. Блейз беше всичко, което притежаваше на този свят.

Ароматът на кафето достигна до ноздрите му и неговите смутени мисли се върнаха при огъня, при неговия водач. В едно калаено канче, провесено над огъня, бълбукаше кафето.

— Може би грешката беше моя — каза той полугласно. Съзнанието му бе все така обсебено от мисълта за пленничеството на Блейз.

Дочул мърморенето, банакският водач надигна глава с въпросително изражение.

Полковник Брадок въздъхна, огледа се наоколо като човек, който не е съвсем сигурен къде се намира, и добави:

— Аз ѝ позволих да отиде. А не трябваше. И сега... — Той въздъхна отново под напора на задълбочаващата се меланхолия.

Дали полковникът обясняваше нещо, или говореше на себе си, не беше съвсем ясно, но Петнист кон отговори тихо:

— Заложници. Преди вземали често. Пази мир. Няма пострада. — И разбърка кафето с оголено клонче.

— Сигурен ли си? — Очите на полковника живнаха за пръв път от началото на пътуването им. — Сигурен ли си? — повтори той развълнувано.

Петнист кон вдигна погледа си.

— Врана не скалпира — заяви той. — Не убива бели. Врана като банак — продължи той по-бавно. — Знае, че бели хора като трева в прерията.

Били Брадок се поизправи, почувствал се някак ободрен.

— Колко, казваш, ни остава до Аш Ривър? Колко има още, преди да срещнем клана на Хейзард?

— Може, когато слънце залезе отново. Река не много далеч. — Той сипваше захар от кожена торбичка в чашата си.

Бащата на Блейз се отърси от напрегнатостта си. Безусловната убеденост на водача в мотивите на Хейзард му подежда успокояващо. Щом заложниците се използват, за да поддържат мира, то Хейзард сигурно щеше да е склонен да преговаря. Но дребнавите съмнения

отново го нападнаха — колко ли време ще му трябва, за да се добере до клана на Хейзард и после обратно до мината? Междувременно как ли щеше да се държи Блейз със своя пазач? Ако не я беше възпитал като момче, което не бе имал, сега щеше да е по-спокоен. Но той познаваше Блейз и знаеше как тя реагира на принудата. Беше я разглезил, сега го разбираше, и то прекалено много. Страхуваше се дори да си помисли какво би се случило с нея, ако откаже да се подчинява на заповедите на Хейзард Блек. Най-малкото Хейзард бе човекът, с когото би трябвало да се спори.

— Пий — каза водачът, подавайки на полковника димящо канче с кафе. — Кафе помага — заяви той сериозно. — После не уморен.

Кафето беше силно подсладено, така го харесваше индианецът. Петнист кон беше прав. След като изпи кафето, той не беше вече толкова изморен. И когато малко по-късно яхнаха отново конете, полковникът бе готов да прекоси всяка изпредила му се планина.

[1] Туше — отбелязана точка във фехтовката. — Б.пр. ↑

[2] Далила — библейска героиня, прелъстила според легендата Самсон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Примирила се с часовете самота, Блейз седеше на стола, разгърнала вестник, отпечатан във Вирджиния Сити преди един месец, когато вратата се отвори. Вдигайки глава, тя забеляза едно малко момче, застанало на пътя на слънчевите лъчи, проникващи през вратата. Буйната му светла коса беше разчорлена, очите му бяха сиви и сериозни, а жилавите му ръце държаха някакви завързани с канап пакети.

— Донесох малко мляко и месо — обясни той сериозно. — Фъргюсън закла вчера едно скопено добиче.

Блейз остави вестника в скута си още щом видя момчето и оправяйки страниците леко с пръсти, попита:

— Ти ли беше набрал къпините?

— Да, мадам — учтиво отвърна то.

— Влез — покани го Блейз и стана. — Ето, дай тук пакетите. — Тя ги занесе на плота до сухата мивка. — Искаш ли да хапнеш нещо? — поинтересува се тя, без да се съобразява с кулинарното си безсилие.

— Не, благодаря, мадам — отказа учтиво то.

Хейзард му бе казал, че тя не може да готви, когато се отби до мината, за да вземе поръчките за деня. Момчето започна да подрежда чиниите от последната вечеря.

— Не е нужно да правиш това... — Блейз спря, защото не беше сигурна как точно да се обърне към него.

— Джими, мадам, Джими Пернел — уточни момчето, поставяйки умело солта и пипера в центъра на масата.

— Няма нужда — започна пак Блейз, като наблюдаваше неговите плавни, сигурни движения. Той събра всички използвани съдове в края на чамовата маса.

— Той ми каза да го направя, мадам — отговори Джими и се протегна за ваната за чинии, окачена на един пирон до огнището. — Освен това ми каза да ви помогна за обяда.

— Той плаща ли ти? — Блейз беше удивена от безпогрешността на движенията му. В момента той подклаждаше огнището, след като бе проверил водата в резервоара.

— А, естествено, мадам — отвърна той, оставяйки за миг заниманието си. — Хейзард винаги плаща много добре. Мама му пере и глади ризите. Плаща ѝ по пет долара на парче. А сестра ми Аби му преписва някои от новите закони за петак на дума. Само бебето още не може да заработва пари, но Хейзард казва, че то заслужава възнаграждение дори само за това, че му се усмихва и го развеселява. Той дава пари и за Джоуи всяка седмица и мама купува с тях още храна. Няма защо да се безпокоите, мадам. Хейзард е най-добрият.

Я виж, помисли си Блейз, усмихвайки се в себе си, какъв мил пример за геройско милосърдие, и какво сериозно месечно охарчване за Хейзард.

— А на вас, мадам, колко ви плаща за работата, която вършите?

— Ами, още не сме говорили за това.

Джими хвърли един поглед на необичайния безпорядък и добронамерено отбеляза:

— Когато посвикнете с нещата тук, сигурен съм, че ще започне да ви плаща много добре, точно както плаща на всички. Мама казва, че е благороден като принц. Така си е. И по-чист от всеки мъж, когото е срещала.

— Разбирам — каза Блейз на момчето, което навиваше делово ръкавите на домашно ушитата си риза, — неговото племе имало някакъв обичай за къпането.

— Не съм чувал за това, мадам, но мама казва, че след като създал Хейзард, Господ изхвърлил калъпа. Няма друг като него.

Тръпка на негодувание премина през Блейз. Това звучеше така, сякаш майката на Джими се ползваше от специални привилегии в благосклонността на героя.

— На колко години е майка ти? — попита тя с привидно безразличие.

— Стара е — заяви Джими по начина, по който децата говореха за всеки по-възрастен от дванадесет години. Отправил поглед към подредените вани за чинии, той добави: — Сигурно има доста години над вашите, мадам. Искате ли да ви покажа как се мият чиниите? Хейзард казва, че не можете да правите нищо. Аз мога да ви покажа.

— Предложението беше напълно искрено, без следа от отрицателно отношение.

— Благодаря ти — отвърна Блейз с усмивка. — Много мило от твоя страна.

— Не се обиждайте, мадам — каза той, оглеждайки обърнатата с главата нагоре колиба, — но какво точно можете да правите?

— Боя се, че в образованието ми са пропуснали този тип умения.

— Е, не се притеснявайте изобщо — успокой я той още веднъж, — аз ще ви помогна във всичко.

— Благодаря ти, Джими. С удоволствие ще се възползвам. — Неговата детска прямота я очароваше и тя му се усмихна още веднъж. — Сега ми кажи, с какво трябва да започна?

— Да напълните до половина тези две вани от резервоара на огнището. Аз ще донеса студената вода и после ще ви покажа как се мият чиниите.

Той миеше чиниите, а тя ги подсушаваше с красиво украсените кърпи, избродирани от майка му и сестра му. Вгледана за миг в едно изящно цвете на кърпата, Блейз реши, че и тя би искала да се научи да бродира. Почувствала се бе някак особено, не на място в средата на хора, свързани от топло приятелство.

След като всички чинии бяха измити, Джими събра остатъците от натрошените съдове със забележително търпение. Той бе видял как веднъж майка му бе разбила една чиния в стената и после бе избухнала в плач, около година след като бе умрял баща му. Джими разбираше, че когато възрастните потрошат толкова много съдове, нещо не е наред. Така че, без да отрони дума, той събра парченцата, сложи ги в една стара кутия и ги изнесе навън.

— Мисля — каза той, когато се върна, усмихвайки се одобрително на опита на Блейз да оправи леглото, — че е време да се занимаем с обяда, защото Хейзард каза, че ще се върне точно в дванадесет.

Той беше много по-добър учител от Хейзард, защото беше и много по-добър готвач.

— От мама съм се учил — каза той, когато Блейз го похвали. Той забърка една доза бисквити така, сякаш това беше съвсем елементарна работа. — Сложете малко брашно на масата и аз ще ви покажа как да ги оформите. Огънят добре ли върви?

Той обясни на Блейз къде да погледне, след което тя докладва, че наистина огънят „върви добре“. И след невероятно кратко време за човек, боравещ с брашното, захарта и картофите като с непознат език, обядът беше готов. Бисквитите бяха току-що извадени от пещта, докато пържолите цвърчаха в огромен тиган, натопени в масло с лук, а малките пресни картофи димяха в млечен сос, напръскани с див чесън.

— Ти си невероятен — възкликна Блейз, изумена от уменията на момчето. — Как въобще успяваш да вършиш всичко това едновременно?

— Искате се само да умеете да броите, мадам. Не е трудно. Трябва първо да започнете с нещата, които отнемат най-много време.

— Всичко изглежда толкова лесно, когато го правиш ти — въздъхна Блейз.

— И вие помагате, мадам — уточни той учтиво, без дори да намеква за няколкото малки бедствия, които Блейз щеше да причини с опитите си да помогне.

Когато Хейзард влезе пет минути по-късно, Джими се разпореди и масата беше сервирана. Хейзард беше щедър в напълно заслужените си похвали. Неговите собствени блюда бяха доста първични, така че ястията на Джими бяха оценени по достойнство.

— Той е направо чудесен — съгласи се Блейз и усмихнатият поглед на Хейзард я стопли. — Боя се обаче, че повече пречих, отколкото помагах. Кой би могъл да си помисли, че рязането на лука може да бъде толкова трудно?

— Не беше ваша грешката, че той се изтъркаля на пода, мис — Хейзард го поправи за неговото „мадам“. — Трябваше да ви кажа да го подрежете първо равно от едната страна. Пък и няма да ви трябва много време, за да се научите да месите тесто.

Блейз беше на друго мнение. Лепкавото тесто беше също така неподатливо, както и Хейзард напоследък, помисли си тя с усмивка.

— Месила си тесто? — попита Хейзард и устните му се изкривиха в доволна усмивка.

— Боя се, че по-скоро го развалях. То първо залепна за стъклото, после за масата и накрая за ръцете ми. — Тя прокара разсеяно ръка през косата си с очарователен жест, който накара Хейзард неочаквано да се сети, че ще й трябва още нещо за обличане, освен черните панталони и ленената риза. Сякаш това женствено движение бе

направило дрехите излишни. Ако бе помислил по въпроса навреме, дрехите щяха да са едно от първите неща, с които би я снабдил. След като си отбеляза да се погрижи за гардероба ѝ, той каза галантно:

— Сигурен съм, че Джими не би се справил без твоята помощ.

Дългите клепки на Блейз трепнаха при бързия поглед, отправен към Хейзард, припомнил ѝ с галантната си забележка за невероятния мъж във вечерен костюм, поканен на областния бал. Това винаги я объркваше — изисканите обноски, култивираният глас, а от друга страна, пропукванията в кавалерското му държание. Видът му бе несъмнено индиански тук, в планината, полугол, с бронзови мускули и дълга черна коса. Когато видя, че по лицето му нямаше следа от подигравка, тя му отвърна по подобаващ начин:

— Напълно съм убедена, че би могъл, но въпреки това ти благодаря. Няколко нови комплиментата никога не вредят.

— Мислиш ли тогава, че след около седмица ще можем да прибавим и бисквити към нашето меню от горещ шоколад и ягоди? — Смехът му беше чист като слънчевата светлина.

Нейната закачлива откритост го очароваше. Очите им се срещнаха над русолявата глава на Джими и жизнерадостен импулс прекоси малкото разстояние между тях.

— Дали пък някакво осветяване на кухнята няма да помогне? — подразни я той.

— Пепел ти на езика. Предците на майка ми ще се обърнат в методистките гробове. — Сините ѝ очи блестяха усмихнати.

— Все ще преживея няколко разгневени духа, ако в замяна на това всеки път хапвам нещо толкова вкусно.

Джими не разбираше съвсем това, което ставаше над главата му, но усмивките му бяха понятни и той реши, че вече няма да има толкова потрошени съдове.

— Ще ви помагам винаги щом успея да се измъкна от Мактагърт и мама — предложи той.

Двамата възрастни го възнаградиха с благодарна усмивка.

— Виждаш ли, не е нужно да си губиш времето с обреди и ритуали. Джими ще се погрижи за моето обучение.

— Колко е послушен само. Че какво толкова не правя аз както трябва?

— Почти всичко — възползва се Блейз и добави благоприлично, — с изключение на едно, с което се справяш отлично.

Погледите, които си размениха, биха могли да подпалят прерията в сухо време.

— Дръж се прилично — каза Хейзард много меко, след като възстанови дишането си.

— Никога не съм се държала особено прилично. Толкова е досадно — отвърна Блейз развеселено, зарадвана от реакцията му.

— Е, аз мисля, че едва ли тук му е мястото и времето да те променяме.

— О, не знам — каза тя загадъчно със съблазнително очарователна усмивка. — Може и да поискам да се променя за нещо, ако ти пожелаеш да се промениш за някои неща. — Последната дума бе измъркана гърлено.

Овладея се твърдо, за да устои на страстта, Хейзард отбеляза безстрастно:

— Едва ли, предвид залозите в играта. Въпреки че — продължи той, олицетворявайки джентълменската учтивост, — повярвай ми, желание не ми липсва.

— Колко убедително.

— За мен е удоволствие. А сега — каза Хейзард, докато се изправяше, — да се връщаме на работа. Благодаря и на двама ви. — Той се поклонил с бавно, леко движение, при което мускулите на гърдите му потрепнаха. Стигнал наполовина до вратата, той спря и се обърна към Джими: — Мини през мината, преди да си тръгнеш. Ще ти дам малко злато за поръчките.

— Дадено, Хейзард. Веднага щом с мис измием чиниите.

— Пак ли? — изтърси Блейз, изумена от мисълта, че всичко започва отново.

— Може пък татко да пристигне скоро — предположи Хейзард с развеселен поглед — и да те спаси от мъченията.

Блейз се смръщи леко.

— Независимо от това, дано успея да заслужи поне един истински комплимент за работата си, докато ръцете ми са още бели като лилии.

Тя наистина непрекъснато го забавляваше. Това не беше някаква свенлива женица. Тя беше самоуверена и безстрашна. И прекрасна.

Жалко, че не можеше да ѝ се наслади без никакви ограничения. При други условия... Но освен това, напомни си той рязко, едва ли някой би могъл да се сети за двама по-различни души, израснали в по-различни условия и култури.

На Блейз ѝ се искаше да отиде при него, така както бе застанал в средата на стаята, и да го целуне леко по бузата. Той можеше така лесно да я накара да се усмихне и да я стопли със своята собствена целувка. Той я накара да изпита за пръв път в живота си някакво странно чувство на удовлетворение, когато се обърна към нея с цялата сила на тъмния си поглед. А високото му, стройно, широкоплещесто тяло беше така красиво. Жалко, помисли си тя, че е така отдаден на дълга си. Отгледана в свят, краен в своя егоизъм, тя приемаше подобна добродетел за интелектуално валидна, но емоционално незадоволителна.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса — каза Хейзард, прекъсвайки размислите ѝ.

Тя изглеждаше учудена.

— Имам предвид белите като лилии ръце — обясни той.

— Тя може да бърше — намеси се Джими, открил най-накрая нещо понятно в този разговор на възрастните.

— Добре, тогава всичко е уредено. — Хейзард се усмихна и излезе.

Когато след около час Джими тръгна надолу по билото, той носеше в ръката си дълъг, но ясно формулиран списък. Не трябваше да казва на никого нищо за жената в колибата, независимо че и бездруго цялото градче вече шушукаше по въпроса. Макар и толкова малък, той добре знаеше как да бъде дискретен, а предаността му към Хейзард отстъпваше само на тази към семейството му. Така че той изпълняваше поръчките внимателно. Младият отговорник на склада в смесения магазин на Клайн с удоволствие му продаде за една златна монета от двадесет долара нещо опаковано в голям пакет, въпреки че отдавна бяха затворили. Джими беше сигурен, че дори ако някой го попита, той не би споменал на кого го е продал.

Те натовариха рано на другата сутрин конете на Хейзард, които пасяха на ливадата на Пернел срещу месечна такса. И доста преди Даймънд Сити да започне да се разсънва, Джими вече бе преполовил

пътя до колибата, прехвърляйки наум поръчките в списъка, за да се убеди, че не е забравил нищо.

ГЛАВА 12

— Казвам ви, Милисент — Янси бе започнал да се обръща към съпругата на работодателя си с малкото ѝ име, откакто полковникът бе отпрашил към планините, и то с нейното мълчаливо съгласие, както бе забелязал, — няма смисъл да чакаме полковникът да се завърне. Някакъв проклет индианец. Абсурдно е да чакаме. Дявол го взел, можем да го издухаме от там, когато си поискаме.

Милисент Брадок се замисли. Заръките на съпруга ѝ бяха недвусмислени, най-вече за това, което трябва да се направи — нищо. Той бе запознат с репутацията на Янси като човек, който прибегва към насилие и в случаи, когато то е излишно.

— Полковникът не би позволил да се рискува с неговата безценна дъщеря — припомни му тя. — Наистина не е зле да обсъдим как да го „издухаме“ от там, но полковникът ще свали главите и на двама ни, ако застрашим неговата любимка.

Янси и Милисент се разбираха отлично. И двамата бяха принудени поради обедняването на своите стари фамилии от Вирджиния да търсят далече от родния дом начин, по който да възродят династиите си. Но те така и не искаха да приемат напълно тая необходимост. Поне не с нужната изисканост. Под повърхността на спокойните им лица винаги тлееше недоволство, защото на никого от тях не се бе налагало да работи, за да се изхранва. Що се отнасяше до Милисент, тя считаше, че да е омъжена за парите на Брадок определено си е работа. За Янси неговото унижение беше още по-очевидно. Наложил му се да си намери работа, след като Гражданската война го лиши дори от тежко ипотеканото семейно имение.

— А вие? — поинтересува се Янси с очевидна ирония в гласа си.

Милисент бе прекарала живота си в култивиране на нюансите в поведението на типичната дама от Юга.

— Защо питате, мистър Страхан? — смъмри го тя с точно премерена доза оскърбление в гласа си. — Аз съм нейна майка. Нужно ли е да ви го напомням?

— Моля да ми простите, мадам — отвърна Янси с очи, лишени от емоция, досущ като нейните, — аз просто съм загрижен за собствеността на Полковника. Затова не можах да се овладея за миг. — Тонът му отразяваше доза разкаяние, съответстваща на нейната засегнатост. Двамата бяха като актьори, изпълняващи изключително благоприлични роли, докато мислите им се въртят около светските ангажименти от предстоящата вечер. Сложното преплитане на лицемерни поведенчески трикове се бе превърнало в тяхна втора природа. Всеки от тях знаеше отношението на другия към дъщерята на полковника и неговите пари, но играта включваше определен набор от правила.

В края на краищата те щяха да се споразумеят. Въпросът бе единствено в това пазарлъците да бъдат проведени с необходимото благоприличие. Непризнатото им заговорничене се проточи до вечеря, което, според слугите на Брадок, бе започнало да се превръща в зачестила, макар и гнусна традиция.

ГЛАВА 13

Хейзард се събуди след втора прекарана безсънна нощ в леглото си от бизонски кожи и застави умореното си тяло да се изправи. Той се протегна лениво, реакцията на всяко мускулче по тялото му закъсняваше поне с част от секундата. Днес, помисли си той, едва ли ще е добър ден за неприятности. Тялото и съзнанието му бяха трудноподвижни от умората, а присъствието на Блейз изпълваше мислите му с изключително вредни за неговата съвест идеи.

Той се измъкна тихо от колибата без да я буди и закрачи към езерцето. Утрото му напомняше за неговото детство — свежо, слънчево, с лек ветрец, промъкващ се между листата на трепетликите. За един кратък миг той усети копнеж по оная невинност, по времето, когато само неговото племе населяваше тези земи, по очакването на някакво детско удоволствие — надбягване с коне или пък игра на пръчки, с нищо по-неотложно за деня от обичайните момчешки надпревари между приятели.

Застанал на мъхестия бряг, той въздъхна и носталгията се разсея. Слънцето все още изгряваше, изпълнено с живот и огромно, над все същия каменист, насечен планински пейзаж. Но нищо друго вече не беше същото. Неговият народ се бе преселил на север от планините, където бледоликите все още не бяха дошли да търсят злато или пък само опитваха ралата си в планинските долини. Но неговата невинност се бе изгубила още преди жълтооките да се появят в живота му. И сега той се прегърбваше от труд като роба, в който Блейз твърдеше, че я е превърнал, прегърбваше се в мрачния подземен свят с надеждата, че така ще спаси своя народ от участието на другите прогонени от настъплението на белия човек. В златото бе решението. Универсалното решение на всеки проблем. Е, на почти всеки проблем, иронично си помисли той. Златото не можеше да му помогне в надделяващата над волята му страст към неговата своенравна компаньонка. Той, естествено, знаеше какво би решило проблема... Хвърли се рязко в

езерцето, надявайки се, че ледената вода ще промени за малко плътската насоченост на мислите му.

Когато Блейз се събуди един час по-късно, в колибата беше тихо. Отвън долитаха единствено птичите трели. Отмътайки одеялото, тя седна в леглото и погледът ѝ се плъзна из малката стая. Той вече бе излязъл. След него бяха останали мокрите отпечатьци по студения дъсчен под, напомнящи за утринното му къпане, и остатъците от приготвянето на сандвичите по масата. Следите от неговото присъствие неочаквано я стоплиха и това, че изпитва такава привързаност към него, я разстрои. До този момент тя бе определяла отношението си към Джон Хейзард Блек като очевидно и единствено основано на секса. Искаше да му се наслаждава като на нова дрънкулка, играчка или приятен вкус — чистосърдечно и открито, но без страничните усложнения, като тия, които бяха нападнали сега съзнанието ѝ. Отхвърлила нежеланите мисли, тя си припомни, че той я използваше и тя използваше него, което според нея си бе честна сделка — заложенничество срещу обучение, и така, докато баща ѝ я откупеше. Тя щеше да си спомня през целия си живот за тези дни като за приключение, с трескава възбуда, защото Хейзард я бе дарил за пръв път с несъмнено чувствено удоволствие, което тя нямаше търпение да изпита отново. Недоволна от това, че нейният учител бе престанал своето обучение, сега Блейз замисляше някаква по-хрисима форма на въздействие, тъй като първите ѝ опити бяха пропаднали. Непокколебима и мотивирана от едно свое осъзнато предимство, мис Венеция Брадок от Бийкън Хил се замисли над ключа към преодоляването на необичайната дисциплинираност на Хейзард.

Джими вече бе пристигнал, когато Хейзард се прибра за обяд, храната бе приготвена, подът изметен наскоро, а Блейз се бе накичила умело с няколко цветчета от дива роза, пъхнати в илика на най-горното копче на блузата ѝ. Това му припомни за нежните ѝ като листенцата на цветето гърди. Смутен от тази мисъл, той не чу въпроса на Джими, докато той не го повтори още веднъж:

— Започна ли да копаеш на юг тази сутрин?

— А... — измънка той, сякаш се пробуждаше от унес. — Да копая. Да. Тая сутрин направих десет метра.

— Десет метра! — възкликна Блейз удивено. Тя познаваше минното дело почти колкото баща си. — Това сигурно е някакъв рекорд.

Той я погледна и реши, че розите ѝ отиват.

— По-голямата част се оказа черен прахоляк — отвърна скромно той.

— Как го извличаш?

— С малка вагонетка. Поставих няколко релси, след като започнах да работя по този парцел.

— Значи очакваш мината да се окаже печеливша?

— Не бих вложил толкова време и труд в нея, ако не го очаквах.

— Хейзард е завършил Колумбийското минно училище и знае всичко за минното дело — вметна Джими, щастлив от възможността да хвърли светлина върху още едно достойнство на своя герой.

— Благодаря ти за комплимента, Джими — каза Хейзард, усмихвайки се на малкия си любимец, — но знанията ми далеч не са изчерпателни. Просто изслушах няколко лекции по добив на злато. Училището беше близо до Бостън.

Блейз разтвори широко очи и го атакува:

— Никога не си ми казвал, че си живял в Бостън.

— Никога не си ме питала.

— Какво си правил там? — попита тя с мъчително подозрение в гласа си.

— Учих в Харвард.

Тогава тя си припомни за забележката на Търледж Тейлър, че той може би е завършил Харвард.

— Не съм те виждала преди.

— Не мисля, че сме посещавали едни и същи игрални зали — отвърна той и по лицето му заигра дяволита усмивка.

— Не съм чак толкова млада.

— Достатъчно млада си — спокойно отбеляза той.

— Какво искаш да кажеш? — Гласът ѝ бе на ръба на избухването и тя сякаш набираше скорост към някаква неконтролируема изява на темперамента си.

— Нищо недобронамерено, повярвай ми, мис Брадок — сдържано уточни Хейзард. — Искях само да кажа, че имайки предвид твърдо установените норми на поведение във висшето общество, по стечение на обстоятелствата моето временно пребиване там е предхождало твоя дебют в светските кръгове.

Джими, който наблюдаваше разговора на възрастните като съучастник по тенис, изведнъж разбра кой точно от двамата им е потрошил съдовете. Дамата, живееща тук, се разпалваше по-бързо от лисица, налетяла на тлъсто пиле.

— Храната изстива — намеси се той, тъй като не желаше да се окаже в центъра на гръмотевичен скандал, макар че един бегъл поглед го увери, че лицето на Хейзард бе по-скоро усмихнато.

— Хайде, мис Брадок, нека похапнем — покани я той. — Ще бъде жалко да обезсислим такова усилие. — Хейзард седна на малката маса. — Каж ми — продължи той с откровен, добронамерен тон, сякаш словесната престрелка не се бе състояла, — кифличките днес твое дело ли са?

Блейз порозовя досущ като розите на деколтето си. „Как, помисли си тя, може да придава такава топлота на гласа си?“ Все едно, че я бяха погалили с кадифе. И тя прецени, че бостънското общество сигурно е било доста любопитно по времето, когато Хейзард е упражнявал своя чар върху дамите.

— Разбира се, че тя ги направи — отговори Джими, който нямаше търпение да зарадва Хейзард, тъй като неговата задача бе да учи мис да готви.

Усмихвайки се неочаквано на красивото, загледано в нея лице, Блейз обясни откровено:

— Джими ми позволява да меся тестото. Освен това съм страхотна в отърколването в стафидите. Ако татко не се появи, може и да успея да усвоя още по-заплетени умения... в кухнята.

Хейзард, който вече беше започнал да маже с масло една кифличка, махна към Джими и Блейз.

— Може би ще е добре да те наема за постоянно, Джими. Бях забравил вкуса на добре приготвената храна.

— Би било хубаво, но не мога — отвърна бързо Джими с пълна уста.

— Предполагам, че майка ти се нуждае от твоята помощ — каза Хейзард, наслаждавайки се на аромата на пресните сварени и леко подсладени моркови.

Очите на Джими се притвориха уклончиво.

— Да. — Той трупаше съсредоточено морковите на купчина.

— Но ще можеш да наминаваш и да помагаш, нали?

Вилицата събори купчината от моркови. Джими промърмори със сведен поглед:

— Мисля, че да.

Забелязал необичайната нервност на обикновено жизнерадостното момче, Хейзард остави вилицата си, преглътна крехката хапка месо в устата си и попита меко:

— Не си ли сигурен?

Джими вдигна за миг очи и после отново ги сведе под напора на озадачения поглед на Хейзард.

— Да не би нещо да не е наред, Джими?

— Не, сър.

— Добри ли са парите?

— Да, сър, не е там работата.

— Какво тогава?

— Ами, мама видя, тъй де, това, което донесох тази сутрин и...

— Сведените му очи си възвърнаха част от предишния блясък. — На мен не ми изглежда толкова странно, но мама сякаш прехапа устни и ами...

Развеселеност измести объркването от тъмните очи на Хейзард.

— И? — попита той, пригласяйки бавно с един пръст въображаемата покривка.

— Мама каза, че мисис Гордън е била абсолютно права.

— За какво е била права? — попита пак Хейзард. Ъгълчетата на устните вече се бяха пречупили в разбираща усмивка.

— Не съм съвсем сигурен, сър. За някакво нещо, наречено „евтина пачавра“. — Блейз се задави, но Джими явно не забеляза това.

— Проклет да съм, опа, съжалявам, сър — извини се той, — ако знам какво означава това. Но мама беше много възмутена и ми каза да не оставам след залез-слънце. Защо така, сър? — невинно попита Джими.

— Предполагам, че майка ти се притеснява, че оставаш до късно в планината — отвърна успокояващо Хейзард, а погледът му се спря на

поруменялото лице на Блейз.

— Но аз съм оставал тук много пъти, след като се мръкне.

— Вероятно са се мярнали някакви гризли напоследък — обобщи Хейзард.

— Но тя не спомена никакви мечки. Какво е това евтина пачавра? — Джими изговори непознатите думи на един дъх.

Беше ред на Хейзард да се задави. Лицето на малкото момче бе обърнато към него с искрено учудване, а разгорещените сини очи на Блейз мятаха мълнии към него.

— Ами, всъщност, това е въпрос на дефиниция — отвърна заплетено той. — Едно от нещата, които те обичат да разчепкват. На твоето място не бих му обърнал особено внимание. Прави както ти казва майка ти, идвай само когато можеш.

— Разбира се, че ще го сторя. Не мисля, че тя ще има нещо против, ако идвам през деня, тъй че ще идвам както обикновено с твоите поръчки, става ли? — Джими се бе изплашил, че може да се лиши от приятелството на Хейзард, когато тази сутрин майка му бе обсъждала надълго и широко голямата кутия, натоварена на коня. Той искаше да се убеди, че всичко ще си остане същото между него и човека, който се отнасяше с нежност, каквато не бе получавал никога, дори докато баща му беше още жив^[1].

— Чудесно, Джими, и кажи на майка си колко ценя твоята работа. Сега, би ли изтичал до потока да донесеш едно ведро с прясна вода? — помоли го Хейзард, съзнаващ, че жената, седнала срещу него, е на път да експлодира.

— Разбира се, сър. Веднага — възкликна Джими, изправил се вече на крака. — За нула време ще се върна.

Той едва бе прекосил прага, когато Блейз избухна:

— Колко е безочлива тая жена! Каква невероятна безочливост! За коя, по дяволите, се мисли тя?

— Не бих се притеснявал за това — каза Хейзард успокояващо.

— Аз не се притеснявам. Как бих могла да се притеснявам за това какво казва за мен една перачка?

— Доста снобско изказване, бостънче — отбеляза Хейзард с кисела физиономия.

— Снобско изказване? — отвърна тя със саркастична усмивка, подчертавайки провлачено думите.

Едната му черна вежда се повдигна.

— Точка за мен — каза той.

— Надявам се да е така! — тросна се тя и бързо го заобиколи. — За малко да вземеш нейната страна!

Той вдигна длани, сякаш за да се защити.

— Не съм си го и помислял. Думата „пачавра“ дори не присъства в речника ми.

— Доколкото те познавам, при теб става дума за същества с поли.

— Или с черни ботушки — добави той, хвърляйки й един възторжен поглед.

— Хейзард, сега не ми е до шеги. Можеш ли да го повярваш? — продължи разпалено тя, осъждайки това, което смяташе за нечувана несправедливост. — Каква наглост!

Плътният глас на Хейзард я успокои добронамерено:

— Всички слухове са такива. Не се връзвай.

— Напротив! Проклета да е! Пачавра? — повтори тя изумено, докато пръстите й барабаняха по масата.

— Това е едно малко златотърсаческо градче.

— Прекалено малко, мътните го взели.

— Всеки знае всичко за всекиго.

— Защо, по дяволите, ще ме нарича така? — попита Блейз, поскоро учудена, отколкото възмутена. — Та аз съм заложница, за бога. — Обикновено не обръщаща внимание на мнението на останалите, Блейз бе раздразнена от дребнавостта на забележката. Въпросът не беше какво е правила или не е правила с Хейзард. Това си беше нейна работа, тя винаги бе правила онова, което й доставяше удоволствие. Тя беше поразена от факта, че някаква перачка си позволява да коментира нечия благопристойност в подобно диво, нецивилизовано златотърсаческо градче като Даймънд Сити, където порокът сам по себе си беше сериозен бизнес. — Предполагам, че те иска за себе си — отбеляза тя унищожително.

— Не е изключено — съгласи се Хейзард.

Блейз се ококори.

— Ти да не си...

— Не мисля, че това е това е твоя работа — отвърна той кратко и ясно и продължи да се храни.

Вилицата бе стигнала наполовина до устата му, когато тя я грабна от него.

— Отговори ми — настоя Блейз, без сама да осъзнава защо това би имало някакво значение. Просто бе усетила, че е така.

Спускаяки бавно ръката си върху масата, Хейзард я погледна насмешливо за миг.

— Ти да не си ми майка? — попита той саркастично.

— Да ти приличам на майка ти? — Отвърна на удара тя с подсладено гласче.

Той отново я погледна за малко, без да казва нищо, обмисляйки отговора си, чудейки се дали въобще да ѝ отговори. В края на краищата, помисли си той, нейният разгорещен кръстосан разпит го забавляваше.

— Не — каза той.

— Не, какво?

— Не, не приличаш на майка ми.

— И?

Той се усмихна дяволито.

— Не, не съм. Сега ще получа ли вилицата обратно?

Вратата се разтвори с гръм и трясък и се появи Джими, останал без дъх, носещ ведро прясна вода. Блейз подаде вилицата на Хейзард и той продължи да се храни.

[1] Абсароките били необичайно снизходителни към децата си. Търговците на коне мразели недисциплинираните им деца. Чиновник от Форт Юниън отбелязва, че „младите врани са диви и невъздържани като вълчета“, друг казва, че „най-досадните същества са децата на враните, момчета от 9 до 14 години“. Имало е случаи, когато плачещи бебета са прекъсвали сериозни заседания на комисиите по преговорите. Една особено мила история разказва за баща абсароки и малкия му син на едно ранно празнуване на 4-ти юли в Хелена. Детето вече имало по една захарна пръчка във всяка ръка и видяло някакъв друг сладкиш, който пожелало. Баща му безмълвно му го купил и предано държал едната пръчка, докато синът опитвал сладкиша. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 14

По-късно същата вечер, в затишието след вечерята, когато настъпващият мрак бе накарал Джими да си тръгне, Хейзард приключи с почистването на карабината си, сложи я внимателно на поставката над вратата и излезе навън.

Чула в леглото си как резето хлопва, Блейз си помисли стресната дали пък не отиваше в Даймънд Сити? Дали щеше да се върне тази вечер. Щеше ли въобще да се върне? Господи, дали пък някой отряд, изпратен да я търси, нямаше да я намери след месец умряла от глад, ако той не се върнеше? Тогава вратата отново се отвори и Хейзард влезе леко прегърбен под тежестта на голям неудобен дървен сандък.

— Върна се — въздъхна тя спонтанно с очевидно облекчение.

— Нямаше ме само две минути — отвърна той, усмихвайки се по вече познатия начин. Той свали подсиления с летви сандък на земята и погледна нагоре с ленив поглед, полупритворил очи. — По-рано ли трябваше да се появя?

— Не каза къде отиваш. Никога преди не си излизал толкова късно. Толкова е тъмно, когато няма луна. О, по дяволите — завърши тя, отдръпвайки се с погнуса.

Той намираще нейната непринуденост за чаровна. Винаги я бе намирал за такава. Това беше необичайно безхитростно качество за жена, която се държеше така показно независимо.

— Може би ще ми бъде простена тази крещяща неучтивост — каза той, докато се изправяше, — когато видиш какво има вътре. — Той ѝ посочи отворения сандък с подканващ жест.

— За мен ли е? — попита Блейз, прегракнала от изненада и това му напомни отново колко млада е тя. Като се изключеха някои от най-разгорещените ѝ забележки, тя наистина възприемаше всичко това като някакво приключение.

— За теб е — увери я той. И когато тя стана от креслото с очевидна грациозност в движението си, той осъзна, че се бе втренчил в нея. Беше боса, линията на дългите ѝ крака бе подчертана от тесните

черни панталони, стройното ѝ тяло се открояваше на светлината на огъня. Колко ли още, почуди се той, щеше да успее да удържи страстта си към нея?

Вик, изпълнен с удоволствие, прекъсна витаещите му мисли и погледът му се спря на лицето ѝ.

— Мислех, че ще ти харесат. — Усмивката му се появи отново, нейната радост беше заразителна.

— Как въобще си успял да се сетиш за това? Къде я намери? — възкликна тя, докосвайки блестящия ръб на една изящна медна вана.

— Тъй като ти се оказа непримирима по линия на моите привички за къпане на открито, аз реших, че подобно решение би било...

— Необходимо?

— Не исках да го изтъквам... — промърмори той пренебрежително, с весела искрица в очите си.

— Къде я е намерил Джими?

— След дискретно проведеното проучване — той познава всички млади отговорници на складове в града — открил една в магазина на Клайн. Изглежда, се е наложило Джими да убеди своя приятел да продаде вече поръчаната от едно от... въъ... работещите момичета в града.

— Значи моделът е куртизански, а? — каза Блейз усмихната. Порцелановите подложки поставени вътре, отзад и отстрани, привлякоха погледа ѝ. Сцените, нарисувани на ваната, макар и митологични, си бяха доста похотливи. — Значи това е видяла майката на Джими.

— Боя се, че да... но това не е всичко.

— Още ли има? — Тя се опита да се удържи да не прихне.

— Само още няколко дребни предмета. Хвърли им един поглед, под парчето ленен плат са.

Повдигайки плата, Блейз ги разгледа с интерес, после се обърна към Хейзард закачливо.

— Ти ли си ги поръчал, или те просто вървят с ваната?

— По-скоро се оказаха тук поради неочаквана поредица от събития. Бях казал на Джими да ти купи две рокли. Предполагах, че ще се зарадваш на възможността да се преоблечеш. — Той въздъхна. — И през ум не ми мина, че добродетелните жени тук — има няколко

такива и в Даймънд Сити — сами си шият дрехите. Роклите при Клайн и Бейли, както и при уличните търговци, явно са за... другите жени.

— Майката на Джими вероятно си е помислила, че ще отваряш тук публичен дом — отбеляза весело Блейз, размахвайки едно невероятно творение от лилав сатен и пера. — Ще трябва ли да готвя, когато нося някоя от тия? — Косият ѝ поглед бе изпълнен с подтекст.

Хейзард се спря съвсем на ръба. Забележката, застанала на езика му, беше в пълно съответствие със знойния ѝ поглед.

— Въобщо не е нужно да ги носиш — каза той с глас, охладен след нелеката борба за самоконтрол. — Исках Джими да намери нещо от тоя плат с малките цветчета... Май че беше басма, нали така? Нещо удобно.

— Никога не съм носила басма — каза Блейз, стоплена от галантния му опит да ѝ намери „нещо удобно“.

— Не съм си и помислял, че си — съгласи се той, — но не мисля, че тия ще влязат в работа. Ще поръчам отново някой да ти ушие нещо. Ще уточня и материята, ако мислиш, че басмата няма да е подходяща и ще изпратя мерките ти в градчето, когато Джими намине насам.

— Но аз не съм ги запомнила. — Очите ѝ бавно се вдигнаха към неговите. Лицето ѝ беше невероятно красиво на светлината на огъня.

Хейзард отстъпи половин крачка, като че ли това отдръпване щеше да му гарантира сигурност, независимо от нейните подканящи очи.

— Ще намеря някаква връв. Можеш да се измериш с нея.

— Или пък с кожен ремък — предложи тя, предизвикана от непрекъснатото му отдръпване.

— Ще намеря връв — повтори той натъртено. — След като ти донеса малко вода тук горе. — И бързо се измъкна навън. За да устоиш на Блейз Брадок се изискваше особен вид кураж, който той никога не бе развивал у себе си. За него беше нещо ново да казва „не“ на красива жена.

След петнадесет минути казанът, поставен върху огнището, беше напълнен, а след още половин час над водата вече се носеше пара. Отмествайки внимателно тежкия казан от огнището, Хейзард наля топлата вода във ваната. След като я охлади с малко вода от потока, той обясни на Блейз:

— Добави още студена вода, колкото намериш за добре от тези съдове. Знаеш къде е сапунът.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти. — В гласа ѝ нямаше закачка, очите ѝ не проблясваха шеговито. Тя бе искрена, изпълнена с топла благодарност. Бе още по-трудно да ѝ се устои сега, установи той, отколкото когато явно и чувствено му се присмиваше.

Тонът му беше бодър и, поне се надяваше да е така, прагматичен.

— Може би ще искаш да сложиш някое от тия крещящи неща, след като се изкъпеш, поне са чисти. Ще ти намерим нещо подходящо след ден или два. — Той несъзнателно бе използвал множествено число. Не го забеляза, но не и Блейз.

Тази вечер той я възбуждаше по начин, който никога досега не бе изпитвала. Ваната, топлата вода, желанието да се съобрази с вкуса ѝ за дрехи, всичко това беше ужасно мило. В чисто физическо отношение той беше едно невероятно създание, но което бе още по-забележително, тя никога не бе срещала в обкръжаващия я мъжки свят красив мъж, който едновременно с това да притежава такава нежна доброта.

— Няма ли да останеш? — попита тя много меко, защото той вече се беше запътил към вратата.

Той се обърна наполовина и между тях се настани безмълвна тишина. Отговорът му закъсна толкова, че тя си помисли, че може да не е чул. Блейз отвори уста, за да повтори думите си.

— Не — каза бързо той, докато очите му казваха „да“.

Къпането си беше истински рай. Ваната, направена за определени цели, беше пригодена за двама. Все пак Блейз се къпа дълго, но съвсем сама. Хейзард прекара времето навън, загледан в планините, с брадичка опряна върху магазина на Гатлинговата пушка. Светлините на Даймънд Сити, малко по-долу, се отразяваха по небесния покров с розовеещ блясък. Погълната от мрачни облаци, луната може би огряваше някъде, но на хълма на Хейзард беше тъмно. Атмосферата бе някак напрегната, а собствените му мисли бяха така неспокойни, както и природата наоколо.

Той си мислеше за нея стотици пъти всеки ден и точно толкова пъти му се приискваше да я докосне. Усмивката ѝ, смехът ѝ, дори

избухливият ѝ нрав създаваха някаква топла приятелска атмосфера, която не бе усещал, откакто Гарваново крило умря. За съжаление, тя беше недостижима за него — като жена, обвързана пряко с група от хора, които искаха смъртта му, и най-вече обвързана с един свят, истинско проклятие за всичко, което бе скъпо за него. Стройните му ръце сграбчиха металните дула, докато кокалчетата му побеляха и болката прекъсна размислите му. Достатъчно, реши той. Решението му беше твърдо. Тя нямаше да остане тук завинаги. Той не искаше частичка от нея, не искаше да останат спомени след заминаването ѝ, никакви усложнения в добавка към и бездруго усложнения му живот. И така, той стоеше в мрачната нощ, опитващ се да насочи мислите си към значимите проблеми — мината, златото, добруването на народа му.

Искаше да е сигурен, че когато се върне, тя вече ще е приключила с къпането и ще е облечена.

Щеше ли да дойде при нея, чудеше се Блейз, отпуснала се в горещата вода и облегнала глава на богато украсената мед. Искаше ѝ се той да го стори, точно както дете си пожелава скъпа играчка. Но едновременно с това, за разлика от децата, тя напълно съзнаваше разликата между мечтите и реалността. Той, разбира се, не дойде и тя сама добре знаеше, че няма да дойде. Но той бе мислил за нея, когато е поръчал ваната и роклите. Тя знаеше, че той бе зависим от нея не по-малко, отколкото тя от него.

Тя бе сигурна, че ще се любят отново. Това бе толкова непредотвратимо, колкото и настъпването на пролетта след края на зимата. Тя усещаше възбудата от мисълта, че го привлича, възбудата от своята новонапъпила сексуална власт върху него. Тя можеше да усети напрежението между двама им, подобно на изгаряща жизнена сила. И очакването на мига, в който щеше да го измъкне от неговия свят на дълг и морални предразсъдъци, беше неустоимо.

Когато накрая той влезе в колибата, огънят се бе превърнал в живи въглени, които хвърляха златистокафеникави отблясъци върху голите му гърди и оцветяваха лицето му в приглушено жълто. Единствено очите и копринената му коса блестяха в черно. В мига, в който Хейзард зърна Блейз, поруменяла, седнала върху единия си

подгънат крак на стола до огнището, той усети как сърцето му прескочи един удар.

Тя бе избрала роклята от черна тафта, с много дълбоко деколте, което едва прикриваше бледите ѝ изпъкнали гърди. Белите ѝ рамене и ръце излъчваха чистота и невинност на фона на греховната черна тафта. Лъскавите черни мъниста, пръснати разточително като звезди в полунощ, улавяха отблясъците на огъня и изкусително подчертаваха повдигнатите ѝ нагоре гърди, които преливаха през деколтето. Тогава тя помръдна леко, бляскавата ѝ коса се разля по раменете като море от мед и адреналинът му се покачи бясно. При същото движение широката, гъсто плисирана пола се разтвори, а нагънатата коприна проблесна, сякаш със свой собствен живот. Изведнъж под отворената кройка, създадена за улеснение на собственичката на роклята, се откриха стройните ѝ крака, като че ли бяха едно цяло.

Излъчването ѝ бе магическо, така както бе застанала полугола пред него, достъпна като първичния грях, потръпваща в горещо очакване, точно както кадифето те изкушава да го докоснеш. Една магьосница, чиито сини очи казваха: „Ти ме желаеш“.

За сто и първи път през този ден мислите на Хейзард се насочиха към изкушаващата възможност.

— Приятно ли бе къпането? — попита той много меко, с очи впити в гъвкавите очертания на бедрата ѝ.

Тя се усещаше красива, женствена и привлекателна в лъскавата черна коприна, с аромата на сапуна по топлата си кожа.

— Харесва ли ти роклята? — попита Блейз, без да обръща внимание на въпроса му, с глас, приглушен точно като неговия.

— Само мъртвец не би я харесал — отвърна той с протяжен, гладък като кадифе глас и одобрително плъзгащ се поглед.

— Разхлажда кожата.

Той не помръдна. Чувстваше как сърцето му бие така, сякаш бе пробягал много мили.

— Предполагам, че е така.

— Забеляза ли предизвикателността на кройката? — каза тя и помахаше с полата, която се отвори още няколко сантиметра.

— Разбира се — каза той прегракнало. — Моите комплименти към моделиера. И към това, което е под роклята. Може и да не е точно като това, към което си привикнала, но мога да те уверя — продължи

той, галейки я с тъмните си очи, — че облечена така би накарала цяла бална зала да загуби ума и дума.

— Както и приемна на публичен дом.

— Да — съгласи се той тихо. — Иска ми се — продължи той с най-нежния тон, на който бе способен — да можех да се възползвам от тази възможност.

— И на мен ми се иска да можеше.

Нейната директна прямота го изуми както винаги.

Без хитрост. Без лицемерие. Почти всички бели жени разиграваха фалшива свенливост, свещено неприкосновена почти до самия край.

— Не, мисля — каза той с лека въздишка, — че едва ли го искаш колкото мен.

— Е, тогава? — Тя протегна ръка с деликатност, която го удиви и развълнува.

Всичко, което трябваше да направи, бе да се протегне и да докосне зовящата го ръка, да плъзне пръсти по снежната ѝ кожа и да свали черната тафта от гладките ѝ бели рамене. Тази фантазия продължи кратко и той дойде на себе си.

— Но ти не ме разбираш, нали така?

Тя свали ръката си, поклати бавно глава и дългата ѝ блещукаща коса, огненочервена на светлината на огнището, се разсипа по голите ѝ рамене.

— Баща ти ще дойде да те вземе.

— Знам.

— И аз не искам да се занимавам с нищо друго, освен със запазването на парцела си непокътнат.

— Не е ли малко късно за това?

— Не — каза той сухо, — за мен не. Във всеки случай, поне никой от нас няма да има преимущество. — Той замълча. — Ако ти беше жена от племето ми — той сви рамене, — щеше да е друго. Но ти не си. Нашата култура позволява повече свобода в това отношение, при вас не е така.

— Ще ми се да спреш да мъдруваш по въпроса. Господи — възкликна вбесено тя, — не можеш да се преструваш, че не ме желаш.

— Не съм чак толкова добър актьор.

— Върви по дяволите тогава — каза тя, изправила се неочаквано.
— Смятам да те целуна.

Той се засмя, но когато тя направи няколко крачки и мънистата се раздвижиха като бляскави сълзи около бледите ѝ гърди, подсилващи възбудата с разкошната си твърдост и потръпваща мекота, го погълна осезаема топлина. Тя беше много близо, стегната тафта шумолеше подобно на пропукването на статично електричество в огрения от огъня полумрак.

Тя се протегна, докосна гънката на врата му, където той се срещаше с рамото, и прокара нежно пръстите си по един блестящ кичур, притиснат в гъвкавата дъга от мускули и сухожилия.

— Ще те целуна — каза тя, този път шепнейки. Той ѝ позволи да придърпа лицето му надолу, за да може да го достигне, позволи ѝ да погали с устни началото на пулсиращия от удоволствие нерв по бузата му, остави устните ѝ почти да докоснат неговите, преди да сграбчи голите ѝ уханни рамене с пръсти, също толкова безмилостни, колкото бе и нейното изкушение. Наведе главата си надолу и я притисна безмилостно и необуздано, насилнически, една нецивилизована дивашка целувка, която се превърна в края си в протяжна игра на възбуда.

Тя бе разтърсена, когато я пусна. Той продължи да придържа ръката ѝ, защото краката не я държаха. Лицето му прикриваше онова, което нейното излъчваше. Трябваше му около минута, за да проговори и когато го направи, гласът му беше почти нормален.

— Не бива да ме дразниш, бостънче — отбеляза той, — защото може да се опариш. Играя тази игра от много дълго време. — След това някак въпреки желанието си той се изсмя. — Като си помисля — каза той през смях, — че защитавам своята непорочност. Каква идиотщина. Но моя сладка, разглежена мила — прошепна той с прям и искрен поглед, — ти не можеш да имаш всичко, което пожелаеш. Аз не съм ти на разположение. — Той погледна надолу към красивото нацупено лице. — Макар и по причини, които не зависят от мен. А сега — продължи Хейзард, побутвайки я към леглото, — мисля, че ще е по-добре да спя отвън тази вечер. Приятни сънища. — Той взе завивката от бизонска кожа и излезе навън.

— Проклет да си Джон Хейзард Блек — извика след него Блейз, успяла да произнесе думите си едва след като той беше прекрачил

вратата. Абаносовата тафта едва удържаше нейните надигнали се от неудържим гняв гърди. — Върви в ада!

„На опашката съм след теб“, помисли си той с кисела усмивка и постави резето на мястото му.

ГЛАВА 15

Тази вечер комарите бяха нетърпими. Те кръжаха около него на малки облаци и атакуваха на неусмирими орди. Той премести ложето си на два пъти, преди да намери спокойствие на едно място в средата на хълма, където хладният бриз държеше насекомите на разстояние.

Май че заприличваше на глупак заради тази жена, мислеше си Хейзард, докато лежеше буден, а приятният ветреца освежаваше кожата му. Старият Койот, непочтителният помощник на Всевишния, бе обновил чувството му за дълг и чест само за един неуловим миг. Но възгледът на абсароките за света му беше втълпен още от детството. Личното видение като източник на сила беше в основата на уникалния начин на мислене на абсароките. Виденията от сънищата на Хейзард винаги го бяха водили по неотклонния му емоционален и вселенски път. А сега се чувстваше неспокоен по отношение на тази жена. Той се бе молил тази вечер за знак. Може би жената му бе дадена като щедър подарък. Може би тя не олицетворяваше предателството и алчността. Може би беше дар от мистичната вселена.

Той се събуди късно и за съжаление утрото не му бе донесло ясно решение на проблема, който измъчваше съзнанието му. Той се надяваше, убеден в това по-скоро емоционално, отколкото логически, че полковник Брадок ще се появи скоро.

Блейз вече бе станала и бе облякла една от памучните ризи на Хейзард, когато той влезе за закуска.

— Добре ли спа? — попита тя шеговито.

— Не съвсем. — Неспокойната нощ, прекарана върху бизонските кожи, си казваше думата.

— Готов ли си за закуска?

— След малко — отвърна Хейзард сухо, докато тършуваше за чисти дрехи. Той се обърна рязко, когато въпросът ѝ достигна до съзнанието му. Наистина ли бе приготвила закуска? Така си беше, виждаше се. Масата бе подредена и в чинията до овъгления бекон се мъдреше нещо, бегло наподобяващо на бисквити. Той се усмихна и

киселото му настроение се стопи. Тя изглеждаше така ужасно доволна от опита си, бе извадила дори бутилка коняк, за да може той да пийне на закуска. Идеята не беше лоша, като се имаше предвид това, което трябваше да изяде на закуска.

— Ще имаш ли нещо против — попита тя, видяла усмивката на доскоро смръщено му лице, — ако излея ваната отвън.

— Не, разбира се, че не. — И когато видя как тя се бори с пълното ведро, което бе загребала от ваната, той добави: — Нека ти помогна.

Всъщност той изпразни ваната, а Блейз му помагаше, като пълнеше ведрото и накрая мило му благодари.

Когато няколко минути по-късно той седна, за да закуси, Блейз каза:

— Веднага се връщам. — И преди да бе успял да опита странно оформените бисквити и черния бекон, тя се появи отново. Хейзард все още размишляваше дали стомахът му би понесъл подобно наказание, когато Блейз прекрачи прага с извинение:

— Мисля, че съм забравила да сложа нещо в бисквитите. Те са малко твърдички и... ами... съжалявам за бекона. Надявам се да не е прекалено скъп.

— Оценявам опита ти, а за парите не се притеснявай. Ако не ми се налагаше да се грижа за още няколко хиляди души, аз бих могъл да мина за относително богат човек, дори и за твоите представи.

— О! — каза Блейз изненадана. Животът на Хейзард трудно би могъл да мине за богаташки, а и тя никога не си го бе представяла в тази светлина.

— Седни — предложи той, посочвайки стола. — Искам да ти се извиня... за вчера вечерта. Не е нищо лично... Просто съм поел отговорност.

Блейз седна срещу него.

— Знам. Значи си оставаме приятели? — попита меко тя и протегна малката си ръка през масата.

— Оставаме приятели — отвърна той и се помоли мислено за въздържаност.

Блейз задържа ръката му, топла и мазолеста, и си спомни за предишните им отношения. Споменът я накара да поруменее.

— Благодаря за закуската — учтиво каза той, търсейки причина, за да отдръпне ръката си. Усещането от пръстите ѝ, обвити около неговите, доведе неговите собствени спомени в опасна близост. — Беше много мило от твоя страна. — Гласът му беше овладян, но когато ръцете им се отделиха, пръстите му трепереха.

— Е, след ваната, роклите и всичко останало — каза Блейз любезно, решена да бъде също толкова въздържана в разговора, колкото и Хейзард. — Помислих си да опитам. — Тя хвърли един поглед към храната в чиниите. — Всичко изглежда толкова лесно, когато го прави Джими — заключи печално тя.

— Знам — каза той с разбиране.

— Не е нужно да го ядеш. — За пръв път я виждаше да се разкайва.

— А ти не си длъжна да носиш роклите. — Галантно ѝ върна жеста Хейзард.

Тя се усмихна и лицето ѝ светна, а той ѝ отвърна с оная спираща сърцето усмивка. Между тях се установи безметежна хармония, лекуваща и омагьосваща.

Закуската премина на обичайните варени яйца, хляб с масло и мляко, които бяха достатъчно достъпни в момента.

— Ако Джими не дойде, ще умрем от глад — призна Блейз с лъчезарна усмивка.

Макар че не ѝ го беше казвал, Хейзард си спомняше как през войната бяха изкарвали по цели седмици на сухари и пастърма. По-първичните начини на хранене не му бяха чужди.

— Може би ще се наложи да му вдигна заплатата — предложи усмихнат, — щом от това зависи оцеляването ни.

— Аз също ще му платя, на всяка цена. — Когато веждите на Хейзард се повдигнаха въпросително, тя добави: — Ако приеме разписка, защото сега ще бъде някак си неудобно да прескоча до моята банка.

— Невероятно неудобно, особено що се отнася до мен — съгласи се той с очи, блещукащи в усмивка. — Пък и няма нужда ти да му плащаш.

— Аз имам доста пари.

— Убеден съм в това.

— Той направо ме спаси от черната работа.

— Самата истина — провлече леко Хейзард. — Но аз не искам повече да обсъждаме този въпрос...

Каква промяна, отбеляза за себе си Блейз, в сравнение с положението отпреди няколко дни.

— Моят тъмничар се е размекнал — не можа да се сдържи да не го подразни тя.

— Твоята измамна смиреност ме очарова — отвърна шеговито Хейзард.

Тя го погледна право в очите изпод извитите си вежди.

— Ти не би ме харесал, ако бях смирена или безропотна.

— Можех поне да опитам — предположи той.

— Друг път — натърти Блейз. Очите ѝ бяха блеснали, а изражението — тържествуващо като на адмирал, който гледа как потъват и последните вражески кораби.

— Как — каза той с драматична въздишка — си успяла въобще да израснеш толкова своенравна?

— А ти? — парира го тя.

— Предполагам, че аргументите относно мъжката и женската роля в обществото няма да са ми от особена полза?

— Ни най-малко. — Още една бляскава усмивка.

— В такъв случай, не знам как да подхвана проблема, но... — Тонът му бе твърде делови и ако тя го познаваше по-добре, би забелязала вложената ирония.

— Да? — Тя се чувстваше приятно недосегаема, чувство, добре познато на всяка красива дъщеря на милионер.

— Моите дрехи от еленова кожа се нуждаят от изпиране.

Неясно защо, отговорът ѝ му подежда стимулиращо.

— Това не спада ли към черната работа, за която ставаше дума? — Това бе всичко, което тя каза, и то по един мек, спокоен начин, без да има и представа, че прането на кожи бе равносилно на доста по-сериозно усилие от изплакването на няколко носни кърпички.

Той кимна, привидно успокоен.

— Не можеш ли да ги пратиш на слугите, или — додаде сладко тя — на мисис Пернел?

— Те не знаят как да се оправят с тях.

— Кой обикновено върши това тогава?

— Една от жените от моето племе минава от време на време.

Блейз можеше да си я представи — млада, красива и безропотна. Жените вероятно теглеха жребий или плащаха за привилегията да дойдат да работят за Хейзард. И тъй като тя не беше чак толкова неопитна по отношение на мъжете, нито пък бе в неведение относно развратническата репутация, която обикновено изпреварваше Хейзард, и което беше още по-важно, относно невероятните способности на този мъж като любовник, следващият ѝ въпрос се появи незабавно в съзнанието ѝ.

— И колко време остават те тук? — запита тя подозрително.

Острото ѝ любопитство задоволи Хейзард.

— До другата сутрин.

— Защо ли въобще питам? — Гласът на Блейз бе изпълнен с присмех.

— Не знам — намеси се той, — не си спомням да съм се правил на светец.

— Единствено с мен.

— По ред причини, до една смислени.

— Това — каза иронично тя — е въпрос на гледна точка.

— Искаш ли да ти обясня как се перат кожени дрехи? — попита той, опитвайки се да върне разговора в предишните коловози, по които не можеше да се спори безкрайно.

— А имам ли избор? — попита тя със сарказъм и прикрита подигравка.

— Разбира се. — Той се усмихна и погледна към масата с открито, невинно изражение.

— Но — прошепна ведро тя, макар че въобще не се чувстваше така — едната възможност включваше гостуване на жена плюс преспиване.

— Такава беше традицията. — Хейзард се усмихна още по-широко.

Тя се изпъна и кръстоса ръце върху бедрата си, движение, което накара възголемичката риза на Хейзард да се повдигне опасно нагоре, пое дълбоко въздух, с което го накара да се стресне от желанието си, и каза:

— Ха! — Възклицанието беше придружено от заплашителен поглед.

— Това означава ли, че искаш да го направиш? — попита той, подминавайки развеселено смръщването и недвусмисленото послание на възклицанието ѝ и опитвайки се, освен това да не обръща внимание на твърдите очертания на зърната ѝ, прозиращи изкусително изпод износения плат на ризата му.

— А в противен случай ще трябва да слушам как се любиш с друга жена на два метра от мен, така ли?

— Да приемам ли това като „да“? — Хейзард не възнамеряваше да отговаря на последното ѝ разпалено твърдение, не сега, когато самоконтролът му висеше на косъм.

— Проклет да си Хейзард...

Той просто изчакваше, без да посмее да проговори в непредсказуемото, променливо настроение, в което се намираше. Дали беше глупаво от негова страна да продължава да ѝ отказва? Какво толкова щеше да се случи, ако се възползваше от това, което бе така изкусително близко и достъпно? Очите му се плъзнаха по разкошната бляскава красота на жената, застанала на ръка разстояние.

— Проклет да си... да! Доволен ли си?

— Много — каза той бързо, изпитал облекчение, което не искаше да покаже.

— Няма да допусна друга жена в тази колиба. — Това бе същата онази властна жена, която бе виждал толкова пъти преди. Независимо дали бе облечена в камгарна рокля, обшит с перли сатен или износена риза, тя бе сигурна в себе си.

— Чудесно — каза той, приел думите ужасно лесно. Мисълта за друга жена, освен Блейз в малката колиба, го тревожеше. По причини, с които не желаше да се изправя лице в лице точно сега.

Хейзард показва на Блейз какво трябва да бъде направено с обработената кожа. Показва ѝ как да накисне дрехите в прозрачната вода на езерцето, как да ги натърка с мекия ароматен сапун, купен от шушоните, и после да ги просне на сянка на тревата. И така, без да убягва от погледа му от улея за промиване на злато, където той работи цял ден, тя търка, пра и плакна, стараяйки се кожените дрехи на Хейзард да станат чисти, за да бъде сигурна, че Джон Хейзард Блек няма да вкара някоя друга жена в леглото си.

Джими не намина този ден и когато Блейз отбеляза това пред Хейзард, той ѝ каза, че това не е необичайно. Той си имаше и други задължения у дома и това беше съвсем нормално. Блейз мислеше другояче, но беше твърде уморена, за да спори. Беше твърде изморена дори да се изкъпе, когато Хейзард ѝ предложи да ѝ донесе вода. И тя му го каза, полузаспала в креслото до огъня.

— Освен това — добави тя, — днес бях много по-дълго време във водата, отколкото извън нея, докато перях проклетите ти дрехи.

— Благодаря ти още веднъж. Свърши чудесна работа.

— Знам. Очаквам да получа обичайното заплащане — отвърна сънливо тя, безочлива до последно.

Хейзард отвори уста, за да ѝ отговори, но после се отказа. Тя беше заспала. Той се усмихна на начина, по който се бе свила на кълбо в просторното кресло като малко дете. Осъзна, че днес тя бе работила доста усърдно за него. Това, което не осъзнаваше, бе, че Блейз работеше за пръв път в живота си за когото и да е.

ГЛАВА 16

Половин час по-късно Хейзард я взе много внимателно на ръце, занесе я до леглото и я зави. Позволи си да я целуне леко.

— Благодаря ти, биа — прошепна той, докосвайки бузата ѝ с устните си. — Ти си много сладка перачка.

Блейз чу топлия комплимент в съня си и се усмихна.

Хейзард заключи колибата, след като излезе и един час по-късно вече оглеждаше тъмната задна стълба на най-преуспяващия и елегантен публичен дом в Конфедерейт Гълч. След едно тихо, внимателно оглеждане, той се увери, че дори мрачната нощ не можеше да запази всичко в тайна, и се изкачи с безшумни стъпки по стълбата до втория етаж. Озова се в застлан с червен килим хол. Миризмата на подова смазка, пури и благоухания достигнаха до него ясно доловими и познати. Без да се колебае, той закричи по плюшения килим, зави наляво по коридора и отвори втората врата отдясно така, сякаш го очакваха.

Въпреки че не беше точно поканен, Хейзард бе добре дошъл по всяко време и бе очакван с отворени обятия.

— Хейзард, сладурче — възкликна тъмнокосата хубавица, след като го зърна. Тя скочи от едно тъмнолилаво кадифено кресло и се спусна към него с протегнати ръце, обградена от облак от набрана дантела, евтин парфюм и гореща радост. — Цяла вечност мина, откак не съм те виждала. — Тя бе застанала до него, висока почти колкото Хейзард, обута в сатенените си пантофки. Когато се прегърнаха, прекрасното ѝ тяло прилепна плътно към неговото. Тя повдигна устни, за да преодолее разстоянието до неговите, в очакване на целувката му. Тя дойде топла, приятелска, протяжна и изненадващо умерена.

— Изглеждаш страхотно — каза Хейзард, като я държеше на половин ръка разстояние, а лениво одобрителната му усмивка бе все така безупречна, каквато я помнеше.

Роуз Кондю, вперила поглед в мъжа, за когото се бе грижила, докато той се възстанови след практикуването на неговите кървави,

жестоки обичаи, и неохотно бе загубила като партньор в леглото, след като Хейзард купи правото върху златоносните участъци, демонстрира елегантно трапчинките си и отвърна нежно:

— А ти изглеждаш ужасно. — И след това добави с едва сдържано любопитство: — Пак оная жена ли?

— Не — натърти Хейзард и се усмихна още по-широко. — Прекалено много се притесняваш. Просто работя от зори до мрак.

— Спиш ли достатъчно? — Виолетовите ѝ очи с цвят на екзотична орхидея го изучаваха, но не успяха да забележат нищо повече от леко изтощение.

— Няма проблем — излъга той, без да се запъне.

— Всички говорят за това, нали се сещаш.

Хейзард пусна ръцете ѝ, отиде до едно кресло, близо до закритите от тежки завеси прозорци, и се отпусна в него. Преди да отговори, той облегна главата си назад и протегна крака.

— Не съм си и мислил, че ще остане незабелязано — уточни той с плътен глас, изпълнен с насмешка.

— Казват, че, като я задържаш, ѝ създаваш репутацията на уличница.

Той се изсмя подигравателно.

— Ако имах нещо наум, щях да го направя по по-дискретен начин. Добре са разбирали какво правят, когато са я изпратили при мен. Но опитът им се провали и те сменят тактиката, това е всичко.

Тя склучи окичените си с пръстени ръце, отиде до креслото и застана пред Хейзард като назидаващ го наставник.

— Изправил си се пред доста влиятелни хора.

— Но жената е при мен — каза той, повдигнал очи, за да се вгледа в лицето ѝ сега, когато бе по-близо. — А аз блъфирам по-добре от тях. — Той оценяваше загрижеността ѝ, но предупреждението беше излишно. Той знаеше, вероятно по-добре и от нея, срещу кого се е изправил.

— Знаеш ли, че полковникът е в планините?

Хейзард поклати бавно опряната си до облегалката глава и твърдата му черна коса се разпръсна по скъпия бледоморав брокат.

— Търси парламентъор от твоето племе. — Тя направи още една крачка към него, донасяйки познатия аромат на рози до ноздрите му, и

застана от едната страна на креслото, откъдето тъмните кръгове под очите му се виждаха по-ясно на светлината на настолната лампа.

— Това е добре, значи скоро ще направи предложението си.

— Наистина изглеждаш изморен, Джон.

Хейзард въздъхна, пръстите му се свиха, после се отпуснаха и накрая сграбчиха облегалките от палисандрово дърво.

— Блъскам се като кули^[1], Роуз. Работя по-усърдно от когато и да било в живота си. А нямам и кой знае колко време. Колко нови „пионери“ — последната дума бе произнесена с насмешка — мислиш, че са пристигнали тук през последния месец? — Горчива мисъл.

Роуз сведе очи под напора на неговия пронизващ сарказъм.

— Ще успееш ли — тихо попита тя, защото този нов дързък ход беше прекалено сприхав дори за него.

— Роуз, сладурче — каза Хейзард с едва доловима възбуда в овладения си глас, — възнамерявам, ако се наложи, да поставя на карта и последната частичка от греховната си душа, за да успея... по един или друг начин — довърши той с измамно спокоен глас. След това изведнъж се изсмя като малко момче и Роуз долови един кратък миг от блестящата му младост, преди да настъпи разочарованието. — За бога, Роуз, да не се отдаваме на мрачни мисли. — Той кръстоса лениво дългите си крака, понамести се и каза с наслада: — Разкажи ми за най-пресните скандали в града. Кой виден лекар, адвокат или пастор чука до безумие някого? И коя съпруга на виден лекар, адвокат или пастор се натиска с някого? Пропуснах най-новите клюки от последните седмици.

— Да не би да се размекваш по нейна линия, Хейзард? — попита тихо Роуз, докато наливаше кехлибарената течност в чашата му.

Спокойното му лице не издаде нищо. Както обикновено. Облягайки се назад, той разбърка бавно захарта в чая си.

— Нямам време да се размеквам към която и да е жена. Тя е моята осигуровка, нищо повече.

Роуз повдигна дяволито вежди и без да отмества красивите си очи от Хейзард, промърмори:

— Хубава осигуровка.

Той пропусна мъглявия намек.

— Щеше ми се да можеше да готви. Джими наминаваше, но майка му май ще съкрати посещенията му.

— Значи и Моли Пернел ревнува при цялата си набожност — отбеляза Роуз мимоходом.

— Макар че — промърмори Хейзард — няма никаква причина за това.

— Може и да успееш да убедиш Моли в това, Хейзард, ако го направиш наистина ловко, но няма защо да се хабиш за мен. Аз нямам претенции за светица.

Хейзард не беше в настроение да прилага доводи относно сексуалните си привички и затова премина направо към една от услугите, за които искаше да я помоли.

— При целия ми проблем с готвенето и необходимостта от по-добра храна, се чудех дали няма да можеш да ми направиш една услуга?

Роуз кимна утвърдително.

— Ще можеш ли да купиш някои неща тук, в Конфедерейт Гълч, и да ми ги изпратиш по Джими? Той ще ги донесе горе с поръчките от Даймънд Сити. Трябват ми малко свежи плодове и зеленчуци. Похубав хляб. Видях праскови и грозде на витрината на Харолдсън. Такива неща. И ягоди, ако успееш да намериш.

— Отнасяш се добре с нея, Хейзард.

Той се усмихна загадъчно.

— Грижа се за оцеляването си, Роуз. Едва ли ще може да прегори гроздето и прасковите. — Хейзард направи лека гримаса. — Но кой знае. Дотук се представя добре. О, и още нещо...

— По-добра марка шампанско за дамата? — попита Роуз със закачлив тон.

Дяволитата му усмивка също се бе запазила непроменена. Неуловим, както обикновено, той се изплъзваше и тази вечер.

— Не, имам предвид нещо по-практично — каза той невъзмутимо и постави на масата празната си чаша. — Тя има нужда от дрехи. Бях поръчал на Джими да купи две рокли, но те се оказаха малко не на място в златотърсаческата колиба.

— От Клайн ли бяха?

Хейзард облегна чернокосата си глава върху лъскавата коприна и повдигна вежди.

— За съжаление.

Роуз прихна първо леко, после вирна прекрасната си брадичка и се изсмя с пълно гърло. Поемайки си дъх няколко секунди по-късно, тя попита:

— И Моли ги е видяла?

Черните му извити вежди отново се повдигнаха бързо.

— Това ми бе казано.

— Тая колосална издънка може и да те е изкарала от нейния списък на достойните за осъпружване мъже — подразни го тя, все така широко усмихната.

Очите му на пантера се разшириха за миг и след това придобиха своя леко циничен поглед.

— Чудесно. Тъй като нямам намерение да се женя за никого.

— Така приказват всички мъже, докато не им омекнат коленете пред някоя сладка женичка. А според слуховете, бостънската госпожичка хич не била за изхвърляне.

— Боже мили — каза Хейзард остро, — да не би и някои детайли от белъто да са станали вече публично достояние?

Роуз притвори очи, слисана от лекото избухване на Хейзард.

— Ще се ожениш ли за нея?

Две спокойни приятелски очи срещнаха нейните.

— Не и аз, Роуз — отвърна развеселен Хейзард, — гарантирам ти го. — После продължи с равен тон, сякаш тя не му беше задала току-що въпроса, който вълнуваше до припадък всеки в Конфедерейт Гълч и Даймънд Сити: — Сега за роклите. Нещо стилно. Не разбирам от платове, но нека да са практични. Там горе не е като в двореца на султана или — добави той с лека усмивка — като в приемната ти на долния етаж.

Роуз разбра, че няма никакъв смисъл да продължава да любопитства.

— И как реагира изнежената щерка на Полковника при вида на необичайните рокли на Клайн? Не беше ли потресена любимката на бостънското висше общество?

Въздържайки се тактично да каже истината, той промърмори неопределено:

— Тя не е прекалено префинена. — Споменът за Блейз, осветена от отблясъците на огъня, за нейната съблазнителна плът с цвят на

слонова кост и роклята от черна тафта, която по-скоро излагаше тялото ѝ на показ, отколкото го прикриваше, бе все така ярък.

— Какъв размер? — Тя повтаряше въпроса си за втори път и очите ѝ бяха започнали да се вглеждат по-настойчиво в него.

— Не съм много сигурен — отвърна той, осъзнал най-после, че тя говори на него. — Приблизително колкото на Кейт. Може би е малко по-висока. Съжалявам, разбирам, че не съм много точен, но... — Гласът му стана необичайно колеблив за толкова решителен мъж. След това тъмният му поглед изведнъж придоби познатата прямота. — Може ли да разчитам на теб? Вземи, естествено, достатъчно злато, за да покриеш и изгубеното си време. — Той отвърза една тежка торбичка със златен пясък от колана си и я постави на застланата с дантелена покривка масичка.

Роуз погледна през малката масичка за чай към най-красивия мъж, когото познаваше, облегнат спокойно в креслото ѝ и отпуснал едната си ръка върху коляното. Тази вечер той беше облечен по маниера на белите мъже — черни панталони, ботуши, риза с дълъг ръкав. Като се изключеше косата му, пръсната небрежно по раменете, нищо друго не издаваше произхода му. А и дългата коса не беше нещо толкова странно в тази част на страната. Въпреки че си беше спечелил репутацията на убиец, а ранната му младост бе преминала в непрекъснати набези, очите му някак не приличаха на очите на човек, способен на убийство. Те сякаш не пасваха на двата колта, прилепнали към бедрата му. Бяха прекалено нежни, съдържаха някаква странна топлина и сега се бяха спрели на нея в очакване на отговора ѝ.

— Разбира се, глупчо такъв. Знаеш, че бих направила всичко за теб.

Красивото му лице, образец за класическите черти, с които бяха прочути абсароките, се усмихна.

— Благодаря. — И той се изправи с едно-единствено елегантно движение. — Каквото и да избереш, ще бъде чудесно. Четири, пет, шест, там някъде.

Дали смяташе да я задържи за по-дълго, или дъщерята на Полковника се преобличаше всяка вечер?

— О, и шоколад също.

Веждите на Роуз подскочиха нагоре. Хейзард сви леко рамене.

— Аз обичам шоколад — каза той полуусмихнат.

— Сигурно, Хейзард, сигурно. — Големите очи на Роуз го огледаха бавно. — Не може ли да те убедя да останеш за малко?

Погледите им се срещнаха за миг и тя видя нещо, преди той да успее да го прикрие.

— Ще имаш ли нещо против, ако ти откажа този път? Не мога да я оставя сама горе прекалено дълго. Бог знае какви неприятности би могла да си навлече на главата.

Роуз се усмихна леко.

— Както искаш. Знаеш, че ще бъда все така тук. Не го забравяй. Желая ти късмет с осигуровката.

Той кимна.

— Вероятно ще ми е от полза. — Запъти се към вратата, но вече поставил ръка на медната дръжка, спря. — И някакъв свестен сапун, става ли, Роуз? „Гюрлен“, ако успееш да намериш.

— „Гюрлен“? Предполагам, че не е за теб?

Той се изправи леко, светлината на газената лампа се отрази в ръчно направените му ботуши и с все същия тих глас, той даде поредното лаконично обяснение:

— Не. Тя не е свикнала да се къпе на ледените поточета като мен.

— Да не би да ѝ носиш вода, Хейзард? Не очаквах, че ще доживея този ден. — Нейният шок остана изцяло прикрит зад жизнерадостно изчуруликания въпрос.

— Самоотбрана, Роуз. Иначе няма да се къпе всеки ден.

— Вие, проклети врани... Най-чистите индианци, които някога съм виждала. И като се замисля, най-чистоплътните хора, за които се сещам.

— Лесно е да си чист, Роуз, когато си израснал в страна с чиста течаща вода. Опитвам се да науча на това и мис Брадок.

— Желая ти много късмет с милионерската щерка, Хейзард.

— Благодаря ти, ще ми е нужен. По-трудна е за опитомяване от див мустанг.

— Не се и съмнявам — промърмори Роуз, — но ти ще се справиш.

— Ак-баба-диа-ба-ала-го-да-я — каза той. — Остани с добро.

След като той излезе, Роуз се облегна на кадифената тапицерия и замислено поглади копринените си бедра. Думите на Хейзард тази

вечер бяха класически пример за увъртане. С лека завист тя прозорливо реши, че Джон Хейзард Блек е затънал по-дълбоко, отколкото си мислеше.

Хейзард се вмъкна в колибата абсолютно безшумно. Без да бърза, той разкопча колана с кобурите си и внимателно го окачи на мястото му близо до вратата. Тъкмо събличаше ризата си, когато Блейз измърка сладко и подигравателно:

— Тя добра ли беше?

Чул гласа ѝ, той се обърна и очите му се заоглеждаха в мрака за нея. Тя не беше в леглото си. Блейз, както установи, след като погледът му се отмести от леглото, бе седнала по индиански върху скупчените завивки от бизонска кожа. Ризата, която бе облякла, беше достатъчно разгърнатата, за да се види част от гърдите ѝ, а голите ѝ крака подканяха погледа му да се плъзне към мястото, където се срещаха бедрата ѝ. Той продължи спокойно да разкопчава ризата си, доста по-добронамерен от враждебно настроената си съжителка. Компанията на Роуз го бе успокоила и сега светът изглеждаше напълно приемлив. Въпреки че едва ли би го приела като комплимент, ако ѝ го кажеше, той често се чувстваше с нея както се бе чувствал с майка си — омиротворен и прероден за следващото изпитание, което му бе приготвил животът.

— Вонис на бардак — отбеляза Блейз раздразнително, тъй като тежкият аромат на парфюма на Роуз се бе разнесъл из тясната колиба.

— Всъщност — отбеляза Хейзард, разкопчавайки копчетата на маншетите си, — парфюмът на Роуз е прекалено скъп за обикновените курви. Освен това е доста популярен сред дамите на изток. — Намекът бе съвсем умишлен.

Тогава ароматът извика един спомен в съзнанието на Блейз. Наистина много от приятелките на майка ѝ го използваша. Блейз, считана за прекалено млада за такъв тежък парфюм, не бе го използвала никога.

— Това поне отговаря на въпроса ми. Едва ли е от евтините. — Устните ѝ бяха свити, а изражението нацупено.

Хейзард се вгледа в нея за секунда.

— Ревнуваш ли? — попита той и постави ризата си на стола.

— Разбира се, че не — сопна се тя.

— В такъв случай, това е без значение, нали така? — Той седна, за да събуе ботушите си.

— Никога ли не се задоволяваш само с една жена? — Тонът ѝ бе злобен и раздразнен.

Той я погледна, без да пуска ботуша си, с ръка, обхванала лъскавия ток.

— Но аз нямам друга, доколкото знам — отвърна той, някак сурово учтив.

— Проклет да си, спа ли с друга жена? — Блейз въобще не се интересуваше в момента от логични доводи. Уханието на рози бе така наситено, че тя бе убедена, че не е стоял на разстояние от оная жена, която и да беше тя и където и да се намираше.

— Няма да ти отговоря — каза Хейзард, изправяйки се, а пръстите му се насочиха към копчетата на панталона.

— Искам да знам!

— Е, и?

— Джон Хейзард Блек!

Той прокара нетърпеливо ръка през косата си и въздъхна:

— О, по дяволите, не, щом искаш да знаеш, и проклет да съм, ако знам защо не го направих. — Всъщност той отказваше на Роуз за пръв път в живота си. Смъкна бричовете по стройните си бедра, събу ги и ги постави на стола върху ризата. Отгледан в среда, в която мъжкото тяло бе често съблечено, той отиде до бизонските кожи и се изправи над нея, красив в голотата си и абсолютно спокоен.

— Легнала си на моето място — каза той тихо, молейки се тялото да не му изневери.

— Ами ако остана? — прошепна Блейз.

Тъмните му очи я огледаха невъзмутимо.

— Не може.

— Но аз искам.

— Много съм изморен — отвърна той, гласът и маниерите му бяха престорени, — за да се захващам с това. Стани или аз ще те преместя.

Тя не го направи.

Когато Хейзард я вдигна, тя кръстоса ръце около врата му и облегна глава до извивката на рамото му.

Усещаше, че ръцете му са напрегнати. Няколко секунди по-късно тя се озова в леглото.

— Наспи се добре — каза той.

И тя наистина щеше да го направи, защото независимо от дългото му отсъствие, въпреки първоначалното му нежелание да си го признае, Хейзард не бе спал с друга жена, докато го нямаше.

[1] Кули — човек, прехранващ се с теглене на рикша или с тежък труд в Индия, Япония и други източни страни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Джими не дойде и на следващия ден. Блейз на два пъти спомена този факт, но и двата пъти Хейзард не ѝ обърна внимание.

— Моли сигурно ти е доста ядосана — вметна тя със задоволство в гласа си. — Мислиш ли, че сега ще трябва да се уча как се колосват и гладят ризи?

Той се приготвяше за работа и докато обуваше единия си ботуш, ѝ хвърли поглед, който се надяваше да е минал за гневен, но от другата страна срещна такава развеселена добронамереност, че не бе оставен дори шанс за това.

— Смея да кажа — отбеляза Блейз, докато обърнат с гръб Хейзард вдървено се пресягаше за пушката си, — че когато се прибера в Бостън, ще мога да ръководя домакинството с нечувана вещина.

Ако това бе нейната представа за вещина, помисли си унило Хейзард, Бостън бе на път да преживее сериозни трусове.

— Мисля да се пробвам с кифлички за обяд — продължи тя със същата вбесяваща лъчезарност.

Тъмните очи на Хейзард се разшириха скептично.

— Имай милост, Моли, прати Джими — промърмори той докато връзваше кобурите си.

— Моля?

Той се обърна рязко, решен да ѝ откъсне главата. Закуската бе доста икономична, за обяд предстоеше някакъв експеримент, а навън валеше. Щеше да бъде вир-вода цял ден, а когато я погледнеше, полуоблечена в друга негова възголяма риза, му се приискваше да я повали на пода на мига. Без приготовления, без предварителни зальгвания, без чаровни приказки. Вече се бе наругал за глупостта си да откаже на Роуз. Може би тази вечер щеше пак да прескочи до градчето. Отиването дотам не отнемаше много време. А няколко часа, прекарани в леглото с Роуз, щяха да притъпят изнервящата му страст към тази непоносимо усмихната жена, която му се пречкаше из колибата. Господи, колко изкушаваща беше. Видът ѝ, с тази разпуснатата

коса и дълги голи крака, само засилваше желанието му. Но не можеше да я вини, че го прави. Така че, вместо това той каза:

— Звучи добре. Не се самозапалвай. — Колкото до кифличките, бе сигурен, че ще са овъглени.

— Значи ще се видим по пладне.

— Правилно. — Той отвори вратата.

— Господи, днес здравата ще се измокриш. — Фразата бе произнесена с все същата безгранична жизнерадост.

Той я погледна свирепо и излезе.

Блейз се опита, наистина го направи, но за нищо на света не можеше да си спомни дали се слагаха две лъжици бакпулвер, или две лъжици сол. Или пък бяха една сол и три захар? А яйцата... И представа си нямаше точно колко яйца бе сложил Джими. А слагаха ли се въобще яйца в това тесто? Да помагаш на някого да готви, не беше точно като да го правиш сам. Мътните го взели, изруга лекичко тя. Де да имаше готварска книга.

Тогава през ума ѝ мина неочаквана мисъл. Седнала на грубата маса, опряла босите си крака върху неравните дъски на пода, с неподвижно склучени ръце, тя си призна с развълнувана въздишка, че всъщност желае да се научи да готви заради него.

Искаше да му достави удоволствие, да го дари с нещо, да спечели одобрението му. Това бяха все нови усещания в нейния живот, основан досега на вземането. През последните няколко дена тя бе определила грижливо чувствата си към Хейзард. Те се основаваха на чувствеността, реши тя, на плътта, на удоволствието. Един нормален начин за една жена да реагира спрямо Джон Хейзард Блек. Нищо необичайно. Наистина, изцяло според очакванията. В края на краищата репутацията му на чудесен любовник бе напълно заслужена.

Но освен това тя бе открила за себе си още цял куп негови качества, нямащи нищо общо с пословичните му способности. Той беше жизнен човек, напълно непредсказуем, но едновременно с това безкрайно мил, безочлив в шегите си, безкрайно интелигентен и надарен с прецизност и смелост, която не предполагаше, че би могъл да притежава един мъж.

И необходимостта от готварска книга се оказа смайващият повод за това нейно разкритие, ужасяващо в отчетливата си яснота. Беше я грижа за него, за това какво мисли той за нея, за това как да стотви или да изчисти, или да направи кое да е от другите неща, които жените правят за мъжете, които обичат. Беше ѝ необходимо известно време, за да осъзнае как се бе променил животът ѝ. Без план и тактика, лишена по този начин от възможността да хитрува и поставя капани, коя да е себеуважаваща се неопитна млада жена би се разкайвала после за глупостта си. И въпреки това тя бе постъпила така.

Тя не го желаше само с тялото си, тя просто го желаше. Обичаше го. Обичаше един индиански вожд на някакво планинско племе със странно име. Възможно ли беше това? Та тя почти не го познаваше. И при цялата му потайност щеше ли въобще да го опознае? Но мисълта прониза отново сетивата ѝ. Аз го обичам!

— Аз го обичам — произнесе я тя на глас.

И тогава се досети за тъмната, ужасяваща обратна страна на това прекрасно, невероятно изявление. Ами ако — при това ярките спомени от събитията през последните няколко дни потвърждаваха наличието на подобна възможност — ами ако той не я желаше?

Сякаш инстинктивно гърбът ѝ се изпъна. Всеки нерв, всяка частичка от мозъка ѝ, всяка пулсираща веничка, застанаха нащрек. Тя не бе възпитала непоколебимия си дух да приема пораженията. В края на краищата бе дъщеря на баща си. „Когато това се случи, Блейз, миличка, ще разбереш“ — така ѝ бе казал баща ѝ. А сега, когато по един невероятен начин, като по чудо, това бе станало, тя искаше със същата решителност и целеустременост, с които бе пристъпвала към всичко останало в живота си, да срещне взаимност.

Неочаквано всички женски клюки, чути през годините, всички споделени тайни и прошепнати откровения, цялата подмолна мистика на слабия пол, обновявана по време на чай, прошепната над пърхащите ветрила, дяволито произнасяна от омъжени приятелки, щастливи дори след медения месец, всичко това сега изплува в съзнанието ѝ. И докато рецептата за тестото на кифличките се превръщаше във все по-неразрешима загадка, Блейз пресяваше и преценяваше всичко, което бе научила за женските хитрости, плод на житейски опит, макар и по-особен, на който биха завидели повечето педагогически методи. След това, като отхвърли тези, които ѝ се сториха неуместни, тя започна да

си изгражда един находчив план за действие в движение, доста артистичен, напълно условен, но гарантиращ, както си мислеше Блейз, сигурен успех, вземайки предвид собствената си безпогрешна интуиция и потвърдените вече склонности на Хейзард.

Когато взе отново лъжицата, за да довърши тестото за кифличките, Блейз вече се усмихваше.

— О, боже — въздъхна тя, а усмивката ѝ се стопи моментално. Тестото беше не по-стабилно от разкаляната почва навън. — Е, голяма работа — промърмори тя в утринната тишина и усмивката ѝ се появи отново. Кифличките и бездруго не са сред любимите му ястия, реши тя и постави купата в отдалечения ъгъл зад една дървена кутия. Той много харесваше ония бисквити, които се приготвяха с мляко и масло. Сега, една лъжица оцет ли се слагаше в чашата с мляко или една лъжица мляко се изливаше в чаша с оцет? От сега нататък, в името на истинската любов, тя щеше да записва всяка рецепта, щом Джими се появеше, ако моралните принципи и ревността на Моли Пернел позволяха това да се случи.

Както и да е, помисли си тя, залагайки на пържените картофи, вместо на загадъчните бисквити с мляко и масло. Човек би трябвало да се отнася великодушно към съперниците си. В края на краищата разбирането и съчувствието бяха християнски добродетели и ако Моли Пернел ги считаше за прекалено нереални, то тогава насладата от победата вече я изпълваше, осезаема и наситена. Блейз можеше да си позволи да бъде и незлоблива. Със или без Джими, тя щеше да се научи да готви. Ах... а по-късно тази вечер... Мислите ѝ взеха друга, още по-приятна насока.

Хейзард се върна по пладне прогизнал, поздрави Блейз учтиво, както би направил това с леля или с братовчедка, и седна на масата. Слава богу, помисли си той, че можеше да яде сурово месо, е, полусурово, защото отвън то бе старателно опърлено. Пържените картофи си бяха рисковано начинание и той я поздрави за опита. За съжаление, и двете основни ястия бяха абсолютно еднакви на цвят — черни, но честно казано, суровото месо поне имаше някакъв вкус. Хейзард не можеше да яде сурови картофи.

— Огнището готви всичко толкова бързо — обясни Блейз така, сякаш ставаше въпрос за жив човек.

— Неприятна подробност — съгласи се Хейзард, тъй като не искаше да уточнява, че не огнището бе готвило.

— Наистина съжалявам. — Тя изглеждаше подкупващо искрена.

— Няма нищо — каза той, решен да се пребори с едва сготвеното месо. — Наистина.

— Сигурен ли си? — попита тя, изпълнена със смиреност и невинност.

— Сигурен съм.

— Изглеждаш неприятно намокрен.

— Огънят ще ме изсуши. — Макар огнището с неговите буйни пламъци да не беше особено подходящо за готвене, този недостатък се компенсираше от топлината, която то пръскаше наоколо. Затоплената колиба се бе превърнала в приятно убежище от непреставация пороен дъжд навън. Хейзард усещаше с кожата си как прогизналите му дрехи започваха да съхнат на огъня.

— Не трябва ли да се преоблечеш?

— Няма смисъл. След пет минути отново ще съм вир-вода.

— Наистина ли трябва да работиш, дори когато вали така силно?

Той я погледна за миг, замисляйки се. Принуден бе, не от капризната съдба, като повечето златотърсачи, а от подробности, които не му позволяваха да изчака по-подходящо време. Как би могъл да разясни тези усложнения на госпожицата от Изтока?

— Щом вече веднъж си се намокрил, после не ти прави впечатление — отговори ѝ той, отбягвайки по-заплетените причини, поради които му се налагаше да работи седем дни в седмицата.

— Тогава, ако нямаш нищо против, искам да кажа, че и без това вече си мокър, би ли могъл да донесеш малко вода за ваната, когато се прибиращ за вечеря? — Това бе една проста молба, непресторена, досущ като невинното ѝ изражение.

— Разбира се — съгласи се той, без да се досеща за мотивите, криещи се зад това прозаично желание.

ГЛАВА 18

Хейзард работи до късно тази вечер и когато се върна, понесъл първите две ведра с вода, беше мокър и необичайно сдържан. Той напълни казана, постави допълнителните ведра до ваната, след това безмълвно помогна в приготвянето на вечерята, подтикван от непоносим глад, който му напомняше, че трябва да се храни с пригодна за ядене храна поне веднъж в денонощието. Макар и проста, вечерята беше питателна и след като похапна, почувствал се сит и успокоен, Хейзард се излегна удобно в своето меко легло до вратата.

Блейз отказа предложената помощ за миенето на съдовете и след допълнителните часове, прекарани в работа днес, той пожела да спори. Тя си пееше тихо, докато работеше, осветена от топлите златни отблясъци на огнището, и ако Хейзард не беше толкова отвикнал да се занимава с нещо подобно, щеше да се досети, че миенето ѝ доставя удоволствие.

След като съдовете бяха измити, изсушени и подредени, Блейз изтегли медната вана пред камината и започна внимателно да прелива в нея водата от казана на огнището с помощта на една кана.

— Сигурно здравата си поработил днес — подхвърли тя с невинен глас. — Дрехите ти бяха по-мръсни от обикновено. — Тя се обърна и се усмихна, преди да занесе голямата кана до ваната.

Хейзард не помръдна, за да ѝ помогне. Но когато тя премина край него със стройните си голи крака, така близо, че можеше да я докосне, той въздъхна продължително и дълбоко, преди да отговори:

— Започнах трета галерия. — Погледът му следеше гъвкавата ѝ походка, а тонът му беше по-въздържан, отколкото мислите му.

Светлината на лампата очертаваше прекрасното ѝ лице, поруменяло от усилието.

— Ще дойде ли пак скоро Изправен вълк? Или е още рано?

— Не съм сигурен. — Гласът на Хейзард изведнъж стана рязък. Тя леко се бе обърнала към него и сега огънят очертаваше пищната закръгленост на гърдите ѝ през грубата материя на ризата.

— Съжалявам, нямах намерение да любопитствам — извини се Блейз, не разбрала правилно причината за раздражението му.

— Няма нищо. — Думите бяха произнесени малко по-рязко, отколкото му се искаше, но той току бе видял как гърдите ѝ се полюшват, докато се обръщаше към него.

— Да не би да те обидих? Знам, че твоето злато не ми влиза в работата и... — Гласът ѝ затихна деликатно. Извинението бе поднесено със свежа наивност, която неочаквано му напомни, че до преди четири дни тя все още беше девствена. Той усети как го обзема очарователният спомен за изпитаното удоволствие и как това го възбужда. По дяволите, трябваше да се махне оттук, да излезе навън, докато тя се къпе. Да пренощува отвън. Но непрестанният дъжд, който все така барабанеше по покрива го възпираше. Мътните го взели, така щеше да прекара вир-вода не само деня, а и нощта.

— Няма защо да се извиняваш. Плановете на Изправен вълк са да няма планове през повечето време. Никога не знам със сигурност кога точно ще дойде. — Хейзард отговаряше механично, но разговорът така и не успяваше да задържи вниманието му. Той бе вперил поглед в подгъва на ризата, спускащ се над бедрата ѝ, само на няколко сантиметра от онова апетитно местенце, което си спомняше така образно, че от мисълта за него пулсът му започна да се ускорява.

— О — тихо отвърна Блейз, все така загледана в него от няколкото метра, които ги деляха в слабо осветената колиба. — Разбирам. — И тя тръсна глава, за да отмести едно заблудено кичурче от челото си.

Това изящно движение го порази. За миг той си припомни множеството своенравни жени от своето минало. Едно обичайно съмнение се роди в главата му при това чувствено отмятане на кестенявата ѝ коса, подобна на коприна, докосната от вятъра. Дали пък тази млада жена, познала любенето съвсем наскоро, не се опитваше да го води за носа? Дали тази неопорочена невинност тази свежа наивност, бяха толкова неподправени, колкото изглеждаха? Ами ако тя се опитваше да го съблазни, все едно дали го правеше поради безочливата си арогантност, или заради непресторената си наивност?

Твърдоглав по свой особен начин, дързък не по-малко от нахаканата мис Брадок, той чакаше, а мозъкът му размишляваше

усилено в очакване да разбере дали тази вечер тя си бе наумила нещо, или просто несъзнателно бе решила да се изкъпе.

Тя не бързаше с пълненето на изрисуваната вана, разхождаше се лениво напред-назад на фона на златистите отблясъци, а неговите живи, пронизващи мрака очи я наблюдаваха с интерес.

Гърдите ѝ помръдваха под тънкия плат при всяка нейна крачка, като узрял плод, полюшван от летния вятър. Бледият блясък на бедрата ѝ, открити от падащите до средата им краища на ризата и леко позлатени от светлината на огъня, засилваше въздействието на спомена, извикан в съзнанието му.

Блейз усещаше как погледът му я преценява безстрастно. Но той все още не бе станал, за да излезе. Може би дъждът навън го възпираше да го направи. Или пък страстта и възбудата бяха причината? Колкото повече време минаваше и той продължаваше все така да я гледа, толкова по-уверена ставаше тя.

Той пък все повече се убеждаваше, че това, което я водеше, не беше. Точно обратното. Докъде ли щеше да стигне, се питаше той.

На свой ред тя се чудеше какво ли ще ѝ се наложи да направи, за да успее да измъкне този непоклатим мъж от самотното му ложе? Какво ли щеше да ѝ струва пренастройването на принципите, които ръководеха живота му, деспотичните ограничения, които той налагаше в тяхната връзка?

— Прости ми, че те държа буден — каза Блейз, наливайки последната кана със студена вода. Но когато сините ѝ очи се отместиха бавно от ваната, в тях нямаше и капка разкаяние.

— Ти не ме държиш буден — каза Хейзард, също толкова неискрен.

На устните ѝ се изписа леко подканяща усмивка.

— В такъв случай, да не се чувствам задължена да бързам?

— Не и заради мен — отвърна той безстрастно, но гневната искрица в очите му опровергаваше спокойния отговор.

— Колко мило — прошепна Блейз така, сякаш отговаряше по приетия начин на учтив комплимент по време на градинско увеселение. С вниманието на художник, който наглася модела си така, че да улови най-добре светлината, Блейз се излагаше на показ пред погледа на Хейзард. Тя усещаше как огънят пръска топлина, знаеше, че неговите просветвания подчертават формите на тялото ѝ и придават

блясък на кожата ѝ. Знаеше от колко време Хейзард е без жена, а според слуховете във Вирджиния Сити въздържанието не бе по вкуса му.

Тя взе от масата иглата си за коса, една от трите игли, които бе носила в деня, когато се изкачи на хълма на път за парцела на Хейзард, събра пръсналата се по раменете ѝ коса, вдигна ръце и започна да я прибира на върха на главата си. Дългата ѝ бяла шия се откри в профил, гърдите ѝ, повдигнали се от движението, замряха вирнати нагоре, а зърната им се очертаха през ризата. Бледите ѝ бедра го подканваха, разкрити при повдигането на ръцете чак до нежната извивка на задничето ѝ.

Хейзард почувства невероятния порив на страстта, усети как възбудата изпъва меката еленова кожа на панталоните, които бе облякъл, но така и не можеше да отдели очите си от нея.

— Истинска малка Джезабел — промърмори студено той. — Много мило, но ужасно прозрачно.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна Блейз на мъжа, изтегнал се върху кожените завивки, скръстил ръце зад главата си. Ако можеше да види как под черната му копринена коса кокалчетата на ръцете му са побелели от притискане, тя би останала доволна от резултата.

— Много добре разбираш за какво говоря — изръмжа леко той и се помръдна, за да размести нарастващия натиск срещу еластичната кожа на панталоните си.

Чистите сини очи на Блейз, невинни като пролетното небе, преместиха ангелски непорочния си поглед върху изтегнатото му тяло.

— Просто не успях да се изкъпя по-рано през деня — каза меко тя, разкопчавайки бавно ризата, — с всички тия домакински задължения, на които ти държиш. — Тя се усмихна благоданно, освободи и последното копче и пусна памучната риза на пода. Плътта ѝ излъчваше сладост и страст, а стегнатите ѝ закръглени гърди потръпнаха, сякаш вече бяха усетили допира му. На устните ѝ бе изписана усмивка — загадъчна, горда, покорна и свенлива, но преди всичко очакваща. Безкрайно нежна и очакваща.

Хейзард преглътна незабележимо дъха си.

— Много забавно — каза той, колкото можа по-безстрастно, въпреки че тялото му бе разтърсено от възбудата. — Забавно, но

безсмислено.

— Какъв подозрителен мъж. — След като произнесе това, Блейз се обърна леко и бавно се наведе, за да провери температурата на водата в широката медна вана.

Изкушаващата позиция, разкриваща свободно и възбуждащо пред него всичко, което така отчаяно желаше, го накара да поеме дълбоко въздух. Не трябва, помисли си той. Не трябва. Но това, което виждаше, му припомни за последния път, когато бе усещал това топло тяло, притиснато под своето и той отново почувства докосването ѝ. Полежа вдървен още пет напрегнати, безмълвни секунди, погълнат от изкусителната женска плът, предлагаща му се така недвусмислено, след това изведнъж освободи гърдите си от задържания до задушаване въздух, изхвърли настрани лежащата под главата му възглавница и се изправи като излитащ ястреб, сякаш стройното му стегнато тяло бе издигнато на крилете на огъня.

Той преодоля на две крачки разстоянието, което ги делеше, притегли я към себе си, завъртя я и я прикова към грубата нерендосана дървена стена с такава сила, че усети как тя се сепна. Тялото му се притисна към нейната мекота с дивашка ярост и Блейз почувства с разтуптяно сърце неговата набъбнала възбуда, мощна и очебийна, изгаряща го от желание да я има.

— Проклета да си — прошепна той прегракнало. Ръцете му конвулсивно я сграбчиха и тя усети как тялото му се напруга. — Сладката бостънска кучка се е разгонила и миризмата ѝ е неустоима, както отлично разбираш. Надявам се, че малкото ти тяло разбира с какво се е захванало.

Тя не отговори, вместо това малките ѝ ръце се вкопчиха в твърдите му мускулисти рамене. Той се прокле тихо още веднъж, преди окончателно да се предаде и да впие жадно устни в нейните. Последвалата целувка бе брутална, предизвикана от страстта му, от раздражението и погазеното чувство за чест. Той се притисна към нея с груба сила, породена от изнервящото очакване, от мисълта, че бе пожелал нещо забранено. Тя бе победила и той се презираше за това, че я желаше, но това продължи само още секунда, преди разумните причини да се стопят. Не можеше да чака повече, единствено това невъздържано, кипящо от желание чувство сега бе от значение.

Той разкъса гамашите си и устните му трескаво се впиха в нейните. Усещането, че е пометен от порой, го завладяваше с бясна скорост. С неистова грубост, дивашки, той притисна устните ѝ, завладя я, опитвайки се да се освободи от кожените дрехи, които му пречеха. Събличането му отне не повече от две секунди и възбудата му бе на свобода. Той бързо я взе в ръцете си, изправи се и спря, неспособен да отдели дори няколко мига, за да я занесе до леглото или да я спусне на пода. Тя му отвърщаше необуздано и топло, обвила ръце около него така, сякаш искаше да го привърже към себе си с не по-малка ярост.

Прииждащото му желание бе отприщено отведнъж. Помитащите всичко спазми проникнаха дълбоко в нея, а тя ги посрещна със сила, която изненада и двама им. Той покри страните и очите ѝ с целувки.

— Де ауа-гий-шик, де ауа-гий-шик — шепнеше ѝ той, а топлият му дъх галеше нежно бузата ѝ. Тя усети как тялото ѝ отново пламва, разпръсвайки топлина, а от гърдите ѝ се изтръгна яростна въздишка, която само този изключителен мъж можеше да потуши.

За няколко мига той остана безмълвен, с лице заровено в шията ѝ. После повдигна глава, все така задъхан, извини се, мърморейки накъсано, след което я занесе до ложето от бизонски кожи, където прекара следващия час, доставяйки ѝ удоволствие по всички начини, които така добре владееше.

След втория път той я подразни, доведе я до ръба, след което спря на шега. Тя продължи без него и след това се засмя в изблик на топло, бълбукащо веселие.

— Мога и без теб — заяви тя арогантно.

— Точно там е удоволствието — промърмори Хейзард, а косата му поглади страните ѝ — ... в откриването. Всеки път може да бъде различно. — И с всяка жена, помисли си той и се усмихна в отговор на сияещото ѝ лице.

— Искам още.

— Ти винаги искаш още — целуна я Хейзард.

— И още, и още.

— Алчно дете. — Той отново я целуна. — Наслаждаваш ли се на празника на живота?

— Ммм. — Тя въздъхна, протегна се и го притегли към себе си.

Ръцете ѝ бяха силни. Това винаги го учудваше.

— Това — попита Хейзард с развеселен глас, — „да“ ли би трябвало да значи?

Тя започна да го целува леко и нежно, плъзгайки устни по цялото му лице. Целуваше усмихнатите му устни, искрящите му очи, извивката на твърдо очертаната му челюст. Той отвърна на целувката ѝ едва докосвайки сладките ѝ устни. После тя го обърна по гръб с едно бързо и силно движение и започна да се спуска надолу с топлите си устни и език. Когато достигна до талията му, той докосна главата ѝ.

— Не е задължително да го правиш — каза тихо, без да е сигурен в мотивите ѝ.

Тя повдигна леко лицето си и горещият ѝ, изпепеляващ поглед срещна неговия, изпълнен със страст. Мекото ѝ розово езиче стигна до края на стегнатия му корем и тогава спря.

— Но искам да го направя — прошепна тя и продължи да се движи надолу.

Хейзард вдигна ръка, за да я дръпне, но тогава езикът ѝ го докосна и ръката му се отпусна. Секунди по-късно той се възбуди до степен, граничеща с болката.

— Харесва ли ти така? — попита тя няколко мига по-късно, а езикът ѝ го близна изкусително.

Очите му се отвориха при произнасянето на въпроса и той с усилие се измъкна от назъбения ръб на екстаза. Тъмните му клепки се повдигнаха с безкрайна унесеност и той погледна надолу към жената с кадифен глас, която лежеше между краката му.

— Ммм — въздъхна той тихо, загубил способността си да говори.

Езикът ѝ се появи отново и тя докосна гладката му като кадифе кожа, раздразвайки неговите пламнали нервни окончания.

— Това — на пълните устнички се появи усмивка — „да“ ли означава? — Езикът ѝ проследи бавно пътя на пулсиращите му вени до масивната върхна точка. Поел дълбоко въздух, той кимна.

Блейз се наслаждаваше на усещането за силата, която ѝ даваше това докосване, наслаждаваше се на удоволствието, което му доставяше, наслаждаваше се на неговата капитулация. Тя усети как пръстите му се впиха в косата ѝ и той потръпна.

Изведнъж Хейзард я повдигна и тя се озова легнала по гръб. Копнежът му по нея се бе превърнал в инстинктивно движеща го сила.

Той искаше да проникне в нея, да види лицето ѝ в мига на своята кулминация. Само за миг желанието да я докосне бе станало толкова важно, колкото и тя да го докосва. Той я притисна яростно към себе си, плъзгайки се в нея като в уютно, познато място. Първичният стремеж към притежание го завладя, този път изцяло. Той никога не се бе чувствал така преди и ако този факт бе достигнал до съзнанието му, това едва ли би го зарадвало.

Тя му отвърна със същия изумителен плам, който го поразяваше еднакво силно всеки път. Блейз се изпъваше страстно, за да го усети по-дълбоко в себе си, вкопчила потрепващите си пръсти в основата на гърба му, така че да може да го задържи поне секунда повече при всяко проникване. Телата им се бяха слели в делириум, светът и вселената им принадлежаха.

Без вино, рози, скъпи подаръци или бижута, без възбуждащи средства или страстна поезия, без престорена свенливост или елегантна размяна на остроумия. Само чувства. Една разголена, сляпа искра между две диаметрално противоположни души, възбудила копнеж така силен, така взаимен, както и сливането на телата им. Това се бе случило и с двама им, без да го очакват, бе ги помело диво, неудържимо, отхвърляйки всичко останало встрани като ненужно, в тази осветена от огъня колиба, на върха на покрития с борове хълм, на три хиляди метра надморска височина.

Двамата любещи се приближаваха стратосферата и продължаваха да се изкачват.

— Де ауа-гий-шик — прошепна той отново до обърканите къдрици зад ухото ѝ, — де ауа-гий-шик.

— Сега, Джон. Сега. — И тя извика накрая, от нея се изтръгна нежна, стенеща въздишка на любовно облекчение.

Те лежаха много топли и доволни на бизонските кожи, осветени от огъня. Изпънал се по гръб, Хейзард държеше Блейз в лека прегръдка, а тя се бе отпуснала върху гърдите му.

— Де ауа... де ауа гий — каза насечено тя, без да произнася правилно думите, а дъхът ѝ докосна на леки вълнички кожата му. — Какво означава това?

Очите му се разшириха от изненада. Макар и оформена наполовина, той разпозна фразата „Обичам те“. Не си спомняше да я бе казал. Той сви рамене едва-едва.

— Любовни думи, това е. Нежни обръщения.

Блейз не можеше да види очите му. Тя само видя и почувства свиването на раменете.

— Разбирам, но какви точно любовни думи? — Пръстът ѝ се спусна по очертанията на ребрата му.

— От тия, които жените обичат да чуват — каза той колебливо под напора на нейната настойчивост.

— Преведи ми ги. — Този път тя опря брадичката си върху гърдите му и се вгледа в него с оная прямота, която винаги му напомняше за любопитно десетгодишно дете.

Той докосна съвършено изваяното ѝ носле с върха на пръста си.

— Биа кара — каза той с усмивка, — това е една от ония засукани разговорни фрази, които се губят при превода.

— И биа кара ли се изгубва по същия начин? — попита тя и в сините ѝ очи се появи мъничка закачлива искрица.

— Не — отвърна той, почувствал, че е стъпил на сигурна почва. — Това, котенце — пръстите му се плъзнаха по сочната ѝ долна устничка, — означава „сладка моя“. А ти си чад-гада-хиш-аш, моята малка червена лисичка, най-сладкото от сладурчетата. — Той повдигна глава от възглавницата и целуна кичурчетата по челото ѝ. — Мислиш ли — продължи той, повдигайки се така, че да се опре на лакти, — че можем да се възползваме от тая вана? — Това, помисли си той, щеше да бъде един вид отклонение от въпросите ѝ, на които той не искаше да отговаря.

— Не, прекалено съм изморена — отвърна Блейз, все така положила глава на гърдите му. — А между другото — въздъхна тя, почувствала твърдите му мускули под бузата си, — водата сигурно вече е изстинала.

Хейзард я повдигна с такава лекота, сякаш беше коте, и я постави на разбърканите кожи.

— Ще затопля водата, биа кара, и ще те занеса до ваната. — Той я гледаше с очи, меки като кадифе. — Това едва ли ще е толкова изморително за теб.

— В такъв случай... — Блейз се усмихна бавно и лениво.

Първоначалният ѝ отказ не беше категоричен и нетърпящ възражение. Даже напротив. Тя просто бе ужасно заситена — едно ново усещане, което ѝ се искаше да задържи. Беше доволна. Не, тази дума беше прекалено слаба, реши тя. Тя трябваше да бъде окичена с блестящи златни орнаменти и фойерверки в добавка, за да изрази напълно задоволството, което изпитваше Блейз.

Хейзард я целуна леко и стана от постелята, а нейните очи го проследиха, поглъщайки голата му красота, отбелязвайки безупречното съвършенство на стройното, широкоплещесто тяло. Погледът ѝ се плъзна бавно по мускулестия му гръб и тя се стресна от кървавите белези, които вероятно бяха оставили ноктите ѝ. Гласът му прекъсна мислите ѝ:

— Правиш ме много щастлив, биа кара, макар че — той замълча, а усмивката му стана порочно лукава — ти си най-мързеливата жена, която познавам.

Тя запрата възглавницата по него с не по-малко порочна усмивка, а той се измъкна ловко.

— Каква лъжа — запротестира тя. — Току-що прекарах цял час, като те забавлявах, а преди това ти сготвих вечеря.

Той изръмжа.

— Не ми напомняй. Тъкмо я бях забравил. Предполагам, че едва ли ще искаш да извикам някоя от жените от моето племе, за да ми готви.

Тя присви очи.

— Правилно предполагаш.

Той се усмихна, очарован от нейната ревност.

— Това може да се окаже доста важно, биа кара — каза той, все така усмихнат. — Трябва или да се научиш да готвиш, или ще умрем от глад.

— Хейзард Блек! — Тя беше леко възмутена, защото наистина се бе напрегнала за вечерята. — Аз също мога да се науча да го правя. Само ми намери готварска книга и ще ти покажа.

— Дадено, котенце.

Той занесе казана до ваната, напълни го отново, постави го на печката и стъкна огъня. Ако някой от племето му го бе видял, безмилостните подигравки нямаше да му се разминат. Воините на абсароките не прислужваха на жени. Поне не пред свидетели. Когато

бяха влюбени, естествено, те се държаха като всички други мъже. Джон Хейзард никога не бе прислужвал на жените, докато ги бе опознавал. Случваше му се за пръв път. Но сега той дори не забеляза това.

Докато Блейз си почиваше, топла, щастлива и несъмнено влюбена в мъжа, когото гледаше, Хейзард измъкна една кожена кесия изпод някакви резервни завивки на рафта, извади от нея шапа изсушени листа и ги пусна в казана.

— Лимонова трева — каза той в отговор на въпросителния поглед на Блейз. — Ще ти хареса уханието на водата.

— Откъде знаеш всички тия неща?

— Аз съм отраснал тук, биа — каза той и седна на масата. — Познавам всеки сантиметър оттук до Уинд Ривър, всяка птичка, всяко дърво и животно. Всяко стръкче трева, всеки връх и всеки речен бряг. Това е моята земя. — Последното изречение прозвуча като поетична строфа, леко приглушено.

Дали някога, питаше се тя, ще може да разбере чувството му за единство с природата? За нея съществуваха само вещи, придобивки. Той познаваше земята, планетата, на която живееха така, сякаш бе част от нея.

— Какво си правил като дете? — попита го тя тихо. Искаше да опознае мъжа, когото обичаше, искаше да научи за неговата земя, неговата култура и народ.

Хейзард се обърна към нея, потънал допреди миг в своите собствени мисли, и я погледна така, сякаш бе непозната. Косата ѝ не би трябвало да бъде златисточервена, а черна и права, помисли си той, а кожата ѝ да е по-тъмна. Защо сега лежеше в неговата постеля? Тогава изведнъж я разпозна с настъпването на отрезвяващото припомняне. Мис Блейз Брадок — неговата „осигуровка живот“. Поне засега. Причината, поради която не се отказваше от парцела — изтънялата граница между оцеляването и изчезването на племето му. Би трябвало да я мрази. Той мразеше всичко, което стоеше зад нея — богаташките привилегии, стремежа към отнемане, вещоманията.

Тя лежеше върху кожата, потънала в естествена отнесеност, дясната ѝ ръка бе спусната грациозно над главата ѝ, гърбът ѝ леко изпънат, единият ѝ строен крак леко вдигнат, а другият лениво изтегнат.

— Какво си правил като дете? — повтори тя, без да е сигурна дали я е чул, защото очите му бяха така замъглени и далечни.

— Това, което правят повечето деца — отвърна неопределено той.

Настроението му се бе променило неочаквано в меланхолично. Имаше нещо толкова познато в начина, по който лежеше тя. В главата му нахлу старият спомен за една друга жена, легнала в постелята на младото момче до едно планинско пасище преди толкова много лета. Загледан в жената, той се опита да подчини видението, защото не искаше Блейз Брадок да се превърне в нов незаличим спомен в съзнанието му. Тя и бездруго бе успяла вече да обсеби със своята хубост и прищевки голяма част от настоящето му. Той се отдръпна интуитивно, възвърнал усещането си за това, кое е правилно, противопоставил съзнателните си доводи на чувствата. Блейз Брадок беше просто зложница, неговата осигуровка, но за това утре. А след тази вечер, след като бе провалила неговия заслужаващ уважение опит за въздържание, тя щеше да изпълнява ролята, която бе искала от самото начало, роля, която той бе оспорвал недостатъчно — тази на любовница. Сега, когато мисловната му борба бе изгубила смисъла си, Хейзард възнамеряваше да се възползва от нея. Често.

— Ела тук — каза той и протегна ръка. — Седни в мен и ми разкажи за своето детство. Моето беше безинтересно.

Той я бе прегърнал, докато тя говореше, и я слушаше само отчасти. Нейният глас усмиряваше ужасяващите създания, които заплашваха бъдещето му. Вслушваше се от време в някое изречение, усмихваше се, целуваше я леко по бузата, по ухото, прокарваше бавно ръката си по гърба ѝ. Нейната топла плът в момента бе център на съществуването му, един уханен талисман, който възпираше злите духове.

Тя го поглеждаше, докато говореше. Очите му бяха полудиви, непокорни и толкова красиви под фино извитите му вежди, че тя установи, че се взира в тях толкова често, колкото човек е способен да се възхищава на една съвършена роза за удоволствието, с което тя го дарява. Високият свод на носа му се спускаше в безупречен профил, сякаш изваян от умела ръка. Блейз се протегна и прокара върха на пръста си по неговата гладка повърхност и така, докоснала се до

изчистената му естествена сила, тя успя да почувства нещо твърде близко до неговото съвършенство.

Той повдигна разсеяно ръка и притегли нейния блуждаещ пръст към устните си, след което го целуна лениво с жеста на обигран джентълмен.

— Знаеш ли, обичам те.

Тези простички думи разрушиха привидното равновесие на Хейзард. Ръката му се отпусна рязко. При първия бегъл поглед, който ѝ отпрати, той забеляза, че очите ѝ бяха също така спокойни, както и изражението ѝ. Не, отдръпна се той като опарен. Не, това не може да бъде, отказваше да приеме това със съзнанието си.

— Това в повече ли ти дойде? — попита тя спокойно, сякаш бе очаквала подобна реакция. Той остана безмълвен още няколко мига, докато топлата му ръка все така леко докосваше гърба ѝ.

— Ти не знаеш какво говориш — отвърна бавно той, търсейки внимателно пролуката между отговорността и съвестта си.

Тя само кимна утвърдително, погледът ѝ бе все така спокоен и овладян.

— Младите момичета си мислят, че са влюбени в първия мъж, който...

— Им отнеме девствеността?

— Щях да кажа „се люби с тях“.

— О, нима? — каза тя. Изражението ѝ беше скептично и демонстративно невярващо.

— Така съм чувал — додаде бързо той. Скептицизмът в усмивката ѝ се стопи и на негово място се появи нещо, което напомняше огряно от слънчевите лъчи маково поле.

— Никой друг не ме интересува. Обичам теб. Няма защо да се притесняваш — продължи тя, без спокойствието да ѝ изневери, — не очаквам ти да ми отвърнеш със същото. — Макар и неопитна в любовта, тя имаше опит в отношенията с мъжете. Няма смисъл, прецени тя, да очаква отговор толкова скоро.

— След като баща ти дойде, за да те вземе, ние няма да се видим повече. Ти ще се омъжиш за някой млад наследник със състояние и положение в обществото, подобни на твоего, и ще отгледаш богати дечица.

— Мога да остана тук — възрази тя.

— И защо? — Въпросът беше пряк, почти нетактичен.

— За да наглеждам участъците на татко — каза тя, без да се засяга от неговата безцеремонност. Предпочиташе такова отношение пред студената незаинтересованост.

— И да завладееш земята ми.

— Само мините.

— Все едно. Някой прошепва „злато“ и всички се изсипват тук.

— Бих могла да ти помагам.

Той се изсмя по момчешки жизнерадостно.

— Знам. И ти си една сладка биа — каза той, а тонът му говореше за неподправено възхищение, — наистина е така. — Устните му се снижиха и се сляха с нейните. Не му се искаше да приказва за мините, за бледоликите и за това, което те биха могли да направят след година, след месец, след седмица... За всички останали пречки и затруднения. Не искаше да си спомня сега за нищо такова. Искеше да забрави за това. Пък било то и само за тази нощ.

Той я притисна към себе си. Дясната му ръка бе обгърнала раменете ѝ, дългите му пръсти се протягаха към шията ѝ, придържайки главата ѝ неподвижно, за да може да се наслади на устните ѝ, да прокара езика си между тях и да усети нейната взаимност, да я запази за себе си колкото може по-дълго, като жадувана награда. Другата му ръка, обхванала налятата долна извивка на гърдите ѝ, се движеше бавно нагоре, през набъбналите ѝ зърна, и след това обратно надолу, за да усети как връхчетата им се втвърдяват. Това протяжно движение нагоре и надолу действаше и на двама им като заклинание, отварящо портите на страстта.

— Обичам те — прошепна тя, когато той освободи за малко горната ѝ устна, за да ухапе леко долната.

— Знам — отговори той дрезгаво и неочаквано стисна зъбите си по-силно. — А аз искам ти, биа кара... да изгасиш огъня.

Хейзард я сложи внимателно да седне в креслото, целувайки нежно топлите ѝ устни, а ръцете му, с вниманието на златар, отметнаха няколкото къдрици от раменете ѝ. След това той отдели устните си от нейните, така бавно, че тя потръпна от усещането, коленичи между краката ѝ и навеждайки се напред, целуна гърдите ѝ. Докосна едното от розовите връхчета съвсем леко, за да могат нейните усещания да се нагодят към едва доловимия допир. Тя се изпъна в тръпнещо очакване,

но езикът му само обиколи стегнатото пламнало връхче и след това се премести, за да погали другата ѝ розова пъпка. Лекото докосване на устните му, топло и възбуждащо, бе само едно дразнещо въображението обещание и всеки фин допир на зъбите му или близване на езика му изпращаше надолу спирали от удоволствие, докато тя усети, че би умряла, ако не се люби с него.

Тя се протегна и се опита да го докосне. Неговата възбуда, както видя през мъглата на страстта, бе не по-малка от нейната.

— Не — меко каза той и отмести ръцете ѝ.

— Няма да чакам. — Тонът ѝ прозвуча заповеднически, не оставяше съмнение относно желанието ѝ. Тя се протегна отново, но той спря лесно ръцете ѝ, ключвайки пръстите си около китките ѝ.

— Ще ти се наложи.

— Не искам... — Тя се опитваше да се освободи, но без да влага усилие, той я удържаше.

— Хич няма да му е леко на съпруга ти, бостънче — подразни я той. — Надявам се да е от издръжливите, при това твое отчаяно желание да раздаваш заповеди. Ами ако нещо не стане, както ти го искаш?

— Винаги става, както аз искам.

— Ставаше — поправи я той, а тъмните му очи предизвикателно се вгледаха в нейните.

— Ти си досаден. — Тя се нацупи и пълните ѝ устнички се свиха чаровно. — Защо трябва да си в конфликт с всекиго?

— Защото не си се научила да бъдеш отстъпчива, котенце — прошепна той. — Ето затова. Искаш ти да командваш парада, но аз не приемам заповеди, особено от жена.

— Не искам да става така — каза тихо тя, спускайки се няколко сантиметра по-надолу, докато се озова съблазнително близо до набъбналата мъжественост на Хейзард. — Повече ли щеше да ти хареса, ако бях изчакала ти да ме помолиш? — Трогателно невинният ѝ поглед можеше да разтопи и камък.

Той се засмя. От очите му заструи веселие. Смееше се на нейните номерца, на обърканите си задръжки, на красивата авантюристка с ярка коса и необикновен темперамент, който той, неясно защо, чувстваше, че трябва да овладее.

— О, по дяволите — предаде се Хейзард с омагьосваща усмивка, — какво значение има...

И той внимателно обви краката ѝ около кръста си, настани я удобно в креслото и проникна в нея. И двамата усетиха как светът се разтърси.

Доста по-късно, галейки тъмнокосата глава в скута си, Блейз обяви тихо:

— Водата се е стоплила.

— Сега пък аз съм прекалено уморен. — Думите бяха заглушени от бедрото ѝ. Хейзард се бе проснал на пода до креслото, заровил глава в скута ѝ. Влажната му коса галеше бедрото ѝ като набран сатен.

— Аз ще приготвя ваната. — Тя се опита да стане, но не успя дори да помръдне тялото му.

— Дай ми пет минути — чу тя същия приглушен глас.

— От мен да мине.

Тя по-скоро усети, отколкото чу хихикането му. Минаха пет минути, през които всеки от тях се наслаждаваше на покоя посвоему.

— А аз си мислех, че абсароките са най-големите чистници на света.

— Защо жените никога не играят по правилата? — изръмжа той, без да се помръдне.

— Да не вземеш да заспиш. — Блейз разтърси рамото му.

Той се надигна и няколко мига, след като отдели главата си от скута ѝ, се изправи на крака. Беше изцеден.

— Това, което ми е далеч по-необходимо от къпането, е един здрав сън — каза той, докато погледът му нежно галеше Блейз.

— Само една бърза ваничка — настоя Блейз.

— Ако вляза в тая вана с теб, едва ли ще ми се размине толкова лесно.

— Много мило.

— Адски си изтощаваща, да знаеш.

— Но любвеобилна — натърти тя.

Хейзард се усмихна с нежност.

— Но любвеобилна — съгласи се благосклонно той.

— Аз ще я напълня — предложи тя.

Той въздъхна.

— Аз ще я напълня. — Направи две крачки и спря. — Ако ми обещаеш нещо.

— Каквото и да е — безгрижно се съгласи тя.

— Не казвай „още“, поне не преди полунощ — добави той.

— Обещавам — прихна Блейз.

Той също се разсмя и тръгна към огнището.

Банята се оказа приятна и освежаваща. Хейзард отпусна глава на облегалката и въздъхна доволно, обхванал плътно Блейз. Тя бе седнала между краката му, опряла глава на гърдите му.

— Къпал ли си се преди с жена?

— Не — излъга той.

— Защо не? Много е приятно.

— Нито веднъж — излъга отново той.

— Мисля, че ваната за двама е едно велико откритие.

— Сетили са се за нея преди поне четири хиляди години, сладурче. Сексът не е много оригинален като хрумване.

— Нима? — подразни го тя. — Искаш да кажеш, че ние не сме първите?

— Може би сме първите по тоя склон на Биг Белт Маунтин на територията на Монтана, в колибата на парцел номер хиляда и четиринадесет също, но не и нещо повече.

— Какъв студен, груб реалист.

— Светът ни прави такива, биа, отнема ни илюзиите. Често под дулото на карабината. Не мога, разбира се, да говоря от името на бостънските госпожици. Техните разочарования вероятно приемат по-скоро формата на пръстен с изумруд, по-малък от гълъбово яйце.

— Няма защо да ставаш саркастичен.

— Съжалявам, права си. Тази вечер изживях една илюзия, заедно с някои други омайни... усещания. — Пръстите му погалиха нежно извивката на бедрото ѝ.

— Освен това госпожиците от висшето общество не се занимават само с броене на бижута. Ние правим и всякакви други неща — каза тя с едва доловим намек за възвишено благоволение.

— И все пак, биа кара, дълбоко се съмнявам, че между тях има и нещо... полезно — добави той, усмихвайки се на вперените ѝ нагоре очи. — Кажи ми, сладурче, тоя път сериозно. Моите пристъпи на глад

до момента много успешно конкурират сексуалния ми апетит. Мислиш ли, че някое от твоите „всякакви други неща“ би ти помогнало да направиш шоколадов кейк, ако ти намеря готварска книга? Чувствам, че ме завладява мисълта за шоколадов кейк.

— По-силно от страстта ти към мен?

— В никакъв случай, биа — отвърна Хейзард, безупречен джентълмен както винаги, макар и с леко съмнение в усмивката си. — Ти си шоколадовият кейк на живота ми. Бих предпочел да схрускам теб, пред всичко друго на света.

— Развратник — каза тя, докато се смееше и въртеше в ръцете му и след това го пръсна с шепа вода.

— Вината си е твоя — смъмри я той и я притегли в обятията си. — Проклет да съм, ако мога да направя нещо срещу това.

— Да не би някой да иска това от теб? — попита тя сладко.

Развеселен, той докосна нослето ѝ с устните си.

— Ти си най-дръзката жена, която познавам, шоколадово кейкче на живота ми. — Тя беше по-дръзка от всичко, което си бе представял и бе срещал.

— По-дръзка и от Луси Агънбъроу?

За миг той се престори, че премисля.

— Аха.

— Добре — каза Блейз с много доволно изражение на красивото си лице. — В такъв случай се чудя... ако мога така да го формулирам...

Той започна леко да се усмихва.

Клепките ѝ трепнаха леко в унисон с ъгълчетата на устните ѝ, което подсказваше едва доловимо, че последвалите думи не бива да се приемат буквално.

— Искам да кажа, след като това не е никакво неуместно предизвикателство...

Очите на Хейзард грейнаха весело.

— Става въпрос... имайки предвид колко добре, изглежда, си се... освежил... — Сините ѝ очи срещнаха погледа му с неприкрито желание и тя усети как освежената му твърдост нараства равномерно до бедрото ѝ. — Само още веднъж — прошепна тя.

— Боговете не позволяват — запротестира той и тя сякаш усети топлината на усмивката му по бузите си.

— Не ме разбирай буквално — прошепна тя невинно. Последната ѝ сричка се изплъзна в нещо средно между въздишка и лек стон, защото Хейзард, подчинявайки ѝ се с усмивка, я обхвана леко с големите си ръце и бавно плъзна в нея символа на своята войнствена възбуда. Дали може човек да умре и от удоволствие, запита тя.

Доста по-късно, Хейзард пренесе много унесената и безкрайно доволна млада жена до меката постеля от бизонски кожи и я зави. Тя бе заспала още преди той да успее да намести одеялото върху нея. Погледна я и се усмихна. Сладка като захарен памук, заключи той, оглеждайки нежното поруменяло лице сред облака от копринена коса. Сладка от горе до долу, припомни си той и изведнъж умората завладя всяка частичка от тялото му. Имала нужда от него, не бе спряла да го повтаря тази вечер, но, дявол да го вземе, той също имаше нужда от нея и до тази вечер не бе осъзнал колко му липсва жената до него.

Хейзард се обърна отново към ваната и леко тръсна рамене, откъсвайки се от мислите, които в най-добрия случай трябваше да забрави. Той погледна локвичките вода по неравния под. Можеше да остави тая бъркотия и за утре сутрин, Блейз можеше да се погрижи за нея. Или пък не можеше? Той се усмихна на себе си. Дали щеше да го направи? Хейзард бе отгледан в среда, където всички домакински грижи бяха задължение на жената и в това отношение много малко се различаваше от повечето мъже през деветнадесети век, независимо от тяхната раса.

— О, по дяволите — промърмори той и се пресегна за парцала.

След десет минути подът беше подсушен, ваната изпразнена отвън, а мокрите кърпи окачени да съхнат. След това той легна до Блейз и спа така добре, както не бе спал от дни насам.

ГЛАВА 19

Хейзард се събуди рано сутринта, в съгласие с максимата на абсароките „Не следвай съня до края, а се събуди, когато за това е нужна решителност“. Оставяйки спящата Блейз, той взе дрехите си и излезе да посрещне слънчевите лъчи. Вратата остана незалостена.

Когато Блейз се събуди малко по-късно, първото ѝ усещане беше разочарование. Хейзард го нямаше. Искаше ѝ се да го намери до себе си, да му прошепне „добро утро“ и неговата усмивка да я стопли. Никой от мъжете, които тя познаваше, не се усмихваше като Хейзард — бавно, отначало само с очи. Малко след това устните му се разчупваха с колеблива сдържаност, подобна на тихия му начин на говорене. И тогава неочаквано усмивката му се докосваше до нея много интимно, сякаш в цялата вселена съществуваха само те двамата, така, сякаш се е протегнал и я е погалил.

Той е прекалено чаровен, напомни си Блейз, прекалено съвършен, прекалено опитен. Мъж с репутация на чаровник, произхождащ от племе, което се слави с това свое качество. Той намираше това за естествено. Ортодоксалните моралисти измежду белите винаги го определяха като скандално. Абсароките просто даваха свобода както на мъжа, така и на жената, бе казал той. Тяхното общество беше равноправно. Жените притежаваха своя собственост, поне на теория, бе уточнил той с усмивка. Освен това жените можеха също като мъжете да си избират партньори, да се разведат и да се омъжат наново. И всичко това по времето, когато жените по цял свят бяха третираны като имущество. Дори самият му разказ за това бе невероятно примамлив.

Желаеше го, макар че... Пулсиращият ритъм на една мисъл обикаляше из всяка частичка на мозъка ѝ. Желаеше го. Твърде чаровен, твърде съвършен, твърде опитен, твърде съблазнителен, и то не само за нея, мрачно си припомни тя, а и за всяка друга жена. Тя знаеше всичко това, разбираше го. Но то не променяше нещата ни най-малко. Блейз нямаше намерение да дели Хейзард Блек с никого. Все пак не я

наричаха така единствено заради цвета на косата ѝ. Очите ѝ блестяха с решителната целеустременост, на която нищо досега не бе успяло да се изпречи.

Тя отметна одеялото, седна в постелята и се огледа наоколо. Дали щеше да се върне за закуска, или вече си бе взел храна? Блейз не можеше да прецени, но забеляза, че следите от снощното къпане са заличени. Той беше невероятно чаровен, същият този мъж, който преди няколко дни бе намеквал, че жива ще я одере, ако не се захване за работа.

Дали беше възможно той да изпитва същите чувства към нея? Или просто беше толкова галантен, колкото и чаровен, кавалер в истинския смисъл на думата? Всеки мъж от Изтока би се отказал да почисти след една жена с презрение, като нещо крайно нелепо. Но Хейзард не бе такъв, той беше най-нежният мъж, когото някога бе срещала. Никога не се отнасяше с презрение към което и да е човешко същество, дори в нелепите ситуации.

Блейз намери риза, която да облече, огледа кухнята и започна да премисля дали да се захване със закуската, когато забеляза, че вратата не е залостена. Един тънък слънчев лъч огряваше косо неравния под. Тя тръгна несигурно натам, като затворник, зърнал зелена поляна, после бутна вратата още няколко сантиметра и спря. След това, добила изведнъж кураж, Блейз отвори вратата и излезе на покритата веранда.

Беше чудесно, реши тя, този нов, бляскав, огрян от слънцето свят — планинските склонове в далечината, зелените борове и по-бледите трепетлики, свежото ухание на чистия утринен въздух. Без да е сигурна нито в бъдещето си, нито в благоразположението на любовника си, осъзнавайки болезнено ясно, че Хейзард има задължения, които предхождат както неговите, така и нейните желаниа, тя въпреки всичко това преливаше от щастие.

Блейз слезе от верандата и бавно обиколи колибата. Усецането за свобода ѝ действаше освежаващо. Премина внимателно с босите си крака по грубия пясък, спря за малко в студената влажна трева под дивата череша близо до поточето и след това се разходи по пътеката, която водеше към издатината, където Хейзард бе стоял неотдавна, гледайки как тя се приближава.

Застана на самия ръб, загледана в покритата с листа пътека, по която бе пристигнала през оня ден, чудейки се как непредсказуемо

може да се промени човешкият живот за толкова кратко време. Топлата трева галеше приятно краката ѝ, точно както и утринният ветрец, който разбъркваше леко косата ѝ и притискаше пешовете на ризата на Хейзард към голите ѝ бедра. Тя направи една малка крачка и присви пръстите на краката си около ръба.

— На твое място не бих направил и крачка повече. — Гласът ѝ бе познат, безстрастен и достатъчно силен, за да я достигне. Всяка сричка беше отчетливо произнесена.

Тя се обърна непринудено, раздразнена от вложения в думите цинизъм. Не бе усетила, че е наблюдавана през последните няколко минути. Погледът ѝ бавно изучаваше планинския склон в посоката, откъдето бе дошъл гласът на Хейзард. Необходими ѝ бяха около тридесет секунди, за да го открие, застанал високо над входа на мината, на около стотина метра от нея. Блейз тръгна бавно към него.

Той не помръдна, само я наблюдаваше, обсебен от вида на красивото ѝ тяло, прикрито едва-едва от ризата. Лицето ѝ беше изключително красиво и решително, а косата ѝ го приканваше неустойимо да се зарови в нея. Все така загледан в нея, Хейзард се чудеше дали неговата своенравна, докачлива и неконтролируема заложничка щеше да направи още една крачка, ако не ѝ беше извикал.

— Какво е това? — попита Блейз, кимвайки леко с глава по посока на огнестрелното оръжие.

— Гатлингова пушка.

— Изглежда смъртоносна. — Погледът ѝ се спусна по дължината на оръжието, многобройните му цеви, изпънатата лента с патрони, водеща към затвора.

— Такава е.

— Щеше ли да я използваш срещу мен? — попита меко тя.

— Налага ми се да бъда нащрек — каза той след цяла вечност, като подмина въпроса, на който не беше съвсем сигурен, че може да отговори. — Поне докато те опозная по-добре.

Пухкавите ѝ вежди се повдигнаха, едно копринено несъответствие на съвършеното ѝ лице. Той се засмя и добави:

— По по-друг начин, искам да кажа. И трябва да кажа — уточни той, — че очаквам това откритие с голямо... — Той спря и я погледна така, сякаш я виждаше за пръв път.

Този път Блейз се усмихна успокоена и довърши вместо него:

- Нетърпение?
- Ко-дак.
- Какво значи това?
- Амин.

Тази сутрин Хейзард започна работа късно — никога досега не се бе любил в сянката на Гатлинговата пушка. Утринното слънце обливаше сетивата им в светлина. Трескавото очарование на ситуацията подхранваше страстта им, чудото на откритието стимулираше изобретателността им. Светът изчезна, или по-скоро се ограничи в тях самите.

— Как бихме могли да седим и да чакаме Полковника да се върне? — изръмжа Янси. Той допиваше втория си бърбън след вечерята и мислите, които преобладаваха в съзнанието му, сега бяха излезли на преден план.

Милисент седеше срещу него, уравновесена и спокойна. Двамата бяха убедили останалите членове на минната компания да тръгнат за Бостън без тях и тя току-що се бе сбогувала със своята най-отдавнашна приятелка Елизабет Талмедж. Това се бе оказало не чак толкова лесно, но с течение на времето аргументите на Милисент се бяха наложили. Нали все пак Уилям ги бе предупредил да „седят спокойно и да не правят нищо“, така че тяхното присъствие не бе необходимо. Освен това всички те познаваха Били Брадок като човек, способен да се грижи сам за собствените си проблеми, и като човек, който не обича да му се месят. Сега тя се чувстваше ужасно доволна и все по-уверена в себе си.

— Сега, когато приятелите на Уилям ги няма може въобще да не ни се наложи да чакаме — отвърна тя спокойно.

Изражението на Янси изведнъж стана хищнически изострено.

— Искате да кажете, че сега един мъртъв индианец няма да е от особено значение? — Той се усмихна леко.

Милисент се самообслужи с още един пръст шери, отпи малка глътчица и поставяйки чашата на масата, каза:

— Мисля, че един нещастен случай с Уилям, плюс един мъртъв индианец, е по-добра комбинация. — Тя погледна през масата към

покритото с брокат канапе, на което седеше той, и повдигна въпросително едната си вежда. — Това как ви звучи?

— Великолепно — отвърна той, а усмивката му се разшири.

— Мисля, че бандитите ще ни свършат чудесна работа. Още едно убийство след зачестилите подобни случаи напоследък в областта едва ли ще предизвика някакви коментари, убедена съм в това. Грабежите на злато и вървящото с тях насилие явно са едно от основните занятия тук.

— Може да отнеме известно време, докато го открием из тия планини.

— Защо да не почакаме да се върне? Можете ли да се доверите на някои от вашите хора?

Янси кимна.

— Можем да направим малък лагер на северния път към земите на враните. Ще ги спипаме, преди да се приближат към градчето. Ще изпратя и няколко следотърсачи. Това може да ускори нещата.

— Колко време би могло да отнеме всичко това? — попита безстрастно Милисент, сякаш се осведомяваше за програмата на театрите.

Янси също се чудеше колко време ще мине, преди да успее да се ожени за милионите на Полковника, но отговори на още по-директния въпрос на Милисент, като тръсна рамене и присви очи.

— Като се има предвид, че го няма от доста време — започна да обяснява той, — той едва ли ще се бави още дълго, преди да тръгне насам, със или без дивака, който му беше нужен. Няколко дни, седмица в най-лошия случай.

— Чудесно — отвърна тя със самодоволна усмивка. — В такъв случай, мисля, че сега ще трябва да определим точния брой хора и оръжията, които ще ви бъдат необходими, за да нападнете оня участък. Ако ми кажете точно колко пари ще ви трябват, аз ще предупредя един изключително приятелски настроен банкер, на две крачки оттук, да задели нужното още утре. Имате ли нужда от още нещо?

— Единствено пари ще са нужни, Милисент. Вие и аз знаем това. От там нататък всичко ще тръгне като по вода.

— И моят баща обичаше да казва нещо подобно. Понякога вие много ми напомняте за него, Янси. Това ми харесва. Елате тук и седнете до мен. Не сте ме докосвали от сутринта.

ГЛАВА 20

Една седмица по-късно, в сивия час преди зората, Изправен вълк надникна през прозореца, стисна устни и въздъхна леко. Неговият нюх не го бе излъгал за отношението на Хейзард към жената. И все пак нищо не беше сигурно, щом се отнасяше до Хейзард. Още преди да влезе в колибата, той вече бе прикрил първоначалната си изненада.

Хейзард, вече чул стъпките на обутите в мокасина крака, се бе успокоил и отпусна протегнатата към оставения наблизо пистолет ръка и след като провери дали Блейз е загърната, се зае да обува панталоните си в момента, в който Изправен вълк влезе. Тихите думи на езика на абсароките събудиха Блейз, но тя продължи да лежи сънено унесена.

— Кажи ми кога точно е станало, за да разбера кой е спечелил баса — каза Изправен вълк. Усмивката му беше така добронамерена, че Хейзард просто не можеше да не разбере посланието ѝ.

— Бях забравил каква пасмина клюкари сте ти и твоите приятели — отвърна Хейзард, докато го оглеждаше одобрително. — Предполагам, че и да се направя на ударен, това няма да ми помогне особено.

— Не вярвам да не си усещал, че това е възможност за облог, която никой здравомислещ не би пропуснал. Добре те познавам — продължи Изправен вълк, поглеждайки го красноречиво, — а и не само аз.

Хейзард знаеше, че няма да се измъкне, без да отговори и затова се предаде доброволно.

— Преди осем дни. — Когато премести погледа си върху Блейз и забеляза, че се е събудила, той ѝ се усмихна и промърмори достатъчно силно, за да го чуе Изправен вълк:

— Хайде да зарежем тая тема пред детето. Тя може и да не разбира езика, но твоето мераклийско изражение може да бъде забелязано от всекиго.

Целомъдрието бе чуждо на Изправен вълк и той продължи да се смее.

— Значи Червена мечка печели. Аз лично не мислех, че ще издържиш толкова дълго. Смятах, че ще го направиш на следващия ден от заминаването ми.

— Благодаря ти за доверието.

— Да те вземат мътните, Хейзард, какво общо имат принципите с любенето? То никога не вреди. Само страхът от него може да ти навреди. Правенето на любов може само да те приближи към рая.

Хейзард се засмя. Изправен вълк никога не бе вземал живота много насериозно.

— Между другото, твоят рай ми допада. Когато се умориш от нея...

— Хич не се облизвай. Тя не е от тия, които омръзват.

— Изобретателна, значи?

— Спонтанна. — В очите му се четеше удовлетворение и устните му се разтвориха в усмивка.

— Спонтанността може и да се изгуби някой ден. Тогава какво ще правиш? — напомни му Изправен вълк.

Хейзард установи, че не бе мислил за това през последните дни. Бе забравил, че Блейз си има семейство и друг живот извън неговия свят.

Изправен вълк видя как усмивката му се стопи, видя мигновеното изтрезняване.

— Някой да е срещал баща й? — попита изведнъж Хейзард, докато куп мисли се въртяха из главата му.

— Не.

— Роуз каза, че търсел летния ни бивак.

— Носят се слухове, че е мъртъв.

Свършено е, бе първата стряскаща мисъл, която се появи в съзнанието на Хейзард. Ако полковник Брадок бе мъртъв, правилата на играта отпаднаха.

— Кой го е направил? — бързо попита той.

— Бандата на Лъмпууд. Едно сърце го е чул от брата на жена си.

— Доколко е сигурно?

— Братът на жената на Едно сърце е видял трупа.

— Възможно ли е да го е обърнал с някой друг бледолик?

Изправен вълк сви рамене.

— Не е изключено. Не съм сигурен. — Той се усмихна. — Те всички си приличат.

— По дяволите.

— Проблем ли има?

— Би могъл да се появи. Полковника бе по-сговорчив от всички останали.

— Защо да не подсилим охраната? Двадесет или тридесет воители...

— Не искам. Всеки треторазреден политик, който се появи наблизо, би могъл да го използва като претекст да извика тук войници. А след Войната между щатите всеки амбициозен офицер, търсещ повишение, се размотава из Севера с надеждата да започне война срещу индианците. Няма друг по-лесен начин да окачат полковнишки еполети.

— Може да се справим с доста от тях с твоята нова огнестрелна машинария. — Изправен вълк беше роден тактик и очите му вече блестяха при мисълта за евентуалните възможности, които предоставяше мястото, избрано от Хейзард.

— И да загубим мината — припомни му Хейзард.

— Сигурен ли си, че тя е от такова значение? Нашият клан винаги е бил богат. За какво ни е необходимо повече от това, което вече имаме?

— Жълтооките няма да спрат да прииждат. Не и докато тук има злато. А бизоните не са вечни. — Двамата мъже не за пръв път спореха по този въпрос.

— Има хора, които няма да се съгласят с теб за това — каза спокойно Изправен вълк.

— Това си е тяхна работа — отвърна му Хейзард не по-малко спокойно. — Междувременно аз ще продължавам да копая злато.

— Джон — внимателно се намеси Блейз, — искаш ли да се опитам да приготвя някаква закуска?

— Значи се е научила да готви? — попита Изправен вълк на абсарокски. Той разбираше английски толкова добре, колкото и Хейзард. Двамата бяха израснали като братя и Алонзо Кент беше като чичо и за двама им. Английският им бе на завидно ниво, изучаван предимно при баронета Алонзо Кент, по-малкия син на друг по-малък

син на благородник, изпратен в странство заради здравето си. Той бе достигнал до територията на Монтана, още преди тя да бъде наречена така, с влака на един германски принц, дошъл тук, за да събира флората и фауната на Новия свят. Когато за пръв път видял Йелоустоун, Алонзо бил на смъртно легло от туберкулоза. Кланът на Хейзард лагерувал наблизко и неговата леля прибрала Алонзо и го излекувала. Те се влюбили един в друг и той така и не се завърнал в Англия.

— Благодаря ви, мис Брадок — учтиво каза Изправен вълк и се поклони елегантно и безупречно на Блейз. — Бих закусил с огромно удоволствие.

— Вие знаете английски — възкликна тя. — Но това е чудесно. Хейзард, защо не си ми казвал?

— Вероятно не ви остава много време за приказки — прошепна Изправен вълк на родния си език, майсторски поддържайки илюзията за добронамереност в дрезгавия си глас.

— Много мило — тросна му се Хейзард и след това се обърна към Блейз. Той си припомни за стотиците или хиляди хора и любопитни случки от живота му, за които тя дори не подозираше, и това го обърка за миг.

— Един бледалик се ожени за наша леля. Той търгуваше с кожи — каза неуверено Хейзард, — така и двамата научихме английски още като деца.

Тя изглеждаше доста апетитна в леглото й той усети как за миг го подразни мисълта, че Изправен вълк я оглежда преднамерено, докато тя бе така изкушаващо полуоблечена.

— Ще се изкъпя, докато ти се трудиш над закуската — каза той рязко. — След теб. — Той кимна към вратата и Изправен вълк излезе пред него навън. — Тази сутрин си обуи панталоните — нареди й полугласно Хейзард малко преди да последва Изправен вълк. Не бе в настроение да я дели с него дори визуално.

— Свиха се, след като ги изпрах — прошепна му тя в отговор.

— Обуи някои от моите.

— Много са ми големи. Мога да сложа някоя от роклите, които ти...

— Не. Обуи панталоните — каза той, като натъртваше тихо на всяка дума.

— Слушам, сър — прошепна тя, усетила ревността.

— Тоя път ще ти намерим дрехи, незабавно. И повече без игрички, Блейз. Искам те с панталони, щом се върна.

— Да, господарю — сладко измърка тя.

Фактът, че тя се съгласи така лесно, предизвика леко съмнение у Хейзард. Тя рядко бе покорна, не, поправи се той, тя никога не се покоряваше. Той насочи заповеднически пръст към нея.

— И риза — добави след това за по-сигурно.

Когато двамата се върнаха след известно време, Блейз надзираше парче бекон, цвърчащо в тиган, поставен на печката. Един бърз поглед бе достатъчен на Хейзард, за да забележи, че този път месото не е безнадеждно прегоряло, а за разлика от друг път само приятно препържено. Той установи със задоволство, че тя поне веднъж бе изпълнила инструкциите му. Блейз бе облякла една от неговите ризи и я бе затъкнала в един от панталоните му, навит няколко пъти в кръста и след това пристегнат с колан около фината ѝ талия. Доволен, че поне е напълно облечена, Хейзард подмина факта, че така тя приличаше на сираче от приют.

— Имаме ли още яйца? — попита той, така привикнал да помага на Блейз в готвенето, че сега това му се струваше напълно естествено.

— Вчера ти сготви последните — отвърна Блейз, без да изпуска печката от погледа си. — Не помня точно кога.

Изправен вълк седна на масата, погледна към Хейзард и каза с шеговит тон:

— И ти ли се учиш да готвиш?

— Хейзард е страхотен помощник — възкликна Блейз, преди той да успее да отговори. — Ако не беше той, щяхме да умрем от глад.

— Трябва някой път да ме запознаеш с готварските си умения, щом се прибереш — каза Изправен вълк с развеселена нотка в богатия си тембър, въпреки че лицето му беше безизразно като на статуя.

— Друг път — промърмори Хейзард, убеден, че ще се наслуша на безкрайни подмятания, щом се прибере в бивака следващия път.

— Освен това мие чинии, чисти пода и всичко останало, особено след... е... след онази вечер. — Блейз продължи по-деликатно, след като чу как Хейзард прочисти гърлото си, предупреждавайки я. Тя се гордееше с неговата галантност. Когато се обърна, забеляза, че той е леко засрамен. — Съжалявам — бързо се извини тя, изтривайки ръцете

си във възголемите панталони. — Бях забравила за мъжките ви предразсъдъци.

— Няма нищо — отбеляза Хейзард.

— Пък и ще смае всички по време на летния лов — подкрепи го Изправен вълк с шеговита искрица в очите си.

Блейз зърна ядосаното изражение на Хейзард, предназначено за Изправен вълк, и попита:

— Какъв летен лов? — Тя се зачуди защо Хейзард искаше това да остане в тайна.

— Кажи й — сръчка го Изправен вълк, развеселен от неловката и неудобна ситуация, в която бе изпаднал Хейзард.

Той се съгласи неохотно.

— Кланът се събира, за да ловува и да възстанови старите познанства — бе троснатиотговор.

— Колко мило! Като един голям пикник. Ще дойдат ли там много твои роднини? — Гласът й се бе извисил от възбуда като на малко дете.

— Няма да съм там, за да разбера — каза Хейзард тихо, но натъртено и обръщайки се отново към Изправен вълк, го изгледа кръвнишки, задето бе повдигнал въпроса.

Преминал на абсарокски, Изправен вълк предложи:

— Можеш да потърсиш бащата, ако дойдеш.

— Ако е жив, той ще ме намери — отговори Хейзард на същия мелодичен език.

Изправен вълк сви рамене и премина за пореден път на английски:

— Ще липсваш на всички това лято.

— Нямам друг избор — тросна се Хейзард студено и насечено.

Блейз наблюдаваше внимателно ту единия, ту другия мъж, осъзнавайки, че не бива да се меси в живота на Хейзард повече, отколкото вече се бе намесила. Двамата вероятно обсъждаха и още нещо важно на родния си език. В края на краищата Хейзард трябваше да прецени, призна си тя, но... Тя се поколеба само още част от секундата, преди нейната импулсивност да успее да се наложи над останалите й по-незначителни мотиви.

— Не може ли да отидем? Не може ли? Моля те, Хейзард, ще бъде толкова забавно.

— Не.

— Защо не? — атакува бодро тя. Имунитетът ѝ спрямо отказите на Хейзард беше не по-слаб от този към всички останали откази в живота ѝ. — Никога не съм виждала индианско село или пък летен лов, дори други индианци, освен теб, Изправен вълк и нашите водачи.

Хейзард изпъна гръб.

— Това не е атракция, организирана в твоя чест.

— Недей да ставаш толкова докачлив, по дяволите. Не това имах предвид, и ти го знаеш.

Долната челюст на Изправен вълк увисна леко, преди той да се усети. Никога досега не бе виждал някой да говори така с Хейзард, и най-вече пък жена. Но също така не бе чувал преди и Хейзард да е готвил или чистил на някоя жена. През частта от секундата, преди Хейзард да отговори, Изправен вълк, който го познаваше добре, очакваше, че той ще експлодира.

— Извинявай — каза той и челюстта на Изправен вълк увисна още повече. За кой ли път в живота си Хейзард се извиняваше на жена? — Но няма как да отидем — продължи меко той. — Невъзможно е.

— Заради мината ли? — попита Блейз с разбиращ тон. Хейзард я погледна леко смутен и тя незабавно се разкая за това, че бе настоявала.

— Да — потвърди той доволен от готовото извинение, което Блейз бе приела. Той нямаше никакво намерение чувствата му към тази жена да станат достояние на целия клан. Ако я заведеше на летния лов, това сигурно щеше да бъде за нея едно очарователно приключение сред една непозната култура, но за него щеше да е мъчително изживяване.

Двамата щяха да бъдат обект на непрекъснато любопитство и всеки щеше да разбере, че неговите чувства към нея надхвърлят обичайното привличане. Това, че е така зависим от една бяла жена, можеше да навреди на авторитета му като вожд. А неприкритото флиртуване и ухажване по време на летния лов можеше да доведе до непредсказуеми проблеми. Той знаеше, че Блейз не е равнодушна към мисълта за своите предшественички и макар на теория да разбираше, че ревността е под достойнството на един мъж, когато ставаше въпрос за нея, всички теории отиваха по дяволите.

Освен това по-голямата част от времето щеше да е посветена на събирания на съвета, пък и неговите приятели щяха да очакват той да се присъедини към тях в ловуването, игрите, надбягванията и всички останали занимания, присъщи на летния лов. Все мъжки занимания. Нямахше да стане.

— Тогава може би някой друг път.

— Може би — отвърна пестеливо той.

Изправен вълк си тръгна веднага след закуска с натоварени до предела понита.

Блейз се поинтересува само още веднъж през този ден за летния лов по време на вечерята, и то без да бъде излишно настойчива.

Отговорът на Хейзард беше твърдо отрицателен.

Тя нямаше да попита още веднъж.

ГЛАВА 21

Само минути след като привършиха с вечерята, Хейзард започна да закопчава колана с кобурите си.

— До градчето ли пак? — попита меко Блейз, макар да ѝ беше неприятно, че той излиза. Ходенето до градчето нощем означаваше Роуз и от мисълта за това ревността ѝ кипваше, въпреки неговото въздържание предишния път. А ако Янси беше все така настървен, както през деня, когато тя бе дошла тук, щеше да има и реална опасност.

Хейзард кимна.

— Роуз? — Не можа да се въздържи да не попита.

Той вдигна глава, докато пръстите му все още се занимаваха със страничната връзка.

— Само заради твоите дрехи — каза той. Тъмният му поглед бе спокоен. — Джими трябваше да е дошъл досега. — Той привърши със завързването на кобура и се изправи. — Искам да имаш какво да обличаш.

— Заради Изправен вълк ли?

— Да — каза той просто.

— Не си струва да правиш това самоубийствено пътуване само заради това.

— За мен си струва — отвърна тихо той и след това бързо се усмихна. — А и то не е самоубийствено. Миналия път никой не ме видя, няма да ме видят и този път. — Той беше облечен изцяло в черно, с изключение на мокасините, тъй като очакваше, че може да му се наложи да се придвижва по-бързо, отколкото позволяваха ботушите. Въпреки начина, по който бе успокоил Блейз, Хейзард знаеше, че слухът за последното му посещение може вече да се е разнесъл из градчето и възможността да са му назначили посрещачи не бе за подценяване.

— Изчакай Джими да ги донесе. Изправен вълк ще дойде след доста време.

— Точно там е работата. Джими не дойде. Очевидно има някакъв проблем. Роуз е наясно с всичко в окръга. Ще разбере.

— Предполагам, че няма смисъл да те умолявам? — попита мило Блейз. Нежното ѝ лице бе топло осветено от отблясъците на огъня.

— Няма да се бавя — каза Хейзард, въздържайки се едва-едва да не отвърне на изисканата ѝ красота и на молбите ѝ. — Два или най-много три часа — добави той, след което се пресегна за карабината си, окачи я на едното си рамо и прехвърли една кожена торба през другото. — Искаш ли да ти донеса някакви книги? Знам колко скучни могат да са дните...

— Мътните те взели, Хейзард. Да не би да си мислиш, че ми се иска да рискуваш живота си заради някакви глупави книги, с които да убивам скуката си? — Тя се бе изправила на крака в страха си, а в очите ѝ напиреха сълзи на отчаяние. — Да не би да си мислиш, по дяволите, че искам да умреш? — каза тя с треперещ глас.

Хейзард остави карабината на пода с обичайната си грациозност и прекоси безшумно тясната стая. Той погледна загриженото ѝ лице и след това я притисна към себе си. Така и не бе забелязал колко податлив на нейните настроения е станал.

— Не плачи, биа кара — прошепна той, избърсвайки сълзите ѝ с устни. — Не плачи. Трябва да съм пълен глупак, за да поемам рискове, когато трябва да се върна при теб. — Хейзард стисна леко устната ѝ, за да я разсее. — Знаеш колко си ми нужна — прошепна той.

Влажните, проблясващи очи на Блейз се повдигнаха към него.

— Наистина ли?

— Честна дума — каза той и после топло се усмихна.

Устните на Блейз се изкривиха при опита ѝ да отвърне на усмивката му и една сладостна тръпка премина през сетивата ѝ.

— Побързай — прошепна тя на мъжа, който бе обсебил душата ѝ.

— Ще бягам през цялото време — отвърна меко Хейзард.

Така и направи, поддържаше ход с широки крачки, който бе в състояние да използва цели денонощия.

Когато достигна покрайнините на Конфедерейт Гълч, където дребните борове и елшовите храсти очертаваха границите на

цивилизацията, той постоя неподвижно няколко минути, взирайки се в неугледната бъркотия от сгради в плитката низина. Градчето представляваше скупчване на къщи, магазини, улици, дървени помощни постройки, палатки, грубо сковани колиби, строени от златотърсачите без никакъв намек за планомерност. Но Хейзард познаваше всяка сграда, знаеше къде кривва всяка уличка, познаваше по външност и повечето от обитателите. Очите му оглеждаха и преценяваха всеки сектор с методичната последователност, от която, както бе разбрал по време на набезите във вражеска територия, можеше да зависи дали ще живееш, или не.

Доволен, че никой не го очаква поне открито, той се спусна внимателно през най-потайните местенца и незабелязано се добра до публичния дом на Роуз.

Забеляза ги пръв. Точно както очакваше. Поставени да пазят отпред и отзад, при двата входа на най-изискания бардак на Конфедерейт Гълч. Не можа да ги познае — не бяха от местните. Повече приличаха на пришълци от Изтока. Връщайки се назад, той се приближи към сградата откъм далечната ѝ страна и преценявайки разстоянието до покрива на магазина за кожи на Малмстрьом реши, че би могъл да достигне задния комин с ласото си. Гъвкавото, изплетено от бизонски косми вече беше неделима част от въоръжението на абсароките. След като богатството се измерваше в коне, а набезите бяха един от начините да ги придобиеш, всеки абсарокски воин ставаше виртуоз в хвърлянето на ласо на около десетгодишна възраст.

Примката прелетя и безпогрешно се наниза върху задния комин на магазина. С две силни дръпвания Хейзард провери дали зидарията е достатъчно здрава, след което с лекота се изкачи върху дървения покрив. Той се прилепи към комина, освободи ласото и след това го прикрепил с лек възел за колана си. Постоя безмълвно още няколко секунди, докато преценяваше поредицата от покриви, през които трябваше да премине. Сега, когато беше вече над нивото на улицата, Хейзард трябваше да се увери, че в някоя от съседните сгради не са оставени постове. Доволен от резултата, той вкопчи пръстите на краката си през меките мокасини в дъските на покрива и се отпрати внимателно по покривите на изток към публичния дом на Роуз, от който го делиха шест сгради.

Моралът все още не бе достигнал до Конфедерейт Гълч. Той винаги пристигаше по-късно, в случай че златото е достатъчно много, за да осигури трайно поселение.

В първите месеци, пък и през първите няколко години, тук нямаше никакви други закони, освен тези на златотърсачите, никакви други принципи, освен тези, които водеха към бързото забогатяване. Нямаше формалности около правораздаването, споровете се решаваха в полза на по-бързия пистолет или нож. Законната юридическа власт, макар и на теория да управляваше цялата околност, се намираше на сто мили от Вирджиния Сити. Най-добрите инвестиции бяха кръчмите, игралните домове, танцовите салони и заведенията като това на Роуз. По-късно заведенията, предлагащи този тип общуване щяха да бъдат отпратени в по-задни улички. Но сега, във времената на бясно разрастване, нейният публичен дом беше най-голямата сграда в Конфедерейт Гълч, строена пищно с варовик в розови оттенъци, докаран по суша от Форт Бентън.

Роуз винаги бе държала на най-доброто, още от времето, когато бе пораснала достатъчно в Ню Орлиънс, за да може да го разпознае. Въпреки че бе незаконородена, покровителят на нейната майка се бе оказал достатъчно щедър към своята любовница и своята родна дъщеря. Преди родителите ѝ да умрат от тиф, по време на епидемията през петдесет и девета година, Роуз се бе ползвала от всички привилегии, които можеха да се купят с пари. След това семейството на баща ѝ реши да забрави за нея, макар че тя приличаше досущ на баща си — тъмносини очи, бяла като магнолия кожа, черна като нощта и гладка като коприна коса. За съжаление, бе наследила от майка си и известно количество чернокожа кръв. За да избягнат усложненията, семейство Лонвил изпрати един от слугите си, който я отведе посред нощ, качи я на речен кораб и я продаде в Начез. Нейният собственик умря през същата вечер, когато я купи и изнасили. Прерязали му гърлото, твърдяха вестниците. Така му се пада, си бе помислила Роуз, след като е толкова тъп, че да заспи мъртво пиян, след като се е погаврил с новата си робиня. Обвиниха я в убийство, разбира се, както докладваха вестниците, но по това време тя вече бе изминала половината път до Сейнт Луис със спестяванията на покойния си собственик в джоба.

Тя се захвана със своя бизнес, или по-скоро го задейства в Сейнт Луис през лятото на петдесет и девета година. Роуз Кондю всъщност никога не се бе прехранвала като проститутка — изкарваше достатъчно пари, за да не ѝ се налага да го прави. Изборът ѝ бе предрешен от доста ограничените възможности за една жена без семейство да живее сносно. Нещо повече, това ѝ осигури протекцията на местните власти, които бяха нейни клиенти. Южняшкото правосъдие се отнасяше безмилостно сурово към роби, убили господаря си, и Роуз се стараше да внимава.

За една година нейното начинание стана най-преуспяващото от този род в Сейнт Луис. Но когато четири години по-късно пристигнаха първите новини за откритото злато, нейната любов към приключенията се обади. Тя беше все още млада, на двадесет и три години, а Сейнт Луис бе почнал да ѝ омръзва.

Балконите от ковано желязо на втория етаж бяха леснодостъпни от покрива. Хейзард се спусна първо на перилата, а после и на самия балкон с едно-единствено, гъвкаво движение, безшумен като сенките, охраняващи сградата. Той отвори леко френските врати, дръпна брокатените завеси и погледна в стаята. Легнала по гръб, Рокси забавляваше някакъв клиент. Леко отегченият ѝ поглед шареше насамнатам. Когато Хейзард влезе, тя му махна с ръка за поздрав и се усмихна. Възрастният бизнесмен, който за жена си тази вечер бе на делова среща в Мейсън, беше обърнат с гръб и сериозно зает с удоволствието си. Хейзард прекоси тихо стаята и стигна до вратата, докато Рокси го наблюдаваше леко усмихната. Той отвори внимателно вратата, погледна по коридора и след като не забеляза никого, изпрати една въздушна целувка на Рокси и се измъкна от стаята. Дяволитото махване на Рокси в отговор на целувката беше едновременно фриволно и изпълнено с чувство за хумор, така че Хейзард все още се усмихваше, когато влезе в апартамента на Роуз.

Изумлението на Роуз се стопи веднага щом го позна.

— Ти си глупак, Хейзард — каза тя със сърдит, почти раздражен тон, — а и ти е смешно. Това място се охранява денонощно, откакто идва за последен път.

— Усмихвам се на маниерите на Рокси — отвърна Хейзард в отлично настроение, въпреки ядосаната забележка на Роуз. — Освен

това — продължи той, все още смеейки се, — Реджи Уийвър явно няма да се размине със сърдечния удар на следващата „масонска среща“.

— Така ли се вмъкна? — Роуз вече проверяваше дали извитите прозорци, обърнати към улицата, са прикрити плътно от тежките копринени завеси.

— Входелите ми изглеждаха пренаселени — сухо отбеляза Хейзард.

— Не трябваше да идваш.

— Благодаря ти за приятелското посрещане — каза Хейзард, остави карабината и кожената торба на пода и седна в облицованото с кадифе кресло.

Спокойна, че завесите са дръпнати плътно, Роуз се обърна отново към него.

— Той е наел всяка отрепка в града, за да те убие — предупреди го тя, — да не говорим за телохранителите, които е довел със себе си от Изток. Вчера разлепиха и обявите. Твърде добра цена предлага за главата ти.

— Той? Едва ли става дума за Полковника.

— Не, Янси Страхан. Типичният „джентълмен“ с празни джобове, от тия дето не правят чест на Юга — добави Роуз с отвращение.

Хейзард се изсмя.

— Мислех си, че мразиш Юга.

— Не Юга въобще, Хейзард, само някои задници, които си мислят, че притежават всеки, който има малко по-тъмна кожа от тяхната. И не се опитвай да смениш темата. Адски добре знаеш кой е намислил да те убие, което ме връща към началото на разговора ни. Защо не се върнеш още сега обратно по начина, по който дойде, преди някой да те е надушил? — Гласът ѝ беше умолителен, а в сините ѝ очи се четеше загриженост.

— Нищо няма да надушат — увери я Хейзард. — Успокой се, никой, освен Рокси не ме е видял, а тя няма намерение да ме убива.

— Би го направила само с милувки, ако ѝ позволиш — сухо отбеляза Роуз.

— Хайде, Роуз, знаеш, че ти си единствената жена, която признавам. — Усмивката му беше непринудена и подкупваща.

До последното му посещение Роуз беше сигурна, че той проявява повече от обикновен интерес към нея. Но нейната увереност отстъпи пред мисълта, че неговата зложница я е изместила. Тя познаваше сексуалните апетити на Хейзард и това не я учудваше. В края на краищата мис Брадок беше до него по двадесет и четири часа в денонощието, а той никога не беше правил впечатление на въздържател или аскет.

— Хейзард, никой няма да те има, ако останеш още малко тук. С изключение на гробаря.

— И защо тоя тип Страхан е поел така изведнъж нещата?

Роуз се отдалечи от прозореца и кацна на облегалката на едно малко канапе като облаче от коприна и аромат.

— Според слуховете, той и съпругата на Полковника са изключително приятелски настроени.

Веждите на Хейзард се повдигнаха в лека почуда. Милисент Брадок, която бе виждал няколко пъти, винаги му бе правила впечатление на изключително студенокървна жена. Прекалено слаба, прекалено въздържана, прекалено свършена, до такава степен, че човек би могъл да си помисли, че един внезапен тласък би могъл да разпръсне това нетрайно създание.

— Не думай — каза той, осенен от мисълта за промените, които тази новина би могла да донесе в живота му. Докато Полковника бе поне ужасно загрижен за безопасността на дъщеря си, то двете му срещи с Янси Страхан, показваха, че той бе абсолютно недостъпен за всякакви изблици на човещина.

— Те спят заедно, Хейзард. Знам го от сигурен източник — натърти Роуз, сякаш Хейзард не можеше да се досети и сам за евентуалните последствия.

— Дали са чули вече, че Полковника е мъртъв? — Той вече бе поставил креватните отношения на двойката на втори план като незначителни в сравнение със скорошното изчезване на Полковника.

— Господи, та той мъртъв ли е?

— Би могъл да е.

— Исусе, Хейзард, ако той е...

— Това е само една от възможностите — обясни й той. — Новина от трета ръка, която ми донесе Изправен вълк. Не съм сигурен.

Роуз се изправи бързо, направи няколко нервни крачки към Хейзард, а краищата на люляковата ѝ рокля се понесоха плавно над килима, украсен с изящни цветчета.

— Хейзард, я си докарай сладкото телце насам. Господи, ако той е мъртъв, твоят живот и пукната пара не струва. Страхан е опасен, повярвай ми. Гаврил се е с няколко от моите момичета, когато дойде за пръв път в града. След това му казах, че повече не е добре дошъл тук. Добре че имам Бук и Том зад гърба си, защото той хич нямаше намерение да си излезе мирно и тихо. Янси Страхан хич не го е грижа на кого би могъл да навреди. Това е самата истина, Хейзард. Така че, ще се разкараш ли най-после, по дяволите?

— Не се паникьосвай, Роуз. Мога да се оправя с Янси Страхан.

— Може би да, а може би не. Тоя тип не признава правилата. Такива като него дори не се бият лице в лице, Хейзард, ако някой друг може да им свърши тая работа. Той е мръсник от главата до петите. Освен това си е наел цяла армия от бабаити. — Едно почукване по вратата отекна в потъналата в разкош стая. Роуз едва се сдържа да не извика от уплаха.

Без да говори, Хейзард ѝ даде знак да отвори вратата, после грабна торбата и пушката си и безшумно се вмъкна в будоара на Роуз.

Страните на Роуз бяха поруменели, когато отвори вратата, но гласът ѝ бе учудващо спокоен.

— Какво има, Едуард? — Наскоро наетият от нея крупие стоеше нерешително в коридора.

— Кийн иска кредит, мис Кондю. Над лимита от пет хиляди, който вие му определихте. Дига ужасна гюрултия. — Докато чакаше отговора ѝ, крупие то успя да огледа стаята през рамото ѝ с лакомия поглед, присъщ на крадците.

Харви Кийни бе на път да стане новият областен съдия и вземайки предвид тази възможност, Роуз каза:

— Дай му още пет хиляди. Но след това ще трябва да говори вече с мен. Съдебната му практика не е чак толкова безупречна.

— Много добре, мис Кондю. — Гласът му беше равен и угоднически, но тъмните му очи, както забеляза Роуз, проблеснаха гневно. В крайчето на огледалото, което едва се виждаше от гравирания декоративен свод, водещ към спалнята на мис Кондю, се бе отразила част от копринена черна коса и широко смугло рамо.

Новият крупие, изпратен при Роуз от Янси Страхан, току-що си бе спечелил обещаната награда.

— Извинете за безпокойството — почтително се извини той. Когато се обърна, сърцето му бясно се блъскаше в гърдите. Проклетият индианец беше вътре! Беше си жив-живеничък в апартамента на Роуз. Независимо от патрулите, които кръстосваха из градчето, откакто се разбра, че бе идвал при Роуз. Независимо от пазачите на предния и задния вход. Независимо от обявите с награда за главата му, които предлагаха едно малко състояние за него, жив или мъртъв. Как, по дяволите, го бе направил? Не че това имаше особено значение. И бездруго щеше да се задържи тук достатъчно, за да отговори на въпросите.

Най-новият крупие на Роуз слезе по стълбите и премина точно край масата на Харви Кийн. Хладният нощен въздух освежаваше приятно пламналата му от възбудата кожа. Янси бе казал, че могат да го намерят по всяко време в хотел „Калифорния“. Обещаните петдесет хиляди долара бяха всичко, за което Едуард Дойл можеше да мисли, докато се носеше с широки крачки надолу по улицата към хотела.

— Сега — настоя Роуз, гледайки към Хейзард, който се облегнал до гравирания свод, — махай се, мътните те взели.

— Значи тоя път без чай? — подразни я Хейзард.

— И през ум да не ти минава — тросна му се тя, ужасно разтревожена от идването на крупиеето. Роуз никога не бе имала доверие на Едуард Дойл, бе го наела, само защото бе добър с картите. Но шестото ѝ чувство ѝ казваше, че е сгрешила. — Нямам му доверие — каза тя по-спокойно и като вдигна малките си ръце в безпомощен жест, го помоли меко: — Върви си, умолявам те.

— Наистина си разтревожена. — Неконтролируемото потреперване на ръцете ѝ бе толкова нехарактерно за нея, че гласът на Хейзард изгуби своята закачливост.

— Този човек и майката на твоята... — тя се поколеба за миг, търсейки подходящата дума — ... заложница са най-безскрупулният екип, който някога съм виждала. Те са два сатъра в калъфите на кадифения си южняшки изговор. И аз наистина съм адски разтревожена.

— Извинявай, Роуз, не исках да те разстройвам. Дойдох за роклите и другите неща, ако си успяла да ги намериш — тихо обясни той. — След това изчезвам.

— Дошъл си за роклите? — Тя не можа да прикрие шока си.

— За роклите — повтори Хейзард. — Дали няма да ти се намерят и няколко излишни книги? — попита кротко той. — И една готварска книга — добави после. — Обещах ѝ, че ще ѝ намеря такава — довърши той с малка усмивка, която накара очите му да просветнат.

Гневът на Роуз най-накрая избухна.

— А бе аз приличам ли ти на жена с готварска книга? Да ти приличам поне малко на домакиня? Хейзард, ти съвсем ли си се побъркал?

Той я погледна в тазвечерното ѝ великолепие от виолетов жоржет, украсен с панделки и волани, и отвърна меко:

— Извинявай, Роуз. Грешката беше моя. — След това се усмихна и каза загадъчно: — Книгата трябва да съдържа и рецепта за шоколадов кейк. Дали пък готвачът ти няма такава?

— Моят шеф^[1], Хейзард, би те прегазил, ако го наречеш готвач. Но талантът му е спонтанен, учил е, но нищо не е записвал, всичко му е в главата.

— В такъв случай — промърмори замислено Хейзард, — би ли поръчала една? Обещах ѝ...

— Рокли, скъп сапун, шоколад, готварски книги — какво още си ѝ обещал?

Усмивката му придоби хищническа отсянка.

— Тя е много убедителна — каза той.

— Обзалагам се, че е така. — Виолетовите ѝ очи се присвиха леко и тя го погледна, изразявайки меката толерантност, която винаги го бе привличала у нея. — Само дано не те накара да ѝ донесеш и сватбен пръстен с останалите покупки.

— Косата ѝ би трябвало да има по-друг цвят, кожата също — отвърна спокойно той, без да се смущава от собствените си предразсъдъци. — Не става въпрос за обвързване, а само за книги, ако ти се намират някои, с които можеш да ми послужиш. Знам, че ти бяха изпратили от Минг във Вирджиния сити.

— Да ти услужа? — Думите бяха изречени със задъхано вълнение. — Мисля, че си откачил, Хейзард. Нали ме чу добре, скъпи?

Тук гъмжи от хора, които си умират да ти видят сметката. Да не си посмял по какъвто и да е повод да ми ги връщаш — каза тя, сграбчвайки няколко книги от близката масичка. — Задръж ги! Не ми ги връщай! И ти не се връщай! Сериозно ти говоря, Хейзард. Не и преди Янси Страхан да се е махнал или да е пукнал. Той е тип, който може да накара и монахиня да поиска да му извие врата, толкова е отворителен. Разбра ли?

— Благодаря за книгите — кимна ѝ Хейзард, докато ги прибираше в украсената с ресни торба, — както и за предупреждението. Ще внимавам. — В основата на неговите инстинкти стояха необходимостта и суровостта на племенните привички. В тях бе силата му. Той стана и след това изчака за миг, безмълвен, спокоен, с непоклатимо присъствие на духа.

На Роуз ѝ се прииска да изкрещи. Тя беше енергична, лесно избухваща жена и невъзмутимото спокойствие, изписано на лицето на Хейзард, при тази... ужасяваща опасност ѝ лазеше по нервите.

— Какво още чакаш? — настоя тя.

— Роклите. — Гласът му беше овладян, а усмивката му търпелива.

— А бе ти да не си закопнял за смъртта?

— Напротив — каза той, усмихвайки се още по-широко при мисълта за пищната причина, изтъкана от розовееща плът и страстна красота, очакваща го в колибата.

— Надявам се да оцелееш, по дяволите — избухна Роуз и се спусна към гардероба си, — за да може Блейз да види още веднъж тази чаровна усмивка. — Тя измъкна няколко рокли и му ги подхвърли. — Според мен, тя не си заслужава риска. — След това се обърна и запрати последната рокля в ръцете му.

— Ти си истинско сладурче — отвърна спокойно Хейзард, запознат добре с избухливия темперамент на Роуз и с това, че също толкова бързо ѝ минаваше. — Предполагам, че не си намерила „Гюрлен“?

Ако хората можеха да димят от яд, Роуз би започнала да пуши на мига.

— Боже мили, как щях да забравя — отвърна тя със сарказъм, процеждащ се като силно подсладен сироп. Роуз се обърна към гардероба, взе някаква картонена кутийка от горния рафт и я запрати

по Хейзард, сякаш беше смъртоносно оръжие. — Ние не искаме мис Брадок да се мие с обикновен сапун, нали така? В никакъв случай!

Измъкнал ръката си с нужната бързина, Хейзард сграбчи застрашително летящата кутийка и спокойно я постави върху шестте рокли, сгънати прилежно в кожената му торба.

— Задължен съм ти, Роуз. — Това бе всичко, което той каза.

— Ще съм ти много задължена, ако се измъкнеш оттук, за да мога някой ден да си поискам услугата обратно!

— Тръгвам... макар че...

— Какво още?

— Ами... — Той замълча и се усмихна подкупващо. — Шоколадът.

— Мога само да ти пожелаая — въздъхна отчаяно Роуз, — да доживееш да го опиташ.

— Ще се постарая.

Минута по-късно шоколадът беше вече в торбата заедно с книгите, роклите и сапуна.

— Още нещо? — попита сладникаво Роуз, докато наблюдаваше как Хейзард пристяга кожените връзки. — Може би ветрило от марабу за нашата дама или смарагдови обици за нощния ѝ тоалет?

Хейзард вдигна рязко глава.

— Това ми напомня за още нещо. Джими не е идвал, знаеш ли защо? Моли ли не го пуска?

— Не. Счупил си е ръката.

— Как?

— Някакъв варел се търкулнал случайно от един товарен фургон, но от неправилната страна, докато Джими помагал при разтоварването. Рон Дейвис, отговорник на склада при Клайн, го познава, та го пратих да види какво става, след като той не дойде за храната, която беше поръчал.

— Кой е Рон Дейвис? Клиент? — попита Хейзард.

— Приятел — засмя се Роуз и продължи, — искаше да се включи като клиент, но както сам знаеш, аз никога не съм работила нещо подобно.

— Можеш ли да му се довериш?

— Той би направил всичко за мен.

Хейзард вдигна вежди разбиращо.

— В такъв случай, би ли го изпратила при Джими с едно съобщение от мен? — Той праметна торбата през рамо.

— Ако побързаш да се махнеш отгук, бих се решила на всичко, включително и на убийство. Тук не си в безопасност, казвам ти. — Изведнъж споменът за странния блясък в очите на Едуард Дойл я порази като гръм. От подсъзнанието ѝ се задейства закъсняла реакция.

— Ако не наминавам за известно време...

— Недей, за бога, недей! — прекъсна го Роуз.

— Само исках да ти кажа — продължи Хейзард, протягайки се за ръката ѝ, след което нежно погали китката ѝ. — Може би ще се прибера за летния лов. Това ще поохлади мераците на Янси за няколко седмици.

— А тя? — попита Роуз с вперени в него очи като орхидеи.

— И тя ще дойде. Моята осигуровка — каза той, подминавайки факта, че тя се бе превърнала в нещо много по-различно.

Роуз знаеше, че отговорът на Хейзард е подвеждащ. Никой не би рискувал живота си за рокли и шоколад за една жена, която е само осигуровка, но той щеше да си го признае сам в по-подходящ момент.

— Може ли да се присвои участък в твое отсъствие? — попита тя загрижена не само за физическото му оцеляване, но и за неговото бъдеще.

— По законен път — не. Погрижил съм се документите да са изрядни. Освен това той няма да разбере, че ни няма.

— Кога ще се върнете? — Докосването на пръстите му беше невероятно нежно. И успокояващо, макар че нервите ѝ се бяха обтегнали до скъсване.

— След две-три седмици. След месец, може би. Когато Джими се оправя, можеш да му кажеш да минава през колибата на всеки два-три дни. Така няма да предизвикаме подозрение. Даймънд Сити не бива да усети отсъствието ни. Още веднъж ти благодаря за всичко, Роуз. — Пръстите на Хейзард поддържаха ръката ѝ още няколко мига и после я пуснаха. Той се пресягаше за карабината си, когато вратата се отвори с трясък. Човекът, който бе застанал на вратата, препречвайки светлината, идваща от коридора, държеше специално направена двуцевка със срязани дула, насочена в момента към Хейзард, а пръстът му бе опрян застрашително върху изпиления спусък.

— Не мърдай, шибан червенокож — изрева Янси Страхан.

Хейзард си помисли, че това е нещо повече от незаслужена обида към неговата раса. Той бе живял достатъчно дълго в света на бледоликите, за да се е наслушал на обиди. Бе чувал и подминавал толкова много невежи и надуты изказвания — че индианците принадлежат към непълноценна раса, че са шумни, по детски нетърпеливи и напълно лишени от добри маниери. Но при циничната заповед на Янси той усети как заразителната омраза се разпръсква из съзнанието му, подобно на отровата от змийско ухапване — мощна, неконтролируема омраза. За пръв път в живота му нещо го подтикваше да убие човек по силата на импулса.

Роуз извика.

— Млъквай, курво — каза Янси, влезе бързо в стаята и затръшна вратата зад себе си с крак, — или ще гръмна и теб. Пръстът ме сърби да ти видя сметката, шибаняк такъв — изръмжа той, вперил поглед в Хейзард. — И ще го направя веднага щом ми прехвърлиш писмено участиеците си.

Хейзард се изправи бавно, ритъмът на дишането му се възстановяваше. Бе имал време да помисли. Янси го искаше жив заради подписа.

— Няма да бъде законно без документ — подхвърли Хейзард на риск.

— Тогава хубавичко ще го документираме.

— Само аз и ти? — тихо попита Хейзард докато очите му фиксираха зачервеното лице на Янси. Който и да бе съобщил на Янси, той със сигурност го бе измъкнал наред запоя. Миризмата на бърбън се бе разнесла из стаята. А нотариатът беше през шест сгради, доволно отбеляза Хейзард.

— Ти и аз — отвърна безцеремонно Янси, — както и петте души в коридора, десетте души на долния етаж и дузините, застанали отпред и отзад. — Като повечето бабаити, Янси се появяваше на сцената, едва когато подкрепленията бяха зад гърба му.

За късмет на Хейзард, стремежът на Янси към показност значително улесняваше нещата. Той го погледна, така както бе застанал непоклатимо на вратата подобно на бик, чужд на всички префинени южняшки достойнства, лишен от елегантността и цивилизованото лустро, на които държаха взискателните към себе си бели джентълмени. Янси притежаваше брутална сила, висок над

средния ръст, със солидна мускулатура, бледа кожа и сламеноруси бакенбарди. Този тип кожа поруменяваше само под лъчите на слънцето, или пък, както бе тази вечер, от прекалено много изпит бърбън. Хейзард виждаше добре присвитите му светли очи и лекото потреперване на грубите му като на работник ръце, хванали пушката. Уискито му бе дошло в повече. Добре. Още едно предимство, което гарантираше, че няма да натисне спусъка прекалено бързо.

— А какво ще каже Полковника за това? — попита спокойно той. — Може и да съм се погрижил мис Брадок да хвъркне във въздуха, ако не се върна.

— Майната му на Полковника — заяви Янси със застрашителен тон.

Чувства се доста сигурен, помисли си Хейзард. Дали бяха получили вече недвусмислено известие за смъртта на Полковника, или Янси просто бе достатъчно тъп в окаяното си състояние, за да не се съобразява със заповедите на Били Брадок?

— Ще се скъсам от рев на гроба на червенокосата кучка — злорадо се изхили Янси. Това бе самодоволен, радостен смях, смях на човек, който вече си брои парите, при условие че Милисент Брадок е единствена наследница.

— Може и да поразмислиш, щом Полковника се върне, за да ти среже топките — отвърна меко Хейзард, наблюдавайки как вратът на Янси се зачервява още повече от репликата му.

— Млъквай, копеле мръсно!

— Не е зле да имаш едно наум — провокира го Хейзард, без да отделя очите си от спусъка на пушката, измервайки разстоянието между себе си и Янси.

— Мога да се справя с Полковника. — Алкохолът си казваше думата. — Че и с дамата на Полковника също — дръзко добави той, уверен, че е сграбчил здраво бъдещето си. В края на краищата, ако Полковника беше още жив, това можеше да се уреди без много напъване, а когато Били Брадок и този индианец бяха във играта, пресмяташе шансовете си замъгленият мозък на Янси, дамичките нямаше да са никакъв проблем за него. Когато се оженеше за Милисент Брадок, паричките на Полковника щяха да се озоват в ръцете му, независимо дали това щеше да се хареса на дъщеря му.

— Намери писалка — заповяда той на Роуз — и хартия.

Роуз погледна Хейзард и изражението ѝ се проясни.

Повдигайки вежди, Хейзард погледна към дългите си ръце. След това тъмните му очи и се вдигнаха и той кимна в знак на съгласие.

— Това няма да ти се размине — заяви Роуз. Леденият ѝ поглед изразяваше отвращение. — Някои от златотърсачите не си падат по твоите бабаитски маниери.

— Млъквай, кучко, или ще ти срежа гърлото.

Никой не бе говорил така на Роуз, откакто бе избягала от Начез. Накърненото ѝ достойнство накара гърба ѝ да се вдърви и само тихият шепот на Хейзард успя да пробие през пагубната вълна, надигнала се в съзнанието ѝ.

— Спокойно, скъпа. Намери писалка и хартия.

Тя се взря в Хейзард за няколко секунди, преди да успее да фокусира погледа си и да регистрира тихите думи, проникнали през неударимото отвращение. И само Роуз, тъй като го познаваше толкова добре, успя да долови контролираната ярост, прозираща зад безстрастния му тон. Той се усмихна окуражаващо и ѝ намигна, усещайки топлината на канията на ножа по кожата си. Пръстите му се свиха леко в несъзнателен жест.

Тя кимна и между тях премина вълна на взаимно разбиране. После отвори чекмеджето на бюрото си и извади от напарфюмираната с лавандула хартия.

Когато Хейзард седна на масата в центъра на стаята, той избра стол, насочен към вратата и Янси. След това зачака с писалка, насочена към хартията.

— Напиши датата — заповяда му Янси.

Хейзард изписа датата. Тежкият му почерк остави върху ароматизирана хартия следи като от удар на меч. След това зачака отново.

— Съгласен съм да продам своите участъци... — Янси се поколеба. — Изпиши верните номера — добави той после.

Хейзард ги написа.

През вратата се дочу глас:

— Добре ли си, шефе?

С всяка частичка от тялото си Хейзард се молеше Янси да отговори — нямаше да има никакъв шанс срещу няколко души.

— Всичко е наред — провлече Янси с тържествуващ глас.

Хейзард благодари безмълвно и възстанови дишането си.

— ... на Янси Страхан, с-т-р-а-х-а-н — повтори той буква по буква. — След това си напиши името. — В южняшкия акцент на Янси се долавяше намек за главозамайване.

Проклето алчно копеле, помисли си Хейзард, знаейки, че „Бул Майнинг“ са изкупили всички други участъци. Очевидно Янси се канеше да подхлъзне работодателите си. Някои хора са толкова тъпи, че не могат да преценят кога водят в резултата, реши той и изпусна писалката на пода с привидно непохватно движение.

— Несръчно копеле — заяви Янси леко смутен. Всичко си идваше по местата с безупречна точност и той се чувстваше доволен от тазвечерното си постижение. Този Хейзард, от който се бояха всички, се оказа само един тъп индианец. Той се поизправи и зачака Хейзард да вдигне писалката.

Хейзард се наведе бавно, усетил писалката с ръката си, още преди да е навел ловко глава, за да погледне под масата, с балансирано движение, което бе някак независимо от мислите му. Гравираната златна писалка бе оставила следа от черно мастило по килима на Роуз, отбеляза той между другото, докато адреналинът му вече се покачваше. „Къде точно да го ударя“, мислеше той бързо, зарязал вече наблюденията върху килима в полза на логиката. В корема, в слабините, в гръдния кош? Всяка една от възможностите беше премислена, след това отхвърлена. Ако не успееше да убие Янси с първия удар, което не беше лесна работа с нож, то той поне трябваше да остане безмълвен. Гърлото, реши Хейзард. Ударът можеше да се окаже и смъртоносен, но във всеки случай щеше да му попречи да извика. Той почувства как дъхът му напуска гърдите, освободен от напрежението на преценката.

Пресягайки се привидно за писалката, смуглите стройни пръсти на Хейзард докоснаха удобната рогова дръжка на ножа. Измъкнал наточеното острие от канията в дланта си, той се изправи от приведената си позиция с мощно, гъвкаво движение. Стоманеният връх, стиснат между пръстите му, сочеше право към гърлото на Янси. Бляскавото острие улови светлината и просветна ослепително, миг преди да потъне в неговата плът. Янси разтвори широко очи и по зачервеното му лице се изписа ужас. От зиналата му уста се разнесе ужасяващ къркорец хрип и той сграбчи гърлото си с две ръце.

От изпускането на писалката до отвратителния задавен звук бяха изминали само няколко секунди. Миг по-късно Янси Страхан се свлече на земята.

Роуз и Хейзард погледнаха едновременно тялото и тя проговори първа:

— Върви, побързай. — Думите бяха произнесени тихо.

Хейзард не помръдна.

— А ти ще се справиш ли? Имам предвид тялото.

— Шегуваш ли се? Та при нас сбивания стават всяка нощ. Освен това съдията Фарадей ми е ужасно признателен за двадесет и петте хиляди долара, които дадох за избирането му през миналата година.

— Може и да е мъртъв. — Хейзард посочи кървящото тяло.

— Ужасно се надявам да е. Сега върви — изсъска Роуз, побутвайки го.

— Ако си сигурна, че си в безопасност.

— Хейзард!

— Бала-ба-ахт-чилаш (желая ти късмет) тогава — каза той, усмихвайки се, нарами кожената торба, взе пушката си и внимателно се измъкна през брокатените драперии. Остана за миг между завесите и балконската врата, за да огледа улицата. Група мъже бяха блокирали главния вход, но на балкона нямаше никой, отбеляза той с облекчение. Отвори вратата само колкото да може да се провре и излезе навън. Завесите се заклатиха леко от течението и след това Роуз чу тихото щракване на бравата.

Тя погледна златния часовник на бюрото си, после кървящия Янси на пода. Ако пазачите не влезеха, тя щеше да изкрещи след пет минути. Дотогава Хейзард щеше да е напуснал градчето и със сигурност щеше да е излязъл извън обсега на всички насочени към него пушки.

С гръб, опрян на стъклото на вратата, Хейзард спря за миг, за да даде време на очите си да привикнат с тъмнината. Той огледа съседния покрив. На него нямаше никой. По натегнатите му сетива се разля успокоение. Прехвърли карабината си на гърба, провери дали кожената торба е сигурно завързана и безшумно се покачи на балконските перила. От този миг нататък, докато достигнеше до комина на

Малмстрьом, всеки, който би погледнал нагоре можеше да го види. Той пое дълбоко въздух и се пресегна към покрива. Напипал един жалък сантиметър от каменния му ръб, за който да се захване, Хейзард се откъсна от перилата. Залюля се свободно, миг преди единият му крак да се добере до покрива, и след това увисна така за секунда, събирайки силата, която му беше необходима, за да изтегли тялото си изцяло на покрива. Торбата само усложняваше нещата, беше тежка и лесно забележима. Събрал целия си запас от сили, той се вкопчи в несигурната опора, напрегна мускулестите си рамене и бавно се набра през тесния корниз. Прилепнал към покрива, той зачака неподвижно, напрягайки се да чуе дали са го забелязали. Нищо. Само нормалните за едно миньорско градче нощни звуци — пианото в салона, приглушеното ръмжене на мъжки гласове, ужасно разстроеното скрибуцане на цигулки и банджо, разгулност, ограниченост и дежурното сбиване в добавка. Изправил се внимателно на колене, той погледна на север и на юг, където бяха разположени постове. Видя няколко наемни главорези да пушат и говорят, събрани на малки групички, но никой от тях не се оглеждаше. Добре. Той напрегна крака, за да скочи около три метра по-долу на съседния покрив, оправи торбата и хвана карабината. След това скочи.

Той беше все още във въздуха, когато чу писъка на Роуз.

Вече се изкачваше по покрива на магазина на Шандлинг, когато балконската врата се отвори с трясък.

Той се прехвърляше през ръба на покрива, когато първият куршум изсвистя над главата му.

Обръщайки се леко по време на скока си от далечната страна на покрива на Шандлинг, Хейзард забеляза за част от секундата силуета на мъж, насочил надолу цевта на пушката си, очертан от светлината, излизаща от апартамента на Роуз.

Прехвърляйки се през оставащите пет покрива, той долавяше откъслеци от изкрещени заповеди, идващи от улицата под него. Но гласовете винаги бяха на една или две сгради зад него. Ако не си счупеше краката, помисли си той след тежкото приземяване над една мрачна алея, би могъл да ги остави зад себе си.

Не спря, за да размотае ласото си при комина. Имаше време само колкото да се пусне през ръба, да увисне, докато пръстите му се изпънаха и да се пусне, прелитайки петте метра, които го делиха от

земята. При падането удари гърба си и болката го прониза като острие на нож. Той постоя за миг приклепнал, за да овладее най-непоносимата част от спазъма, но приближаващите викове го накараха да скочи на крака. Тогава се спусна през най-тъмните местенца към потока.

Знаеше къде отива. Но те не знаеха. Вероятно щеше да им се измъкне. Всички надбягвания от детството му преминаха за миг през съзнанието му, всички образи на невръстни момчета, тичащи през широката прерия с дълги развети коси, с тела, плувнали в пот, с обути в мокасини крака, понесли се над тучната трева. И най-високото от всички момчета, което винаги изпреварваше останалите, литнало като антилопа. Хейзард се усмихна на яркия спомен, стоплен от трогателните образи от времето на детството му, когато тази земя принадлежеше на абсароките. А сега бледоликите я наричаха своя и искаха да пролят кръвта му. Той се изсмя в прилив на сила и се впусна напред още по-бързо.

Не и тази нощ, помисли си той, докато меките подметки на мокасините му се докосваха до последните улички на Конфедерейт Гълч. Тази вечер нямаше да им достави това удоволствие.

[1] Шеф — главен готвач. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Той спря, за да прибере два от конете си, оставени на планинското пасбище на Пернел. Мустангите леко изпръхтяха, усетили миризмата му. Той ги потупа леко по муцуните, за да ги усмири, после приспособи ласото си като временна юзда и ги подкара. Когато вече се беше отдалечил достатъчно от ранчото, Хейзард скочи от гърба на Пета за изкачването на планинския склон. Завърза кожената торба по-плътно и ги поведе безмълвно към колибата в планината, говорейки тихо на конете как ще ги заведе на пасищата високо в планините за летния лов. Те, изглежда, доловиха бодростта в гласа му — главите им се повдигнаха, ушите им се изправиха, а ноздрите им се разшириха при лекото изпръхтяване в отговор. Хейзард ги водеше по криволичещата планинска пътечка вече цяла миля, но Пета продължаваше да го побутва с муцуна в гърба, нетърпелива да се прибере у дома.

— Значи и на теб ти допада летният лов, а, Пета? — прошепна Хейзард и се засмя, когато тя отново го побутна. — И двамата искаме да се приберем у дома — бодро натърти той. — У дома — прошепна Хейзард с тиха радост и изкачи последната стръмна отсечка от пътеката, сякаш тя беше павирана алея.

Беше му безкрайно приятно да си мисли за завръщането у дома. Не се беше прибирал от три месеца и като се изключат дните, прекарани във Вирджиния Сити, не си бе почивал от смазващия труд в мината почти толкова дълго. У дома. Това означаваше задоволство, спокойствие, приятни занимания и страхотни приятели.

Блейз поглеждаше часовника за хиляден път. Два-три часа бе казал той. А скоро щяха да станат пет.

Сигурно си прекарваше чудесно с Роуз. „Трябваше да се сетя, помисли си тя. Аз тук се притеснявам и се плаша, а той сигурно си

довършва четвъртото бренди. Или още по-зле“, прошепна несигурно съзнанието ѝ.

— Или още по-лошо — каза тя на глас и стана разпалено, за да отскочи още веднъж до прозореца и да огледа склона. Сигурно бе утъпкала пътечка дотам през последните два часа.

В девет и половина тя излезе на верандата, защото ѝ се бе сторило, че е чула шум. Луната се промъкна през една пролука в облаците и за минутка успя да освети пейзажа наоколо. Блейз напрегна очи. Нищо. И никакви звуци.

Хич не го беше грижа, че това негово слизане до градчето ще я поболее от притеснение. Нейното отвличане беше публична тайна. Вероятно даваха награда за главата му. Баща ѝ не би могъл да контролира всекиго в градчето. Тя понякога се учудваше до каква степен той успява да се справи дори и с грубияни като Янси. Но Хейзард не се интересуваше колко е изплашена тя. И всичко това за нея си рокли. Проклетата мъжка ревност. Като че ли скриването на няколко сантиметра от краката ѝ си заслужаваше това самоубийствено слизане до Конфедерейт Гълч. Блейз предполагаше, че той поне ще е доволен, когато се яви облечена пред приятелите му. Ако сега ѝ се появеше с проклетите рокли, тя щеше да ги разкъса на парцали. Така му се падаше за цялото страдание, което ѝ бе причинил. Тя остана на верандата, вслушвайки се още дълго време. Поне на десетина пъти ѝ се стори, че чува стъпки. Но той така и не се появи и студеният нощен въздух я накара да се прибере вътре.

Погледна отново малкия меден часовник над камината. Десет и двайсет. Господи, къде се губеше той? Мътните те взели, Джон Хейзард Блек! Ако си позволил да те убият заради някакви глупави рокли, никога няма да ти го простя.

— Никога — въздъхна тя. Пръстите ѝ бяха здраво сплетени в скута. Следващия час прекара в креслото, вдървена и изнервена.

Единайсет и трийсет. Трябва да си легна. Така ще е най-добре. Всички тия притеснения, докато той вероятно се търкаля в сеното с Роуз. Не ставай глупава, Блейз Брадок. Погледни се само — почти разплакана, много изплашена, а той вероятно шепне в това време сладникави глупости на ушенцето на оная уличница и двамата са си свили хубаво гнезденце в удобното ѝ топло легло, досущ като влюбени птички.

Ей сега ще заспя.

Ако мога.

Е, ще се правя на заспала.

Какво беше това? Няколко камъчета се изтъркаляха надолу по склона. Не може да е Хейзард. По-скоро бяха някакви коне. Какво е това конско цвилене? Той отиде пеш до града. Нямахше как сега да е на кон.

Тя изтича до прозореца.

Хейзард!

О, мили, добри ми, скъпи, милостиви боже, наистина е Хейзард.

На лицето му бе изписана широка усмивка, когато влезе в колибата и Блейз вече тичаше към него, преди още да е успял да направи и две крачки. Тя се хвърли в разтворените му обятия и без излишни скрупули се притисна към него. Страхът, изпитан в негово отсъствие, бе ужасяващ със своята неизвестност. Тя покри лицето му с целувки и той усмихнат ѝ отвърна, наслаждавайки се на непринудената ѝ радост. След няколко продължителни мига, изпълнени с щастие, Хейзард нежно свали ръцете ѝ и придържайки я така, че да може да види лицето ѝ, я попита:

— Би ли искала да дойдеш на летния лов при Потока на стрелата^[1]? — Усмивката му беше заразителна, а тъмните му очи — затоплени от възбуда.

— Да — отвърна незабавно Блейз. — Да, да, да. Кога? — Сега, когато Хейзард се бе завърнал, с него се бяха появили отново съвършенството, задоволството и щастиято.

— Нямах търпение, а? — подразни я той.

Тя му хвърли един искрящ поглед изпод гъстите си клепки.

— Не забравяй с кого говориш — напомни му тя с жизнерадостна усмивка, — когато използваш думата „търпение“ пред жената, която прелъсти на два пъти в същата тази колиба.

Той се засмя.

— Кога? — повтори тя, този път малко по-натъртено.

Той притисна нежно лицето ѝ между дланите си, наведе се към нея, докато достигна нивото на очите ѝ, целуна лекичко устните ѝ и каза:

— Веднага.

Тя извика от радост. Хейзард отпусна ръце и Блейз се завъртя във въодушевен танц, но едва направила две малки стъпки видя кръвта.

— Ти си ранен — извика тя и се пресегна да хване ръцете му.

— Дреболия. — Той отстъпи встрани, за да ѝ убегне. Дланите му бяха издрани от грубите покривни плочи.

— Но това е кръв!

— Само драскотини — обясни Хейзард и добави: — Трябва да тръгваме.

— Защото, ако не тръгнем много скоро — подхвана Блейз, докато старателно изучаваше изподраните му ръце, — това може да не ни се отрази много здравословно, нали? По дяволите, недей да ме лъжеш, Джон Хейзард.

Дълбоките ѝ сини очи го гледаха настойчиво и той реши да изостави преструвките.

— Може и така да се каже.

— Кой те преследва? Какво питам, сякаш не знам.

— Може и да съм го убил.

— Къде?

— При Роуз.

— Може ли?

— Бързичко се изнесох.

— Могат ли да намерят пътя дотук по тъмно?

— Не, освен това едва ли ще рискуват живота ти, идвайки дотук.

Но...

— Какво?

— Изведнъж ми се прииска да се прибера у дома. Не е нещо логично обосновано. Омръзна ми хората да стрелят по мен. Искам да се възстановя с почивка. Пък ти и бездруго искаше да отидеш. Нямах нищо против, нали?

„Дали имам нещо против, помисли си тя. Не бих имала нищо против да живея на най-отвратителното място на света, стига ти да си с мен. Дали имам нещо против? Да видя родния ти дом, роднините ти, начина на живот, който те е превърнал в такъв невероятен мъж“? Всичко, което ѝ се искаше сега, след като той се бе завърнал невредим, бе да не го пуска никога повече.

— Не — спокойно каза тя вместо това, убедена, че силата на чувствата ѝ ще го изплаши, — нямам нищо против.

Хейзард напълни още две торби с дрехи, храна и кожени завивки, изнесе ги навън и ги прикрепил удобно върху конете. Когато отново се появи, той зададе на Блейз въпрос, който би трябвало да ѝ зададе по-рано:

— Можеш ли да яздиш? — И след това погледна така, сякаш не очакваше това от нея. Увита в една от неговите ризи, тя не би издържала и един час от това пътуване. Леките памучни рокли, които беше донесъл, по ирония на съдбата вече не вършеха работа.

— Да — отговори простичко Блейз. Тя бе прекарала детството си на гърба на коня. Това беше единственото занимание, достъпно за жените от висшето общество, което съдържаше някакъв елемент на развлечение.

— Нощното пътуване може да се окаже опасно. А и конете са доста своенравни.

— Ще се справя — усмихна се Блейз на притесненията му.

Тъмният му поглед се спря на неподходящата риза. Той се подвоуми още известно време, след това отиде до рафтовете, свали оттам вързоп от кожа на кошута, доста голям и плосък, и завързан с изкусно украсени с мъниста връзки в бяло и черно и го постави на масата.

— Облечи нещо оттук — каза той. — За ездата — добави прегракнало той, след това се обърна рязко и отново излезе навън.

Блейз внимателно развърза украсените с мъниста връзки и разгърна меката кожа. Вътре бяха поставени, увити прилежно в хермелин, три комплекта женски дрехи. Едната бе от бледожълта кожа на кошута, другата от еленова кожа, а последната бе изработена от фина бяла кожа, която тя не можа да разпознае. И трите бяха изкусно украсени с ресни и мъниста. Бялата туника беше покрита със стотици зъби от лос, всеки от които висеше на окичен с малки мъниста орнамент, оцветен в странни пастелни тонове. Всеки детайл вероятно бе отнел месеци ръчна работа. В някои части мънистата почти изцяло покриваха кожата.

При това почти ритуално преклонение пред дрехите беше очевидно на кого са принадлежали те. Той ги бе запазил след смъртта на жена си. От колко ли време бе мъртва? Как бе умряла? Как се е казвала? След това през съзнанието ѝ премина и неумолимият прилив на ревност. Дали, зачуди се загрижено тя, едновременно любопитна и

обезсърчена, той имаше деца от нея? Никога не ѝ бе хрумвало, че той може да има деца. Дори мисълта, че Хейзард е бил женен, ѝ изглеждаше неуместна. Оказа се, че е бил и е обичал много съпругата си, тъжно отбеляза тя, след като бе пазил дрехите ѝ така грижливо.

„Не искам да ги нося“, мрачно си помисли тя. А и когато се озовеше сред племето му, това само щеше да събуди спомени. Защо трябваше да ги облича и така да дава храна на миналото? „Няма да ги облека, каза си раздразнено тя. Просто няма да ги облека“. Беше нетактично от негова страна дори да ѝ предлага нещо подобно. Сприхавият ѝ темперамент се възпламени. Представете си само, да я кара да носи дрехите на покойната му съпруга, помисли си тя с парещо негодувание. Ама че наглост! Тя изхвърча от колибата, застана на най-горното стъпало на верандата и извика на Хейзард, макар че той се намираще на не повече от два метра от нея, зает с поставянето на юздите:

— Няма да ги облека!

Стреснат, Хейзард вдигна глава.

— Какво ти става?

— На мен ли? Какво ми става на мен? Нищо ми няма! Просто няма да облека дрехите на мъртвата ти жена! — изкрещя тя.

Ревността, завистта, страхът да не го загуби, преди още да е бил неин, осъзнаването на различията между техните култури, различията в житейския им опит и в чувствата им, прерасналите неочаквано в реална заплаха апетити на „Бул Майнинг“ към участъците му земя, всичко това взето заедно лежеше в основата на истеричния вик.

— Не можеш да яздиш с тая риза — бе всичко, което каза Хейзард, без да обръща внимание на изблика ѝ, не желаейки въобще да обсъжда въпроса. — Те са ти необходими — просто констатира той.

— Върви по дяволите — тросна се Блейз, която хич не беше практично настроена.

Хейзард бе свалил този кожен вързоп с цената на една частичка от душата си. Той представяше не само жената, която някога бе обичал, а и младостта му, отдалечена така назад във времето, че най-тънките нюанси на спомена за нея бяха започнали вече да бледнеят. Годините се сливаха в едно, лицата губеха очертанията си, казаните думи се бяха изгубили наполовина. Не му беше лесно да ѝ предложи тези дрехи. Те бяха всичко, което му бе останало от Гарваново крило, реликва

едновременно от нея и от безгрижната младост, от едно време, което никога повече нямаше да се върне нито за него, нито за племето му.

Господи, как мразеше тя да крещи. Беше се наслушал и нагледал на крещящи жени. Едно мускулче над скулата му потрепна.

— Не бих ти ги предложил — каза той студено, — ако имах някакъв избор, повярвай ми. И никак не обичам да крещиш.

— Аз пък никак не обичам да ми се предлагат някакви свещени, скъпоценни, недосегаеми останки на мъртви съпруги — извика Блейз, но под гнева ѝ се долавяше някаква необяснима тъга. Как въобще си бе помислила, че може да стане част от живота му? Тя бе чужда на всичко в неговия свят.

— И какво искаш да кажа? — попита рязко той. Необходимостта го бе принудила. Тя не можеше да язди два дни облечена с тази риза.

Това, което усещаше, бе прекалено ново за него, за да осъзнае, че неговият жест е бил предизвикан от нещо повече от необходимост. Това беше едно последно прощаване със спомена за Гарваново крило, с всичко, което тя бе означавала за него, с всичко, което тя бе възплащавала през младостта му. Нито една жена не бе успяла да я замести напълно в светилището на душата му, въпреки всички любовни авантюри след смъртта ѝ.

Досега.

Но логиката, както и дългът бяха ръководили живота му твърде много години, така че той не беше по-наясно от Блейз какво точно означава отварянето на вързопа с дрехите на Гарваново крило. Те се бяха превърнали в предмети, полезни за момента, отбеляза той по силата на логиката, обърнал гръб на неясната смесица от чувства, които го бяха ръководили в решението му.

— Ако не искаш да ги носиш, недей. Аз просто искам да си отида у дома — каза Хейзард. — Незабавно. — И той изведнъж се почувства страшно изморен. — Разкървави си задника от езда, щом искаш, — не ми пука — добави той, затайвайки последния възел на юздата. Рязкото подръпване накара кобилата да тръсне глава от уплаха. Стройните пръсти на Хейзард започнаха да я успокояват, галейки муцуната ѝ, докато гласът му я ласкаеше с нежни имена.

— Ще обуя някой от твоите панталони — настоя Блейз.

— Чудесно. — Той вдигна глава и безстрастните му очи срещнаха погледа ѝ над муцуната на животното. — Кажу ми, щом се

приготвиш.

Блейз се обърна рязко, с гръб все така вдървен от яд, влезе отново в колибата. Тя не се обърна, когато Хейзард влезе след малко. Остана с гръб към него, погълната от борбата с широките му сини кавалерийски панталони. Когато вратата се затръшна отново, тя само промърмори нещо за мъжете особняци, влюбени все още в мъртвите си съпруги.

Наложи ѝ се да навие крачолите няколко пъти, за да може въобще да ходи, и когато излезе от колибата, без дори да се огледа, все така продължаваше да проклина Хейзард за студеното му безразличие.

— Достатъчно бърза ли бях? — кисело попита Блейз, когато се появи на верандата.

— Ти си най-бързата жена, която познавам — отвърна Хейзард не по-малко кисело.

— А ти познаваш не една и две. — Забележката трябваше да бъде язвителна.

— С една повече, за съжаление — сухо отвърна Хейзард, възсядайки неоседланата Пета.

— В такъв случай, защо просто не тръгнеш без мен? — предложи раздражено Блейз, застанала неподвижно до коня. — Така ще спестя на татко доста неприятности.

— И да загубя парцела си? Ще има да чакаш. Да тръгваме.

— Как очакваш да се озова на тоя кон? — Тя погледна тънките постелки, служещи за седло, и късите стремена.

Пета се въртеше нетърпеливо.

— Каза, че можеш да яздиш, ако не се лъжа.

— Мога, но нали трябва първо да се покатеря на проклетото животно.

Хейзард се смъкна от гърба на Пета с недоволна въздишка и отиде при Блейз.

— Забравих да наема слуга, който да ти помага, извинявай. Простете, мадам, нали знаете какви сме примитивни в гъсталака — насмешливо отбеляза той и като я прихвана през талията, я постави внимателно върху лекото седло от външната страна. За разлика от белите, абсароките винаги възсядаха конете си от дясната страна.

— Няма метална юзда — отбеляза Блейз, поглеждайки надолу.

— Колко си наблюдателна — отвърна хладно Хейзард.

— И как ще го вода, мистър Блек?

— Използвай коленете си, принцесо. Или пък искаш аз да го вода? — саркастично предложи той.

— Не!

Хейзард сви рамене, метна се на Пета и събра поводите ѝ. Вероятно щеше да се наложи да я води през нощта. Белите яздеха, но никой не можеше да се оправя с конете като абсароките. От мига, в който децата от племето се изправеха на краката си, те биваха привързвани към специално високо седло и от тук нататък ставаха пълноправни участници в общите миграции, яздейки свои собствени понита. Когато навършеха четири години, те вече можеха да яздят самостоятелно, а на седем бяха вече обучени ездачи. От годините, прекарани на седлото, им бяха излезли мазоли. Хейзард съзнаваше, че мис Брадок едва ли е обучавана по същия начин. Грубият плат на панталоните щеше да е истински ад за нея в сравнение с меките му, украсени с ресни кожени гамаши. Но това си беше неин проблем, реши той и пришпори Пета в галоп.

В началото Блейз имаше малко проблеми, но когато Пета поведе, нейният кон предпочиташе по-скоро да я следва, отколкото да си избира собствен маршрут. Тя експериментираше с леката юзда, с притискането на коленете и преди още да изминат значителен брой мили, вече беше разбрала, че животното под нея реагира и на най-лекото докосване. Хейзард можеше да ѝ го каже. Нали той го бе обучавал.

Хейзард спря веднъж, точно преди зазоряване, при едно малко поточе, на брега на което растяха трепетлики. Той се приближи към Блейз, за да я свали от коня, но тя тръсна ръката му от рамото си и слезе сама. Ядоха сушено месо и хляб във враждебно безмълвие и малко след това продължиха пътуването си.

Той не спря нито веднъж, преди следобедът да преполови, и не би го направил, ако не бе забелязал как Блейз бе стиснала здраво зъби половин миля преди това. Болеше я, това бе очевидно, и той тихо се възхищаваше на упорития ѝ кураж. Хейзард чакаше само да минат край удобно за почивка място и накрая забеляза едно ново бълбукащо ручейче, при чийто бряг отби конете. Когато този път ѝ предложи помощта си, тя прие и той я постави много внимателно на краката ѝ. И въпреки че нямаше намерение да спира дори през нощта, той каза:

— Това място ми изглежда удобно. Ще пренощуваме тук.

Хейзард запали огън, сготви и поднесе вечерята, отсече достатъчно борови клони, за да направи „акта-тсе“, особен тип заслон по абсарокски, постла на земята върху кедрови клони и други храсти мека завивка, така че ложето стана уютно като пухен юрган. Той не я подразни, не ѝ се скара, не я тормози и дори не вметна едно „казвах ти аз“. Неговата грижовност за малко щеше да накара Блейз да се разплаче. По дяволите, как може да е толкова търпелив и мил? И, по дяволите, защо го обичаше тя? Мътните го взели, защо той все още обичаше жена си? Не беше честно! Бе ужасно несправедливо, че сега, когато след деветнадесет години тя най-после бе намерила мъжа, в когото да се влюби, той все още бе влюбен в мъртвата си съпруга.

Тя отчаяно искаше да разбере защо той се чувстваше така, но това не беше нещо, за което можеш да попиташ ей така. Дори Блейз разбираше, че някои неща са свещени. Всеки човек имаше правото на свои съкровени неща. А ако Хейзард не изпитваше нищо към нея, то тя със сигурност не би могла да промени това. Каква загуба на време, помисли си тя, бяха всичките тези години, прекарани в усъвършенстване на чара, който, според другите, би трябвало да въздейства на мъжете. Не че се бе занимавала с това сериозно. Но поне бе слушала какво ѝ казват и по свой собствен, неопорочен начин бе довела някои от практическите съвети до нещо завършено. И сега, когато бе намерила мъж, когото да обича така, че всичко друго в света да ѝ се струва безсмислено, той се бе оказал непревземаем като каменна стена. Каменна стена от привързаност към една мъртва съпруга. Защо никой не се бе досетил да напише в учебниците една глава и за подобни случаи?

Е, тя поне си имаше някакво достойнство, както и уважение към чувствата на другите. Макар да умираше от желание да разбере защо той все още обича жена си, тя нямаше да го попита.

— Защо все още обичаш жена си? — чу тя собствения си глас, вперила очи право в него над малкия огън, след като вечерята бе сготвена.

Очите на Хейзард проблеснаха, после клепките му се спуснаха надолу.

Няма да отговори, помисли си Блейз. Прекалено болезнено е за него. Той все още я обича твърде много.

Господи, помисли си тя, дали това не са халюцинации? Какво я бе накарало да зададе този въпрос? Тогава той каза:

— Добре ли си? Знам, че задничето ти е пострадало. Боли ли те?

— Не се опитвай да смениш темата. Попитах те нещо.

Той не отговори веднага, разбирайки, че бесът ѝ я е подтикнал. След това отвърна:

— Тя е мъртва.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Толкова ли е важно? Защото според обичаите на моя народ да се говори за мъртвите е израз на неуважение.

Очите, придобили сега цвета на развълнувани морета, бяха големи и ужасно настойчиви. Тя кимна с глава.

Упоритостта е нейната силна страна, мрачно си помисли той, въздъхна леко и започна обяснението си:

— Когато някой е мъртъв — каза той много бавно, — ти не можеш повече да го обичаш. Можеш да обичаш спомена за него или радостта, с която са те дарили, или удоволствията, изживени с тях. Но разбери, щом веднъж човекът, когото си обичал, се е присъединил към света на духовете, то него го няма вече. Тревата продължава да расте, цветята ухаят не по-малко, бизоните кръстосват прерията. Нали все пак спомените и животът са две различни неща. Мислиш, че е възможно да се обича някой, който вече не е между живите? — Той зададе въпроса си с приглушено любопитство.

Беше ред на Блейз да замълчи, преди да отговори.

— Не знам — каза тя накрая. — Тогава защо си запазил дрехите ѝ?

Хейзард бе седнал на земята, съвсем близо до догарящия огън. Той отскубна стрък трева, хвърли го върху слабия пламък и погледна как димът се издига в спирала.

— Дрехите ѝ бяха част от миналото, част от младостта ми. — Той се сви под напора на спомените — неподправеният ентузиазъм на юношеството, когато идеалите бяха в основата на преценките му, животът бе игра, а бъдещето не включваше нищо друго, освен надбягвания с коне и отглеждането на деца. Сякаш цяла вечност го делеше от това време.

— На колко години беше, когато се ожени?

Потънал в спомените, Хейзард не отговори, докато тя не повтори въпроса си.

— На седемнайсет години — усмихна се леко той, — както вие жълтооките казвате. Ние казваме на седемнайсет зими или снегове.

На отблясъците на огъня ясно личаха следите, оставени от годините по лицето и тялото му. Черната му коса се спускаше надолу от леко сведената глава, а тъмните му очи сезираха в огъня, хвърлящ по тях червени отблясъци, сякаш там искаха да открият отговора на нейния въпрос. Гладката повърхност на кожата му бе по-тъмна в сенките на вечерта, а облеченото в кожени дрехи тяло се чувстваше у дома, на родна земя.

— Щастливи ли бяхте? — Блейз се стегна от този въпрос, тъй като едновременно искаше и не искаше да научи отговора му.

— Да.

От този тих отговор я заболя повече, отколкото бе предполагала.

— И какво стана?

— Тя умря.

— Как?

— От собствената си ръка. — В гласа му се появи рязка нотка. Изправен вълк бе откъснал пръстите му от нейната китка и го бе отвел настрана. Никой друг не бе посмял да го направи. — А сега — продължи той, отърсвайки се от нежелания спомен, — мъчението свърши.

Дори Блейз, изнервена и нетърпелива в момента, не намери в себе си смелост, за да продължи.

— Ще спя от външната страна — отбеляза меко Хейзард, сякаш не бе казал нищо особено, когато в действителност бе направил загадъчната мъртва съпруга да изглежда още по-загадъчна.

Как е умряла, чудеше се Блейз, а очите ѝ несъзнателно продължаваха да бъдат широко отворени от изненада.

— Ще тръгнем при изгрев-слънце. Чака ни още един тежък ден. — Думите му бяха умерени, разясняващи и спокойни. Той я изчака, за да влезе тя първа под навеса от борови клони.

Отговорът на загадката ще трябва да почака за някой друг път, помисли си Блейз и мина първа. Тя изпъшка от болка и седна отново. Почти не бе помръдвала, откакто Хейзард я свали от коня, и бе позабравила за неприятностите с ездата. Грубият плат на панталоните

на Хейзард я бе ожулил до кръв, докато бяха пътували през деня. Миг след това Хейзард бе вече до нея и я вдигаше внимателно на ръце. След това я постави нежно в приятно ухаещото ложе.

— И двамата сме прекалено инати — промърмори той, загледан в небесносините ѝ очи, навлажнени от измъчващата я болка. — Съжалявам, биа. Трябваше да забележа още преди това, че те боли.

— Грешката си е моя — настоя Блейз, стоплена от неговото извинение. — Можех и сама да се обадя.

— Не и непреклонната мис Брадок — подразни я той.

— В момента пред теб е най-омекналата жена на света. Сигурно няма да мога да ходя поне седмица.

— Ще се справя с това.

— Веднъж и твоята самоуверена арогантност да ми прозвучи като ангелски хор.

— Нося си и малко мехлем — усмихна се топло той. — За всеки случай...

— Самодоволните мъже — отвърна сладко Блейз — винаги са ме дразнили. — Усмивката ѝ бе от тия, които биха могли да очароват и отровен паяк.

— А мен — инатите жени. — Той погали ъгълчето на усмихнатите ѝ устни. — С едно много важно изключение — добави меко той.

— Трябваше да облека някоя от роклите.

— Нищо не е по-удобно от кожата, когато става въпрос за езда — съгласи се той. — Аз донесох и роклите, в случай че промениш решението си. Но — продължи бързо той, забелязал искрите в погледа на Блейз, — веднага щом наближим бивака, всичко ще си е пак по твоему. Не съм искал да ти разваля настроението с тези рокли. Те просто бяха единствените подходящи за случая.

— Наистина ли нищо по-дълбоко не ти е минавало през ума? — Надеждата в гласа на Блейз бе трогателно наивна.

— Нищо друго, кълна се. Може би предпочиташ панталоните. — Той си припомни няколкото пъти, когато я бе виждал, преди тя да стане негова заложница. В два от трите случая тя бе обула панталони. — Бихме могли да ти ушим. Така или иначе — Хейзард замълча, но после продължи уверено, — ти сама решаваш... рокли или панталони. Но панталоните задължително трябва да са от кожа. Поне когато ги

носиш при дълги пътувания. В противен случай... — Той направи гримаса. — О, по дяволите, просто трябва да ти съберем нов гардероб. Ти си реши какво ще искаш.

— А жените във вашето племе носят ли панталони? — попита Блейз, забелязала желанието му да бъде тактичен и добронамерен.

— Не.

— А ако аз нося панталони в летния лагер, това ще те притеснява ли?

Нужно му бе известно време, за да размисли.

— Ти си свободна да носиш това, което пожелаеш. — Това беше значителна отстъпка от негова страна, защото щеше да отнесе доста подигравки, ако Блейз се появеше в бивака с панталони. — Нямам намерение да...

— Но просто жените от твоето племе не носят панталони.

Той поклати глава.

— Ако утре съм в състояние да се движа, ще пробвам някоя от тия рокли — каза тя усмихната, — за да те спася от унижението.

Той се изсмя внезапно като малко момче.

— Аз мога и сам да се грижа за себе си, мис Брадок. Няма защо да се жертвате за мен.

— Няма да е жертва. Роклите са страхотни, но...

Той почака и я погледна въпросително, когато тя не продължи.

— Ще имаш ли нещо против — прошепна тя тихо — в лагера да нося свои собствени рокли?

— Ще ги имаш — отвърна той. — Колкото поискаш.

Абсароките бяха най-представителното измежду прерийните племена и бяха особено взискателни към вида и дрехите си.

— А това, което не можем да купим, ще поръчаме — обеща Хейзард, решен да облече своята жена подобаващо. Едва по-късно вечерта, прегърнал спокойно дишащата Блейз, той изведнъж осъзна, че в мислите си я е нарекъл „своя жена“ и то съвсем сериозно.

Мехлемът се оказа толкова чудотворен, колкото Хейзард предполагаше, че е. Блейз се почувства чудесно, след като се събуди, и то не само благодарение на мехлема. Още няколко други подробности допринесоха за приятното ѝ усещане. И което бе най-важно, тя се бе

събудила в прегръдката на Хейзард. Той не я бе пуснал цяла вечер. Не смееше да помръдне дори едва-едва, за да не я събуди, разбрал, че е изтощена от пътуването. Той бе привикнал да не спи, особено по време на набезите, когато се събираха по много дни без почивка заради преследващите ги по петите врагове. В такива случаи времето минаваше в непрекъснати смени на конете с други по-свежи от току-що отвлеченото стадо.

Той бе подремнал замалко през нощта, но по-голямата част от времето бе прекарал загледан в тлеещия огън, в размисли върху проблема за „своята жена“, която най-накрая се бе промъкнала и в съзнателните му мисли. Неприятностите се рояха. Освен очевидните проблеми с мината, сега бяха изникнали и други по-мъгляви, засягащи успеха на тяхното съвместно бъдеще, ако въобще можеше да има такова. Но и тия проблеми не бяха нищо ново. Просто се бяха появили някои нови обстоятелства, които само утежняваха положението. Дали уникалният стремеж на Блейз Брадок към приключенията просто излизаше извън старите си граници, чудеше се той, чувствен каприз и нищо повече, или пък тя бе способна и на нещо повече? Дали чувствата ѝ не бяха част от една фриволна лудория?

Хейзард се бе забавлявал достатъчно дълго със страстни и любвеобилни дами, за да е научил вече къде свършва флиртът и къде започва любовта. Но макар много от отговорите все още да му липсваха, той бе сигурен в едно — желаше я като „своя жена“. Да се откаже от нея, да я отпрати, дори да обърне гръб на женствеността ѝ заради някакви морални норми и задължения, това вече не бяха приемливи алтернативи. Той я искаше само за себе си. Тя му доставяше радост по безброй много начини, бе върнала насладата в живота му. Удоволствието, което му носеше тя, беше така дълбоко и необятно, че никоя друга не можеше да се мери с нея.

— Чувствам се по-добре — измърка Блейз и го изтръгна от размислите му. — Каква, за бога, беше тая чудесия?

— Предимно бизонска мас — отвърна Хейзард, раздвижвайки ръката си, изтръпнала от неподвижността, — плюс малко от растението юка, коприва, лайка и... забравил съм още какво. Освен това няколко заклинания и дим от свещен тютюн — добави той с усмивка.

— Подиграваш ли ми се? — попита Блейз, сгушила се в него. Очите ѝ бяха такива, каквито ги обичаше най-много — необятни, изпълнени с жизнерадостно любопитство.

— А, забравих перата от колибри.

— Сега вече ми се подиграваш.

— Не. Думите ми са истинни като смеха на Е-сахка-уата.

— Поредната приказка?

— В тази се разказва за Стария Койот и ни напомня за това, че сме хора и сме преходни.

— Разкажи ми я.

— Не сега. Може би утре, когато ще се отдадем на мързела си в моя вигвам до Потока на стрелата. — Тъмните му вежди се повдигнаха. — А сега, биа, е време да тръгваме, ако искаме да се озовем у дома, преди да е мръкнало. Хайде, бостънска принцесо — прошепна той, отмествайки косата от бузата ѝ, — трябва да се приготвиш. — Той се наведе и целуна нежно очите ѝ, след това я облече, нахрани я, качи я на Пета, метна се зад нея и я намести в скута си. Не искаше и да чуе тя да язди днес сама, въпреки че Блейз твърдеше, че се чувства добре.

През този ден Хейзард я придържаше, докато се изкачваха все по-високо в планините. Само мъж с неговите мускули и физическа мощ би издържал на нещо подобно. Те спряха при едно поточе, на границата на земите на група скаути, които той нарече „вълците“, за да починат и да се измият. Хейзард облече своя костюм, украсен с всички знаци на властта му като вожд — вълчите опашки по върховете на всяка от украсените с мъниста мокасина, свидетелство за военните му победи, перата от опашката на сокол и от крилата на орел, закрепени зад едното ухо — неговият дух-лечител и закрилник, проблясващи в цветовете на дъгата сини и зелени миди, донесени отвъд планините, от бреговете на Пасифика, където живееше племето на салишите, закрепени за месестата част на ушите му, които неговата майка бе пробила с нагорещено шило на втория ден от раждането му^[2], реснисти гамаша, накичени с хермелинови опашки, които свидетелстваха, че той е бил водач на набег, донесъл голяма плячка. Украсената с мъниста риза^[3], разкриваща голяма част от силните му гърди, на които се виждаше огърлица от мечи зъби.

Петата също бе украсена с пищна юзда и нагръдник, купен от шушоните, които пък се бяха сдобили с испанска сбруя, идваща от югозападните племена. Излъсканият медальон блестеше, украсен с полюшващи се пера и връвчици с мъниста. Завързаното на възел въже, провесено от врата на Петата, говореше, че тя някога е принадлежала на враговете. Броя на завладените от господаря ѝ вражески коне можеше да се определи по чертите, изрисувани с бяла глина под очите и по хълбоците ѝ. Хейзард бе използвал скромно символичното число три, което му носеше късмет, но всяка черта представляше много повече от един кон.

Когато привърши с обличането си, той прибави към дрехите на Блейз тежка сребърна огърлица, която подхождаше на бледокафявата рокля от кожа на сърна, украсена изкусно със сребристи и небесносини мъниста. След това той прихвана косата ѝ и внимателно я разреса с гребен от опашка на бодливо свинче, често срещан при северозападните прерийни племена. Движенията му бяха нежни и умели, а нейната коса блестеше като сатен под лъчите на следобедното слънце. Когато постигна задоволителен ефект, Хейзард я покачи върху Петата и се метна зад нея. Прихванал внимателно Блейз в скута си, той смуща кобилата с колене. Леките пера зад лявото му ухо се полюшнаха от лекия ветреца.

[1] Днешният Прайър Гап получил своето абсарокско име от легенда за момчето Поразяващ със стрела, което се сприятелило с джуджетата, живеещи там. Абсароките, минаващи през тези планини, били съветвани да правят жертвоприношения на тези джуджета, като изстрелват стрели в един процепа. Затова пролуката била наречена Поразяващ със стрела, Прайър Крик — Ароу Крик, а планините Прайър са известни като Ароухед Маунтинс. — Б.авт. ↑

[2] Около два дена след раждането на детето майката пробивала ушите му с нагорещено шило и слагала намазнени пръчици в дупките. Когато ушите заздравеели, им слагали обици. Церемонията по пробиване на уши не е обичай на абсароките. — Б.авт. ↑

[3] Воините на враните рискували живота си, за да направят определени подвизи по време на нападение. Най-ценено било, да улучиш враг с пушка, лък или стрела; следвало да отвлечеш вражи кон, завързан за вигвама; после пленяване на оръжие в битка и накрая

прегазване на враг. Този, който извършел и четирите подвига, можел да украси ризата си от еленова кожа с четири ленти от мъниста или игли на таралеж, като по една имало от рамото до китката на всяка ръка и по една през рамото — от гърдите до гърба. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 23

Вълците ги забелязаха първи и нададоха приветствените си викове. Хейзард се усмихна — още един познат от детството звук.

Двама скаути, нетърпеливи в младостта си, изскочиха в галоп и препуснаха по откритата ливада към тях, спирайки мустангите си само на няколко метра от Хейзард и Блейз.

— Добре дошъл, Дит-чилияш — извикаха те и хубавите им млади лица се озариха от усмивките им. — Бояхме се, че няма да дойдеш!

Блейз успя да разпознае името на Хейзард в потока от абсарокски думи.

— Твърде много ми липсвахте, хлапета, за да не дойда — отвърна усмихнат Хейзард на нетърпеливите момчета, яхнали своите лудуващи мустанги. Забелязал скришните им погледи, отправени към Блейз, той махна грациозно към нея и каза:

— Буах, Блейз Брадок.

И Блейз им се усмихна, разбрала, че я представят.

Все още прекалено млади, за да са наясно с някои подробности от етикета, те останаха зяпнали за миг, след като Хейзард бе казал „буа“. Той ги насърчи, говорейки бързо, и те двамата изрекоха по едно тромаво „здравей“ на английски.

— Боя се, че с това почти се изчерпват познанията им по английски — каза Хейзард на Блейз. — Те са синове на сестрата на майка ми и — той завърши с усмивка — истинска напаст от време на време. — Хейзард промърмори няколко кратки фрази на абсарокски и с жест, напомнящ на козируване, те обърнаха понитата си и се отдалечиха в галоп. — Те ще яздят пред нас, нещо, за което много ги бива. На тази възраст обикновено яздят само в галоп.

Когато след известно време Хейзард и Блейз навлязоха в поселището, слуховете вече ги бяха изпреварили, както той очакваше да стане. „Уах“ (жена му) се носеше от уста на уста. „Хейзард Черната пума си е взел жена“ — се носеше от вигвам на вигвам. „От

жълтооките“ — мърмореха всички, а младите жени, които се бяха радвали преди на вниманието на Хейзард, произнасяха недотам учтиви фрази. „Едва ли ще я държи дълго — казваха те. Една жълтоока не може да го зарадва като жена.“ Хейзард Черната пума отдавна се бе прославил с красотата и очарованието си и на неговите предишни любовници никак не се харесваше да ги изместват.

Вигвамите на планинските и речните кланове на абсароките бяха пръснати из цялата тревиста долина на реката. Те бяха разделени по кланове, на кръгове от жилища, разположени по приетия начин — с входи, обърнати на изток. Както при всички други прерийни племена, и тук конете бяха символ на благополучие. А този лагер беше пренаселен от тях. Цели мили наоколо между хълмовете бяха покрити със стада мустанги с най-различен ръст и разцветка.

Хейзард яздеше спокойно през тълпите от хора, пробивайки си път през тях. Той се усмихваше и отговаряше на поздравите им и дори успя да отвърне на няколко подпитвания с остроумни фрази, които предизвикваха всеобщ смях. Всички забелязаха как внимателно се отнася той с бялата жена. А и никой от тях не бе забравил на кого бе принадлежала роклята, която тя носеше сега. Всички си спомняха колко коня бе платил за нея Хейзард. Заради първата си жена. Неговата съпруга от племето на абсароките. Докъде ли стигаше, чудеха се те, властта на красивата огненокоса жена над техния вожд?

Хейзард спря пред един искрящ бял вигвам, по-висок от останалите и красиво украсен, за разлика от повечето типита. Все така прихванал Блейз в скута си, той слезе от Пета. Застанал в центъра на обожаващата го тълпа, той продължително разговаря със събралите се около него хора, понякога спираше, преди да отговори, друг път отговаряше само с усмивка. Малките момчета се провираха, за да го видят, а тези, които бяха по-смели, го докосваха. Та нали той беше легендарният Дит-чилиияш, вождът, който имаше зад гърба си повече победи от всеки друг.

След като отдели на хората нужното време, за да ги уважи, той кимна с глава, обърна се към вигвама и изговори няколко бързи, сбити фрази, звучащи като заповеди.

Бе му направен път до входа на вигвама. Той бе като някакъв митичен герой, помисли си Блейз, и непоносимо объркани мисли завладяха съзнанието ѝ. Хейзард сякаш имаше две страни, тъмна и

светла, като две различни души, които тя познаваше едва-едва. Докато крачеше към вигвама, Хейзард разговаряше с един млад мъж, който поразително напомняше на него, макар че беше все още почти юноша и му отстъпваше по ръст. Момчето се изсмя. Хейзард също се усмихна и измърмори още няколко думи, преди леко да се наведе и да влезе заедно с Блейз във вътрешността на вигвама.

Той я сложи внимателно върху едната от двете застлани до входа постели от кожи. Отвътре неговото жилище беше не по-малко изкусно, отколкото отвън. Отгоре се спускаха оцветени кожи, окачени над нивото на погледа, разделящи помещението на части. От отвора за отвеждане на дима, високо над главите им, струеше светлина, а през кожата се процеждаха меките лъчи на следобедното слънце.

— Уморена ли си? — попита Хейзард, като постави зад себе си изплетена от върбови клонки облегалка за гръб и се изтегна удобно, опрян на своята исереко'тси'те.

— Не. Ти не ме остави да върша нищо днес — отвърна тя с немирна усмивка.

— По-късно, вероятно утре, ще бъдеш напълно излекувана и ще мога да те разведа из лагера.

— А ще се разходя ли първо по теб? — подкупващо попита Блейз. — Тази сутрин не ми позволи. — Тя го бе желала така силно в тяхното меко ложе от кедрови клонки, но той ѝ бе отказал нежно, тъй като се боеше да не причини болка на израненото ѝ тяло.

— Беше за твое добро, сладурче, не че ми липсваше желание. Да, утре съм на твое разположение. Напомни ми — каза той засмяно.

— Дали ще е възможно това с всички тия хора, които искат да им отделиш от времето си? — попита тя шеговито. — Ти си доста популярен. — Тази забележка изразяваше само една нищожна част от това, което тя бе усетила от властта му на вожд.

— Всички те са от моя клан, биа. Аз съм един от техните вождове, какъвто преди това бе и баща ми. Аз познавам всички и всички познават мен — отвърна просто той, тъй като за него това бе нещо съвсем естествено.

— Колко хора има в клана ти?

— Моят клан^[1] е един от тринадесетте и има четирийсет вигвама^[2]. Хората ми наброяват около четиристотин души. Ние се числим към Планинските абсароки, наричани понякога „Многого

вигвами“. През лятото се срещаме с Речните абсароки, „Черните вигвами“, за да подновим познанствата си. Всички са свързани със сложни роднински връзки. Това е нещо като среща на голямо семейство, с всичките му разклонения. Вероятно в момента наброяваме петстотин вигвама.

— И ти познаваш всички?

— Повечето от тях. Изгубил съм връзката с някои от най-младите.

„И всички те познават, помисли си тя неспокойно, познават те и искат частица от теб.“ Тя бе забелязала как го гледат жените. Трябваше да е сляпа, за да не го забележи. Тя си помисли за алчните погледи на жените и попита:

— Имаш ли си някакви... — Въпросът ѝ бе лишен от учтивите заобикалки.

— Някои какво? — каза той с явно неразбиране. Но то можеше и да е подвеждащо. Хейзард никога не ѝ бе правил впечатление на човек, който схваща бавно.

Не можеха да я заблудят току-така.

— Деца — обясни тя.

В хладния вигвам настъпи тишина. Хейзард, доскоро излегнат и отпуснат, сега се напрегна. Господи, колко малко я познаваше, дори не можеше да се сети за какво мисли тя. В момента знаеше малко повече само за собствените си мисли, отнасящи се до нея. Защо винаги задаваше такива издевателски въпроси? Самият отговор, който търсеше, вероятно щеше да изисква пренареждане на представите за семейството, за което в момента нямаше време, реши рязко той.

— От жена си — не — каза той кратко.

За пръв път в живота си Блейз загуби дар слово от изумление. Тя се опита да проговори на два пъти, но думите не искаха да се откъснат от плетеницата на обърканото ѝ съзнание.

— В нашия клан нещата не са същите — каза той меко след доста време, когато мълчанието се бе проточило и за първоначалния силен шок говореше само руменината по бузите на Блейз. — Мъжете и жените тук си имат любовници. Съпругите понякога биват отвлечани. При нас съществуват различни възможности^[3].

— И кой разполага с тези възможности? — попита Блейз, възвърнала си способността да говори, желаеща да разбере как са се

родили децата на Хейзард и дали тези „възможности“ са предимство на мъжете, както в нейния свят.

— Мъжете, както и жените. След като жените притежават собственост като мъжете, те имат и свобода. Това не означава, че нашите бракове не са стабилни и дълготрайни. Повечето са, но...

— Съществуват различни възможности — меко довърши Блейз. Хейзард въздъхна.

— Точно така — каза той, съзнаващ, че неговата опростена версия на един много сложен културен феномен няма да задоволи любопитството на Блейз, засягащо неговите деца.

— Момчето, с което говори отвън, твое ли беше? — Тя се опитваше да запази спокойствие, въпреки че вълна от емоции се надигаше срещу нея.

Изражението на Хейзард се смекчи и очите му просветнаха.

— Значи си забелязала приликата?

— Доста очебийна е — отговори Блейз спокойно, доколкото това бе възможно. Бе на път да се побърка от ревност.

— Не, той не е мой син в буквалния смисъл, въпреки че според родствените връзки го наричам бара ке — мое дете. Мисля, че според твоите разбирания той би трябвало да е мой братовчед. Нашите роднински връзки са доста по-различни от вашите. Червено перо е син на сестрата на баща ми. — Хейзард се почувства неудобно и реши да прекрати разговора. — Хайде да оставим тази тема — предложи той. — Тя е безкрайно заплетена и няма нищо общо с която и да е от културните традиции на белия човек.

— Веднага щом ми кажеш това, което искам да знам — прошепна настойчиво Блейз.

— Защо? — попита прямо Хейзард, предпочитайки да избегне спора.

— Защото те ревнувам — каза тя много меко — от всяка жена, с която някога си бил.

Той погледна встрани неспокойно и рязко се плъзна около сантиметър по-ниско в плетената си облегалка. Тя го изнервяше с искрената си прямота. След годините, прекарани в общуване с нежния пол чрез подсладени думички и натруфени обръщения, сега му се налагаше да отвърща на тази невероятно открита и независима жена

по начин, изцяло нов за него. Трябваша му няколко мига, за да отхвърли познатите помирителни фразички от миналото.

— Няма защо да ме ревнуваш от никоя от тях. И ако не трябваше все още да се възстановяваш, бих ти го доказал.

— Понякога така ме е яд на теб — отвърна неочаквано Блейз.

— Може и да си забелязала — натърти той хладно, — че ти имаш същия ефект върху мен от време на време.

— Искам да кажа, заради всичките тия жени от твоето минало.

— Ти би ли искала аз да се възмуцавам от мъжете в твоето минало?

— Не е имало такива.

— Да речем, че е имало.

— Те щяха да са без значение.

— Точно както жените от моето минало — тихо настоя той.

— Да, но децата...

— Те са при майките си. Децата принадлежат на майките си. Когато пораснат, момчетата измежду тях могат да поискат да живеят с мен според нашите обичаи. Когато дойде това време, решението ще бъде взето. Сега са още малки.

— И много ли са?

— Не. Три. А условията са такива, че... — Той прокара стройните си пръсти през косата си в раздражението си. — Ще ти обясня тия неща някой друг път, когато...

В този миг се дочу гласът на красивото момче, което изглеждаше така, както Хейзард сигурно бе изглеждал на неговата възраст.

— Дий-ко-лах? — Това бе учтива форма, използвана от гостите: „Тук ли си?“^[4].

Хейзард отвърна с готовност, зарадван от възможността да прекъсне разговора, който само щеше да навлече проблеми.

Зад момчето вървяха шест жени, носещи храна. За няколко минути пред тях бе сервирана изобилна храна. Една от жените окади с някаква ароматна трева, за да ухае вигвамът приятно и свежо. След това дойдоха гостите.

Хейзард бе седнал в дъното на вигвама с лице към входа. Това беше „ацо“ — почетното място. От лявата му страна, на мястото за най-почитания гост, бе седнала Блейз. Един от по-старите вождове

изказа гласно това, което се въртеше в главата на всички, след като видяха Блейз.

— Тя остава — беше всичко, което Хейзард каза. Все пак това беше общо събиране и присъстваха и други жени, макар да не бяха седнали на такива важни места. Разнесе се тихо мърморене, но никой не му се противопостави.

След общоприетите поздрави за добре дошъл гостите бяха настанени на точно определени места, а след това поканени да запушат. Лулата се предаваше по многочисления кръг от гости и всички мъже пушиха. Тъй като това беше обикновено събиране, а не съвет, на по-младите мъже също бе позволено да участват в церемонията на лулата.

След поднасянето на лулата в четирите основни посоки, бе сервирана много разнообразна храна, като се започне с най-изтънчения деликатес — печен бизонски език. Яхния от бизонско месо, нарязани плодове и дива целина бяха поднесени в блюда, изработени от почистени бизонски кости от плешка. Последваха ги тиква, сварена със сок от бъз, дива ряпа, опечена в гореща пепел и корени от кама^[5], сготвени на горещ камък. Вареният артишок^[6], все още неразцъфнал, подправен с пелин, допринасяше за пъстротата на трапезата заедно с купите с изсушено грозде и къпини. Специалният десерт, пазен за случаи като този, предизвика приглушени възклицания на задоволство. Тополовият сладолед, който представляваше желеподобна пяна, получена след изстъргването на обелената повърхност на дървото, и бе сервиран на млечни облаци върху големи дървени плата, имаше вкуса на истинския сладолед. Всички ястия бяха екстравагантно приготвени и поднесени, подхождащи на вожд от ранга на Хейзард. Когато вкуси от тях, той усети колко му бе липсвало месото, сготвено по индиански. А нищо на света, мислеше си той доволно, не можеше да се сравни със специфичния вкус на тополовия сладолед.

Делови шепот се носеше из морето от гости, гощаващи се заедно с Хейзард и Блейз. Изправен вълк, седнал до Блейз, й превеждаше поинтересните пасажии от разговорите. Тя беше център на не един разговор, както и на куп въпроси, спокойно й обясни Хейзард. Той разказа, че са му я били изпратили в мината, за да го подкупят, после я бе взел като заложница и сега бе станала негова жена. Наложил се да бъде направено малко уточнение, засягащо нейния статут. Биа, питаха

те, или буа-ле-ях — любима или приятелка? Буах, моя съпруга, отговори твърдо Хейзард, забелязал шока в не едни тъмни очи. По някакъв начин, след това разяснение, много от гостите усетиха, че тя не бива да бъде разисквана повече тази вечер. Някои от тях обаче страстно желяеха тя да е нещо не чак толкова важно за него. След неговото уточнение не липсваха учудено повдигнати вежди, а във вигвама настъпи кратка тишина.

— Някой да иска да ми възрази? — попита Хейзард, загледан настойчиво в кръга от гости. — Добре тогава — каза той след последвалото мълчание.

Бледолики не за пръв път сключваха брак с членове на племето. От началото на 19-ти век насам доста бели хора се бяха женили в различни кланове на абсароките и някои от тях бяха станали пълноправни членове на племето. Проблемът беше, че този път техният вожд си бе избрал жена измежду жълтооките. Това не се беше случвало никога преди.

— Кажете — продължи Хейзард в тишината, — бизоните достатъчно наблизко ли са за ловуване?

От тук нататък Изправен вълк продължи да превежда. До края на вечерта никой не заговори отново за съпругата на Хейзард. Ловът беше планиран за след два дни, бяха изиграни смешни случаи от предишни ловувания и накрая, след като бе поднесена сладка смес от малини, лешници, сливи и мед, гостите се разотидоха.

— Винаги ли ти се подчиняват така безропотно? — попита Блейз, когато Хейзард спусна кожата, запречваща входа, след последния гост. Тя бе забелязала няколкото внезапни замлъквания, бе чула резките реплики на Хейзард и бе разпознала името си, както и някои шокиращи реакции.

Той се разходи по протежението на просторния вигвам, след което се разположи до нея на леглото от бизонски кожи.

— В нашето племе всичко се обсъжда свободно. Нито един човек не може да вземе сам крайно решение.

— Изглежда, някои от по-старите мъже се обидиха от част от нещата, които каза?

Хейзард сви рамене и се изпъна по гръб.

— Невъзможно е да удовлетвориаш всички непрекъснато — каза той философски. — Някои от по-старите не са така склонни да

отстъпват.

— Доста срещан случай навсякъде.

Той кимна отнесено. Очите му бяха вперени в отрупаното със звезди небе, което се виждаше през издигащия се на спирала през отвора за дим на тавана.

— Светът се променя толкова бързо — каза той меко, мислейки си колко дребни са всички в сравнение с необятния звезден покров. — Ако не се приспособим, няма да оцелеем. — Той замълча за миг и когато отново се обърна към Блейз, тонът му не беше така замечтан. — Останали са само шест хиляди абсароки. Само Вирджиния Сити има два пъти повече жители.

— Всички тези трудности... довеждат ли те понякога до отчаяние? — Хейзард говореше за пръв път за своя народ по този начин и тъгата в гласа му бе ясно доловима.

Той се усмихна.

— По стотици пъти на ден... или може би хиляди? — добави той меко.

Тя искаше да му създаде уют, да му помогне по някакъв начин, да успокои болката, прозираща зад усмивката му.

— Хейзард, аз имам пари. Познавам някои хора, бих могла...

Смуглите му пръсти се склочиха около китката ѝ.

— Спокойно, бостънска принцесо. Ху кауе — прошепна той и я намести върху гърдите си. — Дотук със сериозните разговори, биа. Край. Тук сме, за да се забавляваме — каза тихо той, — само за да се забавляваме. Така че ме целуни, сладко бостънче.

Той я притискаше към себе си през цялата нощ и те спаха като изтощени деца, в безопасност след седмиците несигурност, у дома, във вигвама на вожда, в средата на лагера. Защитени и пазени.

[1] Местната дума за клан е ак-амбаре акси а, „място, където има плавей“, и очевидно идеята е, че хората в рода се държат едни за други като плавеи, спрели на определено място. — Б.авт. ↑

[2] Денич, търговецът, който отговарял за Форт Юниън, главен търговски център по Мисури, установява, че народът на враните има 460 селища през 1855–56 г. и че били разделени на няколко групи, начело на всяка от които стоял вожд. — Б.авт. ↑

[3] Денич отбелязва: „Около половината от враните имат много жени, останалите само по една. Собствеността на съпрузите е разделена. Всеки има част от конете, стоката и украшенията. Те не разчитат особено на взаимна вярност (Денич смятал любовният им живот за скандален), съзнателно се подготвят за раздяла веднага щом възникне голям семеен скандал. Когато по определени поводи решат да се разделят, съпругът поема отговорността за децата от мъжки пол, освен ако не са твърде малки, за да се отделят от майката; а момичетата отиват със съпругата. Оръжието, амунициите и всички оръдия на войната и лова принадлежат на мъжа, докато чайниците, тиганите, кожите и другата покъщнина се падат на жената. Вигвамът е неин. Тъй като конете и другата собственост са били разделени преди години в очакване на това събитие, те не се затрудняват да отделят кое на кого е“. Разказът на Денич за тази различна от неговата култура е от гледната точка на неодобряващия я бял човек. Но като се изключи неодобрението, дневникът му осветлява някои детайли. Абсароките не успели да го спечелят като търговец, защото както той пише: „Търговията с враните никога не е особено доходна. Купуват само най-хубавите и най-скъпите стоки“. (Всъщност от всички племена те най-малко търгували с белите). Друг известен търговец отбелязва, че те били достатъчно разумни да не позволят да бъдат развратени и подкупени чрез алкохол — най-доходната от търговските стоки. Те наричали уискито „глупавата вода на белия“ и не се докоснали до него до настаняването си в резерватите. — Б.авт. ↑

[4] Когато някой мъж искал да посети друг мъж във вигвама му, той спирал до входа и викал: „Тук ли си?“. Ако приятелят търсел компания, той поканвал посетителя да влезе, предлагал му тлъсто месо, пушели и разговаряли. Жена, която искала да отиде на гости, винаги повдигала покривката на входа и надничала вътре. Но ако не ги поканели, посетителите отивали да си вършат работата, без да се сърдят, че не са влезли във вигвама. — Б.авт. ↑

[5] Кама — растение, разпространено в Северна Америка и използвано предимно като подправка. — Б.пр. ↑

[6] Растение, което образува главички от листа подобно на зелето, сърцевината на които се яде. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Сутрешните занимания в лагера ги събудиха. Първи залаяха кучетата, после се дочуха тънките гласчета на играещи си деца и скоро цялата шумотевица от миенето, паленето на огньовете и готвенето, се спусна над тях, докато те все още дремеха.

— Ммм — промърмори Хейзард след известно време, протягайки се лениво. — Не бях спал така от месеци. — Той се обърна на една страна и се наведе да целуне Блейз — една нежна целувка за добро утро. — Как се чувства най-сладката червенокоска в лагера?

— Единствената червенокоска, искаш да кажеш — отвърна тя мързеливо.

— И това е вярно — каза той с усмивка. — Готова ли си за къпане?

Блейз само се загърна още по-добре със завивките.

— Чак пък такова нетърпение. Но поне цялата река ще е на наше разположение. Всички останали се къпят при изгрев-слънце.

Блейз изръмжа.

— Слава богу, че никой не очаква от теб да се държиш нормално — подразни я той.

— Чудесно — дочу се приглушеният отговор изпод натрупаните завивки.

— Нормално не, но поне... цивилизовано. Хайде, биа, трябва да се изкъпеш. Да не би да искаш да изгубя престижа си? — Тонът му беше шеговит.

Тялото, заровено под завивките, не даваше никакви признаци на живот.

— Изглежда ще се наложи да те пренеса до реката.

Блейз се изправи светкавично и кожата се разлетяха на блестящи кълба.

— Пак се превръщаш в грубиян, Хейзард — изригна тя, настръхнала за миг, приличаща на пухкаво, разрошено коте с огромни предани сини очи.

— Може би ще успеем да се договорим, биа кара — промърмори Хейзард умиротворително. — Положение номер едно — колкото и толерантна да е нашата култура, в нея има и задължителни правила, като чистоплътността по-конкретно. Положение номер две — мога да намеря топло, слънчево местенце, където водата няма да е толкова дълбока и ще е достатъчно топла за теб. Положение номер три — не мога повече, сладурче, да ти мъкна вода. Дори аз си имам някои задължения тук. И положение номер четири — ако дойдеш с мен при реката и се изкъпеш като съвестна съпруга, каквато всеки тук очаква от теб да бъдеш, аз ти обещавам...

— Чакай малко — помоли го Блейз, пролазвайки на колене. Ударите на сърцето ѝ се учестяваха в неравен ритъм. — Отдръпни се малко.

— Обещавам ти да... — В очите му изведнъж се появи пламък, който тя не бе виждала преди.

Тя прочисти гърлото си.

— Още.

Гласът му беше равен.

— Всички тук очакват...

— Още.

Той самият се бе изненадал колко леко се изсипваха думите от устата му. Гледайки я право в очите, той повтори без сарказъм, сякаш думите му имаха своя собствена воля:

— ... да бъдеш достойна съпруга.

Блейз също го гледаше, без да сваля погледа си.

— Кажи сега — каза тя много внимателно, — защо хората очакват нещо подобно?

— Защото — отвърна мрачно Хейзард — аз им казах така.

— Ние женени ли сме? — Гласът ѝ потрепери като трепетлика.

— В очите на хората, да.

— Но можеше да не им казваш така, нали?

— Можех.

— Можех да съм твоята...

— Любовница — довърши той и се пресегна, за да отметне едно медночервено кичурче зад ухото ѝ. — Но не исках да гледат на теб така.

— Защото ме обичаш — каза тя. Усещането за това бе оживяло в очите ѝ.

— Аз... Това беше толкова отдавна — каза бавно Хейзард. — Има толкова много проблеми... прекалено много...

— Защо тогава?

— Не исках да се срамуваш от това, че си с мен. — Не всичко беше въпрос на съвест, но той не беше готов все още да се изправи срещу цялата истина. — А ти трябва да си с мен — продължи той, — поне докато баща ти пристигне.

— А след това? — меко попита тя.

— Нека да не мислим за това, докато сме тук — каза тихо той. — Не може ли просто да се наслаждаваме на това, че сме заедно? Не можем ли да забравим за твоя свят и за това, което той причинява на моя? Не можем ли да забравим за следващия месец, за следващата година? — Представата за бъдещето никога не бе му се струвала по-заплашителна. — Моля те — каза той едва чуто през въздишката си. От доста време го бе движило единствено чувството му за лично достойнство, а точно сега духовните му сили бяха на изчерпване. Не искаше да се сблъсква с никакви въпроси без отговори. Необходимо му бе единствено удоволствие и спокойствие, пречистено в своята простота.

Докато слушаше молбата на Хейзард, Блейз осъзнаваше, че за разлика от нейния безбурен живот, младият мъж, в когото бе влюбена, носеше огромна отговорност за своя народ. Той беше отишъл на изток, осъзнавайки, че начинът на живот на абсароките е застрашен и че негов дълг е да осигури неговото бъдеще. Когато опознаеше навиците на бледоликите, той щеше да има инструментите и оръжията, с които би могъл да спре разрушението, да смекчи пораженията. Той знаеше какво трябва да направи, защо и накъде ще го отведе то. Разбираше, че ще трябва да жертва част от достойнството си в името на успеха. Знаеше, че бъдещето ще бъде пълно с унизяващи компромиси. Той живееше под напрежение, което тя никога не бе изпитвала в своя егоцентричен живот. И когато той я помоли меко да забравят за всичко останало, тя разбра, че Хейзард иска да затвори вратите зад себе си, поне за известно време, за всеки друг свят, освен за техния общ.

— И как трябва да е облечена една достойна съпруга по време на процесията до въпросните съоръжения за къпане? — попита тя с

усмивка.

В тъмните очи на Хейзард мрачното настроение бързо бе изместено от топлотата.

— Туника, рокля, каквото и да е. Дявол да го вземе, увий се в някоя кожа и ще те пренесе дотам.

Тя го погледна весело изпод дългите си клепки.

— А какво ще стане тогава с доброто ти име?

Той я притисна към себе си и покри лицето ѝ с целувки.

— Да върви по дяволите — прошепна той — доброто ми име.

И на ръце той я пренесе през огрятия от слънцето лагер покрай усмихнатите погледи, фриволните забележки, сърдитите мърморения и очите на познавачите надолу по очертаната от върбите пътека към реката.

Притаената извивка на реката, с нейните покрити с мъх брегове, бе прикрита от клоните на върбите и от високите тополи, а водата бе така топла, както ѝ бе обещал.

Беше топъл слънчев ден, който устройваше на сетивата истински празник на удоволствията. Те скочиха в кристалночистата вода, измиха се с мекия сапун и се любиха под върбите, докато птичките пееха над главите им.

Никога досега тялото му не ѝ се бе струвало толкова красиво, сякаш излязло изпод ръката на скулптор. Широките му рамене искряха под кристалната планинска вода, напръскани със златен прах от слънчевите лъчи.

Те се любиха, като че ли го правеха за пръв път, възбудени до крайност от сладостния аромат на телата си. Хейзард бе най-хубавото нещо, което ѝ се бе случвало някога, през целия ѝ живот, прекаран сред богатство и лукс.

Той ѝ каза на своя мелодичен език, че нейната красота е като тази на слънцето, когато се спуска зад планините, гласът ѝ е като нежната музика на вятъра в клоните на боровете, а очите ѝ притежават безпределната синева на небето в неговата родина.

— Аз съм твоя и ти си мой. Абсароките нямат значение. Бостън няма значение. Където и да идеш, аз ще съм с теб — тържествено прошепна Блейз.

Той не отговори. Само се усмихна и обви ръцете ѝ около врата си.

— Дръж се здраво — прошепна той и се плъзна по гръб. След като се намести удобно, тя се отпусна върху него, упоена и доволна, а дъхът ѝ галеше нежно гърлото му.

— Харесва ли ти летният лов? — промърмори той, докато пръстите му нежно галеха гърба ѝ.

— Някой да ти е казал, че ти си най-добрият домакин на света? — попита го лениво тя, без да помръдва.

— Истината ли да ти кажа — отвърна той любезно с подкупваща усмивка, — или предпочиташ нещо по-дипломатично? — И прихна, когато тя го смушка, загледан в просветващите ѝ сини очи. — В такъв случай — каза той с шеговито-сериозен тон, — отговорът е не.

След това на шега започна да успокоява своята докачлива приятелка. И двамата се включиха в играта, като задявките на Блейз бяха не по-малко провокиращи. И както можеше да се очаква, играта имаше своя предсказуем и сладостен финал.

Доста по-късно, когато обедното слънце процеждаше златистата си светлина през клоните на дърветата, Хейзард попита:

— Не почваш ли да огладняваш?

Блейз, която бе легнала до него на утъпканата остра трева, повдигна закачливо едната си вежда.

— Това сериозен въпрос ли е?

Преодолявайки първоначалния си импулс да се засмее, Хейзард отвърна с необходимата сериозност:

— Кълна се във Всевишния.

— Малко — отговори тя, изпънала ръце над главата си като игриво дете.

— Ще изпратя да донесат храна.

— Тук? — Блейз се огледа неспокойно наоколо, но всичко, което забелязваше, бяха различни тоналности на зеленото и златното. — Какво ще си кажат хората?

— Ще си кажат, че аз явно обичам да се любя с теб, и при това огладнявам лесно.

— Много неудобно. — Страните ѝ порозовяха.

— Защо, защото съм огладнял ли?

— Знаеш твърде добре какво имам предвид — тросна се тя с тих, но напушен глас.

— Не беше ли ти тази... — попита той търпеливо и спокойно, — която искаше да посветя деня си на нея?

— Ами да, но...

— Точно това и правя, но със съзнанието, че трябва все някога да ядем. Тук не ми е позволено да готвя. — Веждите му се повдигнаха и спуснаха бързо. — Доброто ми име, нали се сецаш. А сама знаеш, че на твоето готварско умение не може да се разчита, ако ми простиш, че го споменавам, мадам — завърши той, дразнейки я.

— Всъщност казвал ли си на някого, че ще си зает цял ден, защото ще се любиш с мен и затова трябва да ти се донесе храна по-късно? — Сега ръцете ѝ бяха кръстосани под главата, а погледът ѝ бе станал пронизателен.

— Конкретно на никого — отговори меко той. — Пък и ние не казваме „любя се“. Наричаме това удоволствие ах-кс-абау.

— Не го увъртай, Хейзард. На кого точно си казал?

— На дамите — каза той с разговорния тон, с който хората обсъждаха времето, — които ни готвиха снощи, и на мъжете, които искаха да проследим днес следите на бизонското стадо.

— О, господи — възкликна Блейз, — всички знаят.

— Виж, сладурче — започна той успокояващо, видял как руменината пълзи към вратлето ѝ, — в това няма нищо срамно. Ти си моя съпруга. Съпрузите обикновено се държат така. И един поглед е достатъчен, за да се сети човек, че не съм се оженил за теб заради шиенето или готвенето ти. — Той прокара върхчето на една тревичка по изпъстреното ѝ със слънчеви петна тяло. — Ти си радостта на живота ми, биа, и хич не ми пука кой знае колко за това.

Простите думи ѝ подействаха като балсам. Блейз погледна с любов към Хейзард.

— Ти си моят живот — прошепна тя, убедена, че сърцето ѝ не греши. Независимо че Хейзард си мислеше с неохота за бъдещето, Блейз, въпреки неразбираемото му отношение към понятието „любов“, беше непоколебимо сигурна, че двамата с него биха могли да преодолеят всички пречки, които се изправят на пътя им, знаеше, че любовта им е верният път.

— Ужасяваща перспектива — прошепна той в отговор, — но ще се опитам да живея според твоите скромни очаквания. — Имаше вид

на човек, който не е съвсем сигурен, че местното население е приятелски настроено, но подсъзнателно се надява да е така.

Те се върнаха във вигвама, за да похапнат, защото на Блейз не ѝ се нравеше идеята да се хранят на речния бряг. Хейзард задоволи нейната нетипична предвзетост с една минимална доза заяждане, като ѝ напомни, че всяка жена, която е задминала Луси Атънбъроу в дързостта ѝ, не би трябвало да се трогва от подобни несъществени отклонения от общоприетото. Нейният отговор дойде под формата на сритване по кокалчето и заповед да я отведе до вигвама си.

Хейзард се усмихваше често по обратния път, а отговорите му на жизнерадостните забележки на Блейз бяха също толкова безгрижни. Тя бе заровила лице в солидното му рамо и броеше стъпките му по покритата с трева земя.

Жените, които донесоха храната, се изкикотиха на излизане, с изключение на една висока, стройна жена, която размени няколко думи с Хейзард. Отговорът му беше рязък.

— Приятелка ли ти е? — подхвърли Блейз, след като тя излезе, способна да разпознае бившата изгора.

— Очевидно не — отвърна Хейзард леко озадачен. Той размисляше над провокиращите подмятания на Малка луна. Някой от по-младите вождове явно се бе похвалил, че ще отвлече Блейз. Подобни гръмки приказки бяха съвсем в реда на нещата, когато ставаше въпрос за младоците, но това, което го бе разтревожило повече, беше обещанието на Малка луна да го навести някоя вечер.

Не беше нещо необичайно любовчиите да се промъкват нощем в чужди типита, особено през лятото, в лековатата атмосфера на летния лов, когато флиртовете си бяха съвсем в реда на нещата. Той ѝ бе отказал, но не беше сигурен доколко тя ще уважи желанието му. Де да можеше Блейз да разбере специфичните отлики на културата на абсароките. Подобно на танц, тя също беше многостранна, с трудно доловими правила, формализирана от наложилите се порядки, съвкупност от движещи се по сложно преплетени пътища хора. О, по дяволите, щеше да се оправя с проблемите, щом се появяха. Можеше и въобще да не се появят. Каквото и да предстоеше, той не можеше да я въведе в същността на една култура с хилядолетна история за няколко дни. И така, подминавайки пренебрежително евентуалните трудности,

той ѝ поднесе многообразната храна, оставена пред тях, и каза с усмивка:

— Ще ни трябва дегустатор, ако Малка луна има пръст в приготвянето им.

— А... ревнива приятелка значи.

— Бивша приятелка — поправи я Хейзард и колебливо опита от някаква яхния.

— Ако след десет минути си все още жив, ще опитам малко от това.

— Правилно. Човек никога не знае...

— Значи си ѝ отказал?

— Разбира се. Аз приемам брачните си ангажименти напълно сериозно.

Вече бе успяла да опита три други ястия, освен яхнията.

Блейз гледаше замислено как той забожда лъжицата си в смесицата от плодове.

— Ти може и да си падаш по емоциите, но аз не бих имала и грам доверие на тая жена. — Последва непринудена усмивка.

Хейзард се втренчи в нея за миг, докато устните му се гърчеха неудържимо, после се отпусна назад в покритата с кожа върбова облегалка и се изсмя гръмко. Продължи да се смее, докато очите му не се навлажниха и Блейз сериозно се зачуди дали той не се гърчи под въздействието на силна отрова. Накрая той замлъкна, избърса очите си с опакото на ръката, кръстоса ръце зад главата си и се облегна неподвижно на лъскавите кожи.

— Какво толкова смешно казах? — попита Блейз, облекчена от това, че го вижда все още бодър и здрав.

— Иронията ти, сладурче, за това, че съм си падал по емоциите. Като че ли някаква хапчица храна би имала някакво значение за мен, след като цял живот съм бил на острието на бръснача. Осъзнаваш ли, че ние, абсароките, сме заобиколени от силни врагове? Дакота ни превъзхожда числено едно към десет. Черните ходила почти с толкова. Шушоните и Насечените стрели, взети заедно, са десет пъти по-силни от нас. И всички те искат нашите ловни полета, защото те са най-добрите в света. А аз да се притеснявам за някаква храна? Котенце, ти си много сладка — каза той с изразителни на следобедното слънце очи, — но нищо не разбираш от оцеляване.

— Когато стана на двадесет и една, ще бъда собственица на фондов тръст и ще мога да правя с парите каквото си пожелаая. Бих могла да помогна на абсароките да оцелеят. — Това бяха типични думи за една богата млада жена, убедени и самонадеяни.

— Това може и да ти прозвучи цинично, котенце, но не мисля, че този фондов тръст би станал някога достъпен за мен. Във всеки случай, аз не го искам и не се нуждая от него. Моите участъци са богати, най-богатите на север от Вирджиния Сити. В тях има достатъчно злато, за да бъдат осъществени моите намерения. Как така — продължи той, пресягайки се за чаша със студена вода — непрекъснато стигаме до тоя въпрос, когато всичко, което искам, е да те държа в ръцете си, да се любя с теб и да забравя за известно време за всичко останало? Виж — обяви спокойно той, протягайки ръце встрани, — все още съм жив. Ела и хапни, принцесо. Ще имаш нужда от сили. Дал съм изрични нареждания никой да не ме безпокои до утре сутрин.

В действителност той бе променил не само своите планове, а и тези на всички останали, за да посвети времето си на Блейз, както бе пожелала тя. Хейзард отпи от чашата и се усмихна.

Блейз отвърна на усмивката му.

— В такъв случай, това нещо като меден месец ли е?

Той постави внимателно чашата на пода.

— Ти би ли искала да е така? — Гласът му беше плътен и оцветен с любопитство.

Тя кимна, без да е сигурна в неговите непостоянни настроения, убедена единствено в чувствата си.

— Тогава това е меден месец. — Изражението на очите му беше неразгадаемо, но усмивката бе омагьосваща. — Позволи ми да те нахраня — каза той, взе едно парченце печено месо и го постави в устата ѝ. — А после и да разреши косата ти — прошепна тихо той. — И да се погрижа за теб.

— Ако ти ще правиш всичко, какво да правя аз тогава? — попита Блейз много меко.

— И ти можеш да се погрижиш за мен, бостънче, по твоя много специален начин. — Красивата му ръка погали лицето ѝ.

— Това ли е всичко? Не трябва ли да работя? — Тя спря ръката му със своята и гризна леко върховете на пръстите му.

— Предпочитам — езикът ѝ, облизващ върховете на пръстите му, изпращаше пламенни импулси към неговия мозък — сега да посветиш енергията си на мен по друг начин.

— Това е хубаво — отвърна меко Блейз и след това, взела ръката му в своята, я постави върху гърдите си, — тъй като съм доста добра в тази област.

— Да, така си е — съгласи се Хейзард. Погледът му бе започнал да се разгаря. — Наистина си много добра. Но първо хапни, принцесо, защото смятам да се възползвам от твоята природна дарба през остатъка от деня, тъй че ще ти е нужно да се подкрепиш.

Следобедът мина в поредица от удоволствия, в които те дадоха воля на взаимните си предпочитания, без да позволят на демоните на неразбирателството да се намесят. Тя беше ненаситна, а той никога не се беше наслаждавал така.

Беше вече късно следобед, когато Хейзард каза „дрехите“, после промърмори нещо рязко и изненадано и накрая изруга леко. Той докосна косите на Блейз с целувка, отмести я и се измъкна от постелята от бизонски кожи. После отиде до входа, отмести покривалото леко и каза няколко думи на абсарокски.

— Кой е? — попита тихо Блейз и седна.

Хейзард погледна през рамо и каза:

— Бях забравил. — След това се обърна към процепа и продължи да говори на мелодичния си роден език. Той отговаряше на няколко женски гласа, които се кикотеха.

— Твоят харем? — попита Блейз със сладникава нотка, когато той спусна покривалото и се върна при нея.

— С теб, скъпа, не ми остава време за хареми — отвърна той с усмивка.

— Или нещо друго? — натърти Блейз, стоплена от усмивката му, но все още съмняваща се.

— Точно така — съгласи се бързо Хейзард. — Или нещо друго. Тия дами не бяха дошли заради мен. Те донесоха дрехите ти. Бях забравил за това. Мисля, че са стояли доста време отвън, така че се наложи да им се извинявам продължително. Добре ще е сега да ги пробваш.

— Чии са тия дрехи? — попита неуверено Блейз, чудейки се как биха могли да ѝ ги ушийт толкова бързо.

— Този път са съвсем нови. Жените шият дрехи, ризи, мокасини, туники и всичко останало за търгуване. Вчера споменах, че искам да купя дрехи за теб днес следобед. За съжаление, бях забравил за тях допреди минута. — Хейзард се пресегна за гамашите си и каза: — Ще ги поканя вътре.

— Не!

Той тъкмо бе обул единия крачол и при възклицанието на Блейз вдигна глава.

— Не? Нали искаше да имаш свои собствени дрехи.

— Искам. Кажи им да оставят всичко и да си вървят. Ще ги изпробвам по-късно.

— Сладурче, сигурно ще е необходимо роклите да се преправят — отвърна ѝ той, докато намъкваше колана в гайките на вече обутите гамашаи.

— Сама ще се оправя.

Той пристегна колана си и каза тихо:

— Значи умееш да шиеш?

— Ами... когато бях малка — започна Блейз, но се запъна. — Искам да кажа... това че...

Той я погледна и проницателно отбеляза:

— Ти не можеш да шиеш.

Блейз въздъхна и прехапа долната си устна.

— Не мога — призна си тя.

— Тогава сигурно ще ни трябва някой, който може — уточни той тактично. — Тъй че ще трябва да ги пробваш, не мислиш ли?

Блейз впери продължително поглед в него и неохотно се съгласи:

— Но нека да е някоя, която аз не познавам — предупреди го тя, припомнила си за посещението на Малка луна.

— Ти не познаваш нито една от тях, скъпа.

— Някоя, която ти не познаваш.

— Аз познавам всички.

— Не това имах предвид — мрачно каза тя.

— Чудесно — отвърна той, схванал най-послед.

— Някоя по-стара — додаде Блейз.

Той се засмя.

— Ще видя какво мога да направя.

Когато излезе отвън, той обясни, че жена му е срамежлива и за да не обиди никого, смята да купи всички рокли. След това учтиво ги отпрати и остави една стара жена.

Блейз се бе вмъкнала в една от кожените му ризи и бе застанала до леглото, когато те влязоха във вигвама. Заприлича му на юноша, облякъл възголяма риза, въпреки че бе застанала царствено. Само очите ѝ отразяваха нейната неувереност. Хейзард представи Върба и обясни на Блейз, че тя е известна из целите Северни прерии със своите невероятни рокли, украсени с пера. След това донесе един солиден куп от рокли, украсени с ресни и други атрибути, докато двете жени се усмихваха колебливо една на друга.

— Мислиш ли, че тя ще стигнат? — попита Блейз закачливо. Ръцете ѝ галеха леко множеството превъзходни кожи, които ѝ бе донесъл.

— Още ли искаш, бостънче? — поинтересува се той с ответната веселост в очите си. — Ще изпратя глашатая.

— Прекалено си екстравагантен.

— Налага ми се да угаждам на екстравагантна жена — каза той много тихо.

— Значи искаш да ми угодиш? — щастливо измърка тя.

— По безброй много начини, биа кара — прошепна Хейзард, — но след като премериш роклите.

— Да ги премеря пред Върба? — колебливо попита Блейз.

— Сама ли се обличаш вкъщи?

— Понякога — започна да увърта тя.

— Представи си, че сега не е „понякога“ — настоя Хейзард, убеден, че Блейз е разполагала поне с няколко прислужнички у дома. — Развесели ме.

Блейз направи лека гримаса.

— Щом настояваш.

Той се усмихна.

— Настоявам.

Върба, застанала отстрани, бе схванала, въпреки английския, че Дит-чилиаш настоява за нещо, а жена му отказва. Очите ѝ проблеснаха разбиращо, когато Хейзард натърти усмихнат на последната си дума, и тя пристъпи напред, за да помогне.

— Украсата с форма на звезда е специално за жена на вожд — му каза тя. — Виж също и украсената с мъниста от сърна. Кажи на твоята жена да пробва първо тези.

Хейзард преведе това на Блейз, остави роклите на постелята и измъкна измежду тях предложената от Върба, украсена отпред и отзад със сложно подредени разноцветни пера във формата на звезда.

— Звездата носи късмет на този, който я носи на дрехите си — добави той, подавайки роклята. — Хайде, биа, пробвай я.

Блейз се отдръпна.

— Караш ме да се чувствам неудобно.

— Няма от какво да се срамуваш. Върба също е виждала някое и друго голо тяло навремето, а аз — той замълча и се усмихна — те предпочитам гола. Направих така, както ти пожела — отпратих всички други жени. Твой ред е да спазиш обещанието си.

Блейз се предаде и след като премери първата рокля, която Върба коригира на раменете, талията и ханша, вече се чувстваше по-свободно.

— Твоята жена е много красива — каза Върба, докато отбелязваше корекцията на раменете с парче трошлив варовик.

— Благодаря ти — каза Хейзард и повтори на английски комплимента за Блейз.

Блейз бе получавала подобни комплименти през целия си живот, но някак си този, поднесен от старата жена от племето на Хейзард, имаше по-особено значение за нея. Тя искаше да бъде част от живота на Хейзард.

— Как се казва „благодаря“ на абсарокски? — попита Блейз и когато той ѝ каза, тя повтори внимателно фразата. — Ахо-ахо — каза Блейз бавно с широка усмивка и лек поклон.

Върба отвърна на поклона ѝ и двете се засмяха.

Тя прилича на Ана^[1], помисли си Блейз. Точно като Ана е.

И радост стопли сърцето ѝ.

Отпуснат удобно на върбовата си облегалка, Хейзард се забавляваше с церемонията по пробването на роклите. Никога преди не бе наблюдавал Блейз толкова дълго, все някой или нещо му попречваха — работата или някакъв разговор. Сега имаше възможността да се наслаждава безмълвно на красотата и съвършенството на тялото и чертите ѝ. Кожата ѝ имаше златистия цвят

на праскова в светлината, проникваща през стените на вигвама, а косата ѝ проблясваше в медни оттенъци. Тя се движеше грациозно, изпълнявайки елементарните инструкции на Върба, вдигаше ръце, за да свали някоя рокля, пъхваше глава в следващата, която ѝ подаваха, раздвижваше леко бедрата си, за да може меката кожа да легне плътно по тялото ѝ. Тя беше плаха и неуверена, докато изпълняваше наставленията на Върба, което бе нещо ново за Хейзард, свикнал да вижда в нея най-вече решителност и властност. Тя беше по-различна на тоя летен лов, не така безусловно налагаща се и — чудеше се дали да употреби тази дума — по-смирена. Той се усмихна на абсурдната мисъл и повдигнал гъстите си клепки, улови погледа ѝ над сивите коси на Върба.

Намигна ѝ.

Тя му се усмихна.

Сладостна вълна премина между тях.

След още няколко рокли те поспориха за деколтето на една от тях, прекалено ниско изрязано според представите на Хейзард. Впечатлена, Върба наблюдаваше спора и макар да долавяше смисъла само на някои думи, бе напълно наясно с неговото съдържание.

— Тази не става — каза Хейзард, махвайки на Върба да я остави встрани.

— Чакай малко. — Блейз ѝ направи знак да изчака. — Тази рокля ми харесва. Украсата ѝ е почти като излята, толкова е плътна. А и цветовете ми харесват. — Кожата беше кремава на цвят и гладка като кадифе. Отпред на вълни се спускаха орнаменти в зелено и синьо, ограждащи дълбокото деколте.

— Не.

— Но аз я харесвам.

— Не.

— Не ми говори с такъв тон.

Хейзард се овладя и смекчи заповедническите нотки.

— Извинявай, биа, задръж я, щом искаш.

След това, когато роклята беше премерена, той каза на Върба тихичко на абсарокски да не носи отново тая рокля.

Върба кимна. Дит-чилиаш бе победил, но тя отдаде заслуженото и на жената. Бледоликата жена се противопоставяше на Дит-чилиаш храбро като мъж. Той нямаше винаги да печели. Не и с тази огненокоса

жена. Върба познаваше първата жена на Хейзард от неговата младост и бе приготвяла нейната сватбена рокля. Тя бе видяла как двамата израснаха заедно и бе стояла до смъртния одър на Гарваново крило. Връзката, която бе наблюдавала днес, беше по-различна. Сякаш Черната пума бе намерил равна на себе си, а не просто спътница. Чудеше се какво ли ще е детето, родено от двама такива родители. Бялата жена беше бременна, това беше очевидно, стига да знаеш къде да погледнеш. Дали Ис-биа шибидам Дит-чилияш, Хейзард Черната пума, знаеше за това?

По-късно вечерта Хейзард и Блейз се бяха излегнали под върбите, след изкъпването в реката, и слушаха как младежите свирят с флейтите си на своите любими. Нежната музика се носеше из топлата лятна вечер, една мелодия се смесваше с друга, нотите се преплитаха и се превръщаха в олицетворение на романтиката в чистия вечерен въздух.

— Щастлив ли си? — попита Блейз още по-късно, когато дори песента на флейтите бе престанала и само вятърът в клоните нарушаваше тишината.

— Това нещо като проверка ли е? — Тя не можеше да го види в мрака на вигвама, но усещаше усмивката му. Той изохка леко, след като тя го сръчка, и след това си призна в тъмнината: — Да, щастлив съм. А какво ще кажеш за себе си, биа кара? — попита той на свой ред. — Харесва ли ти летният лагер? — Той установи, че по силата на навика отново е избегнал да я попита за чувствата ѝ.

— Всичко ми харесва. Съвършено е. Ти си съвършен. — Неговото най-добро състояние на наслада и задоволство я вдъхновяваше. Хейзард бе успял да омагьоса своята нова „жена“ през този ленив, богат на удоволствия ден. Ден, посветен изцяло на тях двамата. Ден, в който целият останал свят бе оставен да почака.

Той се засмя леко на откровения ѝ отговор.

— Ами ако това съвършенство ще трябва да позволи утре на света отново да ни обезпокои, какво тогава, котенце? Все още ли ще ти харесва?

— Разбира се. Докато си с мен — отговори тя с открита, безкрайна радост, която едновременно го омагьоса и разтревожи.

— Това означава ли, че смяташ да дойдеш утре на лова за бизони?

— Други жени ще ходят ли?

— Някои, да.

— Не съм ли късметлийка? Сега спокойно мога да кажа „да, с удоволствие“. И бездруго щях да дойда, но сега всичко изглежда по правилата, а не абсурдно и натрапено.

— Звучи така, сякаш ще си имам сянка. — Той я бе прегърнал, мислейки си колко много се бе променил животът му, откакто я бе срещнал.

— Точно това е основната идея — отвърна весело Блейз и после рязко попита: — Позволено ли ми е да те целувам на публично място?

— И да кажа „не“, това ще промени ли нещо?

— Не.

Той изръмжа театрално.

— Виждам как доброто ми име се разбива на парчета.

— Така и трябва. Доброто ти име — изрече тя дяволито — е доста напомпано.

— Може ли поне да ти предложи да бъдеш по-дискретна? — попита той, забавлявайки се.

— Можеш да си препоръчваш каквото щеш — отвърна сладко Блейз.

— Изглежда, вождът на абсароките си е намерил вожда — усмихнат каза той.

— Спокойно можеш да го определиш така — съгласи се Блейз с леко игрива и много женствена усмивка.

Той плъзна бавно дланите си по гърба ѝ и я притегли към себе си. Що се отнасяше до любовта, тя можеше да го ръководи единствено с добро. И той ѝ го каза.

— Не съм се замисляла чак толкова надълбоко над ролята си.

— И аз си помислих, че вероятно не си — отвърна ѝ той, олицетворение на учтивост и такт. — Може би ще е добре да се върнем към лова на бизони?

Блейз се засмя.

— Страхливец.

— Дипломат — поправи я той с топлота в гласа си. — Не съм си и помислял да съсипвам подобно чудесно разбирателство — каза

Хейзард и промени темата по начин, който бе усъвършенствал години наред.

[1] Ана — в Библията, майка на пророка Самуил. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 25

На сутринта бяха намерени подходящи дрехи за Блейз и тя се присъедини към групата от любими и избрани съпруги, до една ярко облечени, които заведоха скъпоценните мустанги за лов на бизони на своите половинки до уреченото място. Мъжете никога не яздеха мустангите си преди началото на лова, за да ги запазят свежи. Полеките жени нямаше да могат да уморят силните животни.

Те яздеха покрай Потока на стрелата в сянката на тополите. Слънцето едва бе започнало своя път по небосклона и високите дървета им даваха прохлада. Бизонското стадо бе забелязано да пасе на юг от скалата, до която можеше да се стигне за около час бърза езда. При този бавен ход щеше да им отнеме два пъти повече време, за да стигнат дотам. Изправен вълк и неговата настояща изгора яздеха точно пред Блейз и Хейзард в колона от ездачи, която се проточваше на около миля разстояние.

Докато ловците и техните придружителки следваха бавно извиващия се поток, младоците, съблечени до кръста, се надпреварваха, като препускаха по протежението на процесията, демонстрирайки своите ездачески умения на любимите си. Това бе най-майсторската езда, която Блейз бе виждала някога. За части от секундата те пъргаво скачаха на земята и после пак обратно на конете, които препускаха през цялото време в галоп. Гъвкави като акробати, те балансираха без усилие върху гърбовете на носещите се вихрено мустанги и с лекота увисваха под коремите им, на косъм от летящите копита.

Един строен, мускулест воин направи странично премятане на гърба на мустанга си, грациозно го възседна отново и изтрополи встрани само на някакви си два метра от Пета.

— Бе-се-че-уак, Дит-чилиаш — Харесвам я, Хейзард — извика през рамо той и препусна напред. Приятелката на Изправен вълк се изкикоти. Блейз все още не можеше да се опомни от проявената дързост.

Полуобърнат, с ръка опряна на задницата на коня, Изправен вълк каза на абсарокски с дяволита усмивка:

— Както виждам, Орлов дух е в обичайната си форма.

— Някой ще трябва да му даде един урок някой ден — отвърна Хейзард на родния си език, контролирайки внимателно тона си.

— Този някой ден може и да настъпи по-скоро, отколкото си мислиш — отвърна Изправен вълк и леката му усмивка премина в ухилване. Нежна закрила пак се изкикоти и прошепна нещо на Изправен вълк. Той се обърна отново към Хейзард й каза:

— Малка луна казва, че...

— Чух вече — прекъсна го Хейзард.

— Нова ситуация за теб — подхвърли Изправен вълк, смеейки се. — Какво е усещането?

— За какво става въпрос? — намеси се Блейз в прелитащите фрази на абсарокски, избавяйки така Хейзард от необходимостта да опише чувствата си.

Той винаги бе ухажвал жените по начина, по който Орлов дух бе направил това днес — открито, пред очите на всички от клана. Но за пръв път неговата жена беше обект на ухажвания, а той се бе оказал в ролята на защитаващ се.

— Момчешки игри. Обичат да се показват — отвърна спокойно Хейзард, но чувството му на собственик беше вече нащрек.

— Както ти правеше някога — подразни го Изправен вълк, провлачвайки на абсарокски.

— Твърде много приказваш — изръмжа Хейзард, но лицето му беше усмихнато и Блейз разбра, че казаното е на шега.

Докато продължаваха пътуването си, Хейзард изреди на Блейз цял списък от мерки за безопасност.

— Когато веднъж стадото се понесе нанякъде, нищо не може да го спре. Може и да ти се стори великолепно и драматично, ако никога не си виждала нещо подобно, но всичко, което се окаже дори в края на пътя им, няма да оцелее. Стой доста по-назад от другите жени. Пета ще ти напомня. Не бъди глупава и не поемай рискове.

— Да ти приличам на човек, който ще се набута сред стадо бизони? — попита Блейз някак възмутено, след като търпеливо бе слушала монолога от указания на Хейзард през по-голямата част от петте мили.

Хейзард, който яздеше до нея, се обърна и я погледна добронамерено.

— Според моя опит, принцесо — каза той дружелюбно, — ти си способна да направиш всичко, което ти хрумне.

— Може и така да е — съгласи се тя, — но нямам никакво намерение да се набутвам сред стадо бизони.

— Облекчение е за мен да го чуя.

— Освен това не дера бизони.

Той се засмя.

— Това би могло да те направи бостънска знаменитост, скъпа. Може би трябва да опиташ. — Мрачният поглед, който тя му хвърли, го накара бързо да добави: — Не се притеснявай, любима. За разлика от другите племена, при нас дрането на бизоните не е женска работа. Мъжете убиват, одират, нарязват и донасят месото в лагера. След като го оставя обаче пред входа на вигвама, то се превръща в твой проблем.

— Къде ще намеря толкова голям тиган?

— Но пък — поправи се той бързо, припомняйки си нейните готварски умения, без да е сигурен дали забележката ѝ не е била напълно сериозна — винаги можем да променим плановете си.

— Е, сега пък аз се чувствам облекчена — отвърна Блейз, смеейки се и двамата продължиха малко по-спокойни.

Когато конниците се приближиха на около миля от стадото, всички разговори бяха прекратени и вече се използваша само знаци. Бизоните, като повечето четириноги, се ориентираха по миризмите, носени от вятъра, но слухът им си беше съвсем нормален. Затова приближаващите се по обраслата с трева земя неподковани мустанги и техните ездачи не трябваше да вдигат никакъв шум. Когато изминаха още половин миля, съгледвачът се появи на един хълм и им направи оттам знак, който означаваше, че стадото е наблизо и скоро ще го видят. По сигнала всички се разпръснаха. Хейзард слезе от мустанга и съблече кожената си риза и гамашите. Той и Блейз си размениха конете, без да продумат, и след като я целуна леко, Хейзард се метна на ловния си мустанг. Съгледвачът махна с дрехата си още два пъти над главата си и след това я пусна. Още преди тя да е паднала на земята, всички коне се бяха понесли в галоп, оставяйки зад себе си облачета

прах и откъсната трева. Дорестият мустанг на Хейзард, украсен с пера по гривата и опашката, се понесе бясно след миризмата на стадото. На билото се появиха бизоните, около две хиляди, разпръснали се, за да пасат. Преди облаците от прах да покрият всичко, Блейз успя да види как Хейзард застрелва първия си бизон. Той се бе навел ниско, прилепнал към дорестия врат, мушнал върховете на пръстите си под предните крака на коня, за да запази равновесие. След това галопиращото стадо го измести извън полезрението ѝ.

Един час по-късно прахът се уталожил по тревистата равнина и стотици бизони лежах мъртви на земята. Жените, заедно със старците и момчетата, поведоха надолу товарните коне. Блейз намери Хейзард на около миля по-надолу да насича на парчета една тлъста женска. Разгорещен под жарките лъчи на слънцето, той режеше месото с точни и силни движения. Ръцете му за пореден път привлякоха вниманието на Блейз със своята грациозност и мощ. Няколко солидни порции месо вече бяха наредени върху одраната кожа.

— Това вероятно ще ми отнеме доста време — промърмори той, оставяйки още едно голямо парче месо върху кожата. — Ако предпочиташ, можеш да се прибереш в лагера.

— Колко още ще трябва да нарежеш?

— Застрелях пет, но чичовците ми ще се погрижат за три от тях. — Хейзард погледна към слънцето. — Работата ще ми отнеме поне още два часа. — Слънцето печеше безмилостно, вече почти достигнало връхната си точка. Ловният му кон дишаше тежко. Изпотеното тяло на Хейзард, прикрито само от препаската, блестеше на слънцето.

— Защо не отидеш някъде на сянка? — предложи той и духна един кичур коса от очите си.

— Слънцето не ми пречи — отвърна Блейз и скочи от Пета.

Хейзард я огледа. Тя нямаше нищо на главата си, ръцете и краката ѝ също бяха незащитени.

— Висшето общество на Бостън едва ли ще одобри загара ти.

— Няма да се връщам там, тъй че мога да почернея колкото поискам.

Хейзард не отговори и продължи да разрязва месото със сигурност, придобита от предходните ловувания на бизони.

Единственото нещо, което го вълнуваше, беше удоволствието от мисълта за нейното оставане.

— Чу ли ме? — попита Блейз, крачейки надолу по отъпканата трева.

Тогава ножът му спря. Леко обърнат към нея, той я изгледа изпод тъмните си клепки.

— Ами ако баща ти има други планове, или пък майка ти, или Янси Страхан?

— Ти искаш ли да се върна в Бостън? — Тя зачака отговора, затаила дъх.

Очите му не трепнаха.

— Знаеш, че нямам право да мисля за това, какво искам аз. Трябва да се грижа за своя народ.

Това не беше отговорът, който бе желала да чуе, но пък и не беше отрицателен. Тя пое отново въздух.

— А като се изключат тези проблеми? — импулсивно настоя тя, с неочаквано плах глас, тъй като никога в задоволения си живот не бе искала нещо друго толкова силно.

— Ако не броим тези проблеми, то не трябва да броим и останалия свят, биа — каза тихо той, разсичайки безцелно земята с върха на ножа си.

— Да речем, че това е възможно.

— Свят на мечтите. — Той й се усмихна топло. — Това ли имаш предвид?

— Да. Тогава какво? Кажи, Хейзард, тогава какво? — настоя тя.

— Тогава, сладко котенце — каза той меко, — бих искал да останеш с мен. Не бих могъл да си представя живота си в този свят на мечтите без теб.

— Ще стане — отвърна щастливо Блейз с необорим оптимизъм. — Само почакай и ще видиш.

— Както винаги е ставало при закриляната мис Брадок, нали? — подхвърли меко Хейзард.

— Точно така — пламенно се съгласи Блейз и се спусна към Хейзард като ураган от щастие и ресни. Тя го събори по гръб върху проснатото животно и го разцелува страстно, без да я е грижа за останалите, осъзнавайки само, че за нея той е всичко на света.

Неговата реакция беше също така невъздържана — той притисна тялото ѝ към себе си и отвърна на целувките ѝ. Смеейки се на глас, те се затъркаляха като играещи си котета, а свежият аромат на утъпканата трева изпълваше ноздрите им.

— Ти си едно апетитно усложнение — прошепна ѝ Хейзард след доста време, останал почти без дъх, — но...

— Но какво? — попита тя леко задъхана от разиграната схватка.

— Но мравките ще изядат двата бизона, които аз трябваше да нарежа.

— Наистина ли? — прошепна игриво Блейз.

— Честна дума. Какво ще кажеш да се уговорим за след...

— Час?

Хейзард хвърли един бърз поглед към двете животни, които трябваше да довърши.

— Нека бъдат два и аз ще ти покажа едно потайно езерце с мъхести брегове, недалеч оттук.

— Дадено — каза тя с широка усмивка. — Нека да ти помогна.

Хейзард се отдръпна и каза троснато:

— Ако ти ми помагаш, часовете ще станат три.

— И пръстчето няма да си мръдна — съгласи се тя бързо.

Хейзард постави нов рекорд при одирането на втория бизон.

ГЛАВА 26

Те яздиха, докато стигнаха до едно място, където теренът се променяше рязко, и вълнистото, обрасло с трева планинско поле се пресичаше от дълбока пропаст, на чийто ръб се извисяваше като кула странна, отвесна скала. Едва разтоварили конете, Хейзард и Блейз усетиха прохладата, идваща от гъсто обраслия с растителност склон и провесилите се над пропастта дървета.

— Чакай — каза Хейзард и поведе мустангите през мрачния див гъсталак, а след това се върна за Блейз.

Пътечката се спускаше рязко надолу и потъваше след около двадесет стъпки в пищната растителност, където тишината беше истинска благодатна. Слънчевата светлина си проправяше път на златни снопове през разстлалото се над главите им зелено покривало. Те се промъкваха тихо през смълчаната, диво избуяла растителност, а разцъфналите горски цветя и зеленовърхият бъз изпълваха ноздрите им с прекрасен аромат. Хванал я за ръка, Хейзард с усмивка преведе Блейз през това странно място, след това отмести встрани един отрупан сливов клон и я подкани да мине пред него.

Блейз се оказа на една малка зелена поляна, окичена с лютичета и храсти от диви рози. Тя представляваше долчинка, с изглед на юг, оградена от огромни, извисяващи се букове и тополи — един разкошен малък рай. Две черешови дървета оформяха входа към широко, чисто езеро, което стигаше в източна посока до грубата, покрита с мъх плоча на една скала. Горски птици се надпяваха над главите им. Всичко бе красиво и неповторимо като скъпоценен камък.

— Искаш ли да поплуваш? — попита Хейзард. — Аз ще се измия, освен ако видът на кръвта те възбужда. — Покритото му с капчици пот бронзово тяло, прикрито единствено от препаска, бе изцапано с бизонска кръв.

— Ние, младите момичета от Бостън, също сме били научени — отвърна шеговито Блейз, а очите й проблеснаха, — че трябва да

помолим мъжа първо да измие от тялото си кръвта от дрането на някое животно, преди да се любим с него. Това е правило номер две.

— Кое е тогава правило номер едно — провлече саркастично той — в този ваш етикет?

— Свалете си първо роклята, в случай че вашият партньор не е изпълнил правило номер две — отвърна сладко тя с весела усмивка.

— И ти придържаш ли се към тоя впечатляващ правилник? — промърмори нежно той, приближавайки се към нея.

— Разбира се — натърти пресилено скромно тя, съблече роклята и я пусна в краката си.

Тъмните очи на Хейзард се бяха разгорели. Блейз се изправи леко възбудена, а прекрасните ѝ гърди се бяха вирнали нагоре като дар, който очаква да бъде докоснат.

— Ела тук — прошепна той.

— В никакъв случай не бих нарушила правилата, сър — отвърна комично тя с дяволита гримаса. — Смятам да поплувам. — Тя се обърна и побягна към езерото. Доставяше ѝ удоволствие да дразни Хейзард. Той се впускаше в любовната игра без никакво напрежение, като в забавление, привикнал да доставя удоволствие на жените.

Тя беше вече във водата, когато се обърна и му извика:

— Ще се състезавам с теб до другия бряг. Победителят печели...

Хейзард освобождаваше ловко връзките на препаската си, докато тя вече се гмуркаше.

— Какво печели победителят? — извика той на преплувалата вече няколко метра Блейз.

— Теб! — извика му тя в отговор, загребвайки спокойно във водата, напомняща му за езерните феи.

— Ами ако аз спечеля? — попита той, докато събуваше мокасините си.

Усмивката бе ясно различима, независимо от разстоянието.

— Няма да спечелиш! — извика тя, плъзна се под повърхността с грациозно движение и се скри от погледа му. Когато след няколко секунди се показа задъхана отново над водата, тя вече имаше половин езеро преднина пред Хейзард, който се носеше по повърхността с мощните движения на роден атлет. Тя плуваше превъзходно, както забеляза той, и въпреки че Хейзард непрекъснато скъсяваше разстоянието между тях, разликата в уменията им не беше огромна. Тя

пореше водата като копринена връв и едва когато наближиха другия бряг, той се изравни с нея.

— Ще загубиш — каза Хейзард, отмятайки косата от лицето си.

Тя не отговори, а само се усмихна и после рязко се гмурна, напредвайки към брега със силно загребване на краката, което остави зад нея следа от пенести мехурчета. Той се изви и също се гмурна и загребвайки мощно с крака, пристигна няколко учтиво поднесени секунди след Блейз, за да се отпусне по гръб до нея върху мъхестия бряг.

— Ти загуби — обяви възторжено тя, поемайки си дъх. Бе легнала по корем, с лице обърнато към него и той си помисли, че брадичката ѝ, заровена в мъха, е досущ като коприна, опряна до кадифе.

— Ти си страшно добра, бостънче — отбеляза той усмихнат, дишайки накъсано. — За жена. — Думите му, произнесени с усмивка, бяха пропити с весела закачливост.

Блейз седна рязко, слънчевите лъчи се плъзгаха по тялото ѝ като течено злато, а гърдите ѝ трепнаха от изненадващото движение. Хейзард почувства как възбудата му започва да нараства и да се притиска към студената скала.

— За жена ли? — повтори тя. — Скъпо ще си платиш за това, миличък.

— Колко — попита той с невинна приветливост — ще ми струва? — Хейзард постави ръцете си под главата и я погледна с хищна усмивка.

— Облогът беше такъв, че който спечели, получава теб. Аз спечелих. Сега си мой.

— Че това било ли е някога под съмнение? — каза той със задоволство.

— Ще трябва да правиш всичко, което поискам — обясни жизнерадостно тя.

— Удоволствието е изцяло мое, мадам — промърмори той, докато погледът му се разхождаше бавно по тялото ѝ, а възбудата му нарастваше.

— За начало, ела и ме целуни — заповяда тя.

Хейзард се изправи леко, опря се на лакът и го направи.

— Не беше зле — отбеляза замислено тя миг по-късно, сякаш преценяваше целувката по някакъв свой справочник по съвършенство. Устните ѝ се разтегнаха в лека усмивка и тя изкомандва: — Направи го пак.

Той отново я целуна продължително, но този път почти целомъдрено. Все още не беше я докосвал с ръце.

— Дали с практикуване бихме могли да постигнем подобрене? — поинтересува се безгрижно тя.

— Можем само да се надяваме, мадам — лукаво отвърна Хейзард. — Ако, разбира се, мадам благоволи да помогне.

— Дори и да реша да не ти помагам — каза меко тя, — трябва да правиш каквото ти кажа. Всичко. — Дяволитата ѝ усмивка запали златисти искрици в очите ѝ.

— Колко мило — каза той. — Никога преди не съм го правил.

— Ти си моя собственост, Хейзард.

Очите му се разшириха одобрително.

— А ще имам ли и аз свой ред в тази очарователна игра? — попита той.

— Не, скъпи, това е право само на победителя. Сега стани.

Той стана.

— Отиди до онова дърво.

Миг по-късно, облегнат на ствола, той я погледна въпросително.

— Докосни се — каза тя.

— Трябва ли?

— Трябва — настоя натъртено тя. — Ти си моя собственост.

Той сви леко рамене, усмихна се и го направи. Сключи палеца и пръстите си и с леко движение плъзна силната си ръка към своята възбуда. Блейз гледаше неговия красив, избуял символ на пола и усещаше как по гърба ѝ преминават горещи тръпки. След това той се изпъна, прокара ръка през влажната си коса и го огъна назад, съзнавайки, че е наблюдаван, подобно на гладиатор или красив дворцов страж, който е бил забелязан и оценен заради своята надареност.

— Харесва ли ти? — попита той, прокарайки грациозно ръка по цялата му дължина.

— Мисля, че сега аз искам да го докосна — каза Блейз гърлено и задъхано. — Ела тук. — Той тръгна към нея като голяма черна пума, с

ясно очертани мускули по стройното му тяло. Застана наблизко в очакване, включвайки се в нейната игра с познатия изкусителски чар. Но когато устните ѝ се сключиха около него, а топлото ѝ езиче се задвижи внимателно, самообладанието му се пропука и той потрепна леко.

Поглеждайки след миг нагоре, тя попита меко:

— Да те целуна ли отново? Ще се хареса ли това на моя васал?

Тъмните очи на Хейзард бяха с натезали клепачи, когато той погледна надолу към нея.

— Това удоволствие ми допада не по-малко от дишането, мадам — прошепна той и прокара отново пръсти през косата си, за да я отметне назад. Не след дълго страстта на Блейз се изравни по сила с разтърсващото желание у Хейзард и тя усети как парещо като пламък тръпка се понася към самия център на нейната същност. Тя се отдръпна и повдигна натезалия си поглед.

— Мисля, че бих искала да те усетя в мен — каза тя бавно, с поруменяло от огъня, който я бе обзел, лице.

— Мислех си, че бихте могли да го поискате — каза Хейзард, докато сърцето му подскачаше бясно в гърдите. — Ще пожелаете ли да се изправите, мадам, или ще го направим там... където сте?

— Тук — прошепна тя с полупритворени очи, опряна назад на ръце.

Хейзард коленичи пред нея и нежно разтвори краката ѝ.

— Много сте мила със своя прислужник, мадам — каза той тихо, плъзгайки топлите си ръце по нейните стройни крака. Смуглите му длани се открояваха на фона на бледата ѝ плът.

— Размислих — заяви тя, когато пръстите му докоснаха бедрата ѝ, въпреки че дишането ѝ се бе ускорило. — Вече не желая това.

— Бостънска принцесо — каза Хейзард много бавно, сякаш осмисляше значението на всяка дума, — ще трябва да се оправяте с бунт на робите, ако не размислите.

Блейз повдигна леко едното си рамо.

— Е, тогава може би мъничко — съгласи се великодушно тя, сякаш правеше услуга.

Хейзард присви очи.

— Толкова... малко ли, мадам? — попита внимателно той, движейки се напред, за да докосне центъра на нейното удоволствие.

— Ммм.

— А така? — Той се плъзна в нея на още един разтърсващ сантиметър. Тя затвори очи, след като твърдото му тяло я повали върху мъха и след това я последва. Тя почувства, че той я усеща, и удоволствието, подобно на опиумен сън, заля сетивата ѝ.

— А сега, мадам — проточи лениво той, отдръпвайки се леко, — това достатъчно ли е?

Очите на Блейз се разтвориха рязко.

— Не! — възмути се тя и се протегна към него.

Той ѝ се подчини и потъна обратно, прониквайки дълбоко. Хейзард усети как тя се притисна плътно към него и чу сподавения ѝ стон. След това отново се отдръпна.

— Ще желаете ли още, мадам? — дрезгаво се поинтересува той, като наблюдаваше лицето ѝ.

— Да... — Тя помръдна бедрата си, за да го усети отново така прекрасно в себе си. — О, да!

— Ето сега, биа кара — прошепна той, докосвайки устните ѝ със своите, — робът се превръща в господар. Не мисля, че ми се иска да продължавам. Може би по-късно. — И той се отдръпна още малко.

— Хейзард! Ще те застрелям, окаян неблагодарнико!

— Не, точно сега не — отвърна спокойно той и отново проникна.

— Тогава след това — прошепна задъхано тя.

— Тогава какво ще прави Ваше Височество утре — подразни я той, — когато тялото ви започне да се пробужда... припомняйки си за усещането да съм в него... припомняйки си какво съм правил с него? Какво ще правите тогава?

— Ще си намеря някой друг — изстреля кисело Блейз.

— Но дали той ще знае как да ви докосне тук? — Той проникна леко навътре. — А там? — Хейзард сякаш следваше центъра на тръпнещото ѝ желание и тя изстена. — Дали ще знае, че зърната ви потреперват, когато ги ухапя точно толкова силно? Не прекалено силно... — каза той миг по-късно, обхващайки с устни другото ѝ настръхнало зърно, — но достатъчно. — И зъбите му нежно притиснаха розовото връхче.

— Моля те, Джон, не ме дразни. Искам да те усетя.

— Така ли? — попита той.

— Да — въздъхна тя.

— А така?

— О, господи, да... — Светът започна да ѝ се изплъзва.

— А така? — Ръцете му се озоваха отдолу и повдигнаха тялото ѝ, за да срещне неговото. Екстазът я помете.

— В такъв случай, бостънце, ще трябва да правиш това, което ти се казва, или няма да ти дам това, което искаш. — Богатият му мелодичен глас се обви около нея.

— Хейзард — запита го меко тя, — да те умолявам ли искаш?

— Бога ми, не — весело отвърна той. — Просто ми поднеси гърдите си, за да ги целуна. Така не са ми достатъчно близко.

Тя не помръдна.

— Мисля, че ще отида да поплувам. — Той се отдръпна и седна.

Ръцете на Блейз се повдигнаха и притиснаха закръглените ѝ, вирнати нагоре гърди и те застанаха в своята връхна точка, с ярко открояващи се зърна.

— Така е по-добре, принцесо — прошепна одобрително Хейзард. — Да видим дали все пак можеш да изпълняваш заповеди. Коя от двете да целуна най-напред?

Очите ѝ не искаха да срещнат неговите.

— Погледни ме, сладурче. Тази ли? — попита меко Хейзард, наведе се леко и бързо докосна с пръст едно от настръхналите връхчета. Гърдите ѝ се раздвижиха и Блейз изстена, повдигайки се нагоре, за да срещне изгарящото удоволствие. — Или пък тази? — И устните на Хейзард се ключиха около другото набъбнало зърно и го засмукаха леко. Едната му ръка се спусна между бедрата ѝ, изследвайки ги, докато другата възбуждаше свободното ѝ зърно. Той я гали така, докато от леко отворените ѝ устни се изплъзна вик — тих, приглушен гърлен звук, и тя се пресегна, за да се вкопчи в раменете му, забивайки ноктите си в неговата кожа.

— Готова ли си за мен, любима? — прошепна той, отмести внимателно ръцете ѝ от раменете си и ги свали долу.

Тя погледна към него с тлеещи очи.

— Открита ли си за мен? Прокарай пръст по пухкавата си розова плът и ми кажи.

Тя се поколеба.

— Трябва да го направиш, скъпа, иначе няма да знам — каза той с мек и едновременно твърд глас.

Блейз затвори очи, прокара пръст по своята овлажнена сладост и изстена под напора на главозамайващата страст, която това движение предизвика. След това тя потръпна.

— Мисля — каза той много нежно, вдигайки ръката ѝ, за да пъхне навлажнения ѝ пръст в устата си, — че си готова. — Вкусът ѝ бе като на див, пикантен плод и Хейзард не можеше да чака повече.

Той я целуна и тя му отвърна необуздано, без да усеща нищо друго, освен чувството, стигащо отвъд границите на търпимост. Нейните мънички експлозии започнаха, след като той проникна внимателно в нея и остана там неподвижно и търпеливо, докато отшумяха и последните тръпки на невероятното удоволствие. След това я целуна нежно, както пролетното слънце целува първите зелени стръкчета, и силното му сърце, кънтящо още от ритъма на неговата любов и възбуда, ги отнесе заедно в рая.

По-късно, когато всички игри бяха приключили и сладостните удоволствия бяха отстъпили на задоволеното спокойствие, Хейзард се изтърколи встрани и седна. Блейз лежеше до него в сънна отнесеност. Косата ѝ бе изсъхнала в разпуснат, заплетен безпорядък. Очите ѝ бяха затворени. Той седеше безмълвен и я наблюдаваше омагьосан, със странно объркани чувства — отчасти плътски, отчасти приятелски топли, някак необичайно закрилнически, сякаш в тази непринудена поза нейната невинност го поразяваше още по-силно.

Той се пресегна и улови нежно в дланите си една пеперуда, което му напомни за безбройните часове в младостта му, прекарани в упражнения, за да успее най-накрая да хване пеперуда напълно безшумно. Пренесе я в затворените си длани и внимателно я постави върху нежния бял корем на Блейз. Очите ѝ се отвориха от едва доловимото усещане и тя видя прекрасното творение, балансиращо като златен отблясък. Големите ѝ крехки крилца бяха оцветени в жълто, кафяво и черно.

— Дарявам ти съкровищата на света, биа кара, съпруго моя — прошепна Хейзард и погали златистото ефирно крилце толкова леко, че нежното същество не трепна. Това бяха същите ръце, които бяха наскели бизона преди броени часове с такава сила и мощ, помисли си Блейз. Същите ръце, които убиваха и я даряваха с неописуемо удоволствие.

— Аз искам само теб — отвърна меко тя.

Очите им се срещнаха. Пеперудата отлетя.

— Твой съм — каза тихо той, с нежно изражение на красивото си лице. — Завинаги.

ГЛАВА 27

По времето, когато Блейз и Хейзард се завърнаха в лагера, барабаните бяха започнали да бият, цветовете на залеза се бяха разпръснали по небето като огън на фона на далечните сиви планини, а миризмата на готвено бизонско от огнищата дразнеше апетита дори на птиците, накацали по дърветата.

Те се облякоха набързо, тъй като бяха закъснели — Хейзард в окичена с пера риза, а Блейз с една от новите си рокли, украсена с морски миди и мъниста. Той отдели специално внимание на косата ѝ, подреждайки я в блестящи вълни.

— Не е нужно ти да правиш всичко — запротестира Блейз, когато той се наведе и ѝ обу една украсена наскоро мокалина.

Хейзард погледна към нея, припомняйки си за коприненото удоволствие, което тя му дари при езерото днес следобед и отбеляза ведро:

— Можеш да разбереш доколко един мъж обича жена си по начина, по който той се грижи за нея. При моя народ е така. Вгледай се в косата на коя да е жена и ще разбереш докъде се простира любовта на съпруга ѝ.

— Това е много мила традиция и изненадваща за народ от воини. Не бих могла да си представя бял мъж, който да се грижи за косата на жена си.

— Животът на военна нога не изключва чувствителността. А аз не бих могъл и да си представя бял мъж, който да се държи по друг начин, освен като варварин, какъвто си е. Виж — каза той леко усмихнат, — ние също имаме своите закостенели предразсъдъци. — Той ѝ обу и втората мокалина, изправи се и пое ръката ѝ. — Хайде, закъсняваме. Половината лагер вече ни е изпреварил. Като един от вождовете, аз трябваше да съм там по-рано.

— Ще трябва ли да танцувам? — Това беше първото ѝ голямо обществено събитие тук и тя се чувстваше странно несигурна.

— Лесно е — отвърна простичко Хейзард. — Ти умееш да танцуваш. Видях те във Вирджиния Сити.

— Там беше по-различно.

— Ще ти покажа как — отговори ѝ той и я издърпа през входа.

И така, под пълната луна, увиснала като златен орнамент в мрачното небе на лятната нощ, Блейз Брадок, доскоро жителка на Бостън, постави ръцете си на силните рамене на своя любим и нерешително го последва в бавните, плавни движения на по'пейте дису а, танцът на совата.

Над главата на Блейз Хейзард улавяше от време на време погледа на Орлов дух, младока, когото бе споменала Малка луна. Той не танцуваше, а беше застанал сам в полумрака, на няколко метра от кръга на танцуващите, без да откъсва поглед от Блейз. Хейзард разбираше, че младостта е като огъня, неукротима и опасна. Разбираше също така, че Орлов дух се надпреварва за мястото на вожд. Трябваше да го държи под око, Блейз също, особено ако той наистина възнамеряваше да я отвлече.

Биещите барабаните учестиха ритъма, задълбочиха ниските тонове и засилиха естествените високи трептения на своите най-малки инструменти, като по този начин обявиха прехода към нов танц, донесен съвсем наскоро от племето хидатса. Тръпка на възбуда премина по групата танцуващи. Речните абсароки бяха видели този танц за пръв път по време на посещението си при хидатсите, а танцът бе станал широко известен само преди няколко години. Воините от племето останаха изумени, когато го видяха за пръв път, защото в него участващите жени и мъже се целуваха на показ. Но той бе горещо одобрен от младите жени, особено за летния лагер, защото измежду воините имаше много красиви мъже. Би-ра и гуге дису, редицата от участнички, водена от две девствени момичета и включваща всички добре изглеждащи жени, омъжени и свободни, започна да се оформя с ускоряването на барабания ритъм.

— Какво става? — попита Блейз, видяла как редицата се оформя и стресната от рязкото движение на тълпата.

— Това е друг танц, но ти стой тук.

— Но всички други жени...

— Ти не знаеш стъпките — отвърна той неопределено и обгърна собственически талията ѝ. Обръщайки за малко глава, Хейзард каза на застаналия до него Изправен вълк: — Дръж Орлов дух под око. Искам го на разстояние, ако се насочи насам.

Кратката заповед бе промърморена на абсарокски. Изправен вълк кимна едва забележимо в знак, че е разбрал.

По това време жените вече бяха оформили кръг около група мъже и танцуваха, плъзгайки се по посока на часовниковата стрелка. Водещият танца отиде в центъра на кръга и извика:

— Млади мъже, идете при жените, които харесвате, и ги целунете. Ако сърцето ви копнее по тях толкова силно, че да се ожените, подарете на любимата си кон и тя няма да избяга от вас.

Един млад воин с красива препаска, вече беше огледал жените и първи прегърна едно красиво младо момиче. Той ѝ подаде украсено одеяло и я целуна. Скоро всички останали се включиха. Някои от мъжете подаряваха боядисани пръчици, заместващи конете, и ако момичето приемеше, те ставаха семейство. Някои от жените отхвърляха подаръците и предложенията, изчаквайки мъжете, които желаеха. Няколко стари жени се разхождаха наоколо и потупваха младите жени и мъже, които не се бяха включили в танца, а групичка зяпачи наблюдаваше всичко. Скоро почти всеки млад и добре изглеждащ член на племето танцуваше и се целуваше, очевидно наслаждавайки се на забавлението.

Хейзард беше обект на сериозни задирания, хубостта му бе прочута, но не танцуваше. Блейз също бе заглеждана от не един и двама младежи с дръзки погледи, но ръката на Хейзард, прокарана около талията ѝ, охлаждаше по-нататъшните им намерения. Много скоро обаче към тях се приближиха две стари лечителки, които не приемаха възражения, въпреки че Хейзард се опитваше да им откаже. Блейз не разбираше думите, но схващаше смисъла на заплашителните жестове на стариците и учтивия отпор на Хейзард.

Изправен вълк каза бързо нещо на Хейзард, а той поклати глава и промърмори кратък отговор, в който Блейз разпозна името си.

— Върви — каза му тя, — това е твой дълг. — После се усмихна на двете възрастни жени, които все така настоятелно продължаваха да дърдорят. Блейз беше в отлично настроение, склонна да приеме задълженията на Хейзард, като един от водачите на клана си, и все още

бе потънала в спомените за съвършенството на прекарания в затулената, обрасла с растителност долчинка следобед. Пък и всичко изглежда така безобидно, помисли си тя.

— Значи нямаш нищо против? — запита я меко Хейзард, загледан в Блейз със сериозните си тъмни очи. Той добре познаваше неукротимия ѝ характер и се стараяше да бъде благоразумен.

— Не. Наистина. Нямам. Върви. Там те чакат.

Вече бе пристигнала и трета старица и трите заедно убеждаваха Хейзард с яростни жестове и извисяващи се във фалцет фрази.

— Сигурна ли си? — попита я отново той, съзнаващ, че това влиза в задълженията му, но твърдо решен да избегне всякакви караници с Блейз.

— Върви.

Изправен вълк каза няколко думи и Хейзард отвърна набързо на мелодичния абсарокски, преди да позволи да го отведат.

— За какво беше всичко това? — обърна се Блейз към Изправен вълк.

— Казах му да се откаже, нали сме стари приятели, но той каза, че ще настоява да целуне девственица, за да избегне всякакви намеци — сви рамене Изправен вълк, изнервен като момче, което иска да предотврати някаква грешка. — Не искаше да те обиди, но както сама виждаш, той винаги е бил измежду най-търсените.

— Няма да се обидя, наистина. А и не са ми нужни повече обяснения. — Блейз чувстваше в душата си благотворния повей на толерантността. — Всеки иска да го зарадва, нали така — продължи тя.

— Той е най-добрият — отвърна спокойно Изправен вълк. — И винаги е бил.

След това алтруисткият поглед на Блейз проследи Хейзард, който свали от врата си една изкусно изработена огърлица от мечи нокти и я постави на нежното вратле на едно учудващо красиво младо момиче. Едно малко стройно момиче, което гледаше към Хейзард с лъчезарно обожание и копнеж. Точно този страстен поглед оформи първата пукнатина в безкрайната и добронамерена толерантност на Блейз. Тя почувства първата тръпка на темперамента си, която се разпръскваше като вълна в спокойно езерце.

Чернокосата глава на Хейзард се наведе, за да целуне момичето, и по навик плъзна едната си ръка по талията ѝ, докато другата придържаше леко главата ѝ. Това второ наблюдение срина още по-сериозна част от доброжелателната фасада на Блейз. А когато момичето обви ръцете си около врата на Хейзард и прилепна към мускулестото му тяло, полираният мрамор на християнското ѝ милосърдие се разби на парчета. Целувката беше дълга, недопустимо дълга, според обагрените с горещи изблици на раздражение представи на Блейз. Стотиците вперени в тях погледи просто спираха дъха ѝ.

— Кое е това момиче? — тросна се Блейз, а очите ѝ зашариха наоколо, търсейки нервния поглед на Изправен вълк.

— Ние не говорим за мъртвите — заусуква го той.

— Направи едно изключение — каза сърдито Блейз. Тонът ѝ не позволяваше никакви противоречия.

Изправен вълк въздъхна.

— Това е по-малката сестра на Гарваново крило.

— А коя е Гарваново крило? — намусено запита тя. — Някоя от бившите му приятелки?

— Първата жена на Хейзард.

Горещи сълзи изпълниха очите на Блейз, сълзи на смущение, ярост и унижение. Тя усети как гърлото ѝ се свива под напора на риданията, които се опитваше да възпре. Преди да е успяла да се издаде пред всички тези любопитни погледи, тя се измъкна в мрака около мястото за танци. Изправен вълк я хвана, но тя му се изплъзна между две жени и се изгуби в тъмнината. Той не можеше да извика името ѝ, не искаше да предизвика сцена. Промъквайки се между жените, Изправен вълк се спусна в мрака между два вигвама, а в ушите му отекваха думите на Хейзард: „Дръж Орлов дух под око“. Преди да отмести още две жени, той погледна към мястото, където Орлов дух бе стоял през цялата вечер. То беше празно.

Хейзард успя да се измъкне от Синьо цвете. Бе имал намерение да се отърве само с една платонична целувка, която да задоволи стариците. Нищо повече. Синьо цвете, за съжаление, бе имала други планове. Тя беше възбудена, колкото една жена би могла да бъде. Той се огледа, освободи се с учтива усмивка и навлезе в тълпата. Облекчен,

Хейзард въздъхна и автоматично се огледа за Блейз. И когато видя Изправен вълк да си пробива път през кръга на танцьорите, пулсът му заби лудо.

— Изгубих я. — Думите му бяха резки, директни и тревожни.

— Как? — попита Хейзард, макар вече да знаеше отговора.

— Тя избяга толкова бързо, че не успях да я спра. Тая дълга целувка... — отбеляза уклончиво той.

— Пустата му мръсница, не можах да се откопча. Идеята беше твоя, не моя. Къде е Орлов дух? — попита той остро и още със следващия въпрос на момичето бе простено, а целувката забравена.

— Няма го.

— По дяволите, знаех си, че така ще стане.

— Той те предизвиква от доста време.

— Знам.

— Така често отсъстваше през последните няколко години.

— Аха. — Хейзард го слушаше само наполовина, защото стремежите на Орлов дух към титлата на вожда му бяха пределно ясни. Предизвикателствата никога не го бяха плашили. Досега. Хейзард не искаше Блейз да става изкупителна жертва в борбите за власт, а осъзнаваше също, че и тя самата би могла да бъде причина за отвличането. Всеки мъж на света би я пожелал.

— Мислиш ли, че ще успее да стигне сама обратно до твоя вигвам? — попита Изправен вълк.

— Не и през нощта. Нещата тук са прекалено еднакви за нея. Предлагам да проверим първо вигвама на Орлов дух.

— Толкова ли си сигурен? Него го няма, нали?

— Може да се е присъединил към танцуващите — предположи Изправен вълк с надежда.

— Залагам моя дорест кон срещу твоя тъмнокафяв, че не го е направил. — Троснатият глас на Хейзард звучеше толкова убедено, колкото този на Изправен вълк несигурно. Той вече беше пробягал десетина метра и набираше скорост, когато Изправен вълк извика:

— Само ако съм сигурен, че ще спечеля. — И хукна след него.

Блейз разбра, че се е изгубила почти веднага. Тя бе изтичала в мрака без някаква определена мисъл в главата си, водена единствено от

необходимостта да избяга от безочливото представление на Хейзард и оная жена. След като бе тичала сяпмо между редовете от вигвами, тя спря задъхана и се огледа наоколо. Само ред след ред от празни типита. Техните обитатели до един участваха в танците и във веселбата край реката.

Как щеше да намери пътя към вигвама на Хейзард? Не че това беше от особено значение, сприваво реши тя.

Той най-вероятно щеше да е доста зает през следващите няколко часа с малката хубавица, която щеше за малко да глътне пред стотиците любопитни зяпачи. Ако тя не се върнеше тази вечер, това щеше да му свърши чудесна работа. Почуди се за миг, докато се опитваше да се ориентира, дали ще може да намери близо до реката някоя клонеста върба, от която би станало не лошо легло.

Повърхността на низината беше почти равна и затова ѝ беше трудно да прецени в коя точно посока да тръгне, но отблясъците на огньовете при мястото за танците ѝ сочеха най-общо посоката към реката. Тя се обърна по посока на огнените отражения в небето, с намерението да заобиколи танцуващите и да намери евентуално върбите. Докато Хейзард беше неин водач, тя не бе обръщала особено внимание на посоките, пък и той я носеше навсякъде. Тези спомени само разгоряха отново жаравата на яда ѝ. Проклета да е развратната му душица, явно всички историйки от Вирджиния Сити бяха верни. Не бе отказал на жена нито веднъж в живота си. А тя, както изглеждаше, имаше толкова малко мозък в главата си, колкото и останалите, беше също толкова незащитена спрямо размекващите му нежности и опита му в играта на чувства, колкото и всяка друга.

Ядосана на себе си, на него и на уличницата, която го целуваше, усетила зараждащото се желание да си отмъсти, тя чувстваше, че в съзнанието ѝ цари пълен безпорядък. Блейз пое дълбоко въздух, за да проясни мислите си и да притъпи омразата, и реши най-напред да потърси дърветата. Една самотна нощ би ѝ дала възможността да реши какво точно да прави, имайки предвид Джон Хейзард Блек и неговата отвратителна склонност към жените от всякакъв тип.

Тя не бе направила повече от пет крачки по посока на огньовете, когато един млад, пищно облечен воин, с блестяща на лунната светлина коса, застана пред нея. Той се усмихна и протегна ръка напред в знак на приятелство. Блейз не разбра думата, съпровождаща

жеста, но посланието му беше красноречиво. Тя отвърна на усмивката му и той си помисли, че Хейзард е глупак заедно с я е изпуснал от погледа си. Той заговори нежно на абсарокски, казвайки й, че е красива.

Блейз поклати глава, че не е разбрала, но когато той отново вдигна ръка, през човъркащото я раздражение й мина една мисъл. Защо да не потанцува с този млад и красив воин? Щом Хейзард, който се правеше на вода ненапита, можеше да танцува с красиви млади жени и да ги целува, защо тя да не може да целува привлекателни млади мъже? В края на краищата, нали точно това бе идеята на танца, който продължаваше долу край реката? Всички се забавляваха. Защо да си разваля приятната вечер с ненужен яд и завист? Тя просто щеше да последва неговия пример и да се включи в групата от любовници, които се забавляваха под небесните звезди.

Блейз постави пръстите си в ръката, протегнатата към нея, и отвърна на усмивката.

— Танц — каза тя, имитирайки пантомимично движенията.

Възбудата на Орлов дух се засили и той я придърпа към себе си.

— Не — леко натърти Блейз и се отдръпна малко назад. — Танц... долу до реката. Танц. — И тя направи едно леко плъзгащо движение.

— А — отвърна Орлов дух с усмивка. — Дисек. — И повтори грациозно движението на Блейз.

— Да, да... танц — съгласи се Блейз, подтиквана от яда си към Хейзард. — Да отидем при реката и да потанцуваме. — Тя посочи към огньовете.

— Ху кауе — каза той и Блейз разпозна думата „идвам“. Пръстите му галеха нейните по-охотно и когато той я подръпна леко, тя го последва. Докато вървяха през лагера, Блейз му хвърляше коси погледи. Той беше по-млад от Хейзард, но движеше стройното си тяло с увереността на доказан воин. Косата му беше дълга, доста по-дълга от тази на Хейзард, и когато той се обърна, за да й се усмихне, тя прецени, че воините на абсароките заслужават репутацията си на съвършени мъже. Той беше изумително красив.

Те минаха заедно по няколко безлюдни пътеки между типитата. Само някое случайно куче отбелязваше от време на време лениво присъствието им. Орлов дух се обръщаше често към нея, за да й се

усмихне, а Блейз му отвърщаше в този безмълвен приятелски диалог. Тя се наслаждаваше на възможността да си го върне на Хейзард, като на свой ред пофлиртува, а този прекрасен млад мъж беше приятен, добронамерен и много предразполагащ.

Едва след като изминаха по-голямо разстояние, Блейз забеляза, че не се движат по посока на огнените отражения в нощното небе. Тя спря рязко, а Орлов дух я стисна по-силно.

— Танците са натам — каза Блейз, посочвайки със свободната си ръка.

Той явно не я разбираше.

— Ху кауе, биа — отвърна тихо той и отново тръгна, като дръпна Блейз след себе си.

Коремът ѝ се присви нервно, защото този път тя разбра цялата фраза: „Ела, сладурче“. Защо я наричаше сладурче? Дали това беше някакво общоприето обръщение, или съдържаше нещо по лично? Изведнъж тя се почувства съвсем сама в безлюдния лагер. И несигурна. Може би тази приятелска разходка и учтивите усмивки не бяха чак толкова невинни, колкото изглеждаха.

„По дяволите, помисли си раздражено тя, няма да се оставя да ме отведат в неправилната посока най-безропотно.“

— Спри! — заповяда тя най-безцеремонно и предприе действия, съответстващи на думите ѝ. Със същия успех можеше да се опита да спре някоя природна стихия. Орлов дух дори не намали крачката си, само ръката му я стисна по-здраво и той я изтегли след себе си.

— Чакай малко, по дяволите! — извика тя и го перна със свито юмруче. Все едно че удари стена.

Тогава той спря, погледна към нея и каза:

— Де-йеа-кс-уах-соу-уиих-ма — няма да те нараня. Бе-ле-ше-чила-лема — ти ще ме харесаш. — Той беше ужасно уверен в себе си и всички жени, на които бе доставил удоволствие, щяха да застанат зад тази увереност. Орлов дух се протегна и прокара пръст по грациозната линия на стройното ѝ вратле. Когато тя отблъсна рязко ръката му, той се изсмя и прошепна нещо толкова тихо, че от думите му се дочу само прегракнало мърморене, но посланието в очите му беше абсолютно ясно.

— Ела — повтори той и продължи напред.

Блейз, която вече не вървеше безропотно, заби пети в земята, но това само леко го забави и резултатът бяха единствено леките следи, които мокасините ѝ оставяха в тревата. Те изминаха по този начин още двадесетина метра, като Блейз продължаваше да го заплашва и проклина цветисто, а Орлов дух сякаш не забелязваше това. Накрая той спря пред един вигвам и се наведе, за да повдигне покривалото на входа му.

Използвайки малкия шанс да се измъкне, Блейз се дръпна рязко, изскубна пръстите си и хукна с невероятна бързина. Въпреки че бягаше бързо, тя скоро го чу зад себе си, първо стъпките му, а малко по-късно, когато почна да я застига, и неучестеното му дишане. Тя самата дишаше затруднено след стотината метра бягане през глава и докато поемаше въздух с усилие, Блейз усети как я повалят в гръб и след това силни мъжки ръце я вдигат във въздуха.

Тя започна да се бори, да блъска по здравите му гърди, да удря по раменете му и да рита с крака във въздуха, но той само се хилеше и шепнеше някои от думите, които тя бе чула Хейзард да казва, докато се любеха. Той ги шепнеше нежно, успокояващо, както се говори на палаво дете. И още нещо, думите съдържаха въпрос.

Той се бе навел, за да я целуне. Дали не искаше от нея да го целуне? Вдигната високо в ръцете му, с очи, изпълнени с объркване и страх, тя можеше да види устните му само на сантиметри от своите.

Изведнъж в полезрението ѝ се мерна Хейзард, който завиваше зад ъгъла, затичал с всички сили. Страхът изчезна от само себе си, но ревността ѝ напомни, че той заслужава да бъде наказан за тази дълга, протяжна целувка с момичето по време на танца. Хейзард беше зад гърба на Орлов дух и той все още не подозираше за неговата поява, когато Блейз видя как от същия ъгъл изскача в спринт Изправен вълк. Тя се усмихна лекичко, когато повдигна устни, за да приеме целувката на Орлов дух.

Отмъщението беше сладко, когато спасението бе така близо.

Хейзард не бе видял съпротивата на Блейз.

Бе дочул само цветистите проклетия.

Не я бе видял да бяга, да рита или да се бори.

Видял я бе само в прегръдката на Орлов дух, видял я бе да го целува. Ревнива ярост избухна в съзнанието му.

— Забавляваш ли се? — провлече той на английски, изминавайки последните няколко метра, контролирайки желанието си да нападне.

Орлов дух се обърна.

— Пусни я — хладно заповяда Хейзард, а абсарокският му прозвуча непривично рязко.

— А може би тя иска да остане. — Предизвикателството на Орлов дух беше недвусмислено.

— Искаш ли да останеш? — попита смразяващо Хейзард, преминавайки на английски.

Дори и в яда си Блейз не посмя да отвърне утвърдително на този въпрос. Очите на Хейзард бяха твърде далечни.

Тя поклати глава.

— Ето — каза безстрастно Хейзард. — Сега я пусни.

Орлов дух я освободи и Блейз се плъзна на земята.

— Заведи я във вигвама — обърна се Хейзард към Изправен вълк, който бе пристигнал веднага след него.

— Чакай малко — възрази Блейз. — Няма да ме отпратите като, като...

Хейзард я погледна пренебрежително.

— Като сгазила лука развратница, ли? — довърши той с горчива усмивка.

— Я не ми говори за сгазване на лука — тросна му се разгорещено Блейз и направи една заплашителна крачка към него. — Да не си се уморил от игричките на танците?

Хейзард се намръщи.

— Можем да говорим за това по-късно — каза той с намерението да не позволява да се разрази някоя гръмотевична буря пред очите на Изправен вълк и Орлов дух.

— О-о... по-късно. Разбирам, Ваше Височество. Та значи, сега съм свободна?

— Схванала си основната мисъл.

— Ами ако не ми пука какво заповядва мистър „Мечтан любовник“? — натърти ядосано тя с отровно сладникав тон. — Любовникът на онова младо момиче на танците, любовникът на Малка Луна, любовникът на Луси Атънбъроу — гласът ѝ се извисяваше с

проточването на списъка, — любовникът на Елизабет Мотли, на Фани...

— Накарай я да млъкне и я отведи оттук — изръмжа Хейзард.

И в следващия миг, по средата на списъка с женски имена, Блейз бе вдигната от земята.

— Прощавай — извини се Изправен вълк, поставяйки ръка на устата ѝ, където я задържа през по-голямата част от пътя до вигвама на Хейзард.

Орлов дух се ухили самодоволно.

— Може би ще поискаш да те отърва от нея.

— А може и да не поискам.

— Значи великият вожд Дит-чилиаш позволява на една жена от жълтооките да го командва? — Тонът му беше оскърбителен.

Хейзард не обърна внимание на обидата.

— Предупреждавам те, Орлов дух. Не я докосвай отново. Не я заприказвай. Дори не я доближавай.

— Можем да се бием за тази жълтоока — предизвика го Орлов дух, нетърпелив да получи възможност да се наложи над Хейзард пред всички.

— Много добре знаеш, че аз не се бия за жени. — Тонът на Хейзард беше категоричен. Нямаше нужда да обяснява една дълголетна традиция.

— Страхливец значи?

Думите бяха недопустимо груби, но Хейзард си припомни за нетърпеливостта на младостта и се задоволи само със словесно предупреждение.

— Ще умреш в опита си да го провериш.

— В такъв случай, една жена ти е стъпила на врата.

Хейзард сви рамене, за да покаже колко безсмислена е забележката на Орлов дух.

— Просто стой далеч от моята жена. Повече няма да те предупреждавам. Давам ти един-единствен шанс.

— Срам е за един мъж да демонстрира такава привързаност към жена. Ти заприличваш на жълтооките. Тази слабост е срам за тебе. Обладаният от жена е половин воин.

Палето си бе позволило достатъчно, мислеше си мрачно Хейзард, но той самият вече бе преминал възрастта, в която

младежката непримиримост бе ограничавала разбирането му за хората. Затова обясни внимателно:

— Разбирам предизвикателството ти, Орлов дух. Всички, които вече си ми отправял, както и това сега. В духа на война е да търси слава и власт. Разбирам всичко, което те вълнува. — Гласът на Хейзард беше търпелив. — Способен съм да разбера дори това — продължи той замислено, — че я желаеш. Аз също съм бил възпитаван по същия начин — каза му той като баща на разбунтувал се син, — тъй че няма защо да ми говориш за срам и безчестие. Няма защо да ми обясняваш и различните мотиви, които ръководят живота на жените и мъжете. Но нещата са по-различни и затова те предупреждавам. Правя го, защото я харесвам. — Тонът на Хейзард беше остър и пронизващ със своята безстрастност. — Не пресичай пътя ми, защото ще... — Той притвори очи, тъй като не беше сигурен докъде би могъл да стигне в страстта си към нея. Когато отново ги отвори, те бяха студени и пусти. — Просто недей — довърши той.

— Бих могъл да я отвлека. Тогава няма да можеш да направиш нищо.

— Сега не е сезонът за това^[1].

— Той пак ще настъпи.

Хейзард се усмихна леко.

— Не и за мен^[2].

— Значи всичко е вярно? Чух, че й носиш вода и й готвиш като жена. — Младото лице на Орлов дух изразяваше отвращение.

— Правя каквото искам — отвърна тихо Хейзард. Изгънелите резерви от самообладанието му наблягаха върху стойността на всяка сричка. — Ти си млад и животът е пред теб. Предлагам ти да си намериш друга жена. Но ако някакво погрешно чувство за чест и достойнство не ти дава мира, просто искам да знаеш — продължи той недвусмислено, с леден поглед, — че ако се опиташ да дойдеш за нея, ще трябва да минеш първо през мен.

— Тя ще те направи слаб.

— Опитай, когато си поискаш да го провериш — предложи му Хейзард, изчака спокойно и като не получи отговор, си тръгна.

Изправен вълк бе застанал на пост пред вигвама на Хейзард, когато усети нечия ръка на рамото си и чу неговия тих, спокоен и приятелски глас да казва:

— Благодаря ти. Ще говорим с теб утре сутрин.

Изправен вълк погледна своя приятел и разбра какво чувства той.

— Вината не е нейна — отбеляза меко той.

Хейзард въздъхна.

— Знам.

— Не бъди прекалено рязък. Нашите пътища са нови за нея. Тя не разбира.

Хейзард изслуша почтително съвета на най-добрия си приятел и се усмихна леко.

— Никога през живота си не съм удрял жена — отвърна му той.

— И махни тази разтревожена физиономия от лицето си.

— В такъв случай — каза Изправен вълк, усмихвайки се по оня безгрижен начин, който навяваше на Хейзард куп момчешки спомени, — приятни сънища. — Но Изправен вълк никога не го бе виждал да тича след жена. Никога. Затова се съмняваше, че неговата жена ще се измъкне невредима след жарката целувка, която я бе видял да дарява на Орлов дух.

Изправена и враждебно настроена, тя го очакваше. Независимо от това, което бе казал на Изправен вълк, Хейзард бе на косъм от избухването, защото споменът за целувката ѝ с Орлов дух все така подхранваше яростната му ревност, която помиташе обичайната му съдържаност. Щеше му се да я раздруса, докато тя не му обещае никога повече да не целува друг мъж. Никога. Накърненото му право задушаваше здравия разум и караше собственическото му чувство да преминава границата, в която можеше да го контролира.

— Мислеше ли си за Гарваново крило, докато целуваше по-малката ѝ сестра? — отмъстително попита Блейз, все така нападателно настроена.

Думите експлодираха при допира си с него, опасни като вбесената жена и насочени като смъртоносно оръжие. Хейзард спря, сякаш някой го бе зашлевил. Това име, споменавано рядко след нейната смърт, сега се събуди за свой собствен живот. Той погледна Блейз с очи, изпълнени с горчивина, отвори уста, за да каже нещо, но после я затвори в зловеща гримаса, мина покрай нея до далечния край на вигвама и свали реснистата си риза. Мускулите по гърба му затанцуваха.

— Какво искаш, мътните те взели? — изкрещя тя, вбесена от държанието му, както и от неговото мълчание. — Искам да знам, Хейзард. Защо точно аз? Всяка жена би се разменила с мен на драго сърце. Разбирам, че ти трябваше заложница, но защо бе всичко останало? Защо ти трябваше да си правиш труда с тези нежности и любовни думи? Те не означават нищо за теб, това е очевидно. Това младо момиче тая вечер също. Тя би могла да заеме мястото ми за минута. Ако ти трябва слугиня, някоя, която да ти чисти и готви, знаеш, че и това мога да направя. Ако пък ти трябва безплатна любовница, навън сигурно има опашка от желаещи за мястото!

Той се обърна и я погледна невярващо. Само преди два дни ѝ бе казал, че в неговите очи и в очите на клана тя е негова съпруга. Въпреки че не го бе планирал, това не беше временно, лекомислено взето решение. А сега я заварваше в прегръдките на друг мъж.

— Любовниците поне знаят... — започна раздражено той, но Блейз не го слушаше, а просто изливаше яда си с намерението да прогони напрежението, събрано през последния час, напрежението, основано на невъзмездната ѝ, изгубена независимост, връщайки се назад, преди няколко седмици, когато Хейзард я бе целунал за пръв път. Тазвечерната случка беше само търсеният повод, а не основната причина.

— Или пък... — продължи тя саркастично, без да обръща внимание на думите му, докато крачеше из малкото пространство между входа и огнището, а очите ѝ проблясваха като сигнали, предизвестяващи буря. — Може би трябва аз да ти плащам. В края на краищата ти си човекът с неоспоримата репутация и опит. — Тя се спря, завъртя се и троснато попита: — Колко ти дължа до момента? Как ще ги смятаме, на час или на седмица?

Той се отдръпна, за да не я удари, и се хвърли в постелята от кожи. Нейните яростни думи продължаваха да се сипят върху него, подобно на неприкрита, гневна магия, докато той, треперещ, броеше вече до петдесет — броенето до десет не би свършило работа.

Епизодът с Орлов дух бе все така жив в съзнанието му — Блейз в неговата прегръдка, надигащото се неудържимо желание да го убие, необходимостта да овладее този импулс. Ситуацията сега беше само объркана, но не и избледняла. Тя беше все така свежа, подсилвана от присъствието на Блейз, което беше потенциално опасно и неизбежно,

както мрачно си помисли той. Проклети да са силните шумове! Защо жълтооките винаги си мислеха, че трябва да крещат, за да ги чуят? Нямах ли да спре? Той се пресегна към мокасините си, развърза ги и ги събу. След това легна по гръб в постелката.

Само за две секунди Блейз се озова до него.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — заповеднически попита тя.

— Каня се — каза самата истина Хейзард — да заспивам. — За момента не можеше да рискува с нищо друго.

— Няма ли да отговориш на въпроса ми? — вбесена настоя тя.

Последва миг на пълно мълчание.

— Няма — каза Хейзард, потискайки собствения си гняв с явно усилие.

Но Блейз беше напълно безчувствена към тънките нюанси в момента.

— Искам отговор! — изкрещя тя, застанала настръхнала над него, привикнала нещата да стават по нейния начин, решена да извоюва свой собствен път през Вселената — великолепна, поруменяла и смазващо горда. Но не и толкова опасна, колкото Хейзард.

Той я забеляза — литналата към него длан на стегнатата ръка, подхранвана от яростта ѝ, и хвана нежната китка на педя от лицето си. Изви я и събори Блейз в постелката по силата на примитивна страст, в основата на която бяха ядът, ревността и първичният стремеж към притежание, и с едно ловко движение се оказа върху нея. Ръцете му, притиснали раменете ѝ, бяха жестоко груби, а присвитите му очи говореха недвусмислено за разразилата се в него буря.

— Значи искаш отговор? Ще получиш отговора си. — Той я притисна грубо и стройният му крак се вмъкна между бедрата ѝ. — Не — прошепна той с гримаса, отговаряйки най-после на въпроса ѝ. — Не ми трябва слугиня. Нито любовница. Виж, Орлов дух беше заинтересуван. И не, не искам да ми плащаш, сладка кучко. — И той се усмихна цинично. — Нямах достатъчно пари, за да го направя. — Разтваряйки бедрата ѝ с коляното си, той намести тялото си между краката ѝ. — Всичко, което някога си знаело, разглежено детенце, е какво искаш. — С насилническа усмивка, той развърза колана около талията ѝ. — Всичко, което ще знаеш, е какво искам. — Той отметна

встрани разбърканите завивки. — Време е, сладурче — той тихо продължаваше грубо да повдига роклята ѝ над талията, — да разбереш, че светът няма да се подчинява на желанията ти. Той ще се подчинява на моите, а аз нямам никакво намерение да те делия с всеки мъж, който ти допадне.

Блейз се бореше срещу неговата тежест, опитваше се да отблъсне ръцете, които принуждаваха тялото ѝ да приеме неговото.

— Не ме докосвай, проклет двуличник — бунтуваше се тя, опитвайки се да поеме въздух под неподвижната тежест на тялото му. — И недей да ми изнасяш лекция за... верността.

— Това не е лекция. Това е заповед. — Гласът му звучеше страховито. — Съжалявам, но за в бъдеще ще ти се наложи да избягваш страничните ангажименти, това не влиза в договора ни.

— Аха, разбирам. Законът на Хейзард — изсъска тя. — Значи само ти можеш да кривваш?

— Не съм целунал оная жена — продължи той с равен глас, но черните му вежди бяха все така смръщени, — защото исках това. Целунах я, защото това се очакваше от мен. Точно както сега, биа — изръмжа той, докато ръката му си проправяше насила път към вътрешната страна на бедрото ѝ. — И очаквам от теб да изиграеш ролята си на достойна съпруга.

— Върви по дяволите! Няма да го направя! Не и след като всичките тези хора те гледаха, няма! — Тя се противопоставяше на проникващите му ръце, но не можеше да спре тяхното напредване. Опита се да се отдръпне от него, но той я бе притиснал като менгеме.

Пръстите му се склучиха около китката ѝ със сила, която заплашваше да прекърши костта ѝ.

— Ще го направиш. — Гласът му беше вледеняващ. — Сигурен съм в това. Погледни ме.

Тя се извърна преднамерено от него. Гневът продължаваше да кипи в нея.

Ръката му я принуди да обърне глава.

— Не трябваше да отиваш там с Орлов дух. — Очите му бяха безмилостни.

— А устните на малката сестричка по твой вкус ли бяха? — изстреля тя, с очи преливащи от гняв.

— Ти си доста далече от дома си, бостънче, и това, което не знаеш за нашия начин на живот, би могло да изпълни хиляда тома. Може би — прошепна той със стиснати устни — съм бил немарлив в обучението ти. Урок първи — няма да ти позволя да излизаш с други мъже.

— Той ме повлече насила — извика тя. Кръвта пулсираше бясно по бялата ѝ шия. Цялото ѝ боричкане с него беше абсолютно безсмислено.

— Няма начин да не го е направил — тросна се Хейзард и пръстите му се впиха в китката ѝ. — Точно на това ми приличаше всичко.

— Мислех си, че отиваме на танците — настоя задъхано тя.

Зъбите му се показаха за миг, снежнобели на фона на сгърчените устни.

— О, наистина щяхте да си потанцувате — изръмжа той, — най-стария танц в света.

— Не е честно. — Тя се опита да отблъсне отново неподвижното му тяло. — Нямах намерение...

— Запомни това, бостънче, знам колко може да се разгорещи сладкото ти телце. Хич не ми казвай, че нищо не си искала. Не и след целувката, която видях.

— Аз не съм твоя собственост, Хейзард! — Това беше разгорещен, гневен вик, отправен към смазващото я неравенство с всичките му детайли.

— Тук те притежавам. Притежавам те и още как, сладка ми съпруго — каза той със страстта на абсарокски вожд, който се бе борил, както се бяха борили и предците му, за да си възвърне правото над своята земя и имущество. — Поне докато те желая — добави грубо той. Споменът за нейните устни, слети с тези на Орлов дух, се бе врязал в съзнанието му.

— Ами ако аз те напусна преди това? — каза Блейз с тъничък глас. — Нали при вас царяло равноправие?

— Само дето може да се сблъскаш с известни неприятности, ако ме напуснеш. За съжаление, теорията и практиката невинаги се покриват в реалния живот. Ти ми принадлежиш до голяма степен, бостънче. Приеми този факт.

Тя погледна с гневно неверие мъжа, легнал върху нея.

— А ако не го приема? — възпротиви се тя враждебно.

Той ѝ отвърна с изящния си гърлен смях, пропит с пренебрежение.

— Тогава ще се наложи да преразпределя графика си — каза той, брутално вежлив, — за да мога да отделя повече време за твоето превъзпитание. Пак ще обсъдим този въпрос — промърмори сухо той — след един час.

— Ще ти се наложи да ме принудиш със сила — изстреля тя, поруменяла и намръщена.

Устните му се разчупиха в непресторена усмивка.

— Не ставай глупава. Ти обикновено... — усмивката му разцъфна, — как да се изразя по-деликатно... проявяваш завидна готовност — промърмори той.

— А ти обикновено — отвърна разгорещено Блейз, с присвити очи и крехко тяло, което все още се бореше срещу стоманените пръсти и солидното му тегло — като проклет разгонен бик.

— Предполагам, че точно затова си подхождаме толкова добре — каза одобрително Хейзард и се засмя закачливо. — Някои си падат по кротките, бостънче. Други — по дивите. А някои казват, че го дават полеко, но когато ножът опре до кокала, жив ще те изядат. Не ме обвинявай в ограниченост, ти получаваш точно това, което поискаш. Но за в бъдеще — изръмжа той — ще оставим искането на мен.

— Кой знае, кой знае — заядливо отвърна Блейз.

— Точно така ще стане, без съмнение — заяви Хейзард. Хватката на ръцете му беше на път да прекърши раменете ѝ.

— Не можеш да ми казваш какво да правя — извика тя.

— Ти си мъничко по-шумна, отколкото би ми се искало да бъдеш.

— А ти се контролираш непоносимо добре за моите представи — тросна му се тя упорито.

Хейзард огледа замислено гневното ѝ лице.

— Ти обичаш да се налагаш — промърмори той, — ужасно раздражителна си и си потенциална заплаха за душевното ми равновесие. — След това въздъхна дълбоко и объркано. — Какво да те правя?

— Пусни ми китката — прошепна тя умоляващо и една мъничка, бегла усмивка се запромъква върху лицето ѝ. — Чак пък за душевното

равновесие — нерешително добави тя.

Хейзард прихна, пусна китката ѝ и наведе глава към шията ѝ.

— И като си говорим за душевно равновесие — добави Блейз, — тъй като ти повдигна темата... не че за мен това е някаква добродетел, но искам да ми кажеш нещо — завърши рязко тя с бърз поток от думи.

Хейзард усети как тялото ѝ леко се натегна и когато вдигна поглед, с облекчение установи, че тя се опитва да се усмихне.

— Кажи ми сега, но честно. — Лицето ѝ отново бе станало сериозно.

— Дадено. — Той я освободи леко от тежестта си, подпирайки се на лакти.

— Тя означава ли нещо за теб?

— Момичето от танците?

Блейз кимна. Смирена и кротък, какъвто едва ли някой го бе виждал, Хейзард се разтревожи за миг, че може би я е наранил, докато се е съпротивлявала.

— Не — каза той много внимателно. — Всичко беше въпрос на дълг, ритуал, церемония... наречи го както искаш.

— Значи никакви спомени, никакви изблици на разкаяние? — попита тя, докато се примъкваше внимателно към него.

— Та аз дори не я познавам. Тя беше на осем години, когато заминах за Харвард.

— В такъв случай — каза Блейз с тон, съдържащ добре познатата нотка на игрива жизнерадост, — не се е налагало да се опитвам да те накарам да ревнуваш, като се целувам с Орлов дух.

— Да не искаш да кажеш — каза той, обръщайки гръб на собствените си съмнения, — че си го била замислила.

Устните на Блейз се разтвориха сладко.

— Видях, че се приближаваш. Преди това се борех, за да защитя честта си.

— Наистина ли? — В тона му се съдържаше леко съмнение.

— Не ми ли вярваш?

— Ами, сладурче... — Опитът на Хейзард с Блейз го караше да си мисли точно обратното. Досега той бе този, който защитаваше хипотетичната си чест, ето защо известни съмнения можеха да му бъдат простени.

— Хейзард!

— Разбира се, че ти вярвам — бързо потвърди той, стоплен от спомена за своята скъпа, макар и създаваща неприятности любима, за нейната непредсказуемост и бойката ѝ натура. Но тъй като си беше реалист, той си отбеляза мислено да подсигури тя да е под постоянно наблюдение, когато не е с него.

— Ти наистина ли не изпитваш нищо към това момиче? — повтори тя. Ядът ѝ си бе отишъл, но някои малки подозрения продължаваха да я човъркат.

— Не изпитвам нищо към Синьо цвете, нито към Малка луна или Луси Агънбъроу, нито дори към... — Хейзард спря, преди да произнесе името и нежно се усмихна на Блейз. — Дори спомените ми ги няма — меко продължи той. — Ти си заела всяко кътче от съзнанието ми. Обичам те — каза той много, много тихо. — Остани при мен. — След това изведнъж се претърколи от нея, отпусна се по гръб, прокара рязко пръсти през лъскавата си черна коса. — Мътните го взели — промърмори неясно той. — Как въобще ще успеем... — Хейзард остави този риторичен въпрос недовършен. — Не трябваше да казвам всичко това — продължи той, поставил неспокойно ръце зад главата си, с очи вперени в далечното късче небе, което се виждаше през отвора в тавана.

Всичко, което можеше да види, бяха потоци от жълтооки, които прииждаха към неговата земя, сбъдващото се катастрофално пророчество на неговия сън отпреди толкова години. В отношенията си с жълтооките индианските племена никога не бяха разполагали с някакво политическо преимущество. Липсваше им коварството, което белият човек развиваше у себе си като ценна добродетел. Оперативност, казваха те, не безскрупулност. Прогрес, добавяха те, а не унищожение. Беше ли възможно да бъдат победени? Той не знаеше това.

Във всяко поколение имаше хора с изключителни способности. Неговият баща имаше дарбата да вижда в бъдещето. Хейзард също я притежаваше. Но успехът му дори като вожд-ясновидец зависеше от собственото му съзнание за приписваните му сили, от саможертвата и състраданието. Върховната проверка както за него, така и за неговия клан приближаваше неумолимо. Победата също бе възможна — златото можеше да им осигури някакъв мъгляв шанс да я постигнат. Или поне възможността загубата да не бъде толкова катастрофална. Но той

трябваше да стимулира своите свещени сили, да се съсредоточи върху сериозния проблем за бъдещето на неговия клан. Не можеше да позволи на личните чувства да се намесят в същността на неговия живот като вожд и водач.

Тогава изведнъж всички проблеми, разкъсващи сърцето му, отстъпиха пред вълната от любов, която изпитваше към Блейз. Тази вечер му се искаше да потъне в приятното забвение, да се посвети изцяло на трепетните си чувства.

— Кажи ми — каза Хейзард, обръщайки се към нея, — кажи ми, че те е грижа за мен. Кажи ми — помоли я той, желаещ я в този миг повече от всякаква чест.

Блейз се хвърли към него, завладяна от магията на своята любов.

— Обичам те — въздъхна тя с наслада, — обичам те, обичам те, обичам те. — Пърхащи целувки отбелязваха края на всяка възторжена фраза.

— И откъде си толкова сигурна? — попита Хейзард, сключил ръцете си около нея и загледан в искрящите ѝ очи.

Тя кимна така, сякаш това бе извън всякакво съмнение.

— Просто го знам — каза тя.

— Защо на теб ти е толкова лесно да го кажеш? — замислено прошепна той.

— Ако го чувстваш, ще го кажеш — обясни тя. — Без разкаяния, спонтанно. Аз живея, аз чувствам, аз съм — продължи импулсивно да изрежда тя. — Много е просто. Никога ли не си се чувствал по този начин?

— Не — отвърна той без колебание. Искаше му се чувствата му да не бяха така заплетени. Любовта му към нея беше спирана, ограничавана, смущавана от безбройните усложнения, до едно достатъчно разрушителни.

— Целуни ме — настоя тя, измъквайки го от мрачните му мисли. — И ме люби.

— Малък диктатор — промърмори той. — Никога няма да се промениш. — Но думите му бяха придружени от усмивка.

Тя го целуна първа, пищно и пламенно, като огнена прелюдия към страстта. След няколко кратки секунди той напълно забрави за горчиво-сладката си тъга и вратите на удоволствието се разтвориха пред него с гръм и трясък.

[1] Законна форма на „взаимно крадене на жени“ (бацу ера у) била практикувана от враждуващи воински общества за кратко време в началото на пролетта. — Б.авт. ↑

[2] Не всички мъже и жени се отнасяли благосклонно към начините на крадене на жени. Когато опитали да откраднат жената на Лекувания от мечка, тя повикала съпруга си на помощ. Той взел пушката си и предупредил: „Сред вас няма ни един, който да е достатъчно силен, за да я вземе“. Такова действие било нечувано и предизвикало противоречия, тъй като общоприетият начин на поведение забранявал съпругът да проявява някаква загриженост. Но този анекдот ясно показва, че както във всяко общество, и сред тях е имало изключения от обичаите. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 28

Последвалите дни бяха самото съвършенство, изпълнени почти изцяло със забавления, до едно прекрасни. Време, което щеше да остане като скъп спомен завинаги. Хейзард държеше Блейз близо до себе си. Харесваше му да може щом се протегне да я докосне, сякаш тя бе талисман срещу заплахата от бъдещето, за което той бе решил да забрави през няколкото сладостни седмици.

Те яздеха заедно с други влюбени двойки, за да берат горски плодове и да вдигат весела шумотевица в чудесния сезон на веселието, смеха, любовта и много специалното уединение. Прекарваха дълги лениви часове под окъпаните в слънчеви лъчи корони на върбите в любовни игри, забравили за всичко останало извън настоящия миг.

Понякога нощем те се изкачваха по билата на възвишенията до някое малко планинско пасище и Блейз се сгушваше до рамото на Хейзард, докато си почиваше в сладко ухаещата трева. Той ѝ показваше съзвездията по блещукащото нощно небе, назоваваше индианските им имена или пък ѝ разказваше някоя от легендите на абсароките. Веднъж той ѝ разказа за своето първо видение в планината.

— Моят чичо бе умрял, убит от Дакота при Прашната река. Семейството ми беше в траур. Бях нарязал плътта си и кървих, докато силите ми отслабнаха.

— Това белези от траура ли са? — Блейз прокара пръсти по набраздените следи по гърдите на Хейзард.

Той кимна отнесено, сякаш се бе върнал в онова време и си припомняше отново забравената болка. Очите му се бяха взрели в отрупаното със звезди небе и спомените изплуваха така ярки, че му се стори, че отново чува плача на майка си.

— Моят чичо беше млад и храбър — продължи той меко, — беше се завръщал с плячка много пъти. Аз исках да стана като него.

— На колко години беше, когато той умря?

— На дванайсет и наистина го обичах горещо. — Хейзард замълча за миг. Сякаш вчера бе пристигнал пратеникът с новината. Той въздъхна. — Сърцето ми беше разбито и аз разбирах, че ако въобще искам да отмъстя за него, трябва да получа видение. Беше по това време на годината. Дивите череша бяха почернели, а сливите висяха узрели по дърветата. Взех си още едни мокасина и една добра бизонска завивка и отидох в планините.

— А какво казаха родителите ти? Човек е толкова млад на дванайсет — прошепна Блейз, усещайки бузата си топла върху рамото му.

— Никой не ме видя, когато напуснах лагера. Измъкнах се. Веднага щом се изкачих в планината, си направих удобен вигвам с бизонската кожа и пречистих тялото си. След това направих ложе от сладък чай и нискостеблен кедър. Денят беше горещ и аз се заизкачвах гол по билото, викайки Помощниците. Но отговор нямаше. Уморих се и щом слънцето залезе, легнах в ложето си. Три дни не ядох нищо, само вървах и спях. Когато се събудих на третата нощ, чух някой да ме вика по име. Те бяха дошли за мен. Хората бяха дошли за мен. „Ела“, казаха ми те и аз станах, съзнанието ми беше чисто и леко като въздуха. Последвах ги. Вятърът охлаждаше кожата ми, а пътуването беше леко като из равнина, макар да бях на планински връх. — Хейзард говореше така, сякаш пак се бе върнал там. — Достигнах до запален огън. Няколко души седяха около него в полукръг.

Изведнъж Блейз се изплаши. Присъствието на Хейзард бе някак отслабнало, а гласът му беше отнесен.

— Джон — прошепна тя и постави дланта си върху бузата му, — нищо не разбирам.

Нейното докосване, изглежда, го върна обратно. Той разтърси леко глава и я притисна към себе си.

— Няма нищо, биа. Просто е като сън. Понякога ние виждаме знаци в сънищата си, това е всичко. — Той не й каза, че когато се завърна в селото, шаманите вече знаеха, че идва от планините, изслушаха неговия разказ за малките хора, за петнистия бизон, за Четири вятъра и когато беше още само на дванайсет години, му казаха, че притежава силата на велик воин. „Ах-бадт-дабт-деах те е дарил, му казаха те, но разликата между хората произтича от използването или неизползването на това, което им е дал Ах-бадт-дабт-деах. Научи се да

използваш своя дар. Ти ще станеш велик вожд.“ От този ден нататък той вече бе опознал себе си.

— Толкова си различен. Не мога да те позная, когато говориш така.

— Мисли за това като за религия и то ще ти се струва не чак толкова странно. Религиите на белия човек също се различават. Едва ли ще се намерят двама бели, които да определят една и съща религия като най-добра. Някои си имат по двама богове и една богиня, други само по един, черноризците също говорят за откровения и чудеса. Така по-безопасно ли ти изглежда, биа? Не исках да те тревожа. — Той погали нежно косата ѝ.

— Но това е толкова важна част от живота ти — каза меко Блейз.

— Ние просто срещаме божествата си лице в лице, без да са ни нужни свещеници за посредници. А личните видения, ако са успешни, се считат за голям източник на сила и благословия за племето. Ние виждаме мистични сили във вятъра и в небето, в дъжда, в реките, в птиците, в планините и прериите.

— Земята има голямо значение, нали? — прошепна Блейз, разбираща само отчасти единението със себе си, религията и хармонията с природата.

— Тя е всичко — произнесе Хейзард с преклонение. — Ах-бадт-дахт-Деах, този, който е направил всичко, ни е дарил с най-красивата земя на света. Никоя друга страна не може да се мери с тази на абсароките. Моята мечта е да я запазя за народа си. — И той отново, както често се случваше, когато говореше за бъдещето, замълча мрачно, но все така продължаваше да я притиска към себе си, загледан в безбрежното, обсипано със звезди небе.

— Ти можеш да го направиш, Джон — прошепна Блейз.

— Може би — отвърна меко той, — само... може би.

— Искам да ти помогна. Ако мога да го направя по някакъв начин. — Топлият ѝ дъх галеше гърдите му.

— Ти си онова, което непрекъснато ми напомня, че животът е удоволствие, биа. Ти си моята непоклатима опора. Сега ме целуни.

Тя го направи и усети вкуса на сълзите по бузите му.

През тези тихи летни нощи Блейз започна да разбира гордостта на Хейзард от това, което бе наследил, и от връзката му с тази земя. Тази земя бе оформила духа и тялото му и от благодарност той я обичаше чрез своя свръхестествен мистицизъм.

Летният лагер правеше тяхното бездействие ненатрапчиво. Всеки се стараеше да си достави удоволствие. Всички бяха заети с подновяването на старите приятелства и разказите за случилото се през изминалата година. Роднините се срещаха отново и дните и вечерите се превръщаха в последователност от трапези, танци, игри, надбягвания с коне и любими занимания.

Без да се съобразява с установените обществени порядки, Хейзард водеше Блейз със себе си на съветите на вождовете. Това беше галантно предизвикателство в името на любовта. Но той все пак я предупреждаваше.

— Чувствай се поканена — казваше той, — но бъди готова да понесеш няколко кисели физиономии. Не че това е нещо нечувано. Ние също сме имали жени воини и сме се отнасяли с тях наравно по време на съветите. Но не и през последното десетилетие, а хората имат къса памет. Освен това ти ще присъстваш там като моя жена, а не като воин. Не им позволявай да те разстроят.

„Не можеш да я водиш там“, бе казал направо и без увъртания Изправен вълк, когато Хейзард му съобщи, че ще я вземе със себе си на съвета.

— Тя иска да дойде и аз ще я доведа — бе отвърнал Хейзард.

— Ще я разкъсат на парчета — каза задъхано Изправен вълк, гледайки към Хейзард така, сякаш той неочаквано бе полудял.

— Никой няма да си позволи забележки към нея или ще си има работа с мен. Можеш да кажеш това на всички.

— По дяволите, Хейзард — изръмжа той в отчаянието си. — Та тя е жена! — Погледът на Изправен вълк беше добронамерен. Все пак Хейзард беше стар приятел, чиято половинка явно си беше загубила ума.

— Довечера тя ще стои до мен — бе отговорът на Хейзард, ясен и безгрижен. — Кажи им.

— Сигурен ли си, че това е редно? — попита Блейз още веднъж, за последен път, преди да излязат от вигвама същата вечер, обезпокоена за спазването на етикета.

— Разбира се — отвърна кратко той с обезоръжаваща усмивка. И двамата бяха сигурни, че протести ще има, но искаха да се справят с тях. — Един вожд не може да бъде преценяван само според броя на личните си победи^[1]. От значение са също магическите му сили и завоеванията, които е постигнал за клана си. Всеки трябва да докаже своята смелост в битката и силата на духа си в ситуации, които поставят на изпитание мъжкото сърце. Точно тези способности позволяват на някого да води и управлява. На теория този пост не се наследява, а клановете са демократично устроени — уточни Хейзард, — но семейството е нещо важно. При нашия вариант на община — продължи той, — едно голямо и силно семейство може да осигури нечий просперитет^[2]. На практика най-сериозната обида, която можеш да отправиш към някого, е да го наречеш „акири хауе“, човек без близки. Въпреки че майка ми и баща ми починаха през миналата година, аз продължавам да имам много роднини, до един лоялни. Освен това моите магически умения са допринесли много за успеха на набезите. А златото от мината, както осъзнават най-проницателните членове на съвета, ще осигури нашето бъдеще. Смятат ме за „коннинг“, човек, който знае и може, така че — той се усмихна — в аристократичните кръгове на батсе-тсе, или вождовете, аз мога да правя почти всичко, което би могло да ми хрумне.

— Това, че имаш такова преимущество, скъпи, едновременно ме радва и дразни. — Блейз се усмихна в шеговития си укор.

— Сходни чувства изпълват и моето съзнание в някои случаи, котенце. — Той чукна леко нослето й. — Баща ти сериозно се е престарал в глезенето ти.

— И ти ме намираш непривлекателна?

Той се усмихна.

— Не като цяло.

— Колко успокояващо.

— Само една малка гаранция за мен, скъпа, ако не възразяваш. На съвета би могла да запазиш достойнството ми, ако се въздържаш от директни упреци към мен.

— Искаш да кажеш, че няма да мога да те отмъкна настрани, ако почувствам непреодолимо желание да те любя?

— Това ще ме постави в неудобно положение. Ние, войните, би трябвало да стоим над подобни фриволни желания, докато сме на съвет.

— И ти си го постигнал.

— Разбира се, че не — каза той, смеейки се. — Още една неприложима теория, но ние поддържаме заблудата заради лични интереси.

— Обещавам да не те излагам на съвета — изрече Блейз с шеговита тържественост.

— Какво облекчение — отвърна закачливо Хейзард, изтривайки въображаемата пот от челото си. — Но може да опиташ да ми махнеш дискретно, ако те налегнат подобни мисли, и аз тутакси ще се сетя, че имам някаква неотложна работа.

— Находчиво.

— И други са ми го казвали. — Само един поглед към раздразеното изражение на Блейз, го накара бързо да допълни с широка усмивка: — Приятели, скъпа, само приятели.

И така, Блейз присъства на два съвета през следващата седмица, но схващаше много малка част от думите и почти нищо от фините нюанси.

Хейзард, въпреки обещанията си, се държеше по-сухо на публичните събирания и след второто проточило се съвещание Блейз реши да си стои във вигвама, докато се провеждаха следващите съвети.

Червено перо, неговият млад племенник, бе избран да я пази. Докато Орлов дух присъстваше на съветите, Хейзард не се боеше да оставя Блейз сама, но предпазливостта никога не беше излишна, а Червено перо добре я забавляваше. Той я учеше да стреля с лък.

На първия съвет, на който Блейз не присъстваше, Хейзард попита събраните вождове дали полковник Брадок не се е опитал да се свърже с някой от тях. Той разказа за целите на пътуването на Полковника и успя да проследи неговия маршрут по различните отговори чак до срещата му с клана на Наранена устна при Кучешкия поток. След това никой не го бе виждал.

— Къде е водачът му? — попита Хейзард в търсене на допълнителни, по-конкретни подробности от времето, след като бяха

видели Били Брадок за последен път.

— Отиде на гости на шушоните, при роднини на жена си.

— Кога тръгна?

— Не съм много сигурен, може би преди десетина дни.

Приблизително по времето, когато бе чул за пръв път слухове за смъртта на жълтоокия, на север от Бистроводните планини, помисли си той.

— Значи ще отсъства цяло лято. — Хейзард бе наясно с разстоянието. Водачът и семейството му вероятно щяха да отсъстват дълго време. — Ако някой чуе за полковник Брадок, нека ми каже — помоли ги той, но в себе си беше почти сигурен, че Блейз е загубила баща си. Щеше да провери и при зетя на Едно сърце, ако успееше да го открие. Неговото описание на убития мъж можеше да помогне.

Разговорите се прехвърлиха върху планирания набег. Един от съгледвачите беше съобщил, че група на Черните стъпала пътува със стадото си мустанги и че пътят им на юг от Йелоустоун е отрязан от Дакота. Стигна се до съгласие да потеглят на следващия ден, преди изгрев-слънце.

Когато всички станаха, за да си вървят, Голяма томахавка, бащата на Гарваново крило, докосна рамото му.

— Повърви с мен — каза той.

Двамата закрачиха към реката, разговаряйки за предстоящия набег, разменяйки клюки за общи приятели, припомняйки си годините на приятелство. След обичайните теми те преминаха към разговор, който Хейзард би отклонил, ако имаше тази възможност. Но учтивостта не му позволяваше да го направи.

— Ти познаваш Синьо цвете още от дете — каза Голяма томахавка, засегнал най-последния въпрос, заради който бе поканил Хейзард да се разходи с него.

— Да, тя винаги е била любимата сестра на жена ми.

— Тя е жена вече повече от година и отказа на два пъти предложения за женитба. — Хейзард изчакваше и обмисляше как да се защити. — Ти знаеш, че нашите обичаи разрешават на мъжа да се ожени за сестрата на жена си.

— Тя е млада — отвърна тихо Хейзард. — Може би на този лагер ще успее да си намери...

— Тя говори само за теб.

Хейзард спря, забелязал тревисто място на речния бряг, и предложи:

— Да поседнем. — За един безмълвен миг двамата стояха, вгледани в спокойно течащата река под пропитото с пурпурни отненъци нощно небе. Когато Хейзард заговори, гласът му беше успокояващ като водата пред тях.

— Чест е за мен, Голяма томахапка, че съм спечелил пристрастията на дъщеря ти. Нейната сестра, която аз обичах, ми донесе много щастие. Винаги съм се чувствал добре дошъл в твоето семейство. Но за мен моментът не е подходящ да приема чувствата на Синьо цвете, които ти ми предлагаш. Бледоликата жена е моя буа и аз я обичам. Моля те, опитай се да обясниш на Синьо цвете моите чувства. Може би в някое друго време това щеше да е възможно.

— Ти можеш да имаш повече от една съпруга.

— В сърцето си не мога.

— Млад си, но дори като дете беше невъздържан — каза ядосано Голяма томахапка. — Една жена от жълтооките може да ти донесе много проблеми. Сърцето може да се промени. Говоря така, както баща ти би го направил.

— Може би, но моят дух ме съветва да пренебрегна очевидно вярното. Благодарни на Синьо цвете за топлината на нейните чувства.

— Тя ще бъде разочарована.

Хейзард се усмихна.

— На нейната възраст ще ме забрави за няколко дни.

Голяма томахапка постави широката си длан върху коляното на Хейзард и отвърна на усмивката му.

— Сигурно си прав. Надявам се да си. Желая ти късмет в утрешния набег — каза той и се изправи.

— Черните стъпала сигурно са уморени. Не вярвам да имаме проблеми.

След като Голяма томахапка си тръгна, Хейзард остана, за да погледа течението на реката. Мисълта, че тя бе пресичала ловните полета на абсароките още преди те да имат коне, го успокояваше. Той усещаше, че преди шест месеца би приел предложението на Голяма томахапка и би се оженил за дъщеря му. И се чудеше, със същото тревожно безпокойство, съпътстващо повечето му мисли, дали не е

поел в живота си път, който можеше да се окаже не само фатален, а и смъртоносен.

Колко невероятно глупаво беше от негова страна да се противопоставя грубо на порядките, вземайки Блейз за своя жена, и да обявява война на такава опасна компания като „Бул Майнинг“. Беше постъпил като глупак, реши той. Безразсъден, незначителен логиката глупак. Но пък невероятно щастлив глупак, отбеляза той с усмивка, и щастието му помете всичко останало из основи.

Същата нощ, преди да заспят, Хейзард каза на Блейз за набега.

Тя не му отговори толкова дълго, че той реши, че е заспала и не го е чула.

— А аз вдовица ли ще остана? — каза тя накрая, сядайки в леглото. Светлината на лятната луна, проникваща през отвора на върха, я бе окъпала в ярко, искрящо сребро, от което кожата ѝ бе засияла. Въпреки че потръпваше леко, тя искаше да разбере цялата истина. Искеше да знае колко голяма ще е опасността и каква точно, както и колко далече от нея щеше да бъде той. Тя си помисли за миг да го спре, но после се отказа.

— Не.

— Не съм дете, Хейзард. Искам да чуя истината.

— Това е само набег за коне, мила, не отмъщение. — Ръката му я докосна успокояващо. — Когато организираме набег за коне, за най-голяма победа се смята да не те забележат, тъй като това изисква подчертан финес. Ние се гордеем много повече с финеса, отколкото с грубата сила.

Това уточнение обясняваше на Блейз огромна част от прекрасните черти в природата на Хейзард.

— Значи си сигурен, че няма да е опасно?

— Напълно.

— Колко ще трябва да се отдалечите?

— Не много. Черните стъпала се движат по горната граница на нашата територия на път за дома си. Може би на около двеста мили.

— И това е близо?

— Ужасно близо. Ако тръгнем диагонално на техния път на бягство, ще ги засечем за по-малко от ден. Ние сме откъм късата

страна на триъгълника, а те ще трябва да пресекат проломите на Тетивата и опашката на видрата. Това е единственият път през планините оттам.

— А жените идват ли понякога при набезите?

Хейзард се подвоуми, чудейки се какво точно да ѝ каже. Ако тя дойдеше, това можеше да предизвика проблеми, защото Орлов дух също щеше да участва. И въпреки че жени участваха понякога в набезите, за да готвят и да помагат на мъжете да се оправят с мустангите, Хейзард не мислеше, че Блейз ще се справи. Но ако ѝ го кажеше, тя щеше да се запали от предизвикателството. Той избра отговор, който леко се отклоняваше от истината.

— Само в случай, че всичко е абсолютно безопасно.

— Доколкото си спомням, ти каза, че този път случаят е точно такъв — отвърна му нервно тя.

Той обгърна малката ѝ длан в своята.

— В общи линии е така — обясни ѝ спокойно той, — но Черните стъпала обичат да вземат скалпове^[3] и никак няма да ми приятно да видя твоя, окачен на някой техен вигвам.

— Ами твоя? — досетливо попита тя.

— Аз мога да се грижа за себе си, но ако ми се наложи да пазя и теб, шансовете и на двама ни ще намалееят.

— Трябва ли да отидеш? — Безпокойството на Блейз бе нараснало невероятно. Това нямаше да е безопасна експедиция, както ѝ бе обяснил първоначално.

Отговорът му беше изказан меко, но директно:

— Искам.

Ярката лунна светлина огряваше мрачното и сериозно лице на Блейз. Той я притисна по-близо и я обви с ръцете си.

— Ще бъдат само два дни, биа — прошепна той в меката ѝ коса. — Червено перо ще ти прави компания. — Докосвайки смръщеното ѝ лице с нежна милувка, той прошепна: — Ще ти донеса подарък.

— Не се опитвай да ме подкупваш с подаръци — запротестира Блейз и се поизправи, за да се облегне на гърдите му, с брадичка заровена в кръстосаните ѝ ръце, — когато ще трябва да чакам два дни и да се чудя дали въобще ще те видя отново.

— Не се опитвам да те подкупя. Ти вероятно вече притежаваш половин Монтана при вълчия апетит на „Бул“. Исках само да ти

покажа, че ще мисля за теб.

— По-добре си мисли как да останеш жив, Хейзард. Ако не възразяваш, това е единственият подарък, който искам.

— За това можеш да бъдеш сигурна. Усвоявам изкуството на оцеляването вече двадесет и шест години. А това ще е дреболия в сравнение с Викисбърг и Уайлдърнес Къмпейн.

— Това наистина ти доставя удоволствие, нали?

Хейзард лежеше в мрака, но и така тя можеше да си представи усмивката му.

— Набезите за коне са забавно занимание. Сега ми кажи, че ще ти липсвам.

— И сам го знаеш. Надявам се — устничките ѝ се нацупиха за малко — да не си остана само с това.

Хейзард се засмя и след това целуна върха на нослето ѝ.

— Бих ли рискувал живота си, щом знам при кого ще се завърна после?

— Не, мисля, че не — отвърна Блейз и една самодоволна, дяволита усмивка изгря на лицето ѝ.

Той се усмихна отново, доволен, че сериозността ѝ се е стопила. Определено предпочиташе игрищата ѝ арогантност.

— Ако имаш нужда от каквото и да е, докато ме няма... освен онова — поправи се той, забелязал повдигнатата ѝ вежда. — И не забравяй — продължи той шеговито, макар че всъщност беше напълно сериозен, — че моите собственически чувства са доста ярко изразени.

— Малка луна ще идва ли?

— Не знам.

— Имай едно наум, в случай че дойде — заяви твърдо Блейз. — Моето собственическо чувство не се различава особено от твоето.

— Имаш честната ми дума — закле се тържествено Хейзард. И когато я обгърна с ръцете си, тя почувства, че цялата любов на вселената ѝ принадлежи.

В последната минута преди заминаването му обаче тя не беше така възхитително храбра и се хвърли разплакана в прегръдките му. Той я целуна нежно, без ни най-малко да си мисли, че сълзите ѝ са

глупави, усетил, че също е на път да се разплаче. Това беше първата им раздяла.

— Нали ще внимаваш?

— Аз винаги внимавам — излъга той.

— Без геройски подвизи!

Той целуна поруменялата ѝ буза и се усмихна.

— Никакви.

— Сигурен ли си, че се нуждаеш от повече коне?

— Да се нуждая ли? — Той я погледна изумено. — Та това е игра, биа. Нуждата няма нищо общо.

— Ами моите нужди?

— Те — каза той с глас, галещ като августовско слънце — са съвсем друга работа. — Очите им се срещнаха, като на две малки деца, замислящи лудория. Тя щеше да си спомня за магията на този миг през целия си живот. — Червено перо ще се грижи за теб. Дръж се прилично.

— А ако не се държа? — Яносините ѝ очи бяха закачливи.

— Защо мислиш, че вземам Орлов дух със себе си?

— Нямах ли ми доверие?

— Имам ти, разбира се — успокои я той.

— Ами ако ми стане скучно?

— Ще се върна, преди скуката да е станала фатална. Имаш думата ми. — Той извади едно орлово перо от украшението на главата си и го постави зад ухото ѝ. Абсароките считаха орловите пера като знак за успех. Хейзард погледна лицето на своята жена, гледа я дълго, защото можеше никога повече да не я види. После я целуна и тръгна.

Хейзард и още двадесетина воители, облечени в пълно бойно облекло, с пушки и ножове, бойни тояги и копия, с торби, пълни с провизии, яздеха мустангите си по посока на Високите сини планини.

Сърцето на Хейзард бе изпълнено с радост, докато преминаваха през необятните, безлюдни и тихи полета. В него се надигаше дълбоката му любов към родната земя, земята, за която неговият народ се бе сражавал и умираше. Равнини и хълмове, реки и езера, тополи и трепетлики, върби и борове — просторни, спокойни пространства, над които се спускаше ниско синьото небе. И тези величествени планини,

неделима част от неговото детство, така жизнено присъстващи в далечината, че Хейзард не можеше да си представи как е живял в Бостън без тях.

Изправен вълк, който водеше коня си в раван до него, се усмихна ведро.

— Залагам два коня, че ще ги спипаме преди Мидената черупка.

Беше удоволствие да яздиш рамо до рамо с най-добрия си приятел.

— Така да е. — Неговата собствена усмивка беше не по-малко уверена. — Аз пък казвам, че ще е на около миля от северния склон. Какво ще кажеш, конят, който яздиш, да е единият от двата?

— Не забравяй, че аз говорих тази сутрин с вълците, а ти не си. Беше прекалено зает да правиш „цуни-гуни“ с твоята жена.

— „Цуни-гуни“? — Хейзард произнесе думите сякаш опитваше непознат вкус.

Новият израз бе хрумнал изведнъж на Изправен вълк, докато наблюдаваше как Хейзард и Блейз се сбогуват. Усмивката му зейна от ухо до ухо.

Усмивката на Хейзард изразяваше открита доброжелателност, на която са способни само влюбените.

— Ако бях изгубил като теб два дни в сладки приказки с Южен вятър край реката — натърти Хейзард, постигнал безоблачно съгласие със себе си и света, — щях да си помисля, преди да хвърля първия камък.

— Може и да съм приказвал сладки приказки, но — Изправен вълк повдигна вежди — не мисля, че някой ме е чул да говоря за женитба. Тя е за мъжете, които си падат по „цуни-гуни“ — подразни го шеговито той.

— Имам си причини, за да се оженя за нея.

— Естествено, всеки, който я погледне, тутакси ги разбира — заядливо отбеляза Изправен вълк.

— Имам основателни причини.

— Самозаблуждавай се, ако това ще помогне на бедната ти душа, но за всеки с неза мъглен поглед това си е „цуни-гуни“.

— Наричай го както си искаш — отвърна му Хейзард с ведрата невъзмутимост и спокойна усмивка, — но сега съм по-близо до рая, отколкото съм бил когато и да е. — Веждите му се повдигнаха

саркастично. — Бих ти го препоръчал, въпреки стремежа ти към независимост, усещането е уникално.

— Ако тя има сестра близначка, може и да си помисля — отвърна закачливо той. — В противен случай примката на брака не е за мен. Предпочитам разнообразието.

— Някой ден и ти ще срещнеш жената, която ще те накара да се промениш.

— Някой ден — каза Изправен вълк с дяволита усмивка, — който няма да дойде твърде скоро.

През следващите два дни Блейз се мятеше между сляпата увереност в способността на Хейзард да оцелява и вледеняващия ума ѝ страх. Не можеше да си представи да го изгуби, след като бе познала за толкова кратко време такава силна любов и задоволство. Макар през целия си предишен живот да бе живяла със съзнанието за собствената си стойност, сега Блейз считаше съществуването си половинчато — единствено Хейзард ѝ даваше усещането за пълнота.

Към страховете ѝ се бе прибавил още един, който засилваше чувството ѝ за несигурност, едно опасение, което все още едва се прокрадаваше към спокойствието ѝ. Опасение, което ѝ ставаше все по-трудно да пренебрегне с всеки изминал ден. Ако, както си мислеше тя, Хейзард бе дарил нов живот на тялото ѝ, дали той, чудеше се тя колебливо, щеше да приеме мисълта за бащинството? Дали въобще щеше да се завърне жив след този набег, за да може да му каже? Тя се молеше безмълвно той да се завърне невредим.

— Той ще се върне, нали така, Червено перо? — бе попитала Блейз минути след тръгването на Хейзард. — Нали няма за какво да се притеснявам? — Блейз искаше да получи утвърдителен отговор и ако истината беше по-различна, то тя не искаше да я знае.

Червено перо бе разбрал молбата в гласа ѝ. Бе видял любовта и страха в очите ѝ, докато тя се сбогуваше с Хейзард.

— Дит-чилиаш ще се върне — увери я той. — Силата е с него. — Това беше вярно. Хейзард бе оглавявал само успешни набези, но с присъщия му фатализъм, Червено перо знаеше, че враговете бяха многобройни, а духовете — непостоянни. Той бе разбрал това, когато

бе яздил заедно с великия вожд Висок кон срещу Дакота. В деня, в който магическите сили на вожда изгубиха силите си, той умря.

Главната задача на Червено перо не беше да забавлява Блейз. Всъщност той бе оставен тук, за да защитава живота ѝ с цената на своя собствен живот. Хейзард не искаше да поема и най-малкия риск тя да бъде отвлечена от някой глупав младок. Но освен това Червено перо беше и приятелят, от когото Блейз се нуждаеше в своето безпокойство. Той отвърщаше с юношеска откритост на нейните колебаещи се настроения, забавляваше я с различни занимания, отговаряше търпеливо и изчерпателно на любопитните ѝ въпроси, свързани с живота на племето. И докато изпълняваше ролята на приятел, пазач, компаньон и помощник на красивата съпруга на чичо си, той на свой ред се почувства малко влюбен в нея.

Те прекарваха утрините в езда из спокойните околности. Червено перо я учеше на имената на всички диви цветя, показва ѝ езерото, което наричаха Ухото на койота и едно място по течението на Реката на стрелата, което носеше името „Мястото, където почиват жеравите“. Убежището на птиците беше красиво и ведро. Те язدهа по протежението на Потока на стрелата, където пойните птици огласяха въздуха с безспирните си песни.

Следобедите, когато слънцето прежуряше, те почиваха в сянката на вигвама. Заедно усъвършенстваха абсарокския на Блейз. Червено перо беше търпелив учител, който не скъпеше похвалите и по юношески се наслаждаваше на ролята си на наставник. Но докато ѝ показваше как се шият мокасина, той беше сериозен като възрастен. Всеки воин носеше със себе си комплект за шиене на мокасина. Това беше нещо жизнено необходимо. И когато Блейз попита изумена: „И Дит-чилиаш ли“, той ѝ отвърна самодоволно: „Разбира се“.

Млади момичета им носеха храна. Хейзард бе уредил това. Те бяха измежду племенничките на Изправен вълк, за да бъде избегната всяка възможност за кавга между Блейз и жените от неговото минало.

Това бе спокойно време, ако не се броеше страхът на Блейз за живота на Хейзард. Вечер Червено перо сядаше до огъня срещу нея и ѝ разказваше на своя чаровно-старателен английски някои от старите като света легенди на своя народ. Легенди за смелост и надежда, за любов и чест. Чрез ловните истории Блейз се запозна в дълбочина с някои от предците на Хейзард. Тя долавяше дълбокото уважение към

племенните традиции, научаваше за стремежа към осъществяване на личните видения, неразбираем за белия човек, за възхищението, с което те се отнасяха към смелостта. Тези нови познания я приближаваха към Хейзард, докато той отсъстваше.

Винаги, когато ставаше време за лягане, Червено перо ѝ пожелаваше учтиво „лека нощ“ и излизаше, Блейз дори не предполагаше, че той остава отвън под звездите, за да я пази.

Беше късно през нощта, когато тя усети ужасно безпокойство. Сама в огромния лагер, убедена, че носи детето на Хейзард...

— Моля те, Господи, нека той се завърне невредим — помоли се тихо тя.

На третата сутрин Блейз се събуди от леко цвилене в необичайна близост. Тя се обърна сънена в утринния хлад и отново задряма. Няколко мига по-късно звукът се повтори. Това определено беше кон, и то съвсем наблизко. Легнала по гръб и вече будна, тя видя, че бледото утринно небе бе започнало да се оцветява.

При третото леко изцвилване тя облече роклята си с ресни, стана от постелята, прекоси тихия вигвам и вдигна покривалото на входа.

За един от коловете на вигвама с плетено въже бе вързан великолепен златистокафяв кон, чиято гладка козина блестеше. Във въжето му бе подпъхнат букет от летни цветя. Хейзард се бе върнал! Сърцето ѝ подскочи от радост. Той се бе върнал. И едва когато прекрасният кон изцвили отново, за да отговори на друг подобен звук, Блейз погледна зад лъскавата хубост на завързания кон. Очите ѝ се разшириха от почуда. Множество други коне, до един красиви, бяха завързани зад него.

— Харесват ли ти? — попита над рамото ѝ един топъл и познат глас.

Тя се обърна. На не повече от две педи зад нея стоеше Хейзард и се усмихваше. В съзнанието ѝ се запечата споменът за него от онази сутрин — висок, спокоен, гол до кръста, с все още мокра от къпането в реката коса. Носеше огърлица със златни орнаменти на изящните си гърди. Тя се спусна към него през мократа от росата трева с лице, грейнало от радост.

Хейзард я притисна силно към хладните си гърди и усети как чувство на доволство обзема всяка частичка от тялото му.

— Липсваше ми — прошепна той, опрял брадичка в косата ѝ. Те се притиснаха един към друг, благословени от взаимната си любов. Усетил как сълзите ѝ се стичат безшумно по гърдите му, Хейзард повдигна лицето ѝ и изтри влагата по него.

— Няма защо да плачеш, биа. Набегът беше невероятно успешен.

— Просто съм щастлива — подсмръкна Блейз, опитвайки се да му се усмихне.

— Трудно ми е да го повярвам — подразни я Хейзард, докато отстраняваше цветния прашец, полепнал по лицето ѝ. — А радваш ли са на подаръка си?

Блейз погледна към него и си помисли, че никой друг мъж не би могъл да я дари с толкова радост.

— Прекрасни са... и цветята...

— Сега си заможна жена според представите на моя клан.

— Така ще да е, щом казваш — радостно се засмя тя.

— Подаряването на толкова много коне се счита за екстравагантен жест — закачливо подхвърли той. Хейзард не спомена, че за да се сдобие със златистия кон, бе рискувал живота си.

— А конярят върви ли заедно с екстравагантния жест? Защото не мисля, че тази работа ще е по силите ми.

— Разбира се, принцесо. Жената на вожда не се грижи за конете.

— Радвам се да го чуя — промърмори тя. Те не бяха помръднали, доволни от възможността да стоят прегърнати, докосваха се взаимно, говореха под розовите лъчи на изгряващото слънце, осъзнали, че прегръдката на другия носи щастие.

Хейзард проспа половината ден, а Блейз го наблюдаваше. Наслаждаваше се на всяка линия и гънчица, на всяко мускулче, на копринената му коса и поне дузина пъти се въздържа да не го докосне — та нали не бе спал два дни. И докато седеше така до него, тя осъзна — сега, когато той се бе върнал — какъв невероятен страх бе изпитвала. В свободните минути между различните занимания я бе

нападала не просто самотата, а и страхът. Когато накрая Хейзард се събуди, Блейз се сгуши в прегръдката му и се отпусна спокойно.

— Разкажи ми за набега — каза тя.

И той ѝ разказа, като съзнателно влагаше минимум драматизъм и пропусна епизода, в който Орлов дух бе изложил живота му на риск.

Истинската история остана неразказана между старателно подобрите думи. Отрядът на Черните стъпала бе достигнал през нощта едно от селищата по границата на своята територия. Почувствали се на сигурно място, те започнаха да празнуват. Барабаните тъкмо бяха забили, когато отрядът на Хейзард ги изненада.

Хейзард и няколко други абсароки се бяха промъкнали в лагера, за да отмъкнат някои от най-ценните коне, завързани близо до вигвамите, докато останалата част от отряда обикаляше с мустангите си около лагера. Хейзард видя златистокафявия жребец, завързан до един висок вигвам, малко встрани от останалите. Сърцето веднага му подсказа да го вземе за Блейз. Конят пасеше пред вигвама на Черните стъпала, а въжето, метнато на врата му, се подаваше отвътре. Някой обичаше животното дотолкова, че спеше с неговото въже в ръка. И Хейзард го разбираше напълно — конят беше истински красавец.

Хейзард бе прилепнал плътно към земята, хванал ножа си в готовност да среже въжето, когато във вигвама някой се раздвижи. Въпреки че барабаните продължаваха да бият, той знаеше, че не може да остане там още дълго. Дори врагът да не го бе видял, някой от абсароките можеше да бъде открит и тогава Хейзард щеше да намери бързо смъртта си. Докато преценяваше колко дълго да остане, проехтя изстрел, след това още един.

Хейзард срязва въжето, метна се на коня и го пришпори в галоп. След като се измъкна от лагера, първия абсароки, когото мерна, беше Изправен вълк. Той го чакаше, яхнал коня си в готовност. Вече целият лагер се бе пробудил. Отвсякъде се чуваха изстрели.

— Какво стана? — извика Хейзард.

— Само ти беше останал там и Орлов дух подгони освободените коне по погрешка.

Двамата заедно препуснаха към мястото, където бяха оставили дрехите си и двама души, за да ги пазят. Пришпорили конете си, те се носеха през нощта.

Златистият жребец беше бърз и Хейзард стигна до мястото първи. Той скочи от коня и започна да обува гамашите си. Дочу тропот на копита, преди още да е пристегнал извезания си колан. Изправен вълк препускаше малко преди водачите, които насочваха бягащите мустанги, откъснати от лагера.

— Много неприятен инцидент, а?! — извиси глас Хейзард и подхвърли на Изправен вълк неговите гамашаи.

— Ще трябва да се поразходим с Орлов дух надолу по реката, ако се измъкнем живи оттук! — извика в отговор Изправен вълк, употребил този строго определен израз от тяхната буйна младост.

Очите на Хейзард блеснаха на лунната светлина. Той се изсмя отривисто, припомняйки си за една подобна злополука, в основата на която беше ревността, свързана с техните любовни пристрастия.

— Като при Бел Рок! — извика той широко усмихнат. — Хайде. Да видим първо дали ще се измъкнем оттук. Ще опитаме по стръмния пресечен бряг.

Те скочиха на конете и си пробиха път между мустангите до челната група. Врагът беше по петите им, на лунната светлина проблясваха пушки. Препускайки като вятъра, те се насочиха право към стената на каньона. Издатината, където земята пропадеше, беше само на два-три метра. Хейзард пое дълбоко въздух, нададе бойния си вик и пришпори златистия жребец над ръба. Изправен вълк скочи незабавно след него, прелитайки над насипа, а вятърът понесе неговия собствен вик. Конете и ездачи ги последваха като вихър от сухи листа и се приземиха седем метра по-долу. Невредими!

Черните стъпала спряха ужасени на ръба на насипа.

Отрядът на Хейзард препусна към гората и след това спокойно продължи към дома.

Блейз слушаше лаконичния разказ на Хейзард, но думите му не достигаха до нея, защото съзнанието ѝ беше погълнато от друга мисъл. Очите му бяха някак по-различни от нейния спомен за тях, по-мрачни изпод силно издадените вежди. Тя бе забравила как те танцуваха от радост. Той се усмихваше и я питаше за нещо. Когато бяха разделени, и на двамата им липсваше опората, върху която да построят покоя в живота си.

— Това бяха най-дългите дни в моя живот — прошепна той и се наведе, за да я целуне. — Липсвах ли ти?

— Сякаш изкарах шестте месеца на арктическата зима без теб.
— След това устните им се срещнаха и студът, породен от раздялата, изчезна.

Тази вечер всички в лагера празнуваха успешния набег. Бяха спечелили двеста коня, без да загубят нито един воин. Гостите обикаляха от вигвам на вигвам, ликувайки за победата, а Хейзард, като вожд, получи многобройни поздравления. Освен това всички искаха да зърнат жълтооката жена, на която Хейзард бе подарил тридесет коня.

Забавляваха се цяла вечер. Хейзард държеше ръката на Блейз, усмихваше ѝ се често и от време на време ѝ превеждаше по някоя дума. А когато Блейз колебливо изпробва скромния запас от думи, на които я бе научил Червено перо, Хейзард грейна като родител, горд от опита на детето си.

Голяма томахавка и неговото семейство пристигнаха късно на празненството. Той се извини полугласно на Хейзард.

— Тя настоя да дойдем — каза той, посочвайки най-малката си дъщеря Синьо цвете. — Мисли си, че конете, които си изпратил, са за нея.

— Те са в името на старото приятелство.

— Знам това — промърмори Голяма томахавка, — но я се опитай да ѝ го обясниш.

— Няма значение — каза меко Хейзард. — И бездруго след няколко дни тръгваме отново за мината.

Докато Хейзард и Голяма томахавка разговаряха, Синьо цвете се взираше в Блейз с неприкрито любопитство. Блейз ѝ се усмихна учтиво, сигурна в любовта на Хейзард. Тя вече не гледаше на Синьо цвете с подозрение, като на евентуална съперница.

— Че тя дори не му готви — каза Синьо цвете на майка си, която я успокои с топла усмивка. Забележката не бе казана със злоба, а единствено с леко объркване. Чувствата на Синьо цвете към Хейзард бяха недвусмислени и всеотдайни и тя се чудеше как една жена, която обича мъжа си, може да не му готви. Та тя щеше да е толкова щастлива да му готви, само да я беше взел за втора съпруга. Жълтооката жена можеше да мързелува колкото си поиска. И дори той да не я обичаше сега, тя знаеше, че с течение на времето би могла да го накара да я

заобича. За нея звездите бяха слезли от небето през нощта на Танца на совата, когато той я бе целунал, и тя прие това като недвусмислена поличба за тяхното бъдеще заедно.

— Кой ще се грижи за него? — попита тя тихо майка си, — когато се върнат при мината, щом тя не може да готви и да шие? — И тя хвърли един кратък, изпълнен със сдържана страст поглед.

Преди майка ѝ да успее да ѝ отговори, един спокоен глас каза:

— Аз нямам нужда някой да се грижи за мен, Синьо цвете, но — Хейзард се усмихна — все пак ти благодаря за желанието.

Синьо цвете се изчерви, както би направило всяко друго срамежливо младо момиче на нейно място. Хейзард сякаш не забелязваше свежия, пищен вид на момичето, което се намираще на границата на женственото великолепие, нито пък очите на сърна, преизпълнени с възхищение. Хейзард бе отнесен, но не и Блейз. Една искрица на ревност успя все пак да се появи. Нямахме никакво съмнение относно нейната невинна като ябълков цвят красота.

Хейзард тактично пренасочи разговора в друга посока, за да не обиди някого. След една учтива пауза семейството си тръгна. След около час и последният от щедрите на поздравления гости вече си бе отишъл.

— Видя ли тези одухотворени очи? Тя те обожава — не можа да се сдържи да не каже Блейз с неоправдана раздражителност.

— Обожанието не ме интересува, биа кара — отвърна Хейзард, успокоявайки я, без да се хваща за думите. Той се облегна на изкусно направената върбова облегалка и въздъхна дълбоко. — Надявам се, че приключихме с гостите за тази вечер — каза той, умишлено сменяйки темата. — Не съм бил с теб насаме от часове. А твоят абсарокски, принцесо, е очарователен. Благодаря ти за старанието. — Усмивката му бе развълнувана.

— Няма защо да се опитваш да ме омагьосаш с комплименти, след като току-що каза, че не ме обожаваш — ядосано му се тросна тя. Споменът за свежата невинност на Синьо цвете беше все така дразнещ.

Хейзард се засмя.

— Да, ти определено не си обожавана, сладурче. Обичана да, но не и обожавана. Точно така. И защо ти е притрябвало да бъдеш обожавана?

— Ти не забеляза ли този предан поглед на пале, вперен в теб? Можеше да се удавиш в идолопоклонническото ѝ възхищение.

— Много повече предпочитам да потъвам в тези твои бурни очи, бостънче. Успокой се, и бездруго няма да ги видим повече. Трябва да помислим за пътуването си до мината.

Макар Блейз да знаеше, че тяхната лятна идилия ще свърши все някога, при думите на Хейзард върху нея се стовари усещането за предстоящо бедствие. То беше изцяло интуитивно, далеч от всякаква рационална основа. Тя знаеше, че Хейзард не би могъл да напусне мината за дълго. Знаеше също така, че ще им се наложи да се срещнат с нейния баща, с „Бул Майнинг“ и несигурното бъдеще. Знаеше всичко това, но сърцето ѝ отказваше да го приеме.

— Не можем ли да останем още малко?

— Ние вече останахме по-дълго, отколкото бях предвидил. — Хейзард също се бе поддадал на емоциите си. Трябваше да са тръгнали обратно още преди седмица. Но последните няколко дни го бяха доближили до рая, както никога досега, и Хейзард бе отложил тяхното пътуване.

— Кога? — тихо попита Блейз, която си беше обещала, че ще каже на Хейзард за бебето, преди да са се върнали.

— Вдругиден.

В такъв случай ѝ оставаше още един ден, за да разкрие тайната си.

Беше доста след полунощ през тяхната последна нощ в лагера и наоколо нищо не помръдваше, с изключение на светулките, танцуващи сковано около храстите край Потока на стрелата. Хейзард бе заспал, а Блейз лежеше още будна. Не беше му казала. Бе започвала поне дузина пъти, но след това куражът ѝ изневеряваше. Не беше сигурна как той ще приеме новината за ограничаващото го бащинство.

Техният съвместен живот и бездруго беше застрашен от куп други пречки — „Бул Майнинг“, задълженията към клана, различията в дълбочина и различните отсенки, които отличаваха светогледите им, стотиците бели, които наводняваха територията всеки ден. Усещането беше като да си на малък остров, чийто брегове се рушат сантиметър по сантиметър, но непрекъснато. А когато водата накрая стигнеше до

краката им, какво щяха да правят тогава? И така тя не му каза. Но разбираше, че трябва да го направи.

Когато го докосна, Хейзард се събуди и хвана ножа си с едно-единствено инстинктивно движение. Щом разбра, че са сами, той го плъзна обратно в канията му.

— Има ли нещо, биа? Някакъв кошмар?

Ако само можеше да види на процеждащата се лунна светлина тревожните бръчки под пухкавите ѝ вежди и ръцете ѝ, стиснати до побеляване.

— Не, не е кошмар — отвърна меко тя.

Хейзард седна в постелята, а тъмните му очи потърсиха лицето ѝ. Мощното му мускулесто тяло се бе напрегнало така, сякаш долавяше неизказаните ѝ мисли.

— Каквото и да те мъчи, биа, сподели го с мен. Аз ще се погрижа за него. — Той говореше сериозно. Би преместил планини заради нея. — Да не би... връщането да те тревожи?

Тя поклати глава.

Той повдигна ръка и докосна гладката ѝ буза с върховете на пръстите си.

— Боиш ли се?

— Не от това — прошепна тя.

— От какво тогава, принцесо? — попита нежно той. Стройните му пръсти поеха вкопчените ѝ една в друга длани и палците му започнаха да ги галят.

Нямаше заобиколен път, по който, да му го съобщи, въпреки че през последните няколко дни бе прехвърлила стотици варианти.

— Бременна съм — каза тя.

Палците на Хейзард спряха да се движат, а спокойните му очи срещнаха нейните.

— Знам.

Лицето на Блейз беше изумено.

— Знаеш ли?

Палците му продължиха да се движат в своя успокояващ ритъм.

— Мислех си — каза той тихо, — че може би ти не го знаеш.

— Откъде би могъл да го знаеш? — объркано попита тя.

— Аз бях с теб всеки ден, още от море а апе аси то батсуо осе. Щях да разбера, ако месечният ти цикъл бе настъпил отново. Но той не

започна.

— Ядосан ли си? — попита тя в неприкрито, задъхано очакване.

— Не.

— А щастлив ли си? — И тя зачака отговора му със сърце, изпълнено със страх.

Мисълта го ужасяваше, но той не би могъл да ѝ го каже. Сега той беше уязвим за пръв път в живота си, уязвим от страха от смъртта. Неговата смелост като воин, която го правеше недосегаем, както и целият му завиден успех, не се основаваше на отсъствието на страх. Смелостта му не беше такава. Тя беше по-скоро преодоляване на страха, незаинтересованост от собствената му безопасност. Но сега тази безопасност беше от значение за Блейз, за тяхното дете. За разлика от останалите му деца, за които щяха да се погрижат техните близки от другите кланове, дори той да умреше, това новозаченото дете щеше да остане на света само със своята майка, ако Хейзард паднеше убит.

Той винаги бе разбирал, че неговата съдба е да живее за сигурността на клана си или да умре в битката си за нея. И в двата случая Хейзард бе останал верен на видението си. Така той винаги бе приемал с лекота истината за своята мисия. Сега неговата незаинтересованост пред лицето на смъртта ставаше невъзможна и той беше изплашен.

Хейзард притегли Блейз към себе си и зарови глава в уханната ѝ коса. Миг по-късно той прошепна:

— Щастлив съм, биа кара, за детето. — Устните му погалиха леко бузата ѝ. — Сега нашите духове са едно. Когато дишаш, аз го усещам, когато се усмихваш, това стопля плътта ми. Пулсът на нашето дете се слива с моя пулс.

— Ще трябва ли да се връщаме? — запита тя, почувствала се спокойно и в безопасност тук, в планините.

— Дългът ми е свързан с това място. Трябва — каза Хейзард, усетил същата тъга от заминаването, която мъчеше и Блейз. — Един вигвам в планините с теб и нашето дете... някой ден... — Гласът му се изгуби под напора на настъпващото тревожно бъдеще.

Сълзи изпълниха очите на Блейз.

— Може ли детето да се роди тук, в планините?

Той кимна, обладан също от желанието детето му да се роди сред покой и любов. Тук, в земята на неговия народ, той и Блейз бяха получили най-доброто, с което би могъл да ги дари светът, и страстно желяеше това изобилие и за детето си.

— Обещай ми — помоли го тя. Имаше нужда да чуе тези думи като защита срещу прокрадващото се предчувствие, да се вкопчи в тях, за да се избави от страховете, които изпълваха съзнанието ѝ.

— Обещавам — каза Хейзард, защото обичаше тази жена. Това беше обещание, в което той искаше да вярва, обещание, което се надяваше да бъде в състояние да спази.

[1] Четири действия били признати като достойни и имали значение при избирането за „вожд“: носенето на лула, което е символ на успешен набег; вземане на плячка; отнемането на вражеска пушка или лък и отвличането на кон, завързан във вражеския лагер. Главната задача на водача била успешното завършване на мисията, била тя нападение за коне или война, и връщането на целия отряд невредим в лагера. Ако някой от хората бивал убит, набегът не се зачитал. — Б.авт.

↑

[2] Всеки воин можел да заслужи толкова слава, положение, чест, богатства и влияние, колкото и всеки друг, освен двама-трима от главните вождове. За да стане един от тях, воинът трябвало да има здраво семейство, значителна популярност, превъзхождаща тази на останалите. — Б.авт. ↑

[3] Скалпирането, което равнинните племена практикували широко, не се смятало от абсароките за дело, което се зачита за поста на вожд. Един информатор казал на Лоуи: „Никога няма да чуеш един абсароки да се хвали със скалпове, когато изрежда заслугите си“. Това твърдение било потвърдено от опита на Лоуи. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 29

Те потеглиха на зазоряване, придружени от Изправен вълк и дузина воини, тъй като след набега срещу Черните стъпала имаше възможност те да отвърнат на удара.

Колибата си беше все същата, като се изключат няколкото доставки на Джими. Входът към мината беше недокоснат. Изправен вълк и воините претърсиха цялата област наоколо, преди да я обявят за безопасна. Никъде нямаше следи от нарушители. Малко преди залез-слънце Хейзард и Блейз се сбогуваха с тях.

— Чувствам се като у дома — заяви Блейз, застанала на входа, докато оглеждаше тясната примитивна колиба. Всичко тук ѝ навяваше спомени.

— Нашият пръв дом — каза Хейзард и обви ръце около кръста ѝ. — Уморена ли си?

Тя облегна гръб на силните му гърди.

— Не, на връщане пътувахме мързеливо.

Хейзард го бе замислил така. Не искаше да рискува по никакъв начин здравето на Блейз.

— Сега трябва да се пазиш. Не се захващай с твърде много неща.

— Чувствам се чудесно.

— Аха — съгласи се той, притисна я към себе си и се наведе, за да целуне бузата ѝ. И отново се зачуди, както често му се бе случвало, откакто тя се бе задала по склона преди толкова много седмици, как въобще бе живял без нея преди. Това го върна към една мисъл, която се мяркаше често в съзнанието му, след като Блейз му бе казала за бебето. Той внимателно я обърна в прегръдката си и каза:

— Сега, когато бебето е на път...

Блейз повдигна вежди в очакване, след като той се поколеба.

— Да? — Тя веднага се разтревожи от сериозния поглед на Хейзард.

— Трябва да открием баща ти. Той трябва да научи за детето и за нашата женитба. — Или пък, помисли си Хейзард, ако той е мъртъв,

Блейз трябваше да научи за това, за да не го очаква.

— Това ми допада. Знам, че татко ще се зарадва за мен, за нас. Той винаги ми е казвал: „Щом откриеш любовта, ще го усетиш“. Преди да те срещна, не бях съвсем сигурна дали е прав. Мислиш ли, че ще можем да му изпратим съобщение по някакъв начин... може би чрез Джими?

— Ще проверя това — отвърна Хейзард, убеден, че дори Джими да не знаеше къде е Полковника, то Роуз щеше да разбере. Сега, след като бе освободил водача си, Били Брадок трябваше да се е върнал в Даймънд Сити или Вирджиния Сити, при условие че беше жив.

Същата вечер, когато Блейз и Хейзард се нанасяха отново в колибата и обсъждаха възможностите да се свържат с Полковника, Янси и Милисент Брадок обсъждаха възможностите около своя брак.

— Ще трябва да изчакаме една година, миличък. Знаеш какво изисква етикетът.

— Милисент — отвърна й Янси с изпълнена с желание усмивка, — мога да изчакам и година. Казвал съм ти го и преди. Моля те, не го повтаряй. Знаеш ли колко време съм търсил жена като теб? — Дълбокият му глас бе развълнуван и дрезгав, след като ножът на Хейзард бе пробол гърлото му. Янси се бе люшкар между живота и смъртта, докато наетите преследвачи се бяха завърнали в Конфедерейт Гълч, малко след нападението на Хейзард. И макар че през повечето време беше в кома, той бе успял да чуе новината: Полковника е мъртъв, жертва — те се бяха изсмели цинично — на индианци-отцепници. Новината бе събудила жизнената сила на духа на Янси и той се бе преборил със смъртта.

Месец по-късно той вече се беше възстановил, а тялото на Полковника се бе озовало в погребалното бюро, подготвено за пренасянето му на изток веднага щом скърбящата вдовица откриеше своята дъщеря.

Милисент се нагласи и го погледна изпод скромно притворените си клепки, както я бяха учили още от времето на светския ѝ дебют.

— Колко мило от твоя страна.

— Бог ми е свидетел, мила — провлече Янси. Това беше самата истина. През целия си живот той се бе старал да намери богата дама от

Юга, за която да се ожени. — Можехме да се оженим още след погребението, ако ги беше оставила да го погребат тук. Така никоой извън Монтана нямаше да разбере точно колко месеца са минали.

— А „Бул Майнинг“, любими? — досетливо му напомни тя. — Те всички са негови приятели. В бостънското общество ще ме накълцат на парченца, ако се втурнем презглава в този брак.

— Е, и? Нали и бездруго ще се върнем във Вирджиния?

— Бъди практичен, скъпи. За да получа наследството — тя вдигна бледите си, грижливо поддържани вежди, — ще са ми необходими месеци. Месеци в Бостън, през които ще трябва да се срещам с приятелите на Уилям. Освен това имуществото на компанията е обща собственост, разделена с всичките му колеги. Завръщането във Вирджиния е въпрос на бъдеще. В момента парите и имуществото са свързани с Бостън.

— Къде е завещанието? — поинтересува се Янси. След като разговорът тази вечер бе тръгнал в тази неприкрито пряма посока, той не се чувстваше задължен да проявява излишен такт.

— В адвоката на Уилям, Къртис Адамс.

— Знаеш ли как е разпределено всичко? — Въпросът бе зададен внимателно, но новопридобитата дрезгавина в гласа му се усети още по-ясно.

— Между мен и Венеция, предполагам.

Това, естествено, се очакваше и все пак работата щеше да тръгне като по масло, ако малката досадница също бъдеше елиминирана.

— В такъв случай, тя наистина ще ни е необходима — заключи той. — Ако тя отсъства, това би могло да удължи всичко.

— Като се имат предвид обстоятелствата около смъртта на Уилям — Милисент му хвърли многозначителен поглед, — всичко ще изглежда много по-достойно, ако дъщеря ми се завърне с мен на Изток. Скърбящата майка и нейната дъщеря, придружени от „далечен братовчед“ — това ще предизвика далеч по-малко коментари, отколкото ако пътуваме ние двамата с тялото на съпруга ми. Индианците по принцип не могат да се доберат до новите карабини „Уинчестър“, а това би могло да предизвика съмнения. Присъствието на Венеция ще успокои неверниците. Тогава, след като наследството бъде отворено и имуществото разпределено, аз съм убедена, че тя би могла да бъде уредена на някое местенце със скромна издръжка, да

речем в Европа. Ако пък реши да се държи твърдоглаво — Милисент сви малките си крехки рамене, оголени тази вечер над не траурната червена коприна в убежището на собствената си гостна, — бихме могли да помислим за нещо друго.

— Плановете ти ми изглеждат доста завършени — дрезгаво промърмори Янси, а лукавите му воднисти очи проблеснаха одобрително.

— Да не мислиш, че не съм си мечтала за това? — каза Милисент с кадифен гласец. — Но преди ти да се появиш, Янси, миличък, аз просто нямах на кого да се... доверя. — Милисент се наслаждаваше на Янси, а двамата заедно се наслаждаваха на възможността да станат милионери и дори нещо повече. Въпреки че сходният им произход ги свързваше, истинската основа на тяхната връзка, както и на брака, който те практически обсъждаха, беше идентичната им безскрупулност. Това беше съюз между две страстни натури без задръжки, съюз между двама префинени, обеднели аристократи от Юга, решени да се доберат най-накрая до страшно много пари. Но преди всичко тяхната връзка се крепеше на единството на безкрайната им алчност, един брак, невероятно удобен и за двама им.

— В такъв случай, Милисент, любима, ние трябва незабавно да се погрижим за спасяването на твоята дъщеря от нейния похитител. Колкото по-дълго чакаме, толкова по-дълго ще се проточи завръщането ни в Бостън и уреждането на имуществените въпроси.

Милисент махна някаква прашинка от блестящата коприна на полата си и попита:

— Имаш ли на разположение нужните хора?

— Още от времето, когато тялото на Полковника бе свалено в градчето.

— И двамата ли са се върнали?

— Тази вечер прозорците на колибата са светили. Моят съгледвач ме уведоми само преди половин час.

— Най-последно. — Милисент въздъхна. Тя и Янси чакаха вече повече от седмица и примитивните условия бяха почнали да я отвращават. — Не искам тя да пострада. Репутацията ми няма да понесе и смъртта на дъщеря ми веднага след смъртта на съпруга ми. Разбираш ме, нали? — каза тя безстрастно.

— Разбира се, Милисент, напълно. — Преди да се оженят, Янси нямаше намерение да ѝ противоречи.

— Ще ни отнеме ли много време? — Тя вече мислено прехвърляше разпорежданията към прислужницата си, необходими за незабавното потегляне.

— Ще трябва да сме готови за тръгване около късния следобед. Или късно сутринта, ако всичко върви добре.

— Ще се погрижа за всичко. — Устните ѝ се разкривиха в лека усмивчица.

— Чудесно. — Очите на Янси проблеснаха. Утре вечер по това време те щяха вече да пътуват за Солт Лейк Сити през станция Оувърленд. След по-малко от две седмици, ако случеха на добри връзки и нямаше никакви произшествия, щяха да се завърнат в Бостън. Тогава той щеше да се превърне в един от богатшите, които го бяха избягвали през целия му живот. Той стана, за да си тръгне, защото трябваше да се внимава с условностите в това малко миньорско градче.

— О, още нещо, скъпи... Не искам да чувам никакви подробности за индианеца. — Налагаше се да предупреди Янси, защото понякога той изпадале в неудобни описания на смъртта на Уилям.

На Янси би му харесало да ѝ разкаже безупречно замисления си план. Той се гордееше с това, колко лесно бе уредил смъртта на Полковника. Естествено, бе му помогнало и това, че Били Брадок се намирал в нецивилизовано място, където нападенията на индианците и обирите бяха нещо нормално. Нед Гейтс му бе казал, че работата била като да вземеш захарната пръчица на някое дете. Те били мярнали Полковника от мястото на засадата при последната долчинка преди Вирджиния Сити. Техните нови карабини били свалили двамата мъже без никакво затруднение, още повече, че те не очаквали нападение толкова близо до града.

Индианецът-водач се измъкнал, докладва му Нед, но оставил кървава следа. Никой не си бе направил труда да го последва, но и Янси не се притесняваше от него. Полковника беше мъртъв, а индианецът в никакъв случай нямаше да слезе в градчето, за да го обвинява.

Милисент оценяваше тактичното му съобразяване с нейните желания, облекчена, че няма да ѝ се налага да се замесва в

нелицеприятните подробности около едно убийство.

— Не забравяй за бележката — напомни му тя и посочи към масичката до прозореца. — Нали искаме, ако някой разследва, да си помисли, че Венеция си е тръгнала по собствена воля.

ГЛАВА 30

Малката армия на Янси, съставена от негодници и отрепки, се заизкачва нагоре на следващата сутрин, след завръщането на Хейзард. Бяха сто души, до един въоръжени до зъби с най-новите модели „Уинчестър“ и „Колт“. Един индианец от Черните стъпала, досущ като Янси смъртен враг на Хейзард, беше техен водач. Тъй като атаката, брутално несъобразена с присъствието на Блейз, се стовари с пълна сила посред бял ден, тя го завари неподготвен. Макар Полковника да беше мъртъв, Хейзард никога не би предположил, че до такава степен ще загърбят сигурността на Блейз. Той смяташе, че някой от партньорите на Полковника, или поне неговата съпруга, няма да позволят да се рискува нейният живот така очевидно. Изненадата беше пълна и безпогрешна. Никога не трябваше да подценява хищната алчност на бледоликите.

Черното стъпало достигна до колибата първи и заглуши ужасения писък на Блейз. Той я държеше грубо, поставил огромната си длан върху устата ѝ, когато тя чу Хейзард да я вика по име с глас, изпълнен с яростна смесица от терзание и тревога.

След това сто карабини затрещяха в нестройни, ужасяващи откоси от свистяща смърт и тя припадна. Хейзард, кървящ, с улучена под лакътя лява ръка, с дъх непосилно затруднен от болката, която разкъсваше главата му, погледна надолу към трийсетметровия тунел с ужас. След това погледът му се премрежи. Той потърка очите си и отмести изцапаните си с кръв пръсти. Трябваше да помисли. Нямахше много време, а болката се изкачваше по ръката му към рамото и той губеше съзнание. Хейзард чу как нещо изтрещя над него и видя проблясващите на слънцето откъснали се късчета скала. Стоте карабини, насочени към входа на мината, продължаваха да поддържат непрекъснат бараж^[1], като в нереална сцена от ада.

Той тръсна глава и погледът му се проясни. От пръстите му по мрачния под на тунела капеше кръв, а съзнанието му бе обзето от усещане за обреченост, нередност и ярост. Сега вече беше сигурен, че

Полковника е мъртъв. И че мъжът, когото можеше да убие при Роуз, не беше умрял. Гласът му беше дрезгав и пресипнал, докато крещеше заповедите си, но южняшкият му изговор не можеше да бъде сбъркан. Янси Страхан управляваше сега. Полковника беше мъртъв. Блейз беше в ръцете им. Неговото дете беше в ръцете им. А ако черният прах, който бе надушил, попаднеше в ръцете на някой, основно запознат с експлозиви, то Хейзард със сигурност щеше да бъде погребан жив.

Бе успял да застреля трима от тях, преди убийственият огън на карабините да го изтика обратно в мината. Никой от тях не беше достатъчно смел, за да рискува живота си, като го последва.

Хейзард си заповяда да тръгне, въпреки че се чувстваше замаян и му се гадеше, а счупените кости стържеха по плътта му при всяко помръдване и го принуждаваха да спира и да почива след всяка крачка. Трябваше да достигне до запасите си, преди експлозията да направи тунела мрачен като катран. Въпреки че вече приближаваше малката дървена кутия със свещите, първата експлозия го притисна към стената.

Когато димът се разсея, половината от входа беше вече затрупан.

Той се опита да побърза, осъзнавайки, че още един или най-много два взрива ще прекъснат достъпа на светлина. За нищо друго не мислеше в момента. Просто си бе набелязал свещите като цел. Болката беше прекалено силна, за да му позволи да мисли ясно за нещо друго. Тя затрудняваше мисловния му процес и беше на път да парализира мозъка му напълно. Да се изправи при убийствената агония, която разкъсваше съзнанието му, и с усилие да се задържи прав във водовъртежа на мрака, се оказа едно от най-ужасните усилия, които му се бе налагало да прави в живота си. Той се прегърби и закрачи по тунела, като всяка следваща стъпка му се струваше абсолютно невъзможна. Опитваше се да съсредоточи мисълта си върху Блейз, съзнавайки, че трябва да ѝ помогне. Само една мъничка частичка от потъналия му в мрачно забвение мозък успя да се раздвижи от налудничавото усещане за паника, което името ѝ събуди в него. Но и това чувство беше отвъд ясното формиране на понятия, отвъд последователната логика. Името ѝ се носеше из замъглената вътрешност на тунела на най-ниското ниво на ужаса и просто отекваше като реален вик из изпълнените с болка коридори на съзнанието му.

Той спря, наведе се и се опря на стената на тунела, поемайки въздух на непосилно дълбоки глътки, загледан незаинтересовано в кръвта, която капеше от пръстите му. Смазан, Хейзард нямаше и представа колко дълго е престоял така, докато времето изтичаше заедно с кръвта му. Тръсна на два пъти глава, да проясни погледа си и да накара бездейния си мозък да реагира. Някъде отдалеч се дочуваха множество гласове, заповеди, отговори, сприхави предложения, троснати команди. Когато разклати главата си за трети път, той осъзна къде е. Кутията със свещи. Кутията със свещи, повтаряше унесено той, а инстинктът му за самосъхранение подтикваше замъгления му мозък. „Побързай“, изкомандва панически той.

Болката го поглъщаше като приливна вълна. Изръмжа дълбоко в гърлото си и направи още една крачка, облягайки се на стената за опора. Агонията го връхлетя с подновени сили и той стисна здраво зъби, за да понесе шока.

Вторият взрив го повали на земята и той лежа цели пет минути, преди да успее отново да се изправи на колене. Опита се да пълзи, но ранената му ръка, която се влачеше по неравния под, предизвика у него пристъп на такава нетърпима, ужасяваща болка по оголените му нервни окончания, че той остана да лежи още няколко продължителни мига, без да има контрол над тялото си. Опита се да мисли за други неща, да отвлече съзнанието си от нечовешката болка само за миг, колкото да успее да се изправи. Потеше се обилно, тялото му беше на ръба на шока и само невероятната му воля го задържаше вън от мрака. Сантиметър по сантиметър, агонизирайки, той се изправяше по стената, докато накрая успя да стъпи на краката си. Тогава видя кутията — неясен силует на около десетина метра. Следващият взрив щеше да го погребее тук. „Не мисли, само върви, заповядваше той на тялото си. Върви или ще умреш.“

Хейзард се бе изпънал изтощен до кутията, когато проехтя третият взрив. След това можеше само да усети мириса на спускащия се прах, но не и да го види. Беше останал в пълен мрак. Сякаш точно навреме мозъкът му изпусна крехката връзка със своята собствена вътрешна светлина и Хейзард загуби съзнание.

Когато Блейз се съвзе, тя видя първо майка си. Това беше лице осветено от някакъв вътрешен триумф, злорадстващо лице. Лице, което виждаше в нея смъртния си враг.

— Ти... — обвини я Блейз тихо и с горчивина.

Милисент докосна перлите на шията си. Това не беше нервен тик. Беше ленив и безстрастен жест.

— Един ден ще ми благодариш, когато пораснеш и поумнееш. Само глупавите млади момичета правят грешката да се влюбват в презрени мъже.

Блейз бе говорила в съня си, бе викала Хейзард, бе плакала за него. А Янси бе описал опита ѝ да се изскубне преди експлозията, когато бе чула вика на Хейзард.

— Той струва хиляди пъти повече от теб — отвърна остро Блейз, с очи, режещи като кинжали. Хейзард притежаваше качества, които хора като Милисент и Янси никога нямаше да притежават, качества, недостъпни за тяхната алчност.

Милисент се изсмя леко.

— Капризно дете. Ще размислиш щом веднъж пораснеш.

— Нямам намерение да споря с теб. Къде е татко? Искам да видя татко.

Милисент не помръдна, все така продължи да се занимава с перлената си огърлица. Ликуваща светлина заблестя ярко в светлосивите ѝ очи.

— Той е мъртъв — каза тя.

Блейз сякаш усети физически удар от думите, така насилствен и брутален, че ѝ се наложи с усилие да изтласка дъха си дълбоко от дробовете. Когато проговори, това беше по-скоро горчив шепот.

— Лъжеш.

Милисент се усмихна със злобно удоволствие.

— Тялото му е във Вирджиния Сити. Можеш лично да се убедиш.

— Ти си го убила — обвини я Блейз.

— Наистина си едно ужасно дете. Разбира се, че не съм го убила аз. Той така и не успя да се завърне от това налудничаво пътуване из планините, с цел да те спаси. Някои от ония озверели диваци, с които си толкова близка, го е убил без съмнение. Просто искаш да обвиниш някого — продължи тя с омраза и раздражение, прикрити зад благия ѝ

тон, — но не забравяй, че и твоята заслуга не е малка. Янси ми каза, че сама си настоявала да говориш с онзи дивак. Бих казала, госпожичке, че можеш да виниш себе си за смъртта на баща си повече от всеки друг.

— Кучка.

— Няма да ме впечатлиш с обидите си — отвърна Милисент невъзмутимо, оправяйки старателно дантелените маншети на роклята си. — Само парите могат да го сторят.

— Ти винаги само от това си се интересувала, нали? Не от татко. Само от парите му.

— Ами, да речем, че нищо друго не си струваше в него. Баща ти беше простак. И както виждам, кръвта му определено тече във вените ти. Понрави ли ти се да спиш с оня лишен от обноски индианец? — попита Милисент с копринено гласче.

— Той може да учи на обноски кой да е Хътън от Вирджиния.

— Можеше, скъпа. Сега е съвсем мъртъв.

Лицето на Блейз преbledня при сблъсъка с жестоката реалност. Досега тя си бе мислила, че Хейзард е жив, въпреки че добре познаваше Янси и кръвожадните му главорези, които бяха обсадили мината. На заден план в съзнанието ѝ бе започнала да се оформя мисълта да стане от това легло, да избяга от тази стая и от тази ужасна жена и да се върне обратно на хълма, в колибата. Мили боже, дано да не е права!

— Това не е вярно! — Тънката нишка на истерията се бе вплегла в тъканта на изтънелия ѝ спокоен глас.

— Мъртъв е. — Вече не ѝ се налагаше да прикрива враждебността си. Отровата прозираше през бледосивите ѝ очи.

— Не. Жив е. Трябва да е. — Истерията се разрастваше в остър, пронизващ плач.

— Доста мъртъв е.

— Не, не, не е! — Сърцето на Блейз подскачаше до пръсване в гърдите ѝ, а дланите ѝ бяха леденостудени.

— Мъртъв и погребан в жалката си мина — заяви спокойно Милисент.

— Не! — Това беше висок, тъничък вик на болка, първичен и безвременен. — Не, не, не, не!

— Мъртъв е, затрупан под тонове отломъци. Тонове и тонове.

Блейз закри главата си с възглавницата, за да накара този леден, безстрастен глас да замлъкне. Но и това не помогна, всяка дума продължаваше да достига до нея и да разкъсва сърцето ѝ. Всяка дума пронизваше съществуването ѝ. Всяка дума съкрушаваше волята ѝ за живот. Хейзард беше мъртъв. Ридания разтърсиха стройното ѝ тяло. Хейзард, който се бе превърнал в смисъла на живота ѝ, бе мъртъв. Сълзите потекоха по лицето ѝ. И тя се предаде отведнъж. „Мъртва съм“ — тъжно си помисли тя, вцепенена от мъка.

Бяха изминали два дни, а Блейз почти не бе помръднала. Скрита под завивките, тя страдаше от своята загуба. Сълзите бяха спрели. Не можеше вече да плаче, но болката се бе усилила. Хейзард бе запълнил съзнанието ѝ във всеки миг и болезнените спомени превръщаха меланхолията ѝ в мъчителна агония.

Вечерта на втория ден, когато слабостта бе обладала тялото и духа ѝ, те успяха лесно да я убедят да придружи тялото на баща си до Бостън. Тя не желаше да говори с майка си или с Янси, но Хана ѝ напомни за нейния дълг към баща ѝ и неговата памет. Тя прочисти съзнанието си, за да отстрани мислите за смъртта на Хейзард. Успя да го постигне за свое облекчение.

— Тогава и аз ще се върна, Хана — каза Блейз с глас, който сякаш не беше нейният. — Веднага щом татко бъде погребан достойно, ще се върна обратно. — Тя искаше детето им да се роди там, където се бе родил Хейзард. Искаше да го отгледа в оня край, който Хейзард наричаше роден. Тя не беше казала това на Хана, но нейната стара дойка разбираше мъката ѝ по любимия.

— Този край е достатъчно красив и приветлив, за да се завърне човек тук. Но засега ще трябва да се прибереш у дома.

— Това е моят дом. — Бледа и унесена.

Блейз изглеждаше съвсем мъничка в огромното гравирано легло, но очите ѝ горяха яростно и Хана си припомни за малкото момиченце в просторното легло на уютната стая на Бийкън стрийт. Още тогава Блейз знаеше точно какво иска.

— Знам, дете, и ти ще се върнеш — успокой я Хана, точно както я бе успокоявала много пъти след пролетите детски сълзи. Тя искаше, при това с цялото си сърце, тази тъга да е също толкова преходна. Бе

познавала Милисент Брадок прекалено дълго, за да приеме на доверие историята за избухналия по погрешка експлозив. А Янси я бе поразил от самото начало с безскрупулната си грубиянщина, независимо от солидното си потекло.

Тя не можеше да промени станалото. Не можеше да съживи любимия на Блейз. Но можеше да дари Блейз с това, което винаги ѝ бе давала — обич и уют.

В деня, в който Блейз напусна Даймънд Сити, Хейзард започна да разбива диорита^[2] по тавана на източната шахта и не напредваше зле, като се имаха предвид пристъпите на замайване, които продължаваха да го измъчват.

Той направи недодялана шина за лявата си ръка от два отломъка от една стара кутия за барут и кожените върви на гамашите си. Процедурата му бе отнела половин ден заради припадъците, причинени от болката, които го спхождаха на няколко пъти. Ръката му, отекла неимоверно, превръщаше всяко малко движение в мъчение. През този ден той гледаше как цветът на ръката му се променя от розов, през червен, до болезнено морав. От опит знаеше, че ако пръстите му посиняят, ще изгуби ръката си. След като успя да закрепил шината, Хейзард легна в полусъзнание, вслушвайки се в гласа на тялото си, което му казваше, че се нуждае от почивка, за да възстанови силата си след мъчението, което бе изтърпяло. Той запали за съвсем кратко свещта, докато беше буден, за да провери потъмняващия цвят на ръката си, и след това бързо я угаси.

В съзнанието му се зараждаше смътен план, дори докато спеше. В миг на прояснение Хейзард го премисли, пренареди го няколко пъти и съобрази времето си с оставащите свещи и липсата на вода и храна. Трябваше да почива — тялото му го заплашваше с изпадане в безсъзнание всеки път, щом предприемеше действие, надхвърлящо силите му. Но пък и трябваше да действа. Без никаква храна и само с влагата, която се събираше по скалите, не му оставаше много време, за да си пробие път навън. С всеки ден запасите му от сили щяха да намаляват. Но ако все пак имаше начин, по който да се измъкне и да открие отново Блейз и нероденото им дете, то той щеше да го открие. Или щеше да умре в опитите си да го направи. Това бе присъщо на

духа му, на честта му на воин. Предстоеше му невероятно изпитание и той го разбираше. Джон Хейзард Блек срещу Смъртта.

По времето, когато сломената и трепереща Блейз се качваше с чужда помощ в наетата карета, рано сутринта на третия ден след взрива, Хейзард бе работил вече пет часа. В най-оптимистичните му предвиждания източната шахта бе във връхната си точка на четири метра под земята. Той бе изкопал около един метър през миналия ден и сега трябваше да скалъпи някакво скеле. Планираше да продължи от тук нататък с минимума нужна почивка, защото знаеше, че с всеки ден ще става все по-слаб. И по начина, по който напредваше, всичко опираше до това, кой ще се предаде първи — диоритът или неговите сили.

Имаше нещо, което го амбицираше да продължава, въпреки болката и мъчителните съмнения, обръщайки гръб на унието, когато си мислеше, че не би могъл да повдигне ръката си дори още веднъж. Това нещо му даваше сили всеки път, когато натискаше „само още веднъж“, приглушаваше болката и му вливаше свежи сили, когато се свличаше изтощен на грубия, осеян с отломъци под. Мисълта за Блейз и тяхното неродено дете — ето това го поддържаше жив.

Блейз не беше измъкната крещяща и разплакана от стаята. Тя напусна Даймънд Сити като бледо подобие на себе си.

Но на железопътната гара тя отказа да говори с майка си и с Янси. Прикрит гняв гореше под очевидната ѝ мъка от загубата. И когато се озова в леглото си във вагона на баща си, тя каза на Хана с глас толкова тих, че едва ли би се чул и на метър разстояние в тиха нощ:

— Те няма да победят.

— Ето, това е моето момиче — каза Хана и несъзнателно протегна загрубялата си ръка, за да погали косата на Блейз. — Това е моето малко момиченце. — И тази първа искрица на живот, която бе забелязала, откакто напуснаха Даймънд Сити, накара очите ѝ да се напълнят със сълзи. — Твоят баща не би искал оная отрепка, дето се разпорежда в спалнята на майка ти, да сложи ръка на парите му.

— Знам — тихо каза Блейз. — И той няма да успее. Всичко е завещано на мен. — След това очите на Блейз изгубиха жизнеността си за един кратък миг. Тези пари можеха да помогнат на Хейзард. Но сега вече беше твърде късно... за него... за тях. Сълзите ѝ потекоха отново.

— Това ще я изненада — бързо заяви Хана, опитвайки се да отклони посоката на мислите ѝ.

— Но това вече няма значение, нали така? — Блейз отново бе станала мрачна, бе се почувствала победена, и това я бе върнало обратно в мъглявото чистилице на нейното страдание.

Сърцето на Хана се сви от болка, когато видя как живеецът напуска отново младата жена, която винаги досега е била жизнена и весела. Тя не искаше да говори за това и дори и сега се поколеба, тъй като не желаше да се намесва в интимни за Блейз неща. Но когато сълзите се появиха по бледите ѝ бузи и след това се плъзнаха по малкото лице, потънало в безкрайна скръб, Хана заговори:

— Но ще е от значение за малкото, не е ли така?

Погледът на Блейз се стрелна нагоре.

— Нали не желаш тия двамата — и тя кимна с посивялата си глава към спалнята на Милисент — да отнемат това, което се полага по рождение на детето ти? А те ще го направят, дете мое, сигурна съм в това, ако продължиш да лежиш тук, както правеше досега.

— Как разбра? — прошепна Блейз.

— Глупав въпрос, детето ми. Та аз те обличам и събличам вече деветнадесет години.

— Мислиш ли, че те знаят? — Блейз седна с мъка в леглото и лек розов оттенък се появи по страните ѝ, все още твърде очевиден след десетте дни, през които не бе хапнала почти нищичко.

— Не, сега още не знаят, но природата скоро ще им го подшушне. Можеш или да лежиш тук, докато си изплачеш очите, или да станеш и да направиш всичко, за да получи твоето дете добрия жребий, който му се полага.

— Те ще опитат, нали...

— А слънцето изгрява ли всеки ден?!

Блейз прокара пръст по ирландската дантела, с която бе обточен лененият чаршаф.

— Предполагам, че ще кажат, че не сме били женени.

— Оттам ще започнат и ще използват всичко друго, за което се сетят.

— Но аз мога да напиша завещанието си на когото си поискам. — Гърбът ѝ се бе изправил и здравословно розово наливаше страните ѝ. — Парите са си мои в края на краищата.

— Ще трябва да впрегнеш досетливостта си, дете мое, за да се погрижиш наистина да се получи така.

Блейз погледна решително към Хана и огънят отново се разгоря в сапфирените ѝ очи.

— По-добре ще е да се облека, а след това — продължи тя, тръгнала към малката масичка от палисандрово дърво с подновена енергия — смятам да напиша завещанието си. Има ли тук все още някаква хартия? Има. — И тя се обърна, за да се усмихне на Хана. Това беше първата ѝ усмивка от десет дни насам. — Намери ми рокля, писалка и още един свидетел, Хана. Доведи Куки, на него може да се има доверие.

Слязлата от влака в Бостън Блейз бе коренно различна от тази, която се беше качила в Небраска. Янси и Милисент би трябвало да забележат това, но те бяха прекалено заети с плановете си как да пропилят парите на полковник Брадок. Те така и не успяха да забележат леката, решителна крачка на младата жена.

И това беше първата им грешка в сблъсъка, който назряваше.

[1] Бараж — масивна, преградна канонада с огнестрелни оръжия. — Б.пр. ↑

[2] Диорит (геол.) — среднозърнеста и едрозърнеста скала от смесен състав. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 31

Когато и последната свещ на Хейзард изгасна, той се облегна на стената на тясната шахта, която бе изсякъл в диорита, и зачака първата вълна на паниката да затихне. След това примигна два пъти. Никаква разлика. И в двата случая катранен мрак. Бе му нужно още известно време, за да отбие втората атака на отчаянието. С голямо усилие той започна да възстановява нормалното си дишане, след което се опита да пресметне от колко дни е погребан в мината, както и метрите, с които бе издигнал тавана на източната шахта. И накрая, прогонвайки демоните на страха, прецени отново ситуацията.

На метър или метър и половина над главата му трябваше да има свеж въздух, светлина и зелена трева. Нарочно предвиждаше най-песимистичния вариант, за да избегне евентуалното разочарование. Но вътрешният глас му подсказваше, че са по-скоро двадесетина сантиметра. Той взе кирката, но тя се изплъзваше от ръката му, плувнала в пот от страх и от мисълта за възможността да е сгрешил в изчисленията си. Не беше ял от пет дни и му бяха необходими по-дълги паузи за почивка. Последния път, когато се бе унесъл, имаше халюцинации. Беше си помислил, че е в Сините планини, докато не се събуди, обгърнат от влажната миризма на подземие и лекия пристъп на страх. Започна да брои ударите си, като се стараяше да стигне до тридесет, преди да си почине отново. И всеки път успяваше, макар че последните няколко удара нанасяше със стискане на зъби. Когато веднъж кирката не улучи скалата и падна, удряйки го в ранената му ръка, викът му отекна и кънтя до безкрайност из подземните тунели.

Наложи му се да почине. Ръката пулсираше в безмилостна, непрестанно агонизираща болка. Сега успяваше да удари само десет пъти преди болката да го принуди да спре за почивка. Отчаянието почти го погълна. Така всичко щеше да се проточи още повече. А повече време нямаше. Времето сега беше негов враг не по-малък от Янси Страхан. И там, където Янси не бе успял, остро то изтощение може би щеше да се наложи.

Не посмя дори да поеме дъх, когато усети едва доловимия, тъничък повей на свежия въздух. Ами ако това беше поредната халюцинация, помисли си той... и задържа дъха си с надеждата, че ако това е халюцинация, тя ще премине бързо, преди още надеждата да е станала прекалено силна. Той не дишаше, когато усети втория свеж повей. Изпусна въздуха си бавно и прошепна „Блейз“ много, много нежно.

Секунда по-късно кирката отново се понесе към тавана, но този път той не броеше. Не броеше и не спираше, защото тялото и съзнанието му се бяха наелектризирали от повея на свободата, от повея на живота, само на някакви си жалки няколко сантиметра. Плътният диорит поддаваше неохотно, но когато успя веднъж да го пробие, пластът от пясък и повърхностна почва се изсипа вътре.

Той бе работил над главата си, затова пред него сега стоеше проблемът как да се измъкне навън от двуметровата шахта. Но това беше проблем, с който му бе по-скоро приятно да се сблъска. Лявата му ръка беше безполезна, а лявото рамо бе прекалено уморено, за да поеме каквато и да е тежест. Наложил му се да се катери нагоре, сантиметър по сантиметър, като дясното му рамо трябваше изцяло да противодейства на силата на краката му, опрени в другата стена, които сега бяха свити почти наполовина в тясната шахта. Напредваше по-скоро с милиметри, отколкото със сантиметри, поддържайки равномерен баланс между усилията на здравото рамо и краката си. Издигаше се мъчително, като непрекъснато внимаваше с влажните скални стени. Не помръдваше единия си крак, преди другият да е здраво разположен. Ако паднеше, можеше да удари отново ранената си ръка и после щяха да са му необходими часове, преди отново да бъде в състояние да се движи. Не можеше да си позволи да падне, не само заради времето, което щеше да изгуби, но и защото, ако му се наложеше отново да се катери, вероятно нямаше да има силите за това. Да умре на прага на свободата щеше да е наистина неописуемо мъчение. Придвижвай се бавно, предупреждаваше го съзнанието му. Не се подхлъзвай, направляваше го вътрешният му глас. Още само един метър, облекчено добавяше мозъкът му. Не бързай.

Когато раменете му се показаха над повърхността, сърцето му заби така силно, че можеше да го усети чак в гърлото си. Но Хейзард заповяда на краката си да продължат да се движат бавно нагоре по

стените на шахтата, докато дясната му ръка се оказа на свобода. След това с нечовешка мобилизация на силите си се измъкна от шахтата и легна задъхан върху бизонската трева. Лекият ветреца охладдаше потното му тяло. Хейзард постави дланта на здравата си дясна ръка върху студената земя и усетил присъствието им, заговори на земните духове, за да им благодари за освобождението си. След това тихичко запя песента, посветена на тях, и богатият му глас се понесе по склона, подобно на чистия нощен въздух. Когато завърши, той бавно и болезнено се изправи, обърна се към колибата и започна дългото си спускане.

Хейзард застана в рамката на вратата, със силует очертан на лунната светлина. Вратата беше изкъртена с пантите и лежеше на пода, наполовина подала се навън. Всичко беше изпотрошено. Наетите главорези действаха винаги така. Те изпитваха остра необходимост да чупят и трошат, да осакатяват и убиват, необходимост, която Хейзард никога не бе разбирал. Надяваше се поне, че флотските му колтове или карабината ще са още тук, но не бяха. Нищо не бе останало цяло. Всичко, което беше твърде голямо, за да бъде откъснато, бе счупено. Масата и столовете бяха натрошени. Дори тежката печка бе преобърната и бурията ѝ висеше от тавана като самотен сталактит.

Нападна го меланхолична тъга. Двамата с Блейз бяха живели през първите дни на своята любов в тази стая, открита сега за вятъра, животните и лунната светлина, струяща през дупките на счупения прозорец. Стъпвайки по осеяния с продукти и изпотрошена стъклария под, той оглеждаше отломките за някаква следа, която би му подсказала къде е Блейз сега.

Обиколи стаята два пъти, преди да мерне на лунната светлина крайчето на плик, поставен върху полицата на камината.

Той взе плика с изцапаната си с барут и кал ръка, оставяйки мръсни следи по хартията, и го занесе до вратата. Не беше запечатан. Измъкна единствения лист със зъби и хвърли плика.

„Хейзард,

От мен не става добра заложница. Нали ти казах.
Връщам се в Бостън.

Блейз“

Хейзард пребледня от посребрената си от луната коса чак до раната на врата си. Изумен, той прочете бележката отново. И отново. Прочете всяка думичка поотделно, сякаш смяната на ритъма би променила по някакъв начин съобщението. Но безмилостните думи си оставаха неподвижни върху хартията, присмиващи му се и разкриващи цялата пропаст, лежаща между него и красивата дама от бостънското висше общество. Той почувства студ, ледена ярост го обзе до мозъка на костите му, прераствайки в необуздан гняв към мислите, които го бяха вълнували, докато бе погребан жив. Значи милионерската щерка се беше изморила да си играе на благородна дивачка сред девствената природа. Някак си винаги бе знаел, че това ще се случи, кучката ѝ с кучка. Беше се изморила и бе решила да се прибере в Бостън. Не беше много достойно от нейна страна да се опита да го убие, за да избегне пазарлъците.

Но като се замислеше човек, неговата смърт щеше да завърже прилежно панделката върху монтанските авоари на „Бул Майнинг“. Никак нямаше да е трудно да се припишат неговите участия на детето му. Никакви объркани прехвърляния на имуществото, никакви проблеми с узаконяването на парчетата хартия, подобни на онова, което Янси се бе опитал да го накара да подпише. Просто един безупречно наследен участък от богатата златоносна земя. Никога не си бе представял до каква степен би могло да е планирано зачеването на детето. Дори самата мисъл за това го зашеметяваше. Възможно ли беше Блейз да е прибягнала до всичко това, за да осигури земята? Не му се щеше да размишлява за това. Но той бе виждал и преди подобна жажда за злато, обикновено за златото на другите, така че подобна възможност съществуваше, макар умът му да не можеше да побере тази мисъл.

Толкова по-зле, мислеше си той неприязнено, докато разкъсваше с пета на парченца хвърлената на земята бележка, че замисълът им е бил осъществен така леко. Веднага щом ръката му оздравееше, той

щеше да отвори отново мината. Но този път никой нямаше да успее да го хване неподготвен.

Четирийсетте минути път до Даймънд Сити този път се оказаха четири часа и тялото му се задържа изправено през това време единствено благодарение на неговата несломима воля. Този път около заведението на Роуз нямаше никакви пазачи. След като картите се подреждаха така добре за Янси, той бе решил да освободи бабаитите си.

Чудесно.

Когато Хейзард се озова няколко минути по-късно в приемната на Роуз, вече му бяха останали сили колкото да стигне до най-близкото кресло. Той се просна в него и припадна, а Роуз го откри там малко по-късно. Когато го видя така окървавен, мръсен, с ръка стегната в шина, по-слаб, отколкото го бе виждала някога, и с глава отметната неестествено назад, тя си помисли отначало, че е мъртъв. Но след това забеляза, че той диша, и ужасеното ѝ сърце забави своя бесен ритъм.

Значи Янси Страхан бе сбъркал. Дори въоръжени главорези не бяха в състояние да убият Хейзард. И тогава сърцето ѝ отново се сви.

Какво щеше да прави той, след като дойдохе в съзнание и разбереше, че Блейз Брадок се е върнала в Бостън?

Но когато на другата сутрин той се събуди изкъпан, превързан и завит в чисти колосани чаршафи и Роуз му каза за това, Хейзард просто отвърна с глас, пропит с обичайната ледена ирония:

— Знам. Хубаво щеше да е, ако глезената принцеса си бе тръгнала с по-скромно празненство.

ГЛАВА 32

През първите дни на неговото оздравяване, когато Хейзард спеше доста и възстановяваше теглото, изгубено през дните, прекарани без храна, Роуз понякога се озоваваше до него, без той да подозира това, и винаги мярваше все същия блуждаещ поглед.

Щом я забележеше, изражението му мигновено се променяше и той се превръщаше в онзи Джон Хейзард Блек, когото тя така добре познаваше. Роуз усещаше, че той не е безразличен към Блейз — поне не е бил — по мрачния, блуждаещ поглед, който придружаваше неотменно самотата му.

В деня, когато той за пръв път излезе на балкона, тя подхвърли:

— Искаш ли да поговорим за това?

Хейзард се бе загледал в планините с каменен профил. Щом чу гласа ѝ, той се обърна към нея с изумен поглед, сякаш бе забравил за нейното присъствие.

— Доста работа ще трябва да хвърля, за да отворя отново мината.

— Не това имах предвид.

Чертите на лицето му се смекчиха.

— Страшно съм ти задължен, Роуз. Вече втори път ме измъкваш от трапа.

— Нищо не ми дължиш, Хейзард. Ако не го исках, нямаше да го направя. Ще я потърсиш ли?

Последва кратко мълчание, през което мозъкът му прехвърляше възможните отговори. После едната му черна вежда се повдигна.

— Смяташ ли да капитулираш — попита весело той — пред този млад чиновник, който въздиша по теб от толкова време?

— Не сменяй темата, Хейзард.

Той сви рамене и пропусна репликата ѝ с шеговита, предизвикателна усмивка.

— Вече дни наред ме гледа заплашително. Очаквам всеки момент този младок да ме предизвика на дуел.

— Този „младок“, както го наричаш, е само с четири години по-млад от теб.

Очите на Хейзард се разтвориха още малко и макар гласът му да беше безгрижен, в тях прозираше тъга. Той просто се усмихваше и говореше, за да отклони въпроса ѝ.

— Изглежда младичък.

— Да, млад е, точно като теб.

Той се усмихна с деликатност, която ѝ навя носталгични спомени.

— Значи го съжеляваш.

— Не по този начин.

— Че какъв друг начин може да има? Според моя опит...

— Той е водил безбурен живот, Хейзард.

— А ние с теб не сме. — Репликата му беше шеговито-въпросителна и настойчива едновременно.

— Точно така.

Хейзард се усмихна иронично и лениво при мисълта за смъртта, на която се бе нагледал през краткия си живот — безстрашна, цинична и брутална.

— Ти си много мила, Роуз — каза той с тона на любящ чичо, въпреки че бяха връстници. — Трябва да си мила с този млад чиновник.

— Точно както и ти с своята жена. Защо не отидеш да я доведеш обратно?

Очите на Хейзард се срещнаха с нейната теменужена прямота. Когато ѝ отговори, гласът му беше мек и овладян.

— Тя беше пионка в играта. Просто пионка в една игра, която те загубиха, защото аз съм все още жив. Затова пешката вече няма значение нито за мен, нито за тях, за никого. Не, нямам нужда от нея.

— Аз не говоря за мината или за някаква игра, Хейзард.

Устните му се изкривиха в нещо наподобяващо усмивка, но очите му останаха недоверчиво студени.

— Прекалено си романтична, Роуз. Винаги е ставало въпрос точно за това, за мината и за играта „Бул“ срещу Джон Хейзард Блек. Защо въобще си мислиш, че би трябвало да ми се иска да я последвам? Аз запазих своето, а „Бул“ си получиша тяхното.

— Сигурен ли си?

— Ами ако съм късметлия — каза той, усмихвайки се, — те няма да дадат адреса ми на следващата госпожица, която ще се погрижи бизнесът им да върви. Последната им донесе повече ядове, отколкото си струваше.

— Остави мината, Хейзард. Сигурен ли си за Блейз Брадок? — Роуз на свой ред искаше да му повярва, че няма да последва Блейз, и то по съвсем егоистични причини. Но тя си бе имала работа с човешките чувства твърде дълго, за да приеме думите му като чиста монета.

— Сигурен съм — потвърди мрачно той, припомнил си как любовта му към Блейз бе изложила на риск не само собствения му живот, а и съществуването на клана му. — Признавам, че беше забавно. — Хейзард сви леко рамене. — Тя притежава моралните задръжки на хищна котка, а това си има и интересните страни. За съжаление, лукавите хитрини на тези котки също не са ѝ непознати. Това за малко не ми струва животът. Това ми припомни един урок за жълтооките — никога не се вслушвай в думите, по-добре следи пръста на спусъка. Това, разбира се, не се отнася за теб. — Високият, строен мъж ѝ изпрати една бляскава усмивка. — Чудя се все пак... — Той спря, колебаейки се.

— Какво? — попита Роуз спокойно.

— Мислиш ли — каза той хладно, — че детето ми ще има огненочервена коса? — Блуждаещият поглед отново се появи в очите му и той примигна трескаво срещу слънчевите лъчи. — Дали е прекалено рано за питие? Тази ръка ме измъчва дяволски днес.

Малко по-късно той вече беше в приемната на Роуз, в мрачно настроение, с гръб отпуснат плътно назад върху бродираната облегалка на канапето. Дългите му крака бяха изпънати, както обикновено, а ръката му си почиваше върху гърдите, но стройните му пръсти бяха стиснали чашата с бренди така напрегнато, че Роуз очакваше тя да се пропука всеки миг. Поклащайки питието си, Хейзард се чудеше какво би направил, ако Блейз не си бе тръгнала по този начин и един ден му се наложеше да избира между нея и своя клан. Кланът преди всичко, разбира се. Разбира се. Той пресуши чашата си.

— Искаш ли още едно? — попита го Роуз, появила се от съседната стая, където бе дала на прислужницата нарежданията си за обяда.

Хейзард се изправи бавно. Вдървените му пръсти, стиснали чашата, се отпуснаха с усилие и той се извини за досадната си компания с мрачна усмивка.

— Съжалявам.

— Всеки има лоши дни — каза Роуз със съчувствие, докато му наливаше щедра доза от бутилката „Наполеон“.

Той се изсмя.

— Лоши дни? Харесва ми несломимият ти оптимизъм, Роуз. — Доста мек израз, помисли си той, докато повдигаше напълнената чаша към устните си, за колебаещия се вожд, който знаеше, че би избрал Блейз пред всичко друго на света, който освен това съзнаваше, че с всичките различия между тях нямаше как всичко да не завърши по този начин, който знаеше, че заради любовта си към нея бе обърнал гръб на своя дълг. Той изпи по-голямата част от бутилката тази сутрин, но това не го освободи от образите, от спомените, от старите въпроси без отговори, от мисълта за разминалата се на косъм негова гибел.

Както и от гнева му.

ГЛАВА 33

На третата седмица от възстановяването на Хейзард при Роуз, когато той за пръв път беше в състояние да движи пръстите на болната си ръка, без от това да го облива студена пот, в Бостън Милисент Брадок, вбесена, скочи рязко на крака в офиса на Къртис Адамс, където току-що бе прочетено завещанието на съпруга ѝ, и изкрещя яростно:

— Трябва да има някаква грешка!

Къртис Адамс беше не само адвокат, но и приятел на Били Брадок, и той знаеше — нямаше никаква грешка.

А обстоятелствата около смъртта на Били, както и новопоявилият се „братовчед“, недвусмислено сочеха, че той е бил прав в преценката си за своята съпруга.

Не че Милисент беше оставена на улицата — тя имаше право да живее в къщата колкото пожелае, както и да получава необходимата месечна издръжка. На негово място Адамс не би проявил такава щедрост. Той познаваше Милисент от достатъчно дълго време. Но Били имаше по-милостиво сърце от неговото.

— Искам това завещание да бъде анулирано — заповяда рязко Милисент, със стегнато от злоба лице.

Къртис постави прилежно ръце на полираното си бюро.

— То е напълно законно, Милисент.

— Ще го оспорвам.

— Това е твое право.

— Сигурна съм, че ще намеря съдия, който да ме подкрепи.

— Както желаш — учтиво заяви той. После се обърна към Блейз. — Ще останеш ли на Бийкън стрийт?

— Не за дълго. Връщам се обратно в Монтана. — Въпреки че приятелите ѝ се бяха обадили, за да поднесат съболезнованията си за смъртта на баща ѝ, и бяха изпратили толкова цветя, че те можеха да изпълнят с уханието си цял Бостън, Блейз копнееше по планинските пейзажи на родния край на Хейзард. Искаше духом да бъде близо до

него, искаше тяхното дете да отрасне там, където той бе прекарал своята младост.

— Много скоро — добави тя. Мъката в очите ѝ бе дълбока като океана. Облечена в черна коприна, с бледа кожа и леки сини сенчици под измъчените си очи, тя продължаваше да бъде все така прекрасна, способна да привлече вниманието на всеки мъж в Бостън с красотата си.

Странно, мъката само подчертаваше прелестта ѝ. Без никакъв грим, крехка в своята бледност, със семпло прибрана буйна коса, с очи, доминиращи сред чертите на лицето ѝ, и тяло, придобило една нова пълнота на формите си, тя вече бе жена, а не момиче, каквото беше през миналата пролет, и едва ли щеше да се намери мъж, който не би се втурнал да я утеши в горестта ѝ. Но споменът за Хейзард не допускаше мисълта за други мъже. Изправен до него, всеки друг би изглеждал невзрачен. Неопитоменият и буен Хейзард бе изпълнил цялото ѝ същество.

— Това е абсурдно — възпротиви се рязко Милисент. — Ти ще останеш в Бостън, където ти е мястото.

— Ще отида, където пожелаея, майко. — И Блейз я погледна така, както се бе учила да прави това в детството си — с овладяна физиономия и други мисли, течащи зад безизразната фасада. Това беше начин да спечели срещу майка си, която очакваше само омраза и презрение.

— Ще видим това — раздразнено отвърна Милисент, отправяйки ѝ поглед, който изуми Блейз с неприкритата си омраза. Омраза към покойния съпруг, към Къртис Адамс, към Блейз, към всекиго и всичко, което би ѝ се изпречило по пътя към състоянието, за което се бе омъжила преди двадесет години, не по-малко търгашки, отколкото циганин, продаващ коне. Спирайки само колкото да си поеме дъх, тя изсъска: — Ах ти малка, подла...

— Не прибързвай — предупреди я Янси с мек тон и очи като парченца чакъл. — Сега си разстроена. — Той взе ръката ѝ в своята. — Тя е разстроена — обясни той на Къртис, внимавайки да не изпусне собствения си кипящ гняв. Този път бе стигнал толкова близо... двайсет и два милиона. И Блейз щеше да ги получи всичките. Самодоволна малка кучка. Вероятно бе знаела от самото начало — хич не изглеждаше изненадана.

След това изведнъж му хрумна една гениална идея, която той сграбчи като удавник спасителен пояс. Извинявайки елегантно себе си и Милисент, по всички правила на южняшкия етикет, до едно впрегнати сега в представлението, той изведе Милисент от кабинета, преди да е успяла да сбърка отново.

Блейз остана, за да подпише нужните документи, преминавайки механично през всеки лист хартия. За пръв път се бе уплашила истински за детето си. Никога преди не бе виждала подобна омраза. Такава ненавист и злоба не се срещаха често. Всъщност само у хора, които нямаше да се спрат пред убийство.

Когато Блейз се прибра от офиса на Къртис Адамс, Янси крадешком я последва в стаята ѝ и я заключи вътре, докато Милисент занимаваше Хана в гостната. Те бяха освободили слугите от горния етаж за този следобед, уж в знак на почит към паметта на Полковника. Заедно с Милисент бяха казали на Хана, че Блейз е заминала за Монтана веднага, щом са ѝ прочели завещанието, оставяйки ѝ щедър аванс от парите, наследени от Били Брадок.

Отначало Хана се противеше.

— Блейз не би тръгнала, без да ми се обади — настоя тя.

— Тя беше доста потисната напоследък. Знаеш го и сама. Мисля, че непрекъснато си мислеше само как да се върне. Аз ѝ казах, че ще бъде неучтиво от нейна страна да тръгне, без да се сбогува с теб, но ти познаваш Венеция. Припряна, както винаги, дори в мъката си. Нейният баща ѝ завеща всичко и сега тя е по-неконтролируема от всякога. Може да попиташ и Къртис Адамс, ако искаш. Той я изпрати до наетата карета. Ще те заведе при него, ако искаш да провериш. — Милисент докосна едва-едва очите си с бродираната кърпичка. — Тя беше толкова нещастна напоследък — прошепна тя. — Искаш ли да говориш с Къртис?

Това беше пресметнат блъф.

— Горкото дете — тъжно заяви Хана, поуспокоена от намесването на името на Къртис. Той беше приятел на Полковника от години. А Блейз не бе престанала да приказва за връщането си в Монтана. — Тя искаше бебето ѝ да се роди там — припомни си тя, казвайки го повече на себе си.

Единственият звук в огромната гостна беше тиктакането на майсенския часовник. Завърнала се отново в настоящето, след като бе потънала за кратко в размислите си, Хана забеляза тягостното мълчание.

— Тя все още не ви беше казала, нали така?

Милисент се окопити първа.

— Не, но това прави решението ѝ още по-логично... това неочаквано заминаване. При тези условия, миличкото ми — продължи лицемерно тя, — искала е веднага да се върне там. — Милисент се усмихна по майчински разбиращо. — И двете знаем колко твърдоглава е Венеция. Но ти няма защо да се тревожиш, Хана. С милионите на баща си тя може да си позволи най-добрите грижи до края на живота си.

— Надявам се бебето да ѝ донесе утеха. — Хана не виждаше подалеч от носа си, щом се споменеше за щастието на Блейз. Щом бе поискала да се върне веднага, то тя щеше да я разбере. Блейз не бе преставала да плаче всяка вечер за бащата на бебето си.

— Сигурна съм, че така ще стане, Хана. Сега, на сметка в банката ли да ти оставим парите, или ще ги искаш в брой?

— Щом научите адреса ѝ, бихте ли ми го изпратили? Аз ще съм при сестра си в Ланкастър. Ще ви оставя адреса си. — И Хана го изписа старателно на един лист, който Милисент ѝ подаде от бюрото.

— Ето — каза Милисент, сгъвайки листа. — Ще го сложа най-отгоре. — И тя постави едно италианско кристално преспापие върху него. — Сигурно ще научим местонахождението на Венеция след три или четири седмици. Благодаря ти, Хана, за годините на всеотдайна служба. Аз съм сигурна, че ако Полковника беше жив, той също би се присъединил към мен. Янси, скъпи, докато помогнеш на Хана да си приготви багажа, аз ще ѝ напиша чек за издръжката от първите шест месеца... и, да речем, за парите за още шест месеца в брой. Какво ще кажеш, Хана?

— Напълно достатъчни са, мадам, а аз сама ще си събера багажа — отвърна остро Хана.

Малко по-късно, олицетворяващ учтивостта и чара, Янси изпрати Хана до колата, спряна до страничната врата, погрижи се багажът ѝ да бъде натоварен, даде нареждания на кочияша и ѝ махна за сбогом.

Но Хана не бе подведена от цялата тая превзета и преиграна учтивост. Тя знаеше, че за нито един от двамата им няма никакво значение дали тя е жива, или мъртва. Но щом Блейз и нейното бебе си бяха тръгнали, тя не виждаше смисъл да остава.

Янси се върна в гостната, внимателно затвори двойните врати, облегна се на тях и се ухили злорадо:

— Сега имаме една дърта кучка по-малко по пътя си към двайсет и двата милиона, любима.

— Доста гладко мина, нали? — съгласи се Милисент, вдигайки поглед от малкото бюро.

— Чудесно, благодарение на старата Хана сега ще ни е доста по-лесно да убедим милата Венеция в своята гледна точка. Нито една млада майка, която вехне до такава степен по любимия, не би зарязала детето си, след като то се роди, нали така? Това е, без съмнение, последната връзка с нейната непрежалима любов. — В гласа му се долавяше злобна насмешка.

— Да използваме детето като коз... — промърмори Милисент замислено, докато късаше на парченца адреса на Хана. — Но как — Милисент спря за миг, за да хвърли парченцата в кошчето — ще се доберем до парите? Завещанието беше доста недвусмислено.

— Лесно. Ще я накараме да ни определи за попечители. И всичко ще е наше. — И Янси огледа доволно блестящия връх на ботуша си.

— Но какво ще стане след това? Не можем да я държим заключена вечно. Хората ще се разприказват.

Очите му срещнаха спокойно погледа ѝ.

— Щом веднъж се роди детето — каза той с тихия, равен глас, с който хората отмятат предметите в някой списък, — ако тя отпътува, да речем, за Северна Франция, или за някоя тиха къщурка сред стадо овчици, ще ѝ бъде обещано, че ще получава издръжка и детето няма да пострада.

— Доста добре звучи — каза Милисент с интерес.

— Засега ще трябва да казваме, че тя се е върнала в Монтана, оставяйки ни за попечители в нейно отсъствие. След като детето се

роди, ще се погрижим тя да отпътува за Европа. И тогава ти и аз ще разполагаме с двадесет и два милиона джобни пари.

— Мисля, че имаш невероятно въображение.

— А твоето, без съмнение, ще ни посочи не по-малко оригинални начини за похарчването на тази огромна сума.

Милисент се изсмя.

Тази вечер те отнесоха вечерята на Блейз на горния етаж, като обясниха на слугите, че отварянето на завещанието ѝ е причинило емоционален стрес, който би могъл да бъде преодолян най-добре с почивка в леглото и усамотение. След като внимателно заключиха вратата, те оповестиха на Блейз своите планове.

Тя слушаше внимателно, въпреки че през цялото време мозъкът ѝ пресмяташе всички възможности за избавление.

— Ако не се противиш — привърши Янси, — всичко ще се нареди чудесно.

— За вас, да — отвърна кратко тя, — но не и за мен.

— Ти ще си получиш детето.

— А вие — моите пари.

— Честна замяна.

Всъщност Блейз не се интересуваеше особено от парите. Тя разполагаше с фонд, който дори те не можеха да докоснат, и той ѝ беше повече от достатъчен, за да живее. Просто я дразнеха размерите на алчността им. И едновременно с това малко я плашеха. Докъде ли биха стигнали, за да си осигурят правото над двайсет и двата милиона? А нима смъртта на Хейзард не отговаряше недвусмислено на този въпрос?

Ако тя им предоставеше наследството, нейното и на Хейзард, детето щеше да загуби от това. Така ѝ се искаше той да е тук, за да я посъветва. Вероятно би казал, че парите не са от значение. Или пък не би казал така? Колко упорито се бе трудил той, за да осигури бъдещето на народа си. Тя тъкмо бе узаконила този следобед завещанието си, написано във влака. Сега то беше на съхранение при Къртис. Ако тя ги определише за попечители, нейното дете никога нямаше да получи това, което му се полагаше по рождение. От друга страна, ако не го направеше, то можеше да не се роди. Едно малко дете щеше да е много

по-лесно за убиване от Хейзард. И щом той не бе успял да ги спре, как би успяла тя да го стори?

— Искам да си помисля — каза безстрастно Блейз.

— Само не се забравяй — заповяда ѝ Янси.

— Имам поне шест месеца, преди да успеете да изпълните заплахата си.

— Но междувременно можем да направим живота ти доста неприятен.

— Благодаря за предупреждението.

— Давам ти три седмици — каза той.

— Надявам се тя да прояви здрав разум, нали така, миличко? — прошепна Милисент, помахвайки лениво с ветрилото си.

— Три седмици — напомни ѝ Янси и тръгна към вратата, за да я отвори. Милисент го последва и Блейз остана сама.

Хана си бе тръгнала. За това ги бе попитала най-напред. Хейзард беше мъртъв. Къртис и другите ѝ приятели щяха да бъдат уведомени, че тя се е върнала в Монтана, ако я потърсеха. А слугите си мислеха, че тя е в нервна криза и е пазена от любопитни погледи. Тя и детето ѝ бяха сами... заедно с Янси, Милисент и двайсет и двата милиона, които те искаха. Никак не ѝ бяха харесали очите на Янси, когато бе казал „доста неприятен“. Бе виждала този поглед и преди в очите на мъже, които не се стремяха към парите ѝ.

Тази нощ тя си пожела много силно, както това правят малките деца, пожела си Хейзард да беше жив, пожела си те двамата и тяхното дете да можеха да живеят заедно сред покритите с облаци планини, пожела си да можеше да го срещне, без златото и алчността да застават между тях.

А на другата сутрин — сякаш желанията се сбъдваха — Янси влезе в стаята ѝ със закуската и с още нещо, което възприемаше като интересна клюка.

— Май ще размислиш относно мечтата си да се върнеш в Монтана — каза той облегнат на вратата, облечен в костюма си за езда.

— Предполагам, че трябва да попитам „защо“, нали така? Добре, Янси, ще бъда послушна. Защо? — И тя затвори книгата, която четеше, постави ръцете си върху нея и го погледна спокойно.

— Защото твоят любовник си е намерил нов креват.

— Това някакъв метафоричен опит ли е? Ако е така, не мисля, че е оригинален. — Но сърцето ѝ заби по-бързо, защото Янси не бе способен да се изразява остроумно. Когато казваше „креват“, той имаше предвид точно това. Тя заповяда на ръцете си да се отпуснат, преди той да е забелязал, че са се вкопчили една в друга.

— Копелето е оживяло някак си — каза грубо Янси — изпод петдесетте кила динамит.

Радост, изместена след това от безнадеждност, преминаха през съзнанието ѝ за един кратък миг. Вътре в себе си Блейз танцуваше, полудяла от щастие, но външно спокойна тя каза:

— В такъв случай, ще е по-добре веднага да отключиш тази врата и да отпрашиш за Вирджиния, защото тук едва ли ще си в безопасност.

— Ти май не ме чу, а? — провлече мазно той, макар и с неудачно дрезгав глас. — Той няма да дойде. Той е в Конфедерейт Гълч. Той е в леглото на Роуз в Конфедерейт Гълч. А там е вече близо месец.

Думите я вледениха. Трябваше да е станала някаква грешка. Тя беше негова съпруга. Той ѝ го бе казал. Те щяха да си имат дете. Не можеше да е отишъл при Роуз. Той трябваше да дойде за нея.

— Предложението ми си остава, богато малко момиченце. Три седмици. Подписваш документа за попечителството или аз преминавам към някои не особено нежни способности на убеждение.

Тя стана от канапето и отиде до прозореца, преди той да е забелязал колко е разстроена. Не получил отговор на въпроса си, Янси излезе, но последните му думи продължаваха да кълтят мрачно в съзнанието ѝ:

— Не го чакай, богато малко момиченце. Тия индианци са си такива — първо в кревата, после сбогом. А както чувам, тоя Хейзард бил истински рекордьор в това отношение.

Но тя зачака. Въпреки всичко. Въпреки вулгарните намеци на Янси, въпреки огромното разстояние, което ги делеше, въпреки пристъпите на несигурност, когато се опитваше да разсъждава като Хейзард.

В края на третата седмица Янси дойде в стаята ѝ, както бе обещал. Тя все още не бе подписала. Все още удържаше. Но когато го

видя да влиза през оная вечер, облечен в жакардовия си копринен халат с ръчно плетените въжета, завързани леко на ръката му, с този хищен поглед във воднистите му очи, тя обърна глава и погледна за миг през прозореца към реката. Когато се обърна отново, крехките ѝ рамене потръпваха леко.

— Това няма да е необходимо — прошепна тя. — Ще подпиша.

И Янси си тръгна със състояние в джоба.

Блейз плака, докато успя да заспи. Това не бяха сълзи за загубата на наследството, а сълзи по загубената любов. Той не бе дошъл за нея. Не го беше грижа дори за собственото му дете. Но пък нали Джон Хейзард Блек вече си бе имал жени и любовници. Най-вероятно бе успял вече да забрави и името ѝ.

Янси и Милисент бяха будни през по-голямата част от нощта, заети с поливането на новопридобитото състояние с отлежалото скъпо шампанско на полковник Брадок.

— Може и да е бил селянин, скъпа, но е разбирал от вина — отбеляза Янси, отваряйки още една отлично запазена бутилка от изрядно подредената изба на Полковника.

— Едно положително качество в иначе нищо неструващ като цяло характер едва ли е достатъчно, за да бъде спечелена нечия симпатия — отвърна Милисент, която, макар да дължеше на прозорливостта на съпруга си това огромно богатство, на което сега можеше да се наслаждава, нямаше никакво желание да му отдаде дължимото. — Роденият селянин си остава селянин — натъртено заяви тя.

— Което ми напомня — замислено каза Янси, — че не би било зле да сложим край на селския му род.

Милисент се изкикоти гърлено.

— Доста си закъснял, Янси. Вече седмици откакто си е просто един труп.

— Имам предвид — той направи кратка пауза — неговия внук. Като застраховка — каза той — срещу бъдещи претенции.

Объркана, Милисент седна в леглото, в което се бе излежавала лениво допреди малко, и свали чашата от устните си.

— Как предлагаш да го направим?

— Познавам един специалист в Ню Йорк, който помага на загазили момичета.

— Тя никога няма да се съгласи с аборта.

— Не е нужно да се съгласява. Та нали ние сме попечителите, ние можем да ѝ казваме какво да прави, не да я молим за това.

— Къде и кога? — попита Милисент, разпознала тутакси гаранцията за бъдещата им сигурност.

— Там, където ходят всички — при мадам Рестел^[1] в Ню Йорк. Съществува дори възможност — добави Янси — Венеция да не преживее аборта. — Веждите му се повдигнаха многозначително.

— Достатъчно Янси, не искам да слушам повече.

— Добре, няма да слушаш, а иначе?

— Отказвам — отвърна тя ни най-малко изумена, по-скоро предпазлива — да слушам за каквото и да е повече.

— Знам, скъпа, ти мразиш подробностите. Е, няма значение, аз ще се погрижа.

— Надявам се по-добре, отколкото с оня индианец.

Янси сви рамене, не особено обидчив след изпитите три бутилки.

— Невъзможно е да бъде убит като обикновен човек... но тези два мънички парцела сега нямат значение, нали така?... Не и при милионите, които имаме.

Беше му лесно да махне с ръка на Хейзард, който се намираще на две хиляди мили, но Милисент не обичаше да изтърва края, особено когато нещата я засягаха пряко. Придавайки подчертано значение на всяка дума, тя попита:

— Кога смяташ да се погрижиш за настоящата подробност?

— Утре — каза Янси с усмивка. — Това ще е първото нещо, с което ще се захвана утре.

[1] Мадам Рестел правела този вид операция три десетилетия в Ню Йорк и бизнесът ѝ процъфтял дотолкова, че успяла да си построи една от най-големите къщи на Пето авеню. Зад гърба ѝ хората я наричали мадам Убийца и се втрещвали в нея, когато излизала на разходка по Пето авеню с екипаж от сиви коне към Централ Парк. Двама мъже, облечени в черни ливреи с тъмносиня подплата на реверите, се возели на седалката пред нея. Имала най-добрия шивач в града, а когато било студено, си слагала маншон от норка, за да предпази ръцете си, както правели прочутите пианисти и цигулари.

Полицията знаела с какво се занимава, но не я безпокояла, защото тя постоянно заплашвала да разкрие едни от най-интересните семейни тайни в нюйоркското общество, ако някой има нахалството да ѝ досажда. Ако трябва да се погледне истината в очите, мадам Рестел не би могла да оцелее и месец там, ако хората не са я искали. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 34

Хейзард остана при Роуз малко повече от месец и за това време лятото премина в есен. Янси беше прав за това, че той споделя леглото на Роуз, но причината и условията не бяха същите. Хейзард спеше до Роуз и когато ръката му започна да оздравява, тя му каза някак между другото, съвсем непринудено:

— Не става въпрос за чувства, Хейзард. Стига да го желаеш. Ако ли не, също бих те разбрала. — Тя се бе отказала вече от години от лука на илюзиите.

Те лежаха в леглото, когато тя му го подхвърли. Беше топло слънчево утро в края на лятото и Хейзард се бореше със спомените си за Блейз, облегнал глава върху окъпаните в слънчева светлина възглавници.

— По дяволите, Роуз, ти си твърде добра към мен — мрачно заяви той. — Вината ми се трупа. — Той не я беше докосвал, а счупената ръка не можеше повече да му служи като извинение.

Тя се облегна на лакът след учтивия му отказ и го погледна право в очите.

— Защо не отидеш за нея, мътните те взели?

— Защото тя не иска това — отвърна той също толкова директно, — ето защо.

— И откъде знаеш?

— Бележката, която намерих, беше доста ясна.

— Мислиш, че тя е знаела за плановете на Янси?

— Очевидно.

Датата, изписана на бележката, се беше впила в съзнанието му. Датата на деня преди нападението.

— Трябва да е знаела за това все някак си. Не ме питай точно как.

— Щом не е мислила, че ще оцелееш, за да я прочетеш, какъв смисъл е имало въобще да я пише?

— Не знам. Най-доброто, за което бих могъл да се сетя, е, за да няма никакво доказателство за връзката ѝ със смъртта ми. Един щедър жест на внимание, след като тук всеки ден умират незабелязано хора. Но те вероятно са се съобразявали със съдебните процедури на Изтока. Сигурността никога не вреди, особено ако е била замислила детето ни да наследи участъците.

— Притеснява ли те това, че детето ти ще отрасне там?

Той си позволи за пръв път да даде израз на гнева си и Роуз се отдръпна несъзнателно под напора на студената му ярост.

— Направо ме вбесява — отсече той рязко. — Тя ми каза, че иска да остане тук, да роди бебето в планините. Никога не съм се считал за наивник, но проклет да съм, Роуз, ако не се проявих точно като такъв. Досущ като влюбен до уши млад глупак.

Роуз докосна нежно рамото му с топлите си и успокояващи пръсти.

— Нямало е как да разбереш.

— А трябваше, мътните го взели, трябваше. Нали съм живял в двуличното бостънско висше общество. Трябваше да съм по-наясно.

Когато Хейзард се завърна при своя народ, успокоението така и не дойде. Той виждаше Блейз в спомените си накъдето и да се обърнеше — облякла роклята си от еленова кожа, опитваща се да научи абсарокските думи, докосваща го, докато той сядна на съвета на вождовете, допряла топлото си тяло до неговото в нощния студ.

Той беше сам. Така се чувстваше по-добре, но хората приказваха. Не в лицето му. Той не спеше с жени. Не участваше в набезите. Когато ловуваше, излизаше сам. Те се тревожеха, неговият клан, роднините му и приятелите. Но той не търсеше нито помощ, нито съвет. След това едно вечерно посещение при Голяма томахапка разпръсна тревогата. Той се измъкваше от черната магия. Подобни разговори бяха добър знак.

Неговото предложение за женитба със Синьо цвете беше по-скоро защитен ход, отколкото признак на някакви чувства. Той се нуждаеше от сигурна преграда, от непревземаема крепост срещу тоя непосилен душевен копнеж. Синьо цвете трябваше да бъде неговото укрепление, последната защита срещу страстта му към Блейз. Синьо

цвете му отговори радостно с „да“ още същата вечер и той я целуна леко по бузата като монах.

Първите студове оцветиха крехките листа на тополите и трепетликите край потока в смарагдово, пурпурно и златно. Храстите на дивите рози се открииха като огнени петна на фона на планините. Хейзард, загорял и отпочинал, се бе излегнал под шумолящите, обагнени в жълто листа на една топола, облегат на ствола на дървото и търсец душевен мир. Топлият есенен следобед беше прекрасен с тези цветни, шумолящи от лекия вятър листа над него.

Две дечица си играеха край майките си, които приготвяха ястията за вечерята. Хлапетата бяха едва на две годинки, или даже на по-малко, защото все още залитаха на пълничките си несигурни крачета. Те се занимаваха с меките си играчки, направени от любящите им родители, опитваха своя съкратен вариант на абсарокския и се смееха звънко на безсмислените фразички, които им подхвърляха майките. Бяха здрави, щастливи, обичани. Играеха си по огряната от слънцето земя на абсароките, отвоювана и защитавана от шестнайсет клана.

Изведнъж Хейзард пожела неговото дете да израсне тук, сред неговия народ, заедно с него самия. Не в Бостън, където да го потиска сивият, покрит със сажди сняг, където къщите са сбутани една до друга и никога не може да се види залезът на слънцето. Той не искаше детето му да бъде отгледано в каменната къща на Бийкън Хил, изпълнена със слуги, а не с любов. Да бъде отгледано от майка, чиито думи са просто хладно преценени делови хватки. Мисълта за неговото дете, растящо в претъпкания сив град, накара кожата му да настръхне.

И така, без да се съобразява с логичните доводи и здравия разум, който го бе държал неотклонно със седмици в Монтана, въпреки извода, до който бе стигнал след прочитането на бележката на Блейз, той се върна във вигвама си и започна да се приготвя за път.

— Забързал ли си се за някъде? — попита го Изправен вълк, застанал на обляния в слънчева светлина вход.

— Отивам в Бостън.

— Нужна ли ти е помощ?

Хейзард завърза пътната си торба с две бързи движения.

— Не, благодаря — каза той. — Знам как да се справя с нея. — След това се изправи, пресегна се за колтовете си и ги постави във

вече завързаните кобури.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? Спомни си за...

Ледената ярост не бе насочена към него, но тя го накара да замлъкне на средата на изречението си. Хейзард овладя изблика си на гняв и в следващата секунда се усмихна извинително заради избухването си.

— Мисля, че е крайно време — обясни студено той, с доста голяма резервираност — мис Венеция Брадок да разбере, че дори на милионерските щерки им се налага да си плащат понякога. Доста време нещата ставаха според плановете ѝ. Искам си детето.

— Ами ако Синьо цвете...

— Ще прави каквото ѝ се казва. — Гласът му беше рязък. — Една нагла кучка за година ми е повече от достатъчна. Ще се видим след около месец.

— Заедно с твоето дете?

Една вълча усмивка преряза лицето на Хейзард.

— Така да се каже.

Той потегли от гарата в Даймънд Сити два дни по-късно, тъй като влакът беше най-бързият транспорт за момента — нали пътуваше денонощно. Ако бе тръгнал с кон, щеше да му се налага да спира, за да почива. Точно така и прекара по-голямата част от пътя, свит в ъгъла на вагона, за да пази все още слабата си ръка, с шапка, килната върху лицето му. Не беше в настроение за разговори и просто не отговаряше, когато се обръщаха към него. А пътниците не отправяха второ изречение към мургавия, облечен в черно мъж. Той помръдна забележимо само веднъж през целия дълъг път. Бандити задържаха влака на третия ден от пътуването, източно от Солт Лейк Сити. Хейзард реагира автоматично на насилието — безпогрешно и с увереност ги застреля и тримата, с движение, прекалено бързо, за да бъде проследено от човешко око. Петимата други пътници го видяха само да прибира димящите колтове в кобурите им така, сякаш прибираше рестото си в джоба. След това прихлупи шапката си малко по-ниско от нивото на веждите и отново затвори очи. Когато машинистът му подвикна с благодарност, Хейзард изръмжа нещо неразбираемо. След тази демонстрация на точност останалите пътници

му освободиха още по-голямо жизнено пространство и той ги чу да шепнат: „Наемен убиец“.

Достигна Бостън за рекордно време — десет дни, шест часа и трийсет и две минути.

Янси оповести плановете си на Блейз един час, преди да я заведе долу до чакащата ги кола.

— Няма да го направя — каза тя, противопоставяйки се остро. — Не можете да ме накарате.

— И представа си нямаш колко опърничави млади жени са минали през ръцете на мадам Рестел — спокойно отвърна Янси. — Родителският натиск в такива случаи е доста обичаен. Ти ще си само поредната от цяла редица млади жени, които са имали глупостта да се замесят с мъже не от тяхната черга. Ще го направиш — рязко каза той, без каквато и да е претенция за учтивост. — Ако се наложи, аз сам ще те завържа за масата. А мадам Рестел няма да задава повече въпроси, щом ѝ предложи двойно заплащане.

— Ще ѝ кажа за вас.

— Няма да ти повярва. Всички млади момичета стават истерични, щом не им разрешат да се омъжат за учителя си по танци, коняря или пазача на дивеча. И дори твоята история да е малко по-различна, никой не ѝ плаща за съчувствието. Мадам Рестел не си е построила най-голямата къща на Пето авеню, като е отказвала да поеме изгодни поръчки. Тръгваме след час, тъй че не си хаби приказките.

Осъзнала, че доводите ѝ няма да помогнат, Блейз се примири. Сега поне щяха да я пуснат от заключената ѝ стая и възможностите за бягство щяха да са по-реални.

Тя се облече внимателно. Тъй като беше в траур, нанизът ѝ от черни перли нямаше да привлече вниманието. Искаше ѝ се да изпразни кутията си за бижута в своята дамска чантичка, но не посмя да го направи. Янси сигурно щеше да я претърси много внимателно и ако тя излезеше от къщата с цяло състояние в бижута, плановете ѝ щяха да станат съвсем прозрачни. През този ден тя излизаше от стаята си за пръв път от три седмици, а това беше, макар и малка, но все пак възможност за бягство.

Черните перли не привличаха особено вниманието на фона на черната коприна на роклята ѝ — тя просто бе избрала най-подходящото за траура бижу. Но освен това нанизът беше и най-ценното ѝ украшение. Заради своята рядкост черните перли превъзхождаха всяка друга скъпоценност. А тяхната равностойност в пари можеше да купи свободата ѝ. Ако мадам Рестел беше наистина добра търговка, както Янси твърдеше, то тя сигурно можеше да бъде убедена да ѝ позволи да му се измъкне.

Но Янси не бе единственият проблем. Блейз забеляза в колата още две наети горили. Двама едри, мускулести мъже, извисили се над нея, които застанаха от двете ѝ страни, след като тя се качи в купето с дръпнати завеси. Физиономията ѝ остана все така подходящо разкаяна презрялото пътуване до гарата, както и във влака за Ню Йорк, но мозъкът ѝ трескаво обмисляше безбройните подробности на бягството ѝ. Времето, необходимо за един аборт, щеше да ѝ даде поне минимална преднина, преди Янси да е открил измамата. Ако успееше да се добере до банката на баща си в Ню Йорк, можеше да изтегли пари за пътуването на запад от своя фонд. Щеше да е най-добре да избягва гарите, реши тя. Трябваше да наеме кола и кочияш за първите два-три дена и да се качи на влака от Балтимор или Уошингтън. Никой нямаше да предположи, че се е насочила на юг.

ГЛАВА 35

Милисент Брадок изглеждаше от глава до пети като дама от висшето общество. Тя носеше траурна рокля от тъмносиня коприна, украсена със само два наниза от малки перли. Светлата ѝ коса, прибрана с панделка в шиньон, изглеждаше невероятно, тялото ѝ бе изправено, а ръцете — преплетени грациозно пред нея. Тя току-що бе допила първата си чаша чай и сега стоеше до прозореца, наслаждавайки се на късните рози в малката градина, засадена пред кабинета ѝ.

Вратата се отвори рязко и Милисент се обърна раздразнено, за да накаже слугата, който бе имал наглостта да влезе, без да почука преди това.

— Къде е тя? — Това беше заповед, произнесена с тон, който не се интересуваше нито от нейното състояние, нито от вътрешния ред в грандиозната, тридесетстайна къща на Бийкън стрийт.

Милисент замълча достатъчно дълго, така че това да бъде прието като грубост.

— Моля? — каза тя накрая. — За кого се мислите, та да нахълтвате тук?

Той само я изгледа яростно.

— Тя не иска да ви види — отровно заяви Милисент.

— Веднага ми я доведи тук.

— Тя не иска да ви види. — Повторената фраза бе високомерна и надута.

— Качвам се горе.

— Тя не е там — каза рязко Милисент.

Той спря, както се бе запътил към вратата, и се обърна.

— Тогава къде е?

— Не е тук — каза господарката на къщата с нескрито задоволство в гласа си.

— Очевидно. Къде е?

— Това въобще не е ваша работа.

— Не предизвиквай късмета си, Милисент. Къде е?

— Ще заповядам да ви изхвърлят. Няма повече да търпя това явно натрапничество в дома си. Ако не се махнете незабавно...

— Я зарежи тия южняшки дрънканици. Да не мислиш, че ме е грижа какво искаш ти? — Той тръсна глава едва доловимо. — Освен това и двамата знаем, че тук няма кой да ме изхвърли. Сега, давам ти само десет секунди, за да ми кажеш къде точно е Блейз, или ще те удуша точно там, където си застанала.

— Не й ли причинихте вече достатъчно? — Възможността да бъде удушена посред бял ден в собствения си дом, й се струваше доста нереална.

Той хвърли един поглед на тежкия златен часовник, който бе извадил от малкото си джобче.

— Тя ли ти каза това?

— Естествено.

— Тогава явно се разминаваме в представите си кой на кого е сторил нещо — каза безстрастно Хейзард. — Пет секунди.

— Не можеш да ме заплашваш, груб дивак такъв! — Очите й се бяха превърнали в ледени бучки, излъчващи студена ярост.

— Три. — Скъпият зелен камък, с който бе украсен часовникът в ръката му, улови слънчевата светлина и проблесна в една изящна призма.

— И думичка няма да ти кажа.

— Жалко. Две.

Злобна и уверена, Милисент добави:

— Янси ще те убие, щом се върне.

Последва бърз поглед, за да бъде асимилирано това интересно твърдение. Значи Янси го нямаше. До момента не беше сигурен. Очите му се върнаха на часовника в голямата му длан.

— Едно. Е това беше. Казвай си молитвите. — Хейзард затвори кутийката, сложи гравирания златен часовник в джобчето си и прекоси стаята с удивителна бързина. Тя се опита да побегне, но той бе препречил твърдо пътя й.

— Ню Йорк — промълви Милисент при вида на ръцете на Хейзард, протегнати към нея.

— Голям град — каза спокойно той, плъзна стройните си пръсти около врата й и я притегли към себе си. Лицата им се озоваха толкова

близко, че тя можеше да усети горещината, лъхаща от неговото.

— При мадам Рестел — прошепна тя. Хватката му бе оставила следи по бледия ѝ врат, а силният страх бе смъкнал набързо арогантната маска от лицето ѝ.

Името накара Хейзард да почувства болезнено отчаяние и той усети, че му се гади.

— Кога тръгнаха? — попита той много тихо.

— Преди час — успя само да изкрюка тя, защото подобните на менгеме ръце се бяха стегнали несъзнателно.

Студена пот обля тялото на Хейзард. Можеше да е вече твърде късно. Самотата го завладя и за един безкраен, кошмарен миг той преживя отново ужасите на миналото. От унеса го измъкна странният звук от задавяне. Той отпусна ръцете си и побягна. Бягаше по-бързо, отколкото бе бягал някога.

ГЛАВА 36

Когато достигнаха четириетажната къща на мадам Рестел на Пето авеню, изградена от червеникавокафяв пясъчник, Блейз бе набутана набързо вътре през страничния вход откъм Петдесет и втора улица и след това въведена от някакъв служител в богато обзаведена спалня. През това време Янси се срещна с мадам Рестел в нейния кабинет на първия етаж, а двете горили останаха да пазят в мраморното фоайе.

Нека Янси си приказва каквото поиска, мислеше си Блейз, докато оглеждаше стаята, драпирана в детско синьо по начин, който според нея не говореше за особено изискан вкус. Последната дума ще бъде нейна. Никой, тя бе сигурна в това, не би отказал сто хиляди долара, за да не направи един аборт. Блейз чу вратата да се отваря и се приготви да се срещне с най-известната жена в Ню Йорк Сити.

— Добре изглеждате, мис Брадок — прозвуча един дълбок, познат глас, който не бе чувала вече седем седмици. Това бе богатият тембър на Хейзард. И акцентът беше неговият. Този прекрасен глас. Невъзможно.

Блейз се завъртя, стиснала тежките черни перли. Той бе застанал в полусянка, облечен безукорно в черни вълнени дрехи, с разкошна якичка, подаваща се над връхната му дреха. Косата му беше лъскава и подредена, а очите му я гледаха обвиняващо.

Неизмеримата ѝ радост повехна под погледа на студените му мрачни очи и тя почувства как я обзема усещането за вина. Как я бе открил? Какво ли си мислеше? Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Как разбра, че съм тук? — прошепна тя. Това бяха може би най-зле избраните думи, с които би могла да го заговори.

Хейзард повдигна леко вежди, учуден от неочакваната прямота, но после си припомни, че това бе типично за егоистки като нея. Този следобед в Бостън Милисент бе разполагала с информация, от която Хейзард се нуждаеше ужасно, и нейният добре развит инстинкт за самосъхранение в комбинация със смъртоносния му поглед, я бе

предупредил, че ще е най-добре да не крие нищо. Отговорът му замести недотам приятните подробности около душенето.

— Милисент се поддава лесно на убеждение — каза той с равен и режещ като острие глас. Беше се облегал на вратата, като предпазваше едното си рамо. Една отпусната, обичайна поза, която контрастираше с появата му изневиделица.

— Как откри това място? — Ръцете на Блейз се отпуснаха от перлите и се вкопчиха в копринената ѝ пола, сякаш твърдият плат би могъл да я задържи изправена. Изумление и почуда се долавяха в задъхания ѝ глас. Той ги възприе погрешно, ръководен от предубеждението си. Тревожно раздражение, помисли си той, загледан във вкопчените ѝ в плата ръце.

— Една жена, която си докарва шестцифрени приходи, сладурче, и живее нашироко в богаташкия стил на Пето авеню, не е много трудна за откриване. — Студеният му глас лазеше по нервите ѝ. — А между другото — добави меко той, — аз съм бил тук и преди. — Когато забеляза демонстративното ѝ неверие, Хейзард продължи с копринено задоволство. — Мадам Рестел е доста популярна в бостънското общество. Едва ли си мислиш, че си единствената опетнена царска щерка, която е прекарала няколко часа тук. — И той хвърли един суров поглед първо на вече нацупената Блейз, а после и на крещящо обзаведената стая.

— Трябваше и сама да се досетя — каза Блейз с неочаквана острота в тихия си глас. Образите на Хейзард и Роуз изпълваха съзнанието ѝ. — При твоите рекордърски наклонности.

— Не, нищо не разбираш — отвърна той, не по-малко остро. — За разлика от теб, аз ценя потомството си. Идвал съм тук само веднъж с Корнелия Дженингс и една нейна приятелка. Приятелка, чийто съпруг едва ли щеше да приеме с възторг нейната бременност след дългото си пътуване до Европа.

Това рязко обяснение накара бледото ѝ лице да се изчерви, разкривайки притеснението ѝ.

— Аз... — Тя преглътна. — Прости ми... — Блейз отпусна коприната, намачкана в ръцете ѝ, и сърцето ѝ ненадейно потръпна болезнено при вида на Хейзард. Той все пак беше дошъл, бе пропътувал целия път от Монтана. Но беше така далечен, помисли си тя, докато го гледаше облегал небрежно на вратата. Далечен... и

настървен. Но сега нямаше време да разсъждава над подробностите около издокарания непознат пред себе си. Не и когато Янси можеше да се появи всеки миг.

— Опасно е — предупреди го тя почти шепнешком и направи една крачка към него, а Хейзард, сякаш по някаква предварителна уговорка, се отблъсна бавно от вратата и излезе от полумрака с подвеждащо лениви крачки и застана до прозореца, осветен изцяло от лампата. Изглеждаше като всеки богат безделник, облечен в майсторски ушития си костюм. Но едновременно с това беше различен от останалите по някакъв изумителен начин. Красив е като самия грях, помисли си тя. Както обикновено. И сякаш като отговор на нейните молби, той беше наистина тук. — Янси е тук със своите главорези. Как успя да се промъкнеш край тях? Те пазят вратата.

— Знам. — Той видя в нейната задъханост страх от разкритата измама, а не загриженост. — Влязох тук през вратата на терасата на мадам. Казах ѝ, че съм твоят отчаян до смърт любим. — Той накъсваше всяка дума на натъртени срички. — И ѝ платих двадесет хиляди долара в злато, за да ми позволи да те видя.

— Защо?

— Защо ли? Защото хиляда не я накараха дори да мигне, а петнайсетте хиляди само я накараха да се усмихне делово. Съчувствието е скъпа стока. — Той би платил и доста повече, ако се наложеше. В себе си носеше злато, което би стигнало за въоръжаването на цяла армия.

— Не, защо дойде? След толкова време... — Под цялата ѝ радост се долавяше лек намек за раздразнение.

— Наречи го носталгия по бащинството — галантно ѝ отвърна Хейзард. — И както се оказва, улучил съм момента на косъм, тъй като ти явно си решила да не ставаш мамче. — Очите му се разходиха предизвикателно по закръгленото ѝ тяло. — Предполагам, че си решила, че това ще те обремени в задълженията ти повече, отколкото би могла да си позволиш.

Блейз понечи да се защити, бузите ѝ отново пламнаха и тя каза бързо:

— Не е така, както си мислиш, Джон.

— И откъде би могла да знаеш какво точно си мисля аз? — тросна ѝ се той така грубо, че тя отстъпи малка крачка назад. Той я

последва. Ботушите му от шедро не издадоха нито звук при съприкосновението си с килима. Извиси се над нея, като всяка гънчица от тялото му излъчваше заплаха. — Това, което си мисля, мис Брадок, ако това наистина те интересува — той продължи с успокояващо равен глас, — е, че това е и мое и — добави той протичко — аз няма да позволя това.

— Джон, съжалявам — прошепна Блейз и неочаквано сълзи изпълниха очите ѝ, а нежната ѝ пухкава долна устничка потрепна. Той замълча грубо, заповядвайки си безпрекословно да не се поддава на желанието да се потопи в тези огромни, умоляващи го очи. — Грешеш. Аз не бих... ти не разбираш... — Тя залитна, мъртво бледа.

И ако спомените от мината не бяха все така ярки, той би я съжалил.

— Как можа? — каза гневно той, вбесен, че тя все още му въздействаше така, изгубил цялата си съдржаност, с очи като гранит.

— Аз нямаше... Искам да кажа... те... — Огромните ѝ сини очи го зовяха неустоймо. Тя беше магьосница, все още способна да го очарова със заклинанията си. Почти. Омразата му беше по-силна.

— Не ми казвай, че те са те накарали да го направиш, Блейз — притисна я грубо той, докато вътрешният му гняв все още задържаше обаянието ѝ. — Не и теб. Не и жената, която има достатъчно силна воля, за да превземе света с голи ръце. Не и жената, която прави капитал от независимостта си. Признай си, кучко — завърши дрезгаво той, с очи, вперени с презрение в бледото лице на Блейз. — Ти не искаше моето дете.

— Не, не, това не е вярно. Не е! Аз никога... — Чувствата взеха връх над нея — седмиците, прекарани с мисълта за неговата смърт, изумлението ѝ от разказа на Янси за него и Роуз, разбитите ѝ мечти за щастие, и накрая, неговото появяване като по чудо, това че сега стоеше само на метър от нея. — Ти си наистина жив — изхлипа тихо тя. Чувствата, смесица от страх и неверие, вилнееха неукротимо из съзнанието ѝ. — Жив — проплака тя леко, така разстроена, че не почувства как сълзите ѝ потекоха, а тялото ѝ се разтрепери.

Този път той бе решил да устои на мелодрамата с жестоката безмилостност на човек, който вече се е парил.

— Не и благодарение на теб, сладурче — провлече спокойно той. — Но въпреки това, опитът си го биваше. Признавам ти го. —

Споменът за ужасните дни, прекарани под земята, без да знае дали не е погребан завинаги, само засилваха устойчивостта на Хейзард срещу мъчителната сцена на разстроена Блейз, със сълзите, стичащи се по лицето ѝ.

Далечният шум от отваряне на врата му напомни, че не разполагаха с време. Мадам Рестел бе обещала, че няма да ги безпокоят, но едва ли можеше да ѝ се има доверие, след като веднъж си бе прибрала парите.

— Сложи си наметалото — заповяда ѝ безстрастно той. — Тръгваме. Или — добави той, щом тя не помръдна — ще трябва аз да ти го облека? — Стоманената му заплаха бе ясна, въпреки че бе изказана учтиво.

— Къде? — прошепна Блейз, изплашена до смърт от Янси и пазачите, както и за живота на Хейзард.

— Монтана, къде другаде? И побързай.

— Защо не ми писа? — попита тя така, сякаш не го бе чула. — Не ми написа нито ред — изстена тя с объркан глас. След това изтри с опакото на ръката си изсъхналите вече следи от сълзите, погледна го право в очите и заяви обвиняващо: — През всичките тези седмици така и не ми писа.

— След прочитането на деловата ти бележка — отвърна безизразно Хейзард, — бях останал с впечатлението, че не си особено склонна да си кореспондираш с мен.

— Каква бележка? — Отпечатъкът на шока и широко отворените от почуда очи изпълниха бледото ѝ лице.

Дългите му стройни ръце се повдигнаха бавно и Хейзард изръкопляска тихо, с устни, изкривени от леко отвращение.

— Невероятно, скъпа. Възхищавам се на таланта ти. Дозата изненада беше наистина прецизно отмерена. Но пък ти винаги си била доста добра актриса, не е ли така... биа. — Той прошепна последната дума и тя се понесе из драпираната с плюш, осветена от лампи стая, пробуждайки сладките спомени за тясната колиба, построена на оспорваната златоносна земя. Непроницаемите му очи задържаха погледа ѝ.

Трябваше да положи доста усилия, за да се противопостави на силата на тези спомени, раздразнен от своите чувства, той грабна обшитата ѝ наметка от стола и решително тръгна към нея.

— Не може да не си спомняш за бележката, любима — каза сухо той и ѝ подаде елегантната дреха. — Бележката, която си написала в деня преди атаката на Янси.

— Как бих могла... Никаква бележка не съм писала. Не знам за никаква бележка! Кълна се! Покажи ми я!

— Някак си не ми се щеше да я запазя.

— Ще ти докажа, че не съм я писала аз! Виж! Ще ти напиша нещо...

— Достатъчно, бостънче. Това и бездруго вече няма значение — прекъсна я той нетърпеливо. — Ето... облечи това. — Меката светлина не разкриваше напълно тъмните сенки под очите му.

— Джон, сигурна съм, че мога да обясня...

— Пести си думите, Блейз — отбеляза той отвратен и наметна дрехата на раменете ѝ. — Не съм в настроение да слушам нови хитри истории. Пътуването ми от Монтана дотук беше продължително, а сега ни очаква дори още по-тежко пътуване, с тези копои по петите ни. — Смръщеното му лице не ѝ бе простило нищо.

— Значи се връщаме — прошепна Блейз, с очи блеснали от радост. Бяха ѝ казали, че е мъртъв, а всъщност той не беше. Нищо, освен това, че той беше жив, не бе сега от значение. Гневът му, недоразуменията, Роуз. Тя тръгна към него.

Той вдигна ръка, за да я спре, докосвайки леко рамото ѝ, застанал непреклонно пред нея.

— Дойдох за детето си. Искам то да се роди сред моя народ. Не съм се върнал за теб. За съжаление, не мога да имам едното без другото. — Очите му бяха студени и безизразни, без подтекст или отсенки, а тонът твърд и спокоен. — След раждането ти ще се освободиш от мен. Но дотогава смятам да те държа под око. Неотлъчно.

Блейз пое рязко въздух. Настроението ѝ се промени коренно.

— Просто ей така? — Тя искаше отговор, наранена и раздразнена.

— Ей така. — Това беше гласът на един абсарокски вожд, непоколебим и безкомпромисен.

— А дали аз нямам право да кажа нещо по въпроса?

Страхотно, помисли си Блейз, усетила как собственият ѝ темперамент отвърща на лаконичния абсолютизъм на Хейзард. След

всичките тези месеци, ето ги отново там, откъдето бяха започнали.

— Мисля, че твоите желания бяха достатъчно толерирани през последните няколко месеца. Мината ще ми отнеме седмици, за да я отворя отново, седмици тежък, неприятен труд. Да не говорим за скромния опит да бъде съкратен животът ми. Може и да съм бил глупак досега, но мъченичеството ме превъзпита. И това също. — Заздравяващата му ръка бавно прекоси пространството между двама им. — Ти може и да не искаш детето ми, но аз го искам.

Блейз отвори уста, за да отрече яростно неговите заблуди, но Хейзард продължи да говори:

— Няма да те задържам повече от необходимото. След като детето се роди, ще си свободна да си тръгнеш. Ще намеря дойка в лагера.

Уверената му арогантност и познатата негова склонност да се налага я поразиха, както винаги.

— Като кобила за разплод, така значи? — Мекият глас на Блейз прозвуча отровно.

Хейзард погледна към нея. Гласът му беше равен, а бронзовото му лице спокойно.

— Не аз пожелах да стане така. Ти го пожела. Бележчицата ти беше пределно ясна.

— Мътните те взели! Никаква бележка не съм оставяла!

— Е, тогава е била някоя друга Блейз. — Сарказмът му я срязва.

— И ако не си тръгна... не позволя да ме изриташ, след като детето се роди? — попита разгорещено тя. Очакваше яростен отговор. Но сбърка.

— Сигурен съм, че ще предпочетеш да си тръгнеш — натърти той с безстрастния си глас. — Сега вече няма да си първата жена, биа. А — студеният му отнесен поглед се отпрати към нея, — честно казано, животът на втората съпруга не е много приятен.

— Втора жена? — Блейз дишаше толкова бързо, че ако стаята не беше толкова малка, звукът сигурно би бил недоловим.

Джон Хейзард Блек наведе глава. „Поеми дълбоко въздух и светът отново ще си е на мястото.“ — Нужно ли е да питам коя е първата? — Въпросът прозвуча като прошепната въздишка, сякаш ѝ се наложи да удържи приливна вълна.

— Вероятно не. Синьо цвете ще отгледа детето ми. Сватбата бе преди три седмици.

Думите застинаха мъртво между двама им.

— Разбирам — каза Блейз.

— Знаех, че ще разбереш.

Не ги делеше и метър разстояние, но Хейзард би могъл със същия успех да е и на другия край на планетата, толкова крайна бе неговата студенина.

— Ами ако реша да не се съглася с твоя съвет? — Очите ѝ бяха две езера пълни с болка наред безкръвното ѝ лице.

— Ще размислиш само след няколко месеца в селището. Мисли, Блейз — саркастично повлече той и неочаквано объркващо острият му поглед се плъзна из стаята, — там няма нищо от тия неща... Няма син брокат, няма легла от злато и слонова кост с меки матраци, няма слуги. — Носът му се сбърчи неприязнено от настойчивия аромат на стаята. — В Монтана нямаме дори домашни цветя. Как ще оцелееш? — Не му се споменаваха още нещо от нещата, смятани от богатите за жизненоважни.

— Оцелях, и то доста добре, на летния лагер. — Сърцето ѝ биеше до прилошаване.

— Това беше нещо временно, а ти си добра актриса. Но не очаквай от мен да се хвана на същото театро за втори път.

— Никаква роличка не съм играла, по дяволите. — През една пукнатина проблесна частичка от предишния ѝ дух, но гласът ѝ бе само шепот.

За разлика от нейния, този на Хейзард бе напълно овладян, сякаш различието в мненията им не засягаше нищо по-значително от цвета на панделка за коса.

— Казваш, че не си играла. Аз пък, че си. Безизходица. Хайде сега да се махаме оттук. Хилядите различия между нас могат да бъдат обсъдени и по-късно. Колко месеца ще останеш в Монтана?

— Да те чукам, Хейзард! — Блестяща влага изпълни очите ѝ, а мъката заседна като давеца хапка в гърлото ѝ.

— Благодаря ви, мадам, но този път ще пропусна. — Устните му се бяха превърнали в тясна, права линия, а гласът му бе нисък и неочаквано мрачен. — Точно както трябваше да направя от самото начало.

— Ти се боиш от мен — заяви Блейз, открила нещо ново за себе си. Значи все пак в ледената му броня имаше пукнатина.

— Не — отвърна Хейзард, тръгвайки към прозореца, по-скоро за да я провокира, отколкото защото бе убеден в това. — Не се боя от никого... и най-малко от теб, сладурче. — Той угаси лампата, дръпна пердетата встрани и отвори прозореца. — Сега си домъкни сладкото задниче тук и го покачи на този перваз. Аз ще те спусна на земята. — Хейзард се обърна рязко и щракна с пръсти. — Веднага, биа, веднага.

Блейз помръдна.

— Още не съм приключила с теб — каза му тя докато се приближаваше с една новопоявила се увереност, и постави леко дланта си в неговата.

Вече замислен за тяхното бягство, Хейзард отвърна почти несъзнателно, обвивайки пръстите си около ръката ѝ:

— Нито пък аз съм приключил с теб, биа. Не и преди да са изтекли следващите пет месеца. — Той я придърпа към себе си, после я повдигна и я прехвърли през другата страна на прозореца, обхванал с една ръка талията ѝ.

ГЛАВА 37

Парите на Хейзард им осигуриха кола, кочияш и най-добрия впряг коне в Ню Йорк. Преди да е изминал и час, те вече се бяха отправили на запад.

— Те ми взеха всичките пари — каза му Блейз, когато най-накрая се озоваха в красиво драпираното купе.

Хейзард се бе изтегнал на седалката срещу нея със затворени очи.

— Няма значение. Аз имам достатъчно.

— Нямах предвид това. Наложих ми се да подпиша документ за попечителство и така да им дам наследството на татко. Те заплашиха нашето дете.

Клепачите на Хейзард се отвориха наполовина, откривайки мрачните му очи със сенки под тях, и той я погледна иронично.

— Прости ми, но историята не ми звучи съвсем убедително, след като те открих очакваща аборт. — Клепачите му отново се спуснаха уморено и той нагласи удобно главата си върху кадифената облегалка. — Не си падам по мелодрамите — прошепна той, вече полузадрямал. — Пътувах единадесет дни и не съм спал през по-голямата част от тях.

И докато Блейз, засегната от грубите му думи, търпеше подобаващо унищожителен отговор на тази явна несправедливост, дишането на Хейзард стана по-недоловимо и накрая той заспа. Дори в гнева, сърцето ѝ се отправи към него. Колко уморен изглеждаше само. Блейз изпитваше болезнено желание да го докосне, да го приласкае, но той поставяше между двамата им бариери, които успяваха да обезсърчат дори нея. Той се чувстваше предаден, обвиняваше я за атаката на мината, гледаше на нея като на враг, точно както я бе възприемал, когато се бе изкачила по хълма до мината през оная лятна утрин преди толкова месеци.

Но тогава бе успяла да промени мнението му. Дали беше възможно това да се постигне още веднъж? Тя го обичаше, в това отношение нищо не се бе променило. И това, че го виждаше отново,

само бе засилило чувствата ѝ. Как можеше да споменава женитбата със Синьо цвете? Та той беше неин! Десет дни, мислеше си Блейз, и две седмици, преди отново да се присъединят към неговия клан, преди той да се озове отново в прегръдките на Синьо цвете. Определено, размишляваше тя, приготвяйки се за изпитанието, бе възможно да си възвърне любовта му за това време.

Гневът бе забравен, пометен от вълна на нежност, от неоспоримата власт над нея, която би могъл да има само спящият отсреща мъж. Ще видим, рече си тя с ярост, подхранвана от чувството ѝ за право над него, коя съпруга е първа и коя втора. Ще видим дали въобще ще стигнем до втората съпруга. В сегашното си състояние на духа, насърчавано от присъствието на Хейзард и обзелата я любов към него, тя не би посъветвала никого да се обзалага с нея за това.

При следващото спиране Хейзард се събуди стреснато и готов за най-лошото, докато не разбра къде точно се намират. Той подържа за малко главата си между двете си ръце. Когато след това се изпъна назад и отново се излегна в познатата уморена поза, Блейз проговори, с очи все така невероятно големи на фона на бледото ѝ лице:

— Моля те, не можем ли да почнем всичко отначало? Аз те обичам. Винаги съм те обичала. Никога не бих ти навредила съзнателно. Моля те, повярвай ми.

Очите на Хейзард се преместиха уморено. Той я погледна, после погледът му се плъзна през нея. Лицето му беше безизразно.

— Последния път, когато ти повярвах — промърмори той и мекият му глас ненадейно прозвуча дрезгаво неприязнен, — се оказах на косъм от смъртта. Урокът беше доста отрезвяващ, сладурче. — Той дръпна завеската и погледна навън. — Къде сме сега? — Тонът му стана разговорно вял. Опитът на Блейз за сдобряване бе отишъл на вятъра.

— Искам да поговорим за това, Джон. Кажете ми как оцеля след експлозията в мината, как се измъкна. Къде те боли? Сигурно са те ранили. Кажете ми. Въобще не ме интересува докъде сме стигнали.

— Не съм си и мислил, че те интересува. — Той хвърли още един поглед, преди да дръпне отново перденцето. — Все пак си мисля, че можем да им се изплъзнем — добави той така, сякаш нейните

мъчителни молби въобще не бяха изричани. — Съжалявам, че ще те разочаровам, бостънче — довърши той, стрелвайки я с поглед, — но по този маршрут ще спечелим още петдесет мили преднина.

— По дяволите, Хейзард — избухна Блейз, — не виждам как бих могла да съм в заговор с Янси. Ако не беше такъв инат, щеше и сам да го разбереш. Освен това той и майка ми биха искали да ме видят мъртва в най-скоро време. Не го ли виждаш? Тогава парите ще им принадлежат, без да се налага да заобикалят закона. А аз искам това дете, Джон. Наистина. Попитай Къртис Адамс. Завещах всичко на името на детето!

— Значи така, казваш — отвърна Хейзард с нотка на раздражение. И все пак фразата „завещах всичко на името на детето“ атакува незабавно солидната броня на недоверието му.

— Мътните те взели, това е самата истина.

Хейзард бе имал два часа, за да си почине. Сега беше буден, защото обстоятелствата го налагаха и защото трябваше да събере в едно поочуканите, но не съвсем неутрализирани от умората частици на своето самообладание, замъглено от колебанието. Той я стрелна с раздражен поглед, тъй като нейните аргументи отстъпваха пред гнева му.

— Самата истина е, че сега съм тук, защото успях да си пробия път през четириметров диоритен пласт, преди да умра от глад. — Едно мускулче на челюстта му потрепна. — Както е истина — продължи той много меко, — че твоята бележка ме посрещна на излизане от мината. Не бих могъл да опиша незаличимите чувства, които тя предизвика у мен.

— Как бих могла да те убедя, че не съм писала тази бележка! — Тя го гледаше гневно обидена и едновременно с това с недвусмислено предизвикателство. — Защо въобще щеше да ми е нужно да оставям бележка, ако заговорничех с Янси?

— За да се застраховаш, предполагам. По дяволите, не питай мен защо си го направила. Отказах се да мисля върху това още преди седмици.

— Говори с Хана. Тя ще ти каже. Тя ще ти каже за Янси и майка ми, както и за това, че исках да умра, когато ми казаха, че са те убили.

Хейзард я погледна уморено.

— Хана? Коя е Хана? Някоя от съучастничките ти? — Той поклати глава. — Откажи се, Блейз. Вече нищо от това не е от значение за мен.

Колата се тръсна рязко, когато конете преминаха в галоп, но дори това не промени нищо от безразличието в позата на Хейзард.

— Аз съм твоя съпруга — настоя Блейз, раздразнена от упоритата му незаинтересованост. — Това нищо ли не значи?

— И това няма да е за дълго... ако аз реша така — бе безразличният отговор.

— Тоест?

— Всичко, което трябва да направя, е да изнеса нещата ти пред вигвама и бракът е разтрогнат.

— Много удобно за вас мъжете, нали така?!

— О, не, ти не разбираш — меко я поправи той, — жената може да постъпи по същия начин със съпруга си.

Блейз изсумтя, решителна и раздразнителна, все по-сериозно засегната от незаинтересованото отношение на Хейзард.

— Може пък аз да реша да се възползвам от това свое право.

— Твоя си работа — каза той с резлива интонация. — На мен ми е нужно единствено детето.

— Ами ако аз също го искам?

— Я не ме размивай — подигра й се Хейзард. — Не забравяй, че те открих при мадам Рестел.

— Това беше първият път за последните три седмици, когато ми позволиха да изляза от стаята си. Отидох, защото това бе единствено възможният път към свободата, но взех и черните си перли — започна настойчиво тя, — за да се спазаря с мадам Рестел. Тези перли струват двайсет пъти повече от един аборт и аз щях да успея. Мадам Рестел щеше да приеме, сигурна съм в това, Джон. Господ ми е свидетел, че искам нашето дете. Колко пъти трябва да ти повтора, че нямах намерение да позволя аборта?

— Няма да ти стигне дъхът, за да ме убедиш — каза Хейзард, но самообладанието му се изплъзваше. — Приказвай си колкото искаш в ролята на обидената майка. Обърни тези огромни жаловити очи на мадона към света. Проливай сълзи на скромност и срам. Ако щеш се сприятели с кочияша, щом веднъж стигнем до Сейнт Джо... Но моля те, спести ми театралниченето си!

— Ти си невъзможен!

Той се намръщи.

— Връзката между нас е невъможна. — След това небрежно сви рамене, както бе правил през първите дни на нейното пленничество. — Казах ти го още първия ден в мината. Тогава бях прав и сега отново съм прав.

— А това, което се случи между тогава и сега? — многозначително му напомни Блейз.

Свиването на раменете му този път бе по-особено, само едното му рамо леко се повдигна. Той отказваше да се съгласи.

— Просто фатална липса на правилна преценка. — Мислите му се понесоха към спомените.

— Как можеш да наречеш любовта ни фатална липса на правилна преценка?

— Имах време да премисля, скъпа ми съпруго, през дните прекарани под земята, докато пробивах пътя си навън. Знаеш ли какво представлява премисленият риск? — Той не изчака отговора ѝ. — Точно това представляваше моята шахта към повърхността. Можеха спокойно да бъдат с три или шест метра повече и аз щях да си умра там. Подобен тип емоции доста охлажда любовните увлечения. И те са отровни точно като ухапването на пепелянка.

— Приказвай си каквото щеш — каза Блейз, дръзка и решителна, — но аз няма да си тръгна след раждането на детето. Досега не съм те напускала по свой избор, няма да го направя и сега. Освен това искам да те предупредя още сега, за да не стават после недоразумения. Вече и бездруго съм натрупала сериозен опит от недоразуменията и грешките в нашата връзка, готова съм да изтърпя и още.

Погледите им се срещнаха и той се втренчи в нея, но тя не потрепна. Това му напомни за младото момиче, на което той бе казал да си върви преди толкова много месеци. Тя го бе погледнала по същия непреклонен начин и бе казала, че ще остане.

Това бе ясният и решителен поглед на Блейз Брадок, съпругата на Джон Хейзард Блек. Тази неоспорима идентичност отвори първата пролука в бронята му от раздразнение, макар и още незабелязана от съзнанието му, ръководено от огорчението и натрупалата се — болка.

— Това беше напълно честно — каза той. — Вече съм предупреден. — И може би в опит да се защити срещу невероятното

пулсиращо усещане за топлина, което се стичаше по сетивата му, Хейзард добави: — Напомни ми да предупредя и Синьо цвете. Надявам се да се сработите. — Думите му съдържаха солидна доза цинизъм.

— Копеле.

— Този епитет подхожда на жълтооките — каза той и лека усмивчица разчупи красивите му устни. — Опитай пак.

— Ще ѝ издера очите. Няма да се задържи дълго — заяви непоколебимо Блейз.

— Тогава ще ми се наложи да я защитавам.

— Предлагам ти да помислиш и за собствената си защита.

Тъмните вежди на Хейзард се повдигнаха рязко, а устните му се разтвориха в още по-широка усмивка.

— Това заплаха ли е, сладурче?

— Разбирай го както намериш за добре, скъпи, скъпи съпруге — сладниково отвърна Блейз, решена повече от всякога да се погрижи Синьо цвете да не бъде жена на Хейзард. Ако си мислеше, че тя ще го дели с някоя друга жена, то той сериозно се заблуждаваше. И ако Хейзард беше преценил малко по-внимателно своите чувства, той щеше да открие усещането за правото си над нея. Блейз му принадлежеше. Нито един друг мъж не можеше да я докосва. И докато осъзнатият мотив за спешното му отпътуване на изток беше детето, в сложната плетеница на неговата ярост се криеше именно това собственическо чувство.

Те се качиха на „Мичиган Сентръл“ на Голямата западна железопътна линия при Ниагарския водопад. Хейзард нае един от новите Пулманови хотелски вагони, включващи и гостна, зашеметяващо луксозна и чудесно обзаведена. Но по негово настояване Блейз стоеше заключена винаги щом останеше сама.

— Аз не се опитвам да ти избягам — запротестира тя, когато той се върна от поредната си обиколка за опознаване на обстановката.

— Не би и успяла — бе всичко, което той каза, докато прибираше ключа в джоба си, с овладени глас и изражение. — Най-накрая постигнахме съгласие по един въпрос.

— Бихме постигнали съгласие и по доста повече въпроси, ако ти не беше така вироглаво неотстъпчив.

— Не съм неотстъпчив, а просто практичен. Спомням си за всичките ти сладки приказчици преди. — Устните му бяха изкривени в горчива гримаса, а тъмните му очи гледаха строго. — А петте невероятно дълги и болезнени дни, прекарани под земята, ми припомниха за твоя сладък начин на говорене. Обяд? — каза той студено и ѝ подаде един сандвич с такова безразличие, че в купето за известно време настана абсолютна тишина.

Хейзард не само държеше Блейз под ключ, но и се стараеше сам да не се набива в очи. Янси щеше да надуши следите им. Рано или късно. А той не беше сам. Бабаитите никога не идваха сами.

На втория ден Блейз изкара един от редките си утринни пристъпи на гадене и когато Хейзард ѝ донесе подноса със закуската, тя само му хвърли бегъл поглед и хукна към тясната тоалетна.

Той отвори вратата, която тя бе затръшна, и стана свидетел на нейното мъчително страдание за един безмълвен миг, преди да ѝ помогне да се задържи на краката си, докато тя повръщаше. След това я заведе до мястото ѝ и я настани удобно с две възглавници под главата.

— Често ли ти прилошава? — попита загрижено той.

— Не — отпаднало отвърна Блейз. — Много рядко. Мисля, че е от клатенето на влака. Потомството се бунтува — добави тя с бледа усмивка.

— Съжалявам — каза тихо Хейзард.

— За потомството ли?

— Не, прекалено е късно за това. Съжалявам, че ти прилошава така. Ако има нещо, което бих могъл да направя... — Загрижеността му беше искрена.

Блейз искаше да каже „Прости ми за всичко... За минната компания, за майка ми, за Янси...“ Но дори при това едва доловимо желание тя се притесни и не посмя да го направи.

— Не носи закуската преди десет — каза тя вместо това с лека усмивка.

— Никога повече, биа — отвърна той с непринудена усмивка, която моментално прикри, щом осъзна как я бе нарекъл. След това се изправи рязко, седна на мястото си от другата страна и потъна в онова намръщено мълчание, което бе поддържал през по-голямата част от пътуването от Ню Йорк дотук.

По-късно Блейз се оплака от скуката и Хейзард ѝ купи няколко книги при престоя им в Чикаго. Когато тя се оплака и от мълчанието му, той вдигна поглед и отсече:

— Мисля.

През следващия следобед Блейз отвори прозореца, изхвърли книгите и му се тросна:

— Говори с мен.

Хейзард отвори очи и се размърда в драпираното в зелено и кафяво канапе, което през нощта се превръщаше в легло с фини ленени чаршафи. Той се протегна съвсем бавно и седна изправен. Беше стоял буден по времето на всички нощни спирки, за да оглежда качващите се. Колкото повече се приближаваха към Сейнт Джоузеф, Мисури, толкова по-голяма ставаше възможността да се натъкнат на Янси. Сейнт Джо беше отправната точка на пътищата, водещи на запад, и Янси знаеше това. И въпреки че имаше няколко различни маршрута, то пътят им като цяло трябваше да мине или далече на юг, или през територията на Дакота. Ако Хейзард беше сам, той би рискувал с Дакота, но не би посмял да го направи с бременна жена до себе си.

Така че, бе логично да се очаква те да минат през гарата западно от Сейнт Джо. Това беше не само логичният, но и единственият избор. Янси щеше да е наясно с ограниченията пред тях и точно затова Хейзард бе сериозно обезпокоен.

— Говори с мен — повтори Блейз. — Вече два дни сме в този влак, а ти едва ли си отронил и десетина думи. — Това го правеше или необщителен, или груб до степен на неучтивост.

— Нямаме кой знае за какво да си говорим. — Той явно не възнамеряваше да промени държанието си.

Блейз пък нямаше намерение да му позволи да ѝ обърне гръб за трети ден.

— Покрай Каунсил Блъфс ли ще минем? — настоя тя.

— Кажи-речи. — Той се бе излегнал, подпрян на лакътя си, а гласът му бе също толкова ленив, колкото и позата.

— Чух те снощи да излизаш по-често от обичайното. Защо?
Когато очите му бяха на път отново да се затворят, тя добави твърдо:

— Искам да ми отговориш.

Хейзард спусна краката си върху килима на луксозното купе и най-накрая седна.

— Проверях кой се качва.

— Янси?

— Все още не.

— Наистина ли мислиш, че ще ни последва? Няма ли да е по-разумно от негова страна да остане в Бостън, за да харчи парите ми?

— Янси никога не ме е поразявал със съдържаността си. Доста по-алчен е от повечето и доста по-склонен да си отмъщава. Сигурен съм, че ще те последва. И мен. И детето ни.

— Ще можем ли да се доберем до Монтана?

Той сви рамене.

— Поне ще опитаме доста сериозно да го направим.

— Бих могла да яздя.

— Не и сега.

— Бременна съм едва в четвъртия месец.

— Това няма да е мързелива разходка из околностите. Не можеш да издържиш осемнайсет-двайсет часа на седлото. Прекалено е опасно за детето.

— Само за детето ли?

— И за теб очевидно.

— Благодаря за загрижеността.

— След като те открих при най-скъпо платената специалистка по абортите в тази страна, би могла да не се съмняваш в загрижеността ми.

— Нямах намерение да позволя това да се случи.

— И все пак можеше и да размислиш. Жените са известни с тази своя способност. Не бих рискувал... още веднъж. — Изведнъж очите му придобиха вътрешна вгълбеност. И се изпълниха с огорчение.

— Още веднъж? — задъхано попита Блейз. Думите му й намекнаха за нова неразкрита мистерия.

Завърнал се към настоящето, към зелено-кафявата тапицерия на седалките и седналата срещу него жена с широко отворени очи,

Хейзард продължи:

— Има и други начини на този свят да се направи нещо подобно, освен тоя на мадам Рестел. Всяка култура си има своя собствен метод.

— Твоята жена — прошепна Блейз, изведнъж осъзнала защо роклите бяха така грижливо съхранени, като реликви.

Той не помръдна, дори дишането му бе едва забележимо. Когато накрая заговори, гласът му беше безплътен, сякаш идващ от миналото:

— Тя нарани смъртоносно себе си и нашето дете... моето дете — каза той много меко. Старите спомени го завладяха, ярки като някогашните кървави следи върху снега. След една дълга пауза той отново вдигна глава. — Тя беше на шестнайсет години и беше силна. — После продължи тихо: — Умира цяла седмица. Държах я в ръцете си и гледах как бавно си отива от мен. — И той отново видя чертите ѝ, сякаш всичко се бе случило вчера, видя как тя бавно умираше в агонията си. Хейзард преглътна и въздъхна леко. — Бяхме млади. Аз много я обичах. След сватбата бяхме неразделни. Тя идваше с мен на набезите. Когато разбрала, че е бременна, тя не ми каза. Не бих ѝ позволил да идва с мен повече. И така тя се опитала да предизвика аборт — доста примитивно, както се оказа после. — Очите му се вдигнаха и уловиха ужасения поглед на Блейз. — Тъй че — каза внимателно той, с глас натежал от непосилното бреме на разкаянието, — недей да правиш нищо глупаво със себе си. И не ми предлагай повече да се измъкнем от Янси с езда. Няма да ти го позволя.

— Съжалявам. Не знаех за това. Никога не бих го споменала, ако имах представа. Моля те, Хейзард, не ме мрази — прошепна Блейз с лека болезнена въздишка. „Не ме мрази, помисли си тя, заради нечия чужда грешка.“

Хейзард въздъхна и се загледа в отминаващия пейзаж.

— Не можем ли да бъдем приятели... поне засега? — помоли го тя. Искаше ѝ се да можеше да го прегърне и да му даде утехата, от която се нуждаеше сега.

— Ще опитам — бавно каза той.

Не е много, помисли си Блейз, но подобна отстъпка, загърбваща първоначалния непримирим гняв, е стъпка във вярната посока. А Хейзард винаги държеше на думата си, значи щеше да опита.

Остатъкът на деня беше по-поносим — можеха да си приказват по малко, а когато я заключи, той първо ѝ се извини. Дори леко ѝ се

усмихна — първият намек за искрена усмивка, след като я бе открил.

Всеки път по време на пътуването им с влака той неизменно излизаше, когато вечер Блейз се приготвяше да си легне, както и докато се обличаше сутрин. Бе научил урока си добре, и то по трудния начин. Едва не бе заплатил с живота си за него и сега нямаше никакво намерение да позволи на красотата и чара на Блейз да го омагьосат отново.

ГЛАВА 38

Сякаш адът разтвори дверите си, когато Янси се завърна в Бостън с новината, че Блейз е изчезнала.

Милисент се бе надявала, че Хейзард няма да пристигне навреме и че няма да открие мястото. Но дори не си бе представяла, че той ще се промъкне до Блейз край всички тях и ще успее да се измъкне с нея. Милисент стигна дори дотам да заяви с няколко децибела по-шумно, отколкото би се смятало за учтиво:

— Ти си един проклет глупак, Янси Страхан. И ако не я откриеш, ще ми е много трудно да си те представя споделящ с мен наследството ми на вдовица.

— Той е отново в играта — рязко ѝ отвърна Янси. — Хич няма да е лесно — добави той с разбиране към нежеланието ѝ да спазва брачните им планове. При същите условия той също би постъпил така с нея.

— Колко? — тросна му се Милисент, осъзнаваща отлично при следите от пръстите на Хейзард по врата си, че той отново е в играта. — Каж ми колко ще струва това.

В това начинание имаше възможност да се изкарат милиони, и това все още си беше така. Янси също нямаше никакво намерение да се отказва точно сега. Тя се нуждаеше от него и той се нуждаеше от нея. Той — от парите ѝ, а тя — от неговите мускули. Освен това над всичко останало се извисяваше неприкритата, непреклонна решимост да не позволят на никого да застане между тях и парите, които жадуваха. Като двама фехтувачи, те учтиво парираха взаимните си удари още от първите дни в Монтана, разменяха по някоя дума или колеблив намек тук и там, изчакваха отговора на другия, придвижваха се след това в следващата позиция, докато накрая се обвързаха напълно, осъзнали силните си страни, и двамата уверени след първоначалните си ходове, че ще са по-силни като съюзници, отколкото като врагове.

А под грубата обвивка те хранеха някакъв странен респект един към друг, подплатен от време на време от необичайно еротично привличане. Извратеността и порокът се привличаха взаимно.

— Ще са ми необходими хора, коне и припаси. Той има преднина, но аз мога да наема Хайд в Сейнт Джо и няма да ми се изплъзне. Нито един от тях няма да ми се изплъзне. Хайд може да открие всекиго.

— Посочи ми някаква сума и си стягай багажа. Ще изтегля парите от банката, докато се приготвяш. Този път не трябва да се измъкнат. Ясна ли съм?

Янси кимна леко. Тя беше повече от ясна.

— Каква преднина имат пред теб? — попита Милисент, вече запътила се към бюрото си.

— Сигурно ще успеят да спечелят около ден, докато се подготвя, но Хейзард не би могъл да пътува бързо с нея.

Копринената пола на Милисент изшумоля при допира си с килима, когато тя се обърна към него.

— И откъде си толкова сигурен, че ще тръгнат на запад? — остро го запита тя.

— Той е индианец — отбеляза Янси.

ГЛАВА 39

Блейз настоя да преспят в Сейнт Джоузеф. Тя посочи умората, бременността си и още един куп други причини, за да го накара да се съгласи.

— Искам да се наспя в истинско легло, а не на твърда облегалка, окачена на стената.

Той не искаше да остават. Бързото придвижване беше единственият им шанс да оставят Янси зад гърба си и той й го каза.

— Толкова съм уморена, Джон. Наистина ли една нощ ще е от такова значение? — Бяха се прекачвали два пъти през последната отсечка от тяхното пътуване — първо за участъка Чикаго-Бърлингтън по железопътната линия „Куинси“, след това с ферибота до Хенибъл за железопътната линия „Сейнт Джоузеф“. Блейз бе започнала да се изтощава.

Този следобед двамата бяха застанали под една беседка, близо до спирката на колите, и гледката, шумотевницата и миризмите на Сейнт Джо ги обграждаха отвсякъде. Хейзард би се почувствал сигурен, само ако бе купил билети и двамата бяха отпътували в следващите пет минути. Но когато огледа преценяващо Блейз, той забеляза тъмните кръгове под очите ѝ, обзелата я умора и безкръвните ѝ страни. И след като премисли набързо риска за крехкото ѝ здраве, Хейзард кимна в знак на съгласие.

Той не очакваше внезапната ѝ прегръдка. Иначе нямаше да я допусне, точно както съзнателно не допускаше никаква физическа близост с Блейз, след като бяха потеглили от Ню Йорк. Усещането от допира до нея беше топло, нежно и много познато. Той се поколеба само за миг преди да склочи ръцете си около нея. После я погледна, притисната в прегръдката му, и незабавно усети как страстта се разгаря в сърцето му.

Блейз повдигна глава, очите им се срещнаха и тя му се усмихна.

— Благодаря ти — каза тя.

— Няма защо — отвърна той, потискайки прокрадващия се копнеж. Ето докъде бе стигнал — беше в Сейнт Джо, въпреки че го преследваха, посред бял ден в най-оживеното кътче на града, поставил живота си на карта, а всичко, за което можеше да мисли, бе, че я желае. Това си беше лудост. Не можеше да си позволи такова нещо.

— Трябва да вървим — каза той.

Блейз кимна, облегнала се на него. Ръцете му, обвити около нейното тяло, бяха за нея извор на нова сила и удоволствие. Дано нещата да се задържаха така.

Тълпи от пътници си пробиваха път край тях, а някъде в центъра забиха църковните камбани.

— Тук не сме в безопасност. — Тя усети как прегръдката му се отпуска. — Тук ще ни потърсят най-напред — каза Хейзард с тон, който трябваше да я убеди, че са в опасност. Той се измъкна внимателно от ръцете ѝ. — Трябва да вървим.

Нито един от двамата им не проговори в колата. Хейзард я бе отблъснал, макар и нежно, но все пак недвусмислено, и наранена от този обрат, Блейз се обърна на другата страна и сълзите потекоха безмълвно по бузите ѝ. Хейзард се бе превърнал в самото благоразумие и докато беше в това настроение, бе напълно недосегаем. За пръв път след радостта си от срещата с него в Ню Йорк тя започна да се съмнява в способността си да промени нещата. Всичките му странни аргументи бяха все така валидни, а сега към тях се бе добавил и още един — този за предполагаемия ѝ заговор с Янси, който, изглежда, беше непреодолим.

Съпругата, която Хейзард представи на Лидия Бейли в една малка фермерска къща северно от градчето, изглеждаше доста потисната. Потисната, по-бледа от обичайното и крехка на фона на огромната фигура на Хейзард.

— Засрами се, Хейзард — каза Лидия в мига, в който се запозна с Блейз. — Горкото момиче ще припадне всеки миг. Не мога да разбера, защо вие мъжете не можете да разберете, че една жена не може да бъде разкарвана като индиански мустанг.

Хейзард изглеждаше смутен за миг.

— Явно имам нужда ти да ми го напомняш от време на време — призна си той с разкайващ се тон.

— И още как! — И Лидия Бейли, която въпреки шейсетте си години стоеше с изправен гръб, му отправи суров, смъмрящ поглед. — Върви сега да разтовариш багажа и хапни нещо — заповяда му тя, — а аз ще сложа бедното дете да си легне. — И тя поведе Блейз по коридора. — Да се наядеш — каза тя на Хейзард, преди да я последва, — че и ти ми се виждаш нещо измършавял.

— Ще почакам — каза той. — Тя ще се оправи ли? — Изопнатите му нерви си проличаха добре в гласа му. Хейзард прокланаше задето се бе държал така отвратително.

— Не е нещо, което да не може да се излекува с добра храна и малко почивка. — Лидия постави ръка върху рамото му и усети напрегнатия, твърд като желязо мускул. — Успокой се, Хейзард, тя ще се оправи. Храната е на печката. Знаеш къде са чиниите. — И тя се втурна да види Блейз.

През следващите двадесет минути Лидия влизаше и излизаше от кухнята, за да приготви подноса и да претопли вода.

— Тя има ли някакъв багаж? — попита тя Хейзард, седнал неподвижно на стълбите на верандата.

— Не — каза той, обърна се и се поизправи. Аз имам съвсем малко багаж. При теб има ли нещо...

— Спокойно. Сега яж, Хейзард. Приеми го като заповед.

— Благодаря ти, Лидия, ще хапна. — Но той не помръдна. Доста по-късно, както му се стори, Лидия откряхна вратата и му каза:

— Сега вече можеш да я видиш.

Блейз бе настанена в едно огромно пухено легло, облечена в една от обикновените памучни нощници на Лидия. Тя отпиваше усърдно от млякото, което старицата ѝ бе казала да изпие, преди да заспи.

— Можеш да си поговориш с нея, Хейзард, но за пет минути. Разбрано? — Тя изчака той да кимне, преди да се плъзне покрай него на път за кухнята със същата енергична крачка, с която я бе видял да се движи и преди десет години, когато се бе запознал с нея на търговския лагер, който съпругът ѝ Джоел бе устроил край Барутната река.

Хейзард застана на вратата и облегна глава само на сантиметри от трегера. Широките му рамене правеха правоъгълния отвор да изглежда малък.

— Съжалявам — извини се той, — не осъзнавах колко си изморена.

— Няма нищо — учтиво му отвърна Блейз, хванала чашата с топло мляко между двете си ръце, желаеща отношенията им да бяха по-сърдечни. Тя заекна нервно в опита си да наруши задълбочаващата се тишина. — Аз... това стана така неочаквано... всъщност.

Почувствал се също неловко, Хейзард опита да поведе разговор.

— Как се чувстваш — той спря, търсейки подходящата дума, — иначе? — довърши той неуверено. — Имам предвид... бебето?

— Струва ми се, че съм добре. — Блейз се изчерви. — Не знам какво би трябвало да очаквам.

Тя изглеждаше трогателно млада, облечена в бяло. Червената ѝ коса се спускаше свободно по раменете ѝ, нощницата, която ѝ бе с няколко номера по-голяма, бе с навити ръкави. Хейзард за пръв път от Ню Йорк насам бе поразен от усещането, че това е Блейз, неговата съпруга. Той направи няколко крачки до прозореца, който гледаше към овощната градина, и се втренчи в равните редове на ябълковите дървета, лъскавите листа и блестящите плодове, които с напредването на есента ставаха все по-червени. Дали бе сгрешил с решението си да се върне за нея? Не беше така застрахован срещу нея, както си мислеше. Не можеше просто да я отхвърли като жена, която само бе бременна с неговото дете. Когато в Монтана бе решил да тръгне на изток, това му изглеждаше напълно реално, но сега действителността се бе оказала далеч по-сложна.

— Ти сигурно също си изморен.

Той се обърна, дочул звука, но не и думите, и Блейз си го припомни такъв, какъвто беше през първия ден в колибата, със силует, очертан на фона на обедното слънце. Облечен в черно, в стила на белите мъже, Хейзард изглеждаше също така висок, изправен и силен, застанал пред слънчевия прозорец, както бе изглеждал и през първия ден на планинския склон. Но сега очите му бяха засенчени от напрежението, свързано с пътуването. И когато той не ѝ отговори, тя каза отново:

— Ти сигурно също си изморен.

— Не — отвърна той, — добре съм. — Издръжливостта се бе превърнала в негов безусловен рефлекс, усвоен преди много години

при мъчителните преселения и безсънните нощи на набезите. — Но ти сега трябва да поспиш. Лидия каза, че така трябва.

— Значи трябва?

— Без никакво съмнение. — Той се усмихна леко. — Никога не съм имал куража да споря с нея.

— Да не би да се боиш от Лидия? — шеговито го попита Блейз и прокара пръст по ръба на простата порцеланова чаша.

— Аз се боя от доста неща.

— Но не и от мен.

— О, от теб също, биа — каза Хейзард много, много меко. Може би повече от всичко друго, помисли си той. — Сега заспивай... Ще отида да нагледам конете.

След като той излезе, Блейз допи млякото си, размишлявайки над топлите му думи. Този път в тях нямаше никакъв сарказъм или гняв като в Ню Йорк. Това си беше Хейзард, откровен и спокоен, и тези думи я сгряха повече от всичко, което бе казал по време на тяхното пътуване. Тя спа спокойно за пръв път от седмици насам, насърчена от неговото нежно държание, и сънува прекрасни сънища за тях двамата като семейство — тя, Хейзард и тяхното дете някъде в планините, някъде на сигурно място с позлатени от слънчевите лъчи върби и бистра, течаща вода.

След като Блейз заспа, Хейзард хапна.

— Не можеш да я помъкнеш през прерията по начина, по който си свикнал да пътуваш ти — говореше му Лидия. Тя и Хейзард бяха седнали на задната веранда. Оттам се откриваше гледка към пътя и въпреки че Хейзард не очакваше, че някой ще ги открие тук, малко повече бдителност никога не беше излишна.

— Знам, но не мога да си позволя и да се влача едва-едва.

— Защо? Пак ли неприятностите са ти по петите?

Хейзард не й отговори веднага. Той погледни първо ръцете си, а после вдигна очи към полето с узрели класове.

— Винаги е било така — каза той в топлия въздух на късния следобед.

— Роднините на мъртвия съпруг ли? — попита Лидия. Тя бе забелязала траурната рокля и първите признаци на бременността и

тези два факта я бяха навели на подобна мисъл.

Той поклати глава.

— Траурът е заради баща й.

— А има ли съпруг.

— Не и по следите ни.

— Какви са тогава проблемите?

— Алчна майка без дори помен от майчински чувства и нейният приятел, който за едно петаче би минал през трупа на майка си или чийто и да е друг труп.

— Прекрасна двойка.

— Затова и съм се разбързал така — каза сухо Хейзард.

— Къде я водиш сега?

— При моя клан.

— А тя твоя съпруга ли е?

Той кимна и после отмести погледа си.

— Проблеми? — попита Лидия. Нежеланието му да навлиза в подробности беше очевидно. Последва кратко мълчание и след това тя зададе въпроса, загнездил се на предна линия в съзнанието й: — Детето от теб ли е?

— Да — бе натъртеният отговор и този път той я погледна право в очите.

— Ако си склонен да приемеш съвета на една стара жена, която е била омъжена повече от четирийсет години за сприхав търговец на кожи с непреодолима страст към пътуването, то аз бих ти казала, че всеки проблем би могъл да се изглади... ако искаш да го направиш.

— Благодаря ти за съвета. Ще си помисля върху него. — Но точно в момента той размишляваше над прашните токове на ботушите си.

— Тя те обича, тъй да знаеш.

Очите му се повдигнаха бавно, с въпросително изражение в тях.

— Не, не ми го е обяснявала на дълго и широко, но е достатъчно само да се вгледаш в очите й, когато те погледне. Това е любов, Хейзард, и се надявам да не си прекалено голям глупак, за да не го забележиш. А сега, когато очаква детето, тя се нуждае от теб. Повече от всякога. Аз самата съм имала осем и би трябвало да ги разбирам тия неща.

Това беше удобна точка в разговора за смяна на темата. Сега всичко бе твърде объркано, за да бъдат намерени простите отговори на проблемите. А любимата тема на Лидия бяха нейните деца и внуци.

— Как са децата? — попита той.

Лидия му разказа. С подробности. Хейзард познаваше всичките ѝ деца, въпреки че повечето от тях бяха по-възрастни от него. И когато тя забави осезателно темпото на своя монолог за последните им преживелици, Хейзард я отвлече с друг въпрос. Цялото семейство на Лидия живееше наоколо, макар че момчетата често придружаваха баща си в неговите търговски пътувания. Той се поинтересува учтиво за други подробности и тя продължи да го осведомява. Така неговите собствени проблеми останаха встрани, макар и за кратко. Те седяха все така на верандата и се разказваха спомени, когато Блейз се събуди от дрямката си.

Хейзард изглеждаше невероятно красив, облегнал се на стола си, с цялата си мрачна елегантност на фона на пасторалната провинция. Блейз отново си помисли до каква степен бе непознат той за нея, колко малко знаеше тя за неговото минало. Това прибави още малко тъга в пропастта, която ги делеше. Изправяйки крехките си рамене, Блейз се отърси от меланхолията, брадичката ѝ се вирна нагоре, несъзнателно прогонила нейната несигурност.

Тя излезе през вратата и прекоси дървената веранда, чийто дъсчен под бе излъскан от четирийсетте години, през които по него бяха тичали детски крачета, и разговорът рязко секна. Възголямата нощница се влачеше след нея и Хейзард, привлечен от свежата ѝ красота, сякаш успя да мерне момичето, което тя е била, преди да я срещне.

— Люлка — каза тя с жизнерадостно безгрижен глас, сякаш черните мисли бяха чужди на душата ѝ. — Обожавам люлките на верандите. — Тя мина покрай Хейзард и Лидия и седна до малката масичка, в сянката на отрупаната с плод лоза. — Джон, спомняш ли си нощта на областния бал? Там също имаше люлка на верандата. — Тя седна, придърпа полите на нощницата и се залюля с босите си крака. С малките си, изящни крака. С топли, нежни стъпала, припомни си Хейзард. Нежните топли стъпала, които го бяха възбуждали. Нежните топли стъпала, които бе целувал.

Когато той не ѝ отговори, тя го погледна и се усмихна. Това бе една чаровна усмивка на малко момиче, която забърза и бездруго учестения ритъм на неговото сърце. Хейзард си спомняше тази вечер съвсем ярко.

— Спомням си — каза той тихо.

Лидия никога не бе чувала някой да нарича Хейзард „Джон“. И никога преди не бе виждала сърцето му, отразено в неговите очи.

— Я да взема да ви оставя аз със спомените ви и да се захвана с вечерята — каза тя и нито един от двамата им не усети нейното тръгване.

— Приличаш на малко момиченце в нощницата на Лидия. — Сигурно трябваше да спомене нещо по-неутрално, като времето, лозата или гостоприемството на Лидия, но думите вече се бяха загнездили в съзнанието му и просто се изплъзнаха доста по-лесно от обмислените, нищо незначещи фрази.

— Но не се чувствам така — отвърна му Блейз. — Тази нощница ме кара да се чувствам доста бременна. Надявам се, че си падаш по дебелиите съпруги. — Тя се усмихна. — Ти пък приличаш на попаднал не на мястото си наемник, облечен изцяло в черно на тази окъпана от слънцето веранда. Високичък наемник... Страхотна двойка ще излезе от нас. — Тя говореше както обикновено — въодушевено и открито.

Спомените от колибата нападнаха Хейзард.

— Това винаги е било лесно. — Едната му тъмна вежда се повдигна. — Имам предвид това, че си подхождаме.

— Но не и сега?

— Сега не се получава.

— Ами ако аз искам да се получи?

Той я дари с оная прекрасна усмивка, за която би минала и през огъня.

— Ти винаги си го искала. Но това не е причина.

— Но е някакво начало, Джон. И преди беше така, сега също би могло да бъде.

Усмивката бе изчезнала и той отново бе потънал в дебрите на недоверието си.

— Аз не искам всичко да почва отново. Имах достатъчно време да го обмисля през седмиците след взрива и не можах да се сетя дори за една логична причина, която да ни събере отново.

— А какво ще кажеш за една логична причина като... любовта, например?

— Порасни най-после, Блейз. Не използваш правилната дума. Между мен и теб няма нищо друго, освен проблеми.

— Не съм съгласна с теб.

— И никога не си била, бостънче. — Той се усмихна колебливо.
— Ето ти още един проблем. — Хейзард избута стола си назад и стана.
— Ще отида да се поразходя преди вечерята. — Той прескочи с лекота украсените перила и се отдалечи.

ГЛАВА 40

— Ще ти трябва ли помощ? — попита Блейз, влизайки в кухнята. След това добави по-искрено: — Необходим ми е съвет.

Лидия се обърна от прозореца до мивката, през който бе видяла Хейзард да се отдалечава към потока.

— Спечкване с любимия?

— Щеше ми се да е толкова просто. — И Блейз проследи последните няколко месеца с пестеливи фрази.

— Но той все пак дойде, за да те вземе.

— Не мен. Дойде за детето си.

Лидия можеше да разпознае любовта, щом я видеше, а Хейзард определено не беше воден единствено от бащинските си чувства.

— И той самият казва така — отбеляза тя.

— Той дори не се доближава до мен.

— Подозрителен е, досущ като вълк, който се е измъкнал от капан.

— Така ли мислиш? Та аз дори не бих могла да определя дали чувства все още нещо към мен. Наложил ми се да направя сцена във влака, за да го накарам да проговори.

— О, разбира се, че не му е все едно.

Блейз се усмихна, притисна длани към страните си и усети как те пламват.

— Ако все още изпитва нещо към мен... — прошепна тя.

— В това няма съмнение, дете мое, той те гледа като... Е, да речем, че никога не съм го виждала да гледа така някоя жена.

— Отдавна ли го познаваш?

— Откак беше на около петнайсет. Той дойде с баща си и група бойци, които щяха да търгуват с кожи при Барутната река. Враните обикновено не търгуват в тази област, но те бяха чули, че Джоел предлагал добри карабини. Хейзард изпъкваше дори измежду тия прекрасни младежи. Враните са най-красивото племе в прериите. Още тогава Хейзард беше малко по-висок от останалите, малко по-хубав и

облечен убийствено. Никое друго племе не би могло дори да се сравнява с уменията на враните да се обличат добре. Но това момче направо ме заслепи. — Лидия се усмихна на този спомен отпреди десет години. — Ние му продадохме първата му карабина и тогава той се усмихна също тъй хубаво, както се усмихва и сега. И нежно при това, нещо, което, предполагам, и сама си усетила. След това изгубих дирите му за няколко години. Чух първо, че се бил оженил, после жена му умряла, а после изведнъж се появи и той самият... Бяха изминали три-четири години, косата му бе подрязана, беше облечен по маниера на белите и помоли Джоел да му помогне да стигне на изток от Сейнт Луис. Аз и Джоел му станяхме нещо като родители. Някакъв негов бял чичо, оженен за леля от неговия род, бе попълнил всички документи и сега баща му го пращаше да се учи в училището на белите. Момчето се чувстваше много нещастно, но въпреки това отиде. Заради баща си, предполагам. Както и да е, след това той ни идваше на гости много често. Казваше, че ни харесва, по неговия си тих начин, защото можел да ни се довери. Не бе го споменал изрично, но със сигурност нямаше доверие на повечето от белите.

Блейз кимна, опитвайки се да си представи Хейзард на петнайсет или осемнайсет години.

— Аз го казах вече и на него — продължи Лидия, докато нарязваше зеления боб за вечерята, — каквито и да са ви проблемите, те могат да бъдат изгладени. Аз имам опит в това. През всичките тези години аз и Джоел сме минали през доста проблеми. Но щом най-лошото минеше — тя сви рамене, — всичко биваше постепенно забравено. Най-доброто нещо в един брак, ако питаш мен, е късата памет за лошите неща.

— Проблемът не е само в нас — обясни Блейз, сграбчила облегалката на простия, ръчно направен стол. — И никога не е бил. Става дума най-вече за всичките му задължения, за дълга му като вожд на неговия клан, а в не по-малка степен и за минната компания. И най-вече за Янси, който е най-опасен от всички. Комбинацията от всичко това прави нещата невъзможни.

— Е, поне докато сте при мен, ще можете да забравите за всичките тези хора и проблеми. Поне за тази нощ — каза Лидия, махвайки с ръка.

Блейз се усмихна и повтори:

— Поне за тази нощ. Хубаво би било.

— За мъжа и жената е трудно да продължат да си връзват кусури, докато спят в едно и също легло.

— Но той няма да иска.

— Тази нощ ще иска — уверено заяви Лидия, събра боба в големите си сръчни ръце и го изсипа в тенджерата. — А сега бисквитите. Искаш ли ти да ги направиш? Повечето от мъжете свикват с бисквитите на съпругите си.

Блейз се изчерви.

— Аз не мога да готвя.

— За бога, момиче — възкликна Лидия, — как очакваш да го задържиш при себе си, щом не можеш да готвиш? Мъжете могат да приказват каквото си щат за любов и страст, но доброто готвене ги сваля на колене по-бързо от копринената нощница. Сега внимавай, дете, ще ти покажа как се правят най-хубавите бисквити западно от Мисисипи.

Блейз гледаше и слушаше, говореше по-малко за живота си и накрая опита с разточването и нарязването на тестото, докато Лидия остана доволна от постижението ѝ.

— Добре, ще станеш много добра за нула време. Само трябва да се упражняваш. Сега се измий и гледай да се докараш хубаво. Махни тая черна рокля. Моята Аби е горе-долу колкото тебе на ръст. Тя е мъничка, на татко си се е метнала. Има една или две нейни рокли на рафта в твоята стая. Не са кой знае какво, но са по-хубави от черните. Пък и баща ти не би се възпротивил. От това, което чух, си мисля, че той е искал най-много от всичко ти да си щастлива.

Малко след като Блейз излезе, за да се преоблече, се завърна Хейзард. Той си бе възвърнал самообладанието и в мига, в който влезе в стаята, отметна назад все още влажната си коса.

— Потокът си го бива за плуване — каза той. — Както винаги.

— Въжената люлка е все още там, където ти я сложи, Хейзард. Внучетата я обожават.

— Няма нищо по-хубаво от една въжена люлка в горещ ден.

— Бог да те благослови. Седни и си пийни от лимонадата. Почти съм готова.

Очите на Хейзард се разшириха, щом Блейз влезе в стаята няколко минути по-късно. Той се усмихна сърдечно.

— Малките цветчета, които ти търсих в Даймънд Сити. Чудесно ти стоят.

— Благодаря — отвърна Блейз и го възнагради с малък реверанс и усмивка. Комплиментът я стопли и окуражи, точно като предишната забележка на Хейзард. Той изглеждаше по-отпуснат, усмихваше се по-често, говореше по-непринудено с нея, както бе правил това и преди.

— Ще трябва да ти намерим няколко такива рокли. Как се казваше платът?

— Басма. — Блейз развя полите на роклята край голите си крака.

— Точно така. Басма. Ще можем ли да намерим няколко такива, Лидия?

— Вземете тези на Аби.

— Блейз? — обърна се въпросително към нея Хейзард. Въпреки че мисълта за бъдещето, намекнато от неговата загриженост, с цялата обич и всички останали подробности, беше доста привлекателна, Блейз си припомни, че трябва да отговори също така спокойно, както я бяха попитали.

— Ако си сигурна, че няма проблем — обърна се тя към Лидия.

— Ни най-малък. Добре ти стои, дете.

Така си е, помисли си Хейзард. Босонога, с коса, свободно падаща на копринени къдрици върху раменете ѝ и басмена рокля на жълти цветчета, Блейз бе пълна противоположност на жената, която той бе видял преди четири дни при мадам Рестел.

— А защо Лидия да не задържи моите черни перли, Джон, като благодарност за гостоприемството. Аз вероятно няма да ги използвам повече.

— За бога, не, дете мое — запротестира Лидия. Тя бе видяла двуредната огърлица от съвършено подредени перли на врата на Блейз, когато бяха пристигнали с Хейзард. Дори незапознатото ѝ око бе успяло да прецени, че те струват едно малко състояние. — Просто вземете дрехите с моята благословия. А сега седнете и хапнете. Хейзард изглежда така, сякаш няма търпение да се захване с вечерята.

Хейзард яде като човек, който се бе хранил две седмици от просия. След вечерята тримата седнаха на верандата и гледаха как залезът преминава в полумрак. Лидия говореше, а Хейзард показваше най-доброто от държанието си — отвръщаше с готовност на обичайните въпроси, разказваше анекдоти от дните, преживени заедно

със семейство Бейли, и като цяло упражняваше добре овладяното си умение да очарова. Блейз слушаше и през тези два часа успя да научи повече за миналото на Хейзард, отколкото бе узнала през цялото време, прекарано с него. Тук, на верандата с Лидия, той бе забравил за титлата си на вожд, която непрекъснато излизаше на бял свят в Монтана. Той изглеждаше така, сякаш от плещите му бе паднала огромна тежест. Сега беше просто човек, почиващ си в околността на Мисури и наслаждаващ се на спускащия се здрач.

Когато стана време за лягане, Лидия каза направо:

— Хейзард, докато сте под моя покрив, двамата с Блейз можете да забравите за всичките си неприятности. Ще спиш в гостната заедно със съпругата си и само да се опиташ да ми извъртиш някой номер, проклета да съм, ако не те заключа вътре.

Хейзард бе станал и тъкмо се канеше да си измисли някакво извинение, че трябва да нагледа конете, за да може после да спи в колата или под навеса за сено, но при наставническите думи на Лидия, той бързо премести погледа си върху нея с въпросително изражение на лицето си. Тя беше ужасно сериозна и изведнъж той отново се почувства като юноша. Тя имаше власт над него, винаги я бе имала. И докато Хейзард обмисляше възможностите, които му предоставяше това, което в нейните уста бе прозвучало като заповед, Лидия добави още нещо, изправяйки се в пълния си ръст, който отстъпваше на неговия с някакви си пет-шест сантиметра.

— И не си мисли, че не мога да те накарам да го направиш, Хейзард. По-тежка съм от теб с петнайсет кила и съм с доста години по-опитна.

След това заявление Хейзард незабавно прекрати размишленията си и се усмихна.

— И все още имаш онзи кос ляв удар, за който бих могъл да ти завиждам.

— Адски си прав. И хич няма да се поколебая да го използвам.

— Лидия, целият треперя от страх. — Той се обърна с жизнерадостна усмивка към Блейз и ѝ се поклони, пародирайки дворцовия етикет. — Бихте ли желали да се оттеглите за през нощта, скъпа моя съпруго?

— С удоволствие — отвърна Блейз и постави с дяволита усмивка ръката си върху протегнатата ръка на Хейзард. Пръстите му се

сключиха около нейните, така както го бяха правили стотици пъти преди, и тя усети един лек намек за топлота.

— Някакви допълнителни инструкции, Лидия? — шеговито попита Хейзард. — Не бих искал да те разочаровам.

— Хм — изсумтя Лидия и бутна стола си, разлюлявайки го в бесен ритъм. — За тия работи не са ти били нужни инструкции, много преди да те мерна за пръв път. Хайде, омитай се.

— Да, мадам — меко промърмори той, изкозирува със свободната си ръка и издърпа Блейз зад себе си, първо през вратата, а после и по коридора.

След като влязоха в спалнята, той пусна ръката ѝ, обърна се, за да затвори вратата, и се облегна с гръб на нея, с пръсти все още обхванали порцелановата ѝ дръжка.

— Извини ме, ако прямотата на Лидия те е накарала да се притесниш — каза внимателно той, с тона, с който би представил свой роднина особняк на някой незапознат с неговия характер.

— Ни най-малко — отвърна Блейз, отпуснала ръце върху гравираната табла на леглото, с лице към Хейзард, който бе застанал от другата страна на ръчно изтъкания килим. — Всъщност мисля, че е много сладка.

Изведнъж Хейзард я погледна подозрително, а гласът му прозвуча плашещо меко:

— Това твоя идея ли беше?

Тонът на Блейз олицетворяваше обидената почтеност.

— Никога не бих те вкарала с бой в леглото си. Има си поизтънчени начини за постигането на нещо подобно.

— Които ти сигурно си понаучила. — Думите му се изплъзнаха, преди да е успял да ги овладее.

— Ревнуваш ли? — Спокойният ѝ поглед го преценяваше толерантно.

— Не.

— В такъв случай, това е доста неуместна забележка за един мъж, който е запознат и с най-дребните детайли в отношенията с жените. Това е все едно казанът да каже на котлето, че е черно. А ако си спомняш, моят опит с мъжете беше доста скромнен. Все пак аз бях девствена... преди да те срещна — студено му отвърна Блейз.

Острият му отговор последва незабавно.

— И ти си го изпроси, доколкото си спомням — каза рязко Хейзард.

Блейз го погледна намръщено.

— Не споря за това. Но и ти не ми отказа.

— Опитах се — отвърна сухо той.

— Но не ми отказа.

Последва кратко мълчание.

— Обвинение ли долавям?

— Нищо подобно — отсечено отговори Блейз, съзнавайки ясно намеренията си. — Просто не съм склонна да приема една неоправдана поза на благочестие.

Тъмните му очи я наблюдаваха внимателно за един кратък миг. След това Хейзард възстанови самообладанието си и каза тихо:

— Права си. Съжалявам, ако съм те обидил. — И той отправи към нея онази своя непостоянна усмивка, така напомняща за мъжа, облечен във вечерен костюм във Вирджиния Сити. Явно той възнамеряваше да остане игриво учтив и тя се възползва от това обстоятелство.

— Аз също, ако съм те обидила — върна му жеста тя със също толкова прелестна усмивка, контрастираща с несигурността в очите ѝ. — Е, мислиш ли, че можем да спим заедно, възпитано добронамерени един към друг? Очевидно, би предпочел да не го правиш, но не виждам смисъл да нараняваме чувствата на Лидия. Тя се държа чудесно и с двама ни. Бих искала — каза Блейз с леко замечтана въздишка, — да имам майка като нея. — И тя се отблъсна от леглото и отиде до прозореца, за да прикрие глупавите сълзи в очите си. Колко по-различен би могъл да бъде животът, мислеше си тя, сграбчила развълнувано плетения шнур на пердетата. Но в замяна на това Блейз имаше майка, решена да се добере до парите на баща ѝ на всяка цена. Досега тя никога не се бе замисляла над привилегиите в живота си и винаги бе възприемала безбройните му щедри дарове като свое лично право. Не бе съзнавала от какво е била лишена. Топлотата на Лидия и непреднамереното ѝ съчувствие я бяха изправили пред тази мъчителна равносметка.

— И като си говорим за майки — подхвърли Хейзард с неочаквано рязко раздражение, — смятам да проверя пътя още веднъж. Ще тръгнем преди изгрев-слънце.

Когато се върна, Блейз бе вече в леглото, облечена в огромната нощница на Лидия. Стаята бе мрачна, въпреки процеждащата се през дръпнатите пердета лунна светлина.

— Всичко изглежда спокойно — каза той, докато сваляше колана с кобурите си, без да съзнава ужасното чувство на самота, което изпитваше Блейз. — Колата е в плевнята. Лидия притежава доста земя и съседите не са наблизко. — Той седна на ръба на леглото и събу ботушите си.

Блейз наблюдаваше как мускулите на гърба му играят под тънката материя, а пулсът му бие ускорено близо до тъмната линия на яката му. Страшно ѝ се искаше да може да го докосне и да успокои ритъма на сърцето му. Той разкопча ризата си и с едно рязко движение я метна на таблата на леглото. След това разкопча панталоните си с нервни, накъсани движения, събу ги и те се озоваха до ризата. После взе колана с пистолетите от стола до вратата, върна се до леглото и без да каже нито дума, го прехвърли бързо през таблата до главата си.

Блейз го изучаваше и се чудеше дали се бе променил? Погледът ѝ обходи неговата голота, нервно напрегнатите му мускули, силното му стройно тяло, пулсиращата му мощ и сериозното му лице. Беше отслабнал, косата му бе пораснала малко, а чертите му бяха станали по-неизразителни и твърди. Поразена от неговото безпокойство, тя си припомни името на животното, което той носеше, и изпита неприятно чувство. Тя не го познаваше. Тази тиха ярост не бе позната на мъжа, когото тя бе нарекла свой съпруг.

След като нагласи пистолета над възглавницата си, Хейзард погледна към нея и видя мрачните ѝ, блестящи в полумрака очи.

— Лека нощ — каза той с глас, лишен от всякакви чувства, и се плъзна под украсената с ръчна бродерия завивка.

Двамата лежаха смълчани, възможно най-далече един от друг, доколкото им го позволяваше огромното пухено легло, но усещаха взаимното си присъствие съвсем осезателно. Тишината беше неспокойна, сякаш невидими пръсти барабаняха нервно. Хейзард бе кръстосал ръцете си зад тила и наблюдаваше покрития с хартия таван и пулсиращата веничка на врата му показваше, че той усеща близостта на Блейз. Как, по дяволите, щеше да заспи тази вечер.

Блейз бе нападната от неизмерима безнадеждност, подобна на промъкваща се мъгла, която задушаваше и последните остатъци от

надеждата ѝ, и тя вече не беше в състояние да попречи на бликналите от очите ѝ сълзи. Те тихичко се стичаха по бузите и носа ѝ и капваха върху възглавницата, само на няколко сантиметра от единствения мъж, когото някога бе обичала. Тя никога не се бе чувствала така ужасно сама и тези сълзи бяха нейното признание за това, че вече нищо не би могло да ѝ върне Хейзард. Той наистина не я обичаше. „Лека нощ“, просто бе казал той. „Лека нощ.“ И нищо повече. Сякаш бяха просто двама познати, събрани случайно от съдбата.

Вече ѝ беше невъзможно да бъде силна. Бе поддържала тази илюзия срещу невероятните сътресения, но сега запасите ѝ бяха пресъхнали. Седмици наред се бе борила с Милисент и Янси за наследството, за детето си, за своя живот. Изведнъж се бе почувствала твърде уморена, за да се съпротивлява, за да продължава да бъде емоционално разкъсвана, неспособна бе да срещне света с предишната си решителност. Нямахше на кого да се опре. Дори на Хейзард вече му беше все едно.

И така сълзите се лееха, но Блейз задържаше риданията си. Може и да не ѝ бе останала сила, но имаше поне късче достойнство.

Той продължи да лежи, след като я чу, чудейки се от колко ли време плаче. Тя се бе свила на кълбо в далечния край на леглото и той не бе разбрал това, докато от нея не се изплъзна един едва доловим звук. Прозорците бяха отворени и лекият ветреца раздвижваше простите муселинови завеси. Може би нощните шумове му бяха попречили да чуе тихия ѝ плач, но доколкото познаваше Блейз, бе вероятно тя да го е приглушила. Тя не беше от жените, които обичаха да ги съжаляват.

Той се поколеба за миг, след това се пресегна към нея и я притегли в ръцете си, като се поизправи, облягайки се на таблата на леглото, и я задържа, увита в метрите плат на нощницата като малко дете. Хейзард почувства топлите ѝ сълзи върху голите си гърди, близостта, която извикваше нежната влажна буза, притисната към кожата му, и сърцето му се понесе към Блейз. Тя беше нещастна и това неочаквано се бе оказало от огромно значение за него.

Прегръдката на Хейзард, неговите силни ръце, които я полюшваха близо до тялото му, само накара сълзите ѝ да потекат още по-силно. Откритието се просмука в ума и в тялото ѝ, в нейните сетива със стряскащата си яснота и докато лежеше в прегръдката му,

неочакваната истина се появи пред нея така изумителна, безспорна и плашеща, че за един кратък миг тя почувства страх. Защото разбра колко много се нуждае от него, до каква степен неговите чувства имат значение за нея и колко малко струваше всичко останало в света, когато него го нямаше. Блейз осъзна колко самотна е без него.

— Какво има, биа? Кажи ми — каза той с тих, неравен глас. Неговите дълги пръсти галеха златистия водопад на косите ѝ и ги приглаждаха назад с безкрайна нежност. Той се наведе и погали нежната извивка на слепоочията ѝ. — Кажи ми.

Тя не можеше да му отговори. Беше силно развълнувана и се задъхваше като дете, което е плакало твърде дълго. Той изчака, хванал я здраво, но все пак много по-леко, отколкото му се искаше да я притисне, от страх да не ѝ причини болка. След безкрайните седмици, в които бе лишен от нейната топлина и нежност, от осезаемото ѝ присъствие, той можеше да я стисне така, че да прекърши костите ѝ.

Накрая плачът ѝ престана. Главата ѝ бе отпусната върху рамото му, а крехкото ѝ тяло — обвито от силните му ръце.

— Уморих се — каза тя най-последно, с безрадостен, слаб гласец.

— Знам, принцесо. Последните дни бяха самият ад. — Той издърпа чаршафа и избърса сълзите ѝ. Лицата им бяха много близко едно до друго и влажните очи на Блейз изглеждаха непоносимо раними.

— Не искам да съм силна — прошепна тя. — Не мога повече. — И нови сълзи потекоха от очите ѝ.

Той разбираше — товарът ѝ беше твърде голям и се бе стоварил съвсем неочаквано. На раменете ѝ лежах прекалено големи за една млада жена отговорности. И несигурност.

— Не е нужно да си силна през цялото време, принцесо. Всеки се предава или пада понякога. Ти се справяше чудесно, но ти дойде в повече, грижите за детето и за теб самата, както и заплахите на Янси, които е трябвало да отблъскваш. Аз трябваше да съм до теб, за да те защитавам, за да се боря вместо теб. Но ти вече не си сама. Аз съм до теб и ще се боря за теб. Почини си, можеш да се опреш на мен. Аз ще се грижа за теб и за детето. — Той каза всичко това, без да се замисля... и наистина вярваше в това. Предишните му мисли бяха отстъпили пред страстта му към нея.

— Наистина ли? — прошепна Блейз, без да смее да повярва, изплашена, че това могат да се окажат само думи, и все пак отчаяно надяваща се, че това е истинският Джон Хейзард Блек — говорещ простичко и искрено.

— Наистина — отвърна тихо той. — В миналото имаше твърде много неразбирателства. Но с тях е свършено. — Той тръсна глава, за да се отърси от духовете на мрака. — Не искам дори да си мисля повече за тях. — Повдигна ръка и погали леко бузата ѝ. — Казваш, че не искаш да бъдеш силна през цялото време. А аз, биа кара, не искам да бъда верен на дълга си непрекъснато. Не мога да се противя срещу това, обичам те — прошепна той. — И трябва да те имам, дори ако за това се наложи да изгубя своите закрилящи видения, клана и душата си.

— Твоя съм... докато боровете пожълтеят — увери го нежно тя, използвайки един стар абсарокски израз за вечност. — Не ме напускай никога — въздъхна тя от убежището на неговата прегръдка. — Не ме напускай никога...

— Никога... от този миг нататък. — Той повдигна нежно главата ѝ и докосна устните ѝ със своите. — Нашата първа вечер заедно — прошепна той и преглътна дълбоко, за да спре собствените си сълзи — по дългото ни, омайващо пътуване. — Тъмните му очи имаха невероятно магическо излъчване, когато я погледна. — Аз мога да се преборя с всички тях, принцесо... когато ти си до мен.

— До теб съм и ще бъда, о, Хейзард, толкова те обичам. — Гласът ѝ бе пропит със сладостна надежда. — Знаеш ли, ще се справим — добави тя с познатия жизнерадостен плам в очите си.

Очарован, както винаги, от нейния решителен и невинен оптимизъм, Хейзард ѝ отвърна великодушно, с безкрайна нежност в погледа си:

— Разбира се, че ще се справим, бостънче. Аз и ти срещу света — бихме ли могли да загубим? — Думите му прозвучаха твърдо и уверено. И макар страстно да желаше тя да е права, в себе си той се питаше дали и двамата не са си изгубили ума. — И все пак тази вечер — прошепна той — нямаме дракони за посичане. Сега сме само ти и аз.

— Така каза и Лидия. Как е могла да знае?

Хейзард я намести в ръцете си и я притисна леко.

— Дължим на тази побойница страшно много.

— А иначе щеше ли да останеш с мен... тази вечери искам да кажа? — Това си беше женски въпрос, изпитващ любовта му. И освен това, въпрос на Блейз.

Той замълча за миг и после поклати глава. Но прегръдката му се затегна и тя разбра, че макар вождът да казваше „не“, мъжът в него казваше „да“.

— Не съм писала тази бележка, Джон. Кълна ти се.

Гневът му припламна леко. Той можеше да обърне гръб на демоните, но не и да забрави. Това време никога не бе напускало спомените му, въпреки че искаше да ѝ повярва.

— Всичко свърши — каза той твърдо, прогонвайки всички болезнени елементи на съмнението. — Не искам да говоря за това.

— Бих могла да те цапна — тросна му се Блейз, тъй като собственото ѝ усещане за несправедливост се бе надигнало, — когато се държиш така ужасно мъжкарски и покровителствено. — И тя подкрепи думите си с действия.

Хейзард хвана малкото ѝ юмруче лесно, без да влага сила, малко преди то да стигне целта си, и огромната му длан го погълна. Усмивайки се на проблясващите ѝ очи, той заяви:

— В момента имам по-добра идея. Но обещавам — устните му се снижиха, за да погалят нежно нейните, — че ще можеш да атакуваш покровителственото ми отношение по-късно, ако — езикът му се плъзна по горното очертание на устните ѝ — все още имаш сили, за да го направиш.

— Мина ли ти през ума — прошепна закачливо Блейз, с устни, навлажнени от разхождащия се бавно по тях език на Хейзард, — че може би си се съюзил с извратената зла жена, която се е опитала да те убие?

Тя усети топлия му дъх, когато той гризна нежната ѝ плът.

— „Извратена“ ми звучи интригуващо — въздъхна леко той, предизвиквайки тръпки по гърба ѝ, — както и „зла“.

Тъмнокосата му глава се повдигна, дългите му клепки докоснаха брадичката ѝ и той погледна изучаващо прекрасното ѝ синеоко лице, свежо и непокуварено като пролетна утрин. Прельстителският му поглед стана подкупващо весел и той се усмихна нежно и дяволито — на нея и на нелепите си съмнения.

— При твоята прилика със злото, прекрасна принцесо на пролетта, мисля, че бих могъл да рискувам — увери я страстно той. — И единственият начин, по който би могла да ме убиеш, благоуханна девойко — прошепна той докато разкопчаваше нощницата със смуглите си пръсти, — е чрез сладката смърт, която ще приема с готовност. — Хейзард освободи и последното копче, смъкна нощницата през голите рамене на Блейз и прокара пръсти надолу по ръцете ѝ. — Адски ми липсваше — прошепна той. — Знаеш ли колко време мина оттогава? — Дишането му се ускоряваше и тя усети как възбудата му оживява, усети топлината ѝ и пулсиращото ѝ великолепие.

Ръцете ѝ се извиха назад, за да се освободят от ръкавите, и всеки път, когато Хейзард я докосваше, тя си мислеше, че неговата нежност е невероятна. Как можеше един мъж, обучаван за воин, да има ръце, които се движеха по тялото ѝ като кадифе?

— Прекалено много — въздъхна леко тя и се пресегна, за да приближи лицето му към своето. — Ужасно много — промълви тя и го целуна така, сякаш в следващия миг щеше да настъпи свършекът на света. Когато езичето ѝ проникна в устата му, неговите ръце се заключиха около нея, като едната от тях обхвана силно рамото и врата ѝ, прибирайки косата ѝ назад и притискайки я със страст, неизпитвана от толкова много седмици.

Това, което става тази нощ, помисли си той, е отвъд преценките и анализите, независимо от жестокостта на провалите. То беше непредотвратимо. А това, че можеше да се окаже и фатално, вече нямаше значение. Той я притискаше към себе си с радост. С радост, безпокойство и болезнена нежност.

Тя беше негова жена. И нямаше начин да се отрече от това.

Това беше тържествуващата пролет след най-тежката зима на душата му.

Това беше ходене по въздуха. Беше лудост.

Той проникна в нея колебливо, неуверен като младо момче. Плъзна се в нейната разтапяща влага така бавно, че тя запротестира.

— Джон — извика леко Блейз повдигнала се, за да го посрещне, желаеща го и притискаща го страстно към себе си. Той се възпротиви за миг и тя усети как могъщите мускули на гърба му се напрягат под ръцете ѝ. — Моля те...

— Не искам да ти причиня болка — промърмори той, като запазваше дистанцията.

— О, Джон, моля те, моля те. Няма да ми причиниш болка. От това не боли. Ще умра, Джон, ако не ми позволиш да те усетя. Джон, моля те!

И последното „моля те“ бе заглушено от експлозивно издихание, тъй като Джон Хейзард Блек направи това, което бе искал да стори още щом зърна за пръв път своята своенравна съпруга в Ню Йорк. Той потъна в копринената ѝ сладост.

— Ди ауатсичику. — Обичам те — въздъхна той до ухото ѝ. Беше си у дома.

Блейз не би го пуснала да си тръгне, не би му позволила да я напусне. Той беше неин любим, неин приятел, неин съпруг. Тя искаше цялото му внимание и го получаваше.

Доста по-късно през същата вечер Хейзард се претърколи встрани от нея и ѝ каза закачливо:

— Само кратка почивка, биа... не се притеснявай.

Леглото бе ужасно разбъркано, а те двамата плувнали в пот.

— Бях забравил колко си взискателна, котенце — пошегува се той, протягайки ръце, за да изпълне гърба си.

— Да не би да се оплакваш? — измърка Блейз, пригладжайки косата му зад едното ухо.

Той се обърна и я погледна. Тя беше поруменяла, разрошена, прекрасна... и му принадлежеше.

— Ами — каза той, усмихвайки се бавно. — На глупак ли ти приличам?

ГЛАВА 41

Много рано сутринта, докато Блейз все още спеше, Хейзард се изкъпа в потока и закуси с Лидия.

— Изглеждаш така, сякаш ще успеете да се спогодите — отбеляза тя. Усмивката на Хейзард се набиваше в очи.

— Благодарение на теб.

— Няма нужда от благодарности. И сами щяхте да се сдобрите рано или късно. Тя спи ли?

Дори под бронзовата кожа на Хейзард си пролича, че той се изчерви. Забелязала притеснението му, Лидия бързо допълни:

— Нямах предвид това... мислех за дългото пътуване, което ви чака. Тя не е като жените по фермите или като тези от твоето племе. Тя е смела, умна, но ръцете ѝ не са пипвали тежка работа.

Хейзард остави вилицата си и каза тихо:

— Знам това по-добре от теб. Това е една от причините, поради които се опитвах да стоя настрана от нея.

— Не съм казвала, че от това нищо няма да излезе, Хейзард. Просто не го вземай толкова навътре в началото.

— Ще опитам, но — той сви рамене, — се тревожа, че те скоро ще надушат следите ни.

— Остани тук, ако така си намислил.

— Това само ще отложи развързката. Щом веднъж стигнем при моето племе, Блейз ще е на сигурно място... а също така и детето.

— Не си намислил нещо глупаво, нали, Хейзард? — Тя бе забелязала липсата му на внимание към собствената му безопасност.

— Той трябва да умре. Янси Страхан е от хората, които няма да се спрат, докато са живи.

— Приеми съвета на една антика, Хейзард. Убийството невинаги оправя бъркотиите, както ти си мислиш.

Хейзард вдигна поглед от царевичната кифла, която бе започнал да маже с масло.

— Зависи — каза меко той — кого се налага да убиеш.

— По-добре помисли първо за жена си и за бебето, което тя чака, и после се заемай с героични дела. Знам ви аз враните, с вашето проклето чувство за справедливост.

Хейзард остави ножа и заглежда маслото, което се топеше върху кифлата.

— В момента — каза той с онова мрачно изражение, което Лидия бе мярнала за пръв път при Барутната река преди години — единственото нещо, което ме интересува, е как да стигнем невредими до моите хора. Ще имам предостатъчно време, за да оправя Янси покъсно. — Устните му се изкривиха в неочаквана усмивка. — Ще му се наложи първо да ни хване, за да ме принуди, а аз адски се надявам това да не стане. Ако знаех как да се помоля и на твоя дух-пазител, бих прибавил тези молитви към моите.

— Молитвите не вредят, но ако бях от жените комарджийки, бих заложила парите си на твоите колтове.

— Да се надяваме, че няма да опрем нито до едното, нито до другото — дипломатично отбеляза Хейзард и отхапа от кифлата си.

Няколко минути след като впрегна конете, той пренесе спящата Блейз в колата.

— Безопасно пътуване — подвикна му Лидия, след като той се метна на седалката на кочияша.

Хейзард ѝ махна и ѝ изпрати въздушна целувка. След това камшикът изплющя над главите на конете и покритата кола се понесе извън двора на фермата.

Следвайки съвета на Лидия, Хейзард караше по страничните пътища. По пладне, когато Блейз се събуди, те спряха до едно поточе, за да освежат себе си и конете. След като изядоха обяда, който Лидия им бе приготвила, Блейз облече пътните си дрехи и се качи на седалката до Хейзард. През остатъка от деня те пътуваха по малко известни странични пътища, но след падането на нощта, селищата останаха зад гърба им и те разполагаха вече единствено с основните маршрути, водещи на запад.

Оставил Блейз в колата със спуснати завеси, Хейзард достигна до следващата спирка на дилижанса — малко селце с около дузина семейства — и там се спазари за нова кола, коне и двама кочияши. От тук нататък имаше само един път на запад и Янси щеше да е наясно с

това, ако успееше да ги проследи дотук. Трябваше да стигнат възможно най-бързо до територията на абсароките.

Никой не разпитва индианеца, облечен като бял. Златото говореше на универсалния език на изгодата, а след големите удари на златотърсачите в Монтана странното поведение вече не учудваше никого. Езикът на златото беше красноречив, а Хейзард разполагаше с достатъчно количество от него. Някои изгледаха алчно пълните торбички и самотния мъж, който ги носеше, но видът му беше като на опасен човек, а пистолетите му бяха окачени ниско, както това правеха стрелците, които доживяваха дълбока старост. При тези негови очевидни достойнства никой не посмя да вдигне ръка срещу него и облеченият грубо, но убедително, като за езда Хейзард, си получи колата, конете и двамата кочияши.

Покрай тези поръчки никой не забеляза, че той бе поискал още две възглавници, както и грозде. Възглавници се намериха при вдовицата Браун. Високият индианец каза тихо „благодаря“ и плати на вдовицата два пъти повече, отколкото тя му бе поискала.

Когато отново потеглиха, беше почти тъмно и залязващото слънце се бе превърнало вече в приглушена светлинка на хоризонта. През тази нощ Хейзард пътува в колата, като нареди на кочияшите да карат без спиране. Двамата кочияши можеха да карат на смени, а Хейзард сменяше конете с отпочинали на всяка спирка. Той ги подбираше внимателно всеки път, използвайки уменията си да разпознава тези, които бяха в добра форма и можеха да се движат бързо.

Да пътуват спирка по спирка по добре познатия път беше според него беше възможно най-лошият начин да избегнат Янси и неговите копои, но тъй като се съобразяваше с Блейз, не му оставаше друг избор. Той винаги купуваше от най-добрата храна, която успяваше да намери, ако имаха късмет, и само дремваше от време на време, след като Блейз заспеше. Можеха да достигнат до територията на абсароките след шест дни непрекъснато пътуване и той прецени, че би могъл да се наспи и след това.

По средата на втория следобед от пътуването им Хейзард забеляза малко облаче прах на хоризонта зад тях. Той се качи на покрива на колата и наблюдава пътя в продължение на около двадесет минути. Те бяха толкова далече, че ако Хейзард нямаше опитното око

на следотърсач, способно да отчете и най-дребните промени на хоризонта, въобще нямаше да ги забележи.

От размерите на облачето прах той прецени, че това са осем или десет души. Те препускаха здраво — вероятно щеше да им е необходим около час, за да се приближат на разстояние, от което би могъл да ги преброи.

Той отиде до предната страна на покрива и обясни на кочияшите какво точно очаква от тях, естествено срещу щедро допълнително възнаграждение.

После се промуши през прозорчето при Блейз и ѝ описа положението. Беше спокоен и каза, че преследвачите са на повече от час зад тях. Освен това събу ботушите си.

— Колко са? — попита Блейз.

— Осем, може би десет. Не се притеснявай — добави бързо той, щом видя, че в очите ѝ се надига паника. — За да ни достигнат, ще им се наложи да се разделят. — После obu мокасините си и притегна малката си торбичка. — Те няма да знаят дали ние сме напуснали колата, или кочияшите. А ако истински ни провърви, може въобще да не забележат следите ни. На пътя ни се вижда поток и ако конете успеят да го пресекат достатъчно бързо, ще успеем да им се измъкнем. Сега ме целуни, биа, и бъди готова да се измъкнеш през тази врата веднага щом се появя отново.

Целувката беше сладка и топла.

— Можем да го направим — увери я Хейзард, прехвърляйки кожената си торба през едното рамо, а дисагите през другото. Усмихна ѝ се окуражаващо и се измъкна през прозорчето. Остана още миг-два, така че от него се виждаха само мокасините му, чийто украсени с червени мъниста ресни се развяваха, преди да се захване сигурно, за да се качи на тавана на колата.

— Не забравяйте, до следващата спирка препускайте с всички сили — припомни Хейзард на кочияшите, преди да се метне с лек скок върху гърба на по-удобния от задната двойка коне. Балансирайки така известно време, в поза, изискваща невероятно чувство за равновесие, Хейзард се прехвърли на задната част на междинната платформа и без да се колебае, сякаш вървеше по земята, яхна оттам челния кон. Ножът се бе озовал в ръката му още преди да възседне животното и той преряза сбруята, която свързваше челния кон със средната двойка.

След още шест срязвания, Хейзард вече бе отделил челната двойка коне и настигаше с лекота колата, демонстрирайки херкулесовска сила и невероятен финес.

Двата коня се изравниха с останалите от екипажа за времето, необходимо на Хейзард, за да среже останалите ремъци, но тогава неочаквано проблясване по катарамите на водещата сбруя ги стресна и те изостанаха. Все още здраво хванал поводите на водача, който бе възседнал, той поведе зад себе си и втория кон от челната двойка, увил неговия ремък два пъти около китката си. Хейзард пришпори коня си, за да набере скорост, и бързо настигна отново колата, но му се наложи да овладее сплашеното животно, за да го доведе до вратата на купето, защото шумът от колелото и хлопащата врата го стряскаха.

Хейзард погледна още веднъж за миг напред, за да прецени разстоянието до потока, който граничеше с пътя точно в началото на задаващото се изкачване.

Вкопчена в рамката на вратата на носещата се с бясна скорост кола, теглена от конете, подгонени според разпорежданията на Хейзард в пълен галоп, Блейз гледаше със свито сърце как той освобождава двата коня от екипажа. Това е невъзможно, мислеше си тя, цялото това танцуване, напомнящо на акробатичен номер, върху гърбовете на животните, ей сега ще падне и ще се пребие, ще го прегаят задните двойки, преди да успее да среже ремъците на обърканите коне. И тогава, боже мили, той ги освободи. След това бавно стопи изгубеното разстояние, подръпвайки ужасения кон, докато достигна на половин метър зад поклащащата се кола и най-накрая се понесе в галоп успоредно с вратата на купето.

Разполагаше само с една свободна ръка, защото, за разлика от индианските мустанги, които можеха да бъдат направлявани само с притискане на коленете, конят, който бе възседнал сега, трябваше да бъде воден от ръка, здраво стиснала поводите му. Но за десетте метра в галоп, необходими му, за да се изравни с колата, той бе успял да овладее коня и сега се наведе напред, грабна Блейз през кръста и извика:

— Скачай.

Опитът бе успешен. Пет секунди по-късно колата вече се движеше напред, а Хейзард накара конете да позабавят темпото си и прехвърли Блейз в скута си. Той се усмихваше.

— Нали ти казах, че можем да го направим.

— Ти си ненормален — запротестира тя, но също се усмихна.

— Но пък изцяло твой ненормален, докато не прескочим трапа, скъпа — напомни ѝ той със закачливо повдигане на веждите си.

— Ей богу, ще се възползвам от това.

— Щастливка — подразни я на шега Хейзард и след това, като хвърли един поглед към грубите наноси пред тях, пришпори коня в потока. — Ще можеш ли да яздиш около час? — попита той, докато животното вече стъпваше из плиткото течение.

— И повече, ако се наложи.

— Лидия ми е дала непрекословни инструкции... тъй че в началото по-бавно. — Следващият час ще е критичен и бездруго, помисли си Хейзард, но не каза това на Блейз. След този час щяха да знаят дали някой ги преследва. Освен това щяха да разберат точно колко мъже са ги последвали. И ако наистина ги преследваха, щеше да се наложи да се изправят срещу преследвачите и да се бият с тях, защото Блейз не беше в състояние да язди денонощно, за да държат професионалните следотърсачи зад гърба си. Хейзард се увери, че Блейз се е настанила удобно на коня му, след което придърпа втория кон и се прехвърли на него, пришпори го, а Блейз го последва в плиткия проблясващ поток.

ГЛАВА 42

В областта северно от равнината и южно от Барутната река^[1] прерията отстъпваше пред хълмистия ландшафт, осеян с пустеещи земи. Хейзард бе мярнал една оголена скала, използвана от поколения индианци като наблюдателен пост, и след почти час езда те спряха конете си на брега на потока, върху едрозърнестия, промит от речната вода пясък, оставяйки върху него няколко следи. Назъбената скала от пясъчник се извисяваше над тях и хвърляше дълга сянка върху хилавите тополи и върби, израсли до нея.

Хейзард настани Блейз в прохладната сянка и се изкачи по грубия склон на бледожълтата скала. Той погледна назад по пътя, откъдето бяха дошли, и лесно откри преследвачите. Бяха четирима. Той ги преброи два пъти, преди внимателно да огледа околността и за други, които да яздят по-встрани. Няма повече, отбеляза той с въздишка на облекчение.

Те се задаваха бавно нагоре по потока, търсейки следите им, и макар че той се бе движил внимателно, кой да е следотърсач с опит можеше да ги проследи. Опасността го развълнува и той си заповяда да запази спокойствие. Само ако имаха един ден преднина, мислеше си той, дори половин ден, щяха да имат шансове да навлязат в територията на Дакота. И макар че за тях щеше да е опасно да пресекат територията на враговете на абсароките, четиримата въоръжени до зъби преследвачи щяха да са в далече по неизгодно положение. Оръжията, и най-вече новите оръжия, винаги се търсеха много от индианците, а подобно разточителство в тяхна територия щеше да бъде забелязано от пет мили разстояние. Така или Дакота щяха да се погрижат за проблема на Хейзард, или преследвачите щяха да се окажат принудени да се върнат обратно. Очите му обхождаха заобикалящия го пейзаж... За засада срещу четирима тежковъоръжени мъже щеше да му е нужно по-специално място.

След неколкоминутно умуване той стигна до заключението, че оголената скала му предоставяше единствена такава възможност,

нещо, за което трябваше да се е сетил още преди час. Не че при наличието на други възможности би се спрял най-напред на това място, но сега нямаше друг избор.

Хейзард се спусна по стръмния склон, последван от трополящи след него малки камъчета. След това помогна на Блейз да се изкатери по коварната скална пътечка и я скри на сигурно място зад една издатина.

— Не се изправяй — заповяда ѝ той. — Не вдигай никакъв шум. Връщам се след няколко минути.

— Имаме ли някакъв шанс? Истината, ако обичаш — каза тя с изражение, което представляваше любопитна смесица от страх и предизвикателност.

Той въздъхна и отмести погледа си, преценявайки доколко да излъже. Но накрая размисли. Тъмноокият му поглед се спря отново на нея и той каза:

— Шансът ни е малък. Можеш ли да стреляш?

Блейз пое дълбоко въздух, за да се успокои, очите ѝ се впериха в мъжа, с когото искаше да живее дълго и щастливо, и като призова в себе си куража, който никога не ѝ се бе налагало да използва, каза:

— Горедолу. Стреляла съм по мишени и тям подобни.

— Ако ти се наложи, ще го направиш ли?

Тя разбираше за какво я пита той. Животът им бе заложен на карта.

— Да — каза тя, — ако ми се наложи.

Той се усмихна или по-скоро усмивката му проблесна толкова мимолетно, че тя едва успя да я мерне.

— Добре, вземай карабината тогава. Ще се върна след няколко минути. Ще се опитам да ги разпръсна така, че да имам шанса да сваля двама от тях, преди да са достигнали до някое прикритие. Тогава шансовете ни ще са равностойни и аз ще се почувствам много по-добре.

— Те са четирима?

Той вече проверяваше патроните в колтовете си и само кимна.

— Не мърдай оттук — каза той, вперил погледа си в нея, — докато не се върна.

— Ако се върнеш — отвърна му тя много меко, с ясно доловима като камбанен звън тъга в гласа си.

— Докато се върна — натъртено повтори той. — Имаш думата ми. Сега лягай долу и следи потока около мястото, където излязохме на брега. Ще оставя единия от нашите коне там, а другия — в основата на скалата. Преследвачите може би ще се разделят, за да се приближат към тях. Поне ужасно се надявам да са достатъчно предпазливи, за да го направят.

Хейзард застана в средата на потока, заклеци повода на коня между две големи скали, после побутна животното, за да го изпъне, и отпусна другия му край във водата. Той се надяваше да ги накара да повярват, че конят сам се е закачил там. Ходът не беше особено хитър, но когато някой проявява изключителна предпазливост, какъвто се надяваше да е случаят с техните преследвачи, дори очевидното бива подлагано на съмнение. Другият кон остави незавързан на едно отрито място край скалата. Тревата там беше сочна и буйна. Конят нямаше да се отдалечи.

После се изкачи отново горе, пое карабината от Блейз, настани се удобно зад издатината и впери поглед в коня, застанал в средата на течението. Трябваше да свали поне двама от тях веднага. Направи знак на Блейз да мълчи и се намести в очакване.

Разпозна първия преследвач, когато те навлязоха в полезрението му. Това беше един метис полушайен, на име Хайд, и през войната се бе сражавал с армията на Прайс. Сега го бяха наели като следотърсач или просто като преследвач. Мексиканецът, на когото викаха „Монтеро“ — Ловеца, яздеше на две крачки зад него. Отзад се задаваха двама бели здравеняци, облечени в костюми за езда, характерни за Изтока, и очевидно бяха от хората на Янси. Хейзард знаеше, че първите двама могат да проследят бекас, минал по гранитна скала, измита след това от дъждовна буря. Сега поне нямаше никакви съмнения относно възможностите, които имаха враговете им. С тези двамата нямаше да успеят да се измъкнат. Не бяха сбъркали със спирането си тук.

Знаеше кого трябва да убие първо. Славата на Хайд като майстор на ножа го правеше най-опасен. Мексиканецът също имаше няколко убийства в сметката си, той идваше на второ място. Те се приближаваха към коня в потока, сякаш бяха ухапали стръвта.

Още десетина метра и щеше да има възможност за чист изстрел. Задържал за миг дъха си, Хейзард чуваше дишането на Блейз. Той броеше стъпките им наум, докато те напредваха по потока. Хайде, хайде, подканяше ги безгласно той. Още пет стъпки... четири... три... продължавай. Хайде... продължавай. След това пръстът на спусъка се притисна веднъж, втори път. В потока избухна безредие, две тела паднаха във водата, конете изцвилиха подплашени, а двамата бели пришпориха животните си, стремейки се да достигнат до някакво прикритие. Хейзард натисна спусъка още два пъти, но тези изстрели бяха само за сплашване — не бе имал достатъчно време да се прицели. Късмет си беше, че бе успял да свали първите двама.

— Сега — прошепна той на Блейз — започва забавата.

— Хората на Янси?

— Точно колко „горе-долу“ умееш да стреляш?

— Казах „горе-долу“, защото имах предвид изумителната стрелба на абсароките от гърбовете на галопиращите им коне. — Тя се усмихна. Старата увереност изместваше предишния страх.

Хейзард беше приятно изненадан.

— Не подозирах, че скромността ти е позната. — Той се усмихна. Спасението придобиваше все по-ясни очертания.

— Това не е скромност, а реализъм, любими. Отговорих на въпроса ти съобразно твоите представи. При статична стрелба, а не от галопиращ мустанг, татко ме е научил да улучвам петаче деветдесет пъти от сто изстрела.

Хейзард погледна облечената в басма майка на детето си и реши, че е невероятно щастлив човек.

— Непрекъснато ме изумяваш.

Тя го стрелна с многозначителен поглед.

— Във връзка с желанието ми да продължа да го правя, би ли ми казал как ще се измъкнем оттук?

Той въздъхна леко и сви пръсти, обмисляйки ситуацията, като от време на време хвърляше по един поглед към групата дървета, където се бяха скрили хората на Янси.

— Нямаме вода, нямаме храна, не можем да останем тук горе дълго. Но те могат да ни изчакат, те имат време, а ние не. Когато Янси открие, че не сме в колата, той ще дотърчи възможно най-бързо. Ще сляза долу, за да се справя с тях. Ти ще ме прикриваш с карабината. —

Той изчака и Блейз кимна. — Закъсали сме я с времето. Янси може вече да е тръгнал по следите насам. До ловните полета на Дакота има около четири часа. Оттам можем да се доберем до дома. Стреляй точно — каза меко той и се плъзна по склона така леко и безшумно, че ѝ се стори, че е изчезнал пред очите ѝ.

Опряла карабината на един объл камък, Блейз се беше снижила, така че да се подават само очите ѝ, които изучаваха обстановката долу. През следващите десет минути тя не чу никакъв звук, нито пък зърна някакво движение, освен това на дърветата, но знаеше, че Хейзард е там някъде долу.

И тогава той се появи неочаквано в оголеното място между скалата и потока. Отчаяната му маневра привлече веднага вниманието на мъжете и те скочиха на крака иззад прикритието си. Блейз ги затърси трескаво с мушката си. Най-накрая, след цяла вечност, както ѝ се стори, тя успя да се прицели в по-задния мъж, намиращ се отляво на Хейзард. Нямаше време да мисли, трябваше да действа. Тя дръпна спусъка в мига, в който Хейзард се претърколи наляво и стреля едновременно с двата си колта срещу по-близкия си противник.

Горските птици изразиха своето възмущение от трясъка на изстрелите с крясъци и плясък на криле и разпръснаха листата на ниските храсти. След това настана мъртва тишина. Хейзард се подаде внимателно иззад едно повалено от буря дърво, изправи се и отиде бавно, с насочени пистолети в ръце, да се увери, че двамата бели са мъртви. После провери и двамата следотърсачи, паднали по лице в потока.

Накрая той вдигна глава към Блейз, изправен на фона на синьото небе, и ѝ изпрати въздушна целувка.

След десетина минути те вече се бяха отправили на североизток с четири резервни коня, натоварени с храна, оръжия и други припаси, достатъчни, за да им стигнат до дома. Блейз бе обула кожените панталони, които Хейзард ѝ бе купил при последното спиране, и сега се чувстваше удобно, яхнала мустанга, който доскоро бе принадлежал на метиса Хайд.

— Винаги ще разчитам на вашия мерник, мис Венеция — провлачено каза Хейзард и ѝ отправи топла усмивка, заплепен от екзотичната ѝ красота. Те препускаха в лек галоп и лекият ветрец галеше лицата им. — Ако имах представа, че бостънските госпожици

имат толкова многообразни достойнства, бих се вглеждал по-сериозно в някои от дебютантките.

— За твое сведение, останалите не притежават тези достойнства, така че можеш спокойно да обърнеш гръб на старите спомени. Аз, мистър Блек — отвърна шеговито тя, имитирайки великолепно превземките на бостънските дебютантки, — съм уникална в способностите си.

— Спор няма, биа. — И Хейзард се пресегна, за да я погали нежно по бузата. — Уникална във всяко отношение.

Тя беше огън и лед в едно, твърда като стомана и ефирна като паяжина. Той я обожаваше. Усмивна ѝ се и тя отвърна на усмивката му. Чувстваха се радостни, спокойни и щастливи, макар че във всеки миг щяха да прекрачат вражеската територия.

През следващия час говореха тихо и откъслечно, докато обсъждаха непосредствените си планове, плановете за трите дни, през които щяха да пресекат територията на Дакота. По негласно, но взаимно споразумение никой от тях не искаше да провали безоблачно настроение с планове за бъдещето.

Янси беше все още жив, Синьо цвете очакваше в планинското поселище своя съпруг, Блейз бе изгубила наследството си, а мината на Хейзард се нуждаеше от седмици непоносимо тежка работа, за да бъде отворена отново. Но в този момент дори подобни мрачни перспективи не можеха да хвърлят сянка върху тяхното щастие.

След като достигнаха областта около Барутната река, те продължиха да пътуват само денем. Хейзард познаваше пещерите на пустеещите земи и стръмните клисури, които им осигуряваха защита срещу всяка евентуална проверка. Да се движи през деня при опасни пътувания като тяхното беше против принципите на Хейзард, против здравия му разум и годините опит, но Блейз искаше да заспива в прегръдката му и той не можеше да ѝ откаже. Той ѝ угаждаше, следейки с едно око подстъпите към техните прикрития, и когато тя заспеше доволна, той сядаше на пост и размишляваше за това как Блейз се бе появила в живота му и го бе променила до такава степен, както и за начина, по който той бе променил нейния живот. Мислеше и за своето дете. Заstraшеното бъдеще на детето го плашеше дори повече, отколкото го радваше самият факт за неговото съществуване. През изминалите три години в Монтана се бяха заселили повече бели,

отколкото през последните три милиона години. А заселниците, веднъж пристигнали, никога не си тръгнаха. Златотърсачите си заминаваха, щом находищата се изчерпеха, но не и фермерите.

Докато Седемте звезди (Голямата мечка) се завъртаха около Звездата, която не се движи (Полярната звезда), и нощта се движеше на запад, Хейзард седеше буден, загледан в мрака и заслушан в равномерното дишане на жената, която обичаше, и се питаше още колко време неговият народ ще има някакъв избор, преди поредното поколение да се роди в робство. Тогава умората щеше да нападне и него — каления воин, роден твърде късно. Твърде късно, за да изживее живота си, следвайки древните правила. Твърде късно, за да спре непреклонното настъпване на цивилизацията. Твърде късно, за да познае умиротвореността на своя баща и да види плодородната си земя почерняла от гърбовете на бизоните.

После мислите му се насочиха към по-малките, но застрашително приближаващи се проблеми, например как да постъпи със Синьо цвете, тази, която трябваше да стане негова съпруга.

[1] Два легинса казва, че реката се казва Барутна, защото по безплодните ѝ брегове бизони и ездачи вдигали облаци от прах, който приличал на барут, а Ларок пише в спомените си: „... затова я наричали Барутната река, заради финия пясък, който бреговият вятър раздвижвал и който ослепявал хората и замърсявал водата“. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 43

След още четири дни този проблем придоби съвсем реални очертания, когато Хейзард и Блейз, уморени, но все пак живи влязоха в поселището. Той бе достигнал почти до ръба на пълното изтощение. Вече цял месец едва бе успявал да открадне по някой и друг час за спане. А през последните няколко дни бе носил Блейз, когато се измореше, бе я пазил, докато спеше, бе й давал основната част от хранителните им припаси.

Тази умора го правеше по-сприхав от обикновено и той се надяваше да успее да стигне до вигвама си, за да поспи няколко часа, преди да се е сблъскал със Синьо цвете. Но когато достигнаха до типито, Синьо цвете вече ги очакваше на входа, облечена красиво като всяка млада съпруга, и ги приветства усмихната. Хейзард каза на Блейз с много предпазлив, тих глас:

— Ти си изморена. Аз съм изморен. Ще те помоля за една огромна услуга и ако я направиш без коментари, ще съм ти вечно благодарен.

Блейз го погледна, видя умората, изписана на лицето му, чу я в прегракналия му глас и се взря в тъмните му очи, загледани с очакване в нея.

— Моля те — бе всичко, което той добави, нежно, тихо и мъчително.

Тя кимна мълчаливо в знак на съгласие и Хейзард й се усмихна благодарно. Усмивката бе сдържана, още едно доказателство за неговото изтощение.

— Ще трябва ли да спя в същия вигвам, докато... — Погледът на Блейз се насочи към младото момиче, което бе застанало пред входа със собственическо изражение.

— Не — прекъсна я бързо той. — Но вероятно няма да ме има за няколко часа. Надявам се, това да може да почака до — той спря и въздъхна — по-късно.

Обяснението пред Синьо цвете и нейното семейство би поставило на изпитание и най-ловкия дипломат, а Хейзард знаеше, че е твърде уморен, за да даде най-доброто от себе си. Но, помисли си той, свивайки рамене, това трябваше да бъде сторено.

— Щеше ми се да можех да кажа, че съжалявам, но не е така — каза Блейз. — Аз се борих за правото си над теб. И пак бих го направила, ако се наложи. — Прекрасните ѝ лазурни очи блестяха топло.

Едно от нещата, които обожаваше в нея, беше невероятната ѝ духовна сила. Това беше жена също толкова смела и решителна, колкото беше и той самият. Измежду всички възможни жени в света, преминавайки през заплетените перипетии на съдбата, той бе намерил своята спътница. И тъй като мистиката бе пропила съществуването му, той благодари на духовете. После се усмихна леко.

— Това няма да е нужно, биа. Благодаря ти. Аз също ще се боря за правото си над теб. — Нещо, което, помисли си той, му предстоеше да направи.

Преди да поздрави Синьо цвете, Хейзард свали Блейз от нейния мустанг — малък намек за неговите намерения. Това бе първият ход от сложните процедури, които щяха да последват, и той искаше намеренията му да са абсолютно ясни и за останалите.

Когато след това поздрави Синьо цвете, обожанието в нейните очи го разстрои за миг. Поради личната си незаинтересованост, той бе забравил, че полигамията беше нещо, което жените тук бяха възпитавани да приемат. Някои харесваха това положение по-малко от останалите, докато други, дори родни сестри, живееха щастливо с един и същ съпруг. Природата на всяка жена определяше отношението ѝ към този факт. Бе забравил също така, припомни си стреснато той, колко покорна и млада беше Синьо цвете.

Тя отметна покривалото на входа за Хейзард и Блейз и ги последва вътре. Вигвамът бе подреден безупречно, на огъня се готвеше храна, а дрехите му бяха спретнато сгънати до постелята. Дори любимият му талисман беше поставен на почетно място. Той неспокойно си помисли за миг колко много знаеше тя за него.

— Легни, хапни, почини си. Аз ще се върна — прошепна той на Блейз и обръщайки се към Синьо цвете, заговори бързо на абсарокски. Той ѝ се извини според обичая за своя вид, благодари ѝ, че се е

грижила за вигвама му, докато е отсъствал, и след това я попита дали би се разходила с него.

Тя се съгласи, зарадвана, че всички ще я видят с нейния годеник, покорна по природа и готова да удовлетвори всяко негово желание. Хейзард отиде с нея до вигвама на баща ѝ и след проточилото се посрещане, което бе длъжен да изтърпи в името на учтивостта и което още повече изчерпи силите му и запасите от търпение, направи своето предложение. Вярно, стори го малко по-директно, отколкото бе възнамерявал, както и малко нетактично, но и подсладено от един огромен подарък, доста по-щедър, отколкото бе прието за подобни случаи.

Водеха го умората и нетърпението, а не разумните преценки за неговата собственост. Чувстваше се по-виновен, отколкото бе очаквал. Изражението на Синьо цвете беше несравнимо в своето обожание. Хейзард им даваше всичките си коне, като запазваше само Пета за себе си и златистокафявия жребец за Блейз. Той се извини за грубото си държание — да се предложи подарък така директно се считаше за неучтиво. Трябваше всичко да мине през посредник, роднина на семейството, но той бе пътувал двадесет и осем дни, както сам каза и добави, че се надява да го извинят за неговата недодяланост.

Голяма томахавка не бе забравил за първия му отказ и разбираше сега какво чувства сърцето му. Той познаваше чувството за достойнство и чест на Хейзард, а знаеше, също така, че дъщеря му е твърде млада и хубава, за да бъде сериозно засегната, и затова прие добронамерено неговото предложение. Синьо цвете плачеше и когато Хейзард си тръгна, той усети остър пристъп на безпокойство, предизвикано от нейните сълзи.

— Свърши се — каза Хейзард с влизането си в своя вигвам.

— Благодаря ти, Господи — въздъхна леко Блейз.

— Благодаря на Голяма томахавка за разбирането — отвърна Хейзард, докато смъкваше ризата си през главата. — Ако го беше взел навътре, това можеше да трае и години. — Той събу мокасините си и се сгромоляса в постелята. — Прекалено съм изморен, за да се къпя. — Той затвори очи и пое дълбоко въздух на два пъти, после ги отвори и добави: — Извинявай.

— Извинен си. — Блейз бе седнала до него с кръстосани крака, прекарала последния един час в очакване, неподвижна, опитвайки се да възприеме това, което ставаше, макар то да бе твърде налудничаво и плашещо.

— Яде ли?

Блейз кимна.

— Аз съм прекалено изморен, за да ям.

— Не би трябвало да заспиваш без...

Смуглата му стройна ръка се повдигна и мрачният му като полунощ поглед я спря безмълвно.

— Това, че сега си единствената ми жена — каза Хейзард и една момчешка усмивка, размита от умората, натрупана през дългото пътуване, озари класически красивите му черти, — не ти дава правото да ми опяваш.

— А ако го формулирам като приятелски съвет? — парира го Блейз с едва видима усмивчица, без ни най-малко да се е стреснала от думите му.

— Тогава може — отвърна ѝ Хейзард и отвори широко обятията си. Устните му се усмихваха, а очите му бяха полупритворени.

— Доколко приятелски обаче? — подразни го Блейз, отпускаяки се в прегръдката му.

— Обичайно приятелски според твоите представи. Но извънредно приятелският съвет не би бил на място в този случай, тъй като за пръв път преотстъпвам цялото си състояние от триста коня и то, само за да запазя позициите ти като единствена съпруга.

Това бе наистина нечувано извинение.

— Триста коня? — повтори Блейз изумена.

— Сега притежаваме само Пета и твоя кафяв жребец.

— Доста мило от твоя страна. — Тя го целуна леко. — Само като си помисля, че струвам цели триста коня.

— Първата ми спокойна нощ от двацет и осем дни насам струва триста коня — поправи я шеговито той.

— Наистина ли мислиш да спиш цяла нощ — попита Блейз по трогателно горестен начин.

Той я погледна. Погледна жената, заради която бе пропътувал четири хиляди мили, за която се бе бил и убивал, за която бе платил

триста коня и която за малко не му струва животът. Погледна жената, която бе донесла смисъла в живота му и се усмихна.

— Един час? — попита той, стараейки се да ѝ угоди.

ГЛАВА 44

Едва бе настъпило времето, когато дивите гъски се отправят на юг, но тази година първият сняг падна в началото на ноември и това значително забави плановете на Хейзард за отварянето на мината. С идването на снега кланът се раздели на по-малки групи, които се установиха на различни закътани места в долината на Ветровитата река, тъй като така ловуването и изхранването на конете ставаше по-лесно. Хейзард и Блейз решиха да лагеруват сами през зимата.

Хейзард не се ядосваше, че ранните снежни бури бяха променили плановете му. През зимата всички мини бяха затворени, защото за промиването на златото бе необходима вода и със замръзването на реките и потоците работата се преустановяваше. Дватама с Блейз се наслаждаваха на спокойствието и самотата. Бяха останали един месец в поселището, а сега си бяха спретнали лагер в една малка планинска долчинка с достатъчно бизонска трева за двата им коня и поток, в който Хейзард пробиваше отвор през деня, за да може да се къпе и да има вода за двама им. Той бе направил за Блейз импровизирана вана от бизонска кожа, окачена върху дървена рамка и промазана с втвърдено растително масло, за да стане непромокаема. През вечерите той я наблюдаваше как се къпе и как детето им расте на светлината на огъня. Те разполагаха с достатъчно количество храна и топли завивки от бизонска кожа, както и дърва за отопление по планинския склон, които щяха да им стигнат за няколко живота. Вигвамът, затоплян от огъня, ги закриляше от снега, вятъра и студа. И така, когато снегът покри планините, а водите на Ече-та Каша замръзнаха, кратките зимни дни в Йелоустоун им принадлежаха изцяло.

Бяха се запасили с книги за четене, той ѝ показва няколко абсарокски игри, а тя го научи на бридж с картите, които сама направи. Блейз учеше абсарокски и усъвършенстваше уменията си на готвачка, въпреки че Хейзард все още поемаше по-голямата част от тежестта.

Той направи шейна от един кух дънер и през топлите следобеди отиваха да се пързаят по пухкавия сняг на склона.

Тяхната зима в усамотение се превърна в един дълъг меден месец — съвършен, щастлив и отделен от останалия свят, изпълнен с любов и радост от това, че детето им растеше силно и здраво в планинското великолепиe на родната земя на Хейзард.

По Коледа термометърът слезе до двайсет градуса под нулата и небето се прочисти за около седмица за Северното сияние. Хейзард донесе едно малко борче за Блейз и го украси с панделки и изсушени плодове. В навечерието на празника тя настоя той да отвори първия си коледен подарък. Като малко дете, с очи светнали от удоволствието, че дарява някому нещо, Блейз проследи как Хейзард внимателно разгъва загънатото в кожа пакетче. Тя бе свалила черните си перли от огърлицата и бе извезала с тях цвете върху церемониалната му торбичка за тютюн. Линиите бяха разкривени и се преплитаха на места — тя никога не бе считала през детството си шиенето за особено необходимо умение, предпочитайки по-динамичните занимания. Всички недостатъци на началните й умения бяха очевидни върху фината, тънка кожа. Хейзард докосна несиметричното цвете от едната страна, после от другата, прокара леко гъвкавите си пръсти по скъпоценните черни перли, вдигна поглед към своята обична съпруга, която очакваше реакцията му с нетърпение, и каза меко:

— Това е най-хубавата торбичка за тютюн, която някога съм виждал. Когато отида с нея на церемонията през пролетта, всички ще позеленеят от завист.

Тя сияеше от щастие, а той никога не я бе обичал толкова.

— Отвори моя — нежно настоя той, кимвайки към големия, загънат в кожа от сърна пакет зад нея. Подаръкът не бе замислен точно като коледен, но след като тя бе започнала да говори за празника отдалече, той го приготви, за да ѝ го поднесе тогава.

Тя се затрудни от вълнението си с кожените ремъци и се наложи Хейзард да ѝ помогне да развърже възлите. Няколко секунди по-късно кожата бе разтворена и дъщерята на милионера онемя от възхищение. Тя разгъна безмълвно пищния хермелин и го разстла като разкошна драперия в скута си.

— Прекрасно — успя да прошепне тя най-накрая. — Невероятно прекрасно. — Стотици кожи бяха защити така фино, че бодовете не се

забелязваха, за да се превърнат в пелерина с качулка с хастар от черна коприна, избродиран с традиционните за абсароките геометрични форми.

— Облечи я. Надявам се да ти стои добре. — Той стана, разпъна пелерината и я задържа, за да може тя да я наметне.

Кожите легнаха нежно върху раменете ѝ. Блейз я закопча под брадичката си и се завъртя бавно пред Хейзард. Изящната дреха проблясваше на светлината на огъня.

— Добре ти стои — лаконично отбеляза той, — моя бостънска принцесо.

— Как успя да се сетиш за нещо подобно? — попита Блейз, заровила брадичка в меката като плюш кожа.

— Не можех да оставя принцесата си да мръзне през зимата. Има и още нещо в джоба — добави той.

Блейз пъкна ръката си в дълбокия вътрешен джоб и измъкна оттам една кутийка, направена от брезова кора. Тя отвори капачето ѝ и откри вътре мъничка перла, окачена на златна верижка върху мек зелен мъх.

— Много е хубав — каза тя и извади медальона от кутийката.

— Позна ли го? — попита Хейзард.

Тя го погледна леко объркана. Въпреки че между бижутата ѝ бе имало перли, нито една от тях не беше на отделно украшение.

— А би ли трябвало? — попита тя.

— От роклята ти е...

— Областният бал!

— Направих я, след като ти избяга от лятната кухня. Не зная, по-скоро тогава не знаех защо ми хрумна да я запазя. Духовете явно още тогава са знаели как ще се преплетат съдбите ни. Тогава те целунах за пръв път. Спомняш ли си?

Тя кимна.

— Никои не ме беше целувал така преди.

— Аз не бях целувал така никога преди това — каза Хейзард, мъжът, който се бе превръщал в любимец на всички жени в живота си.

— Покажи ми пак — каза дяволито тя, приближавайки се с една крачка към него.

— С удоволствие — прошепна той и я взе в ръцете си. — Весела Коледа, биа кара. И дано да изживеем още сто такива празника заедно.

— През следващата година ще трябва да купуваме подарък за още един член на семейството — напомни му тя.

— Чудесно — каза простичко той, със сърце изпълнено с обич към нея. — А сега ме целуни, за да видя дали си станала по-добра — подразни я той, — след оная юнска вечер във Вирджиния Сити.

— Много добре знаеш, че аз съм най-доброто, което някога ти е попадало в ръцете — тросна му се тя сладко арогантна.

— Знам — каза той много, много нежно и я целуна.

Бе една от нощите в началото на март и над планините вилнееше снежна буря, когато Блейз събуди Хейзард и му каза:

— Чувствам се странно.

Той бе напълно буден, преди тя да е довършила фразата си. „Не трябваше да отстъпвам пред желанието ѝ, бе първата мисъл, която му навя обземащата го паника. Не трябваше да сме съвсем сами тук горе, трябваше да сме при акушерката в Бобров Бент.“

— Какво му е странното? — попита спокойно той, въпреки че пулсът му препускаше.

— Не знам. Не мога да заспя. Гърбът ме боли.

— Дай да го разтрия. Обърни се на другата страна... Тук ли? Така по-добре ли е?

— Ммм, по-добре е.

Хейзард си припомни думите на Жълт щит. „Ще я боли гърбът ниско долу. По това ще разбереш, че се почва.“

И двамата бяха говорили с акушерката, която бе и лечителка в тяхното поселище през последната есен. Тя им бе обяснила какво да очакват и им бе дала указания за времето около раждането. Блейз бе поискала да е сама и Хейзард да ѝ помага при раждането, а не някоя непозната жена. Той се бе опитал да я разубеди, бе поспорил здравата с нея, защото не се чувстваше способен да се справи с процедурата. Но накрая се бе предал, след като бе видял колко важно е това за нея. След като Жълт щит им бе обяснила какво да очакват, за да знаят какво да правят, Хейзард бе изпратил старата жена до нейния вигвам.

„Сега ми кажи какви проблеми могат да се появят — ѝ бе казал той. — Щом ще сме сами там горе, аз трябва да знам.“

И тя му ги бе изредила. Хейзард си бе записал всичко и го бе запомнил след това. След този ден той си бе припомнял поне стотина пъти съветите на Жълт щит. Бе направил всички приготовления още преди седмици. Бе събрал сладкия чай и кедровите клони, които щяха да са им необходими, бе се уверил, че имат достатъчно съдове, които да напълни с топла вода, бе проверил по няколко пъти меките кожи, необходими за бебето.

Скоро и двамата се увериха, че контракциите ще започнат, и Хейзард я вдигна на крака.

— Сега трябва да вървиш.

— Не се чувствам в състояние да го направя. Кажете ми, че всичко ще мине добре.

— Разбира се, че ще мине добре. Хайде сега, върви, биа. Моля те. Облегни се на мен. — И те двамата тръгнаха, спирайки от време на време, за да може Хейзард да разтрие гърба и бедрата ѝ, и когато пристъпите на болка станаха прекалено чести, за да може Блейз да продължи така, той я занесе до двете бизонски кожи, постлани на пода между два забити кола. После я сложи на колене и я отпусна върху натрупаните пред нея кожи.

— Дръж се за коловете. Опри си лактите на тези кожи. Обичам те. — О, по дяволите, мислеше си той ужасен, как за бога щяха да успеят да се справят?

Така, Жълт щит бе казала, че сега може да ѝ даде лекарството. Хейзард бе поискал от нея нещо за намаляване на болката.

„Тя е здрава — бе обяснил той на старата лечителка, — но не е привикнала с трудностите, не е възпитавана като нас да понася болката и неудобствата. И искам нещо, което ще ѝ помогне.“

И така, той наливаше на няколко пъти по лъжичка от сока от семената на батса-кице, за да облекчи болката ѝ.

След това Блейз бе обзета от приятна, мъглява омая, която не бе нито блажена нирвана, нито ужасната болка, която бе изпитвала допреди малко, а нещо средно между тези две състояния. Лекарството имаше вкус на женско биле и поглъщаше целия ѝ страх. Хейзард бе с нея, тя беше здрава и силна и всеки път, когато отвореше очи и излезеше от отнесеня свят, в който бе витала, той беше там, за да я целуне, да ѝ се усмихне или да ѝ прошепне колко я обича. В себе си тя носеше частица от неговия дух и в това дете, досущ като в баща му,

имаше нещо толкова нежно, макар че то тепърва бе поело своето пътуване към този свят. Тя се бе наслушала за болката, за ужаса, за опасността, бе усетила първото докосване на кинжалите на агонията. Но в момента изпитваше много малко от всичко това.

— Още една лъжичка, биа — прошепна Хейзард и дъхът му стопли бузата ѝ. После изсипа още една порция от сладкия сироп в устата ѝ. — Обичам те, ангел мой. Чудесно се справяш.

Бяха го предупредили за дозата и той следеше пулса ѝ и контракциите. И все пак Хейзард не искаше тя да страда и затова внимателно балансираше около границата между „твърде много“ и „твърде малко“. От време на време казваше:

— Отвори си очите, мила. — Така можеше да прецени размера на зениците ѝ. Блейз му се подчиняваше отнесено и клепките ѝ се повдигаха бавно нагоре, откривайки дълбоките ѝ, сини кадифени очи.

— Усещам бебето — казваше тя. — Ще си имаме бебе. — После се усмихваше и искаше той да я целуне.

Ако Хейзард можеше да ѝ подари целия свят, слънцето и звездите, той би го направил. Тя беше в сърцето му, бе изпълнила душата му, беше по-важна за него от собствения му живот. Той я целуваше с тиха страст, която обливаше сетивата и на двама им.

— Усещам любовта ти и любовта на бебето. Не сме ли щастливци, Джон? — Тежките ѝ ресници се повдигнаха и сините ѝ очи, искрящи като слънцето, го погледнаха.

Хейзард премигна под напора на сълзите в очите си. Щастливци — това бе толкова американска дума, ненатруфена, прекрасна. Но тя бе слаба, за да изрази това, което чувстваше той, бледа и малка в сравнение с пълнотата, обзела съзнанието му. Той отвърна на усмивката ѝ с блеснали очи и покорно се съгласи.

— Щастливци сме... Ние сме най-щастливите хора на земята — прошепна той.

Накрая, когато дори сиропът не можеше да облекчи пробождащата болка, която завладяваше съзнанието, плътта и нервите ѝ като лавина, Блейз изведнъж се уплаши и го извика.

Хейзард, завладян от собствената си паника, изцеди от себе си думи, които трябваше да я утешат.

— Тук съм, любима. Отвори очи. Тук съм. — И въпреки външното си спокойствие, той бе истински изплашен за пръв път в

живота си. Можеше да я изгуби. Ужасяващи спомени шепнеха в съзнанието му. — Никога няма да те изоставя, биа кара. Тук съм. — И щом пръстите му докоснаха веждите ѝ, нейното напрегнато, изплашено до смърт тяло се отпусна.

Когато се появи главичката на бебето, пулсът на Хейзард се разигра така бясно, че той сякаш усещаше как кръвта струи по вените му. Блейз дишаше тежко, бледите ѝ ръце стискаха здраво коловете, а мислите ѝ бяха насочени към разкъсващите я мъчителни контракции. После се показа едното мъничко рамо и няколко мига по-късно Хейзард отмери три пръста от пъпната връв, отрязва я и взе на ръце сина си. Той беше малък, красив, смучеше бавно палеца си, а очите му бяха плътно затворени. Явно се чувстваше защитен срещу света, в който току-що се бе появил, защото изглеждаше доволен и спокоен. Хейзард се загледа в това късче от неговата плът, което бе толкова малко, че можеше да заспи в двете му разтворени длани, усмихна се доволно на свой ред и прошепна:

— Добре дошъл, бара кбатсе, в твоя свят.

Той го уви най-напред в една малка агнешка кожа, намести Блейз удобно в постелята и зачака тя да отвори очите си.

— Имаме син — каза той широко усмихнат и показва момчето на Блейз, която веднага отбеляза:

— Той е най-красивото, най-силното, най-чудесното и най-съвършено бебе от Сътворението насам. Не е ли така?

— Самата истина, биа кара. Едно чудо, което идва в живота ми като теб.

— Никога не ме напускай — прошепна Блейз, изплашена неочаквано от размерите на щастиято си.

— Никога, котенце.

Тя погледна към него и се почувства така, сякаш сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Кажи ми, че нещата ще потръгнат... за нашия син. — Беше ѝ нужно неговото потвърждение. Сама с Хейзард, далеч от този своенравен свят, тя бе познала неопетненото от нищо щастие и сега желаше същото и за своето дете.

— Ще се погрижа за това. Ще се погрижа нещата да се получат при него. — Гласът му беше тих и решителен и той се усмихна леко. — Не забравяй, бостънче, когато съм с теб, светът ми принадлежи.

Те се засмяха, почувствали се стоплени, благословени и недосегаеми след раждането на своя син.

Блейз погледна към своето бебе и възкликна изумена:

— Той е невероятно малък.

Устните на Хейзард се усмигнаха.

— За което би трябвало да си благодарна, малката ми. Мъките ти бяха такива, че и аз не знам дали бих ги понесъл.

Блейз го погледна.

— Изплаши ли се?

— Бих предпочел да се изправя пред хиляда Дакоти. Това отговаря ли на въпроса ти? — В гласа му отсъстваше добре познатата ирония. — Ти си много смела, скъпа — каза меко той, протегнал ръка, за да докосне бузата ѝ. — Благодаря ти... за нашия син.

— Пак заповядай, сега, когато всичко свърши — отвърна Блейз. Тя бе хванала мъничката ръчичка в своята и леко я притискаше. — Мислиш ли, че ще си отвори скоро очите?

Той се изсмя на непресторената ѝ наивност.

— Не се съмнявай в това, скъпа.

— Ще седя и ще го гледам. Дали ще трае дълго?

— Защо просто не заспиш, докато все още можеш? Когато се събуди, ще иска да го нахранят.

— О — възкликна Блейз, след това се усмигна и добави, — това го знам.

Хейзард се усмигна чаровно.

— Чудесно, защото това не мога да го върша вместо теб. С готвенето и чистенето се справям, но сега ще я караш без мен.

— Ще помагаш ли?

— Да, мързеливо детенце — отвърна той нежно, с топлина в погледа си. — С всичко, което мога. — После изкъпа Блейз и я сложи да легне близо до огъня.

Докато тя дремеше, Хейзард изкъпа внимателно техния син, намаза го с лой и го напръска от кръста до коленцата с праха, който му бе дала Жълт щит. Следвайки съвестно нейните напътствия, които бе запомнил наизуст още преди седмици, той покри тялото на детето със слой бизонска козина, после го загърна в мека еленова кожа и накрая го постави върху твърда, необработена бизонска кожа, за да предпази мъничката му главица от рязко извиване назад. След това го уви в една

светлокафява телешка кожа, поддържа го в ръцете си и му поговори, надвесил тъмнокосата си, осветена от огъня глава над неговата.

Това бяха отчасти безсмислени думи като за пред бебе, отчасти тихо промърморена песен, отправена към духовете, и освен това няколко тихи обещания.

— Ти няма да проливаш горчиви сълзи, бара кбатсе, сине мой. Земята на твоите прадеди ще ти принадлежи. Ще се ползваш от правата и привилегиите на сина на вожда. — Лицето на Хейзард изразяваше болка, решителност и копнеж. — Няма да те изоставя. — Устремът на неговите мечти, свързани със сина му, бе примесен с неусмиримия порив към заветната цел — неговият народ да се освободи от униженията и мъченията, с които се бе сблъскал.

За миг той позволи на мислите му да литнат към най-страстната му мечта, мечтата за съюза, в който всички раси щяха да живеят в мирно съгласие. Това видение го даряваше със спокойствие сега, когато се бе родил неговият син, макар че то не съвпаднаше с очакванията му за бъдещето. Мирът имаше своята огромна цена, както той подозираше, и тя трябваше да бъде плащана ежегодно и ежедневно, докато духовете изискваха това от него.

И все пак той се наслаждаваше на своята мечта в светлината на щастието, в което се къпеха сетивата му. И през цялото време, докато шепнеше на своя син за любовта си към него, за своите желания и надежди, Хейзард не съзнаваше, че неговите потекли неусетно сълзи бяха измили лицето на детето.

— Обични ми сине — прошепна той и навел глава, целуна нежно своя потомък. Сега бяха семейство.

Името на детето дойде непринудено и леко като неговото раждане. Той беше съкровището на сърцата им, общите черти и различията между тях се бяха обединили в едно същество, към което хранеха безусловна любов. Кръстиха го Баула-шела, Златно съкровище, съкратено набързо за ежедневна употреба в Трей. Очите му, както установиха, когато той ги отвори няколко часа след своето раждане, не бяха нито тъмни като на баща му, нито сапфиреносини като тези на майка му. Цветът на очите му, както уточниха двамата след неколкоседмично умуване, беше сребрист, стоплен от

светлокафяви петънца. Косата му, макар и тъмна, бе все още пухесто копъринена и все още не бе заприличала на тежкия черен сатен на бащината му коса. Малкото му право носле беше самата изисканост, а освен това бе наследил костната структура и пропорциите на Хейзард. Сребристите му очи обаче бяха като неукротими приливи, както си проличаваше с неговото израстване, а копъринените вежди и тежките клепки носеха очевидната чувственост на майка му.

— Одрал ти е кожата, така си е — отбеляза Блейз, когато малкият настоя за пръв път за дажбата си.

Хейзард се бе излегнал близо до огъня.

— Дори за миг не съм си мислил да го отрека, скъпа. Но кажи, не съм ли идеалният баща? — подразни я той.

— Аз лично намирам съвършенството за отблъскващо, така че не очаквай комплименти — весело му се тросна тя.

— Какво бих могъл да кажа? Вие, жълтооките, не можете да стъпите и на пръста на нашите стандарти — меко я предизвика той с искрици в очите си. Въпреки шеговитата си забележка, Хейзард действително бе търсил винаги изключителното.

— Може и така да е, но ще трябва да признаеш, че някои от нас, жълтооките, раждат прекрасни бебета — жизнерадостно му отвърна Блейз.

Хейзард се поизправи от ленивата си поза и седна с изправен гръб срещу Блейз, която държеше Трей до гърдите си от другата страна на огъня.

— Не споря — каза тихо той с обожание в очите си. — Ама никак.

Всяка вечер Трей биваше събличан, изкъпван, намазван отново и оставян да рита с крачета, докато майка му и баща му си играеха с него и му говореха, а той им отвъръщаше със своите неустойимо чаровни гъргорения. Двамата се възхищаваха на очите му, бляскави и бдителни на светлината на огъня, чудеха се на съвършенството на малките му нокътчета, на пръстчетата и клепките му и заключаваха единодушно, че той наистина е съкровище.

— Всички ли бебета са толкова прекрасни? — разсъждаваше Блейз на глас.

— Най-вече онези, в чието зачеване имаш пръст и ти — отвърна й Хейзард с усмивка. Но и двамата бяха съгласни, че той е най-съвършеното бебе в света.

ГЛАВА 45

Пролетта през тази година дойде прекалено късно, но и на двамата им се струваше, че е подранила. Топлото слънце разтопи снега и ледовете, по клоните на храстите се появиха пъпки. В по-ниските места тревата вече зеленееше и всяко поточе ромолеше в своя път към равнините.

Планинските проходи станаха достъпни и техният пръв посетител се появи.

Изправен вълк се превърна в необявен кръстник на детето и в негов втори баща според представите на племето. Неговото искрено възхищение от новородения му кръщелник бе напълно достатъчно, за да зарадва двамата най-любящи родители, които някога бе виждал.

— Дано мокасините му — каза той на Хейзард — да оставят много следи по снега.

Хейзард се усмихна на пожеланието на Изправен вълк за дълголетие.

Сграбчи ръката му и каза меко:

— Нашите сърца винаги са си говорили като тези на двама братя и тъй ще е додето снегът продължава да се сипе върху главата ми. Благодаря ти вместо сина си.

Изправен вълк донесе и някои новини в добавка към поздравленията си за техния син. Той ги сподели с Хейзард, докато двамата се разхождаха през следобеда на първия ден, за да проверят дали ледът се е разтопил в потока.

Янси Страхан се бе върнал в Даймънд Сити. Зимата го бе изпратила обратно в Бостън, но в средата на април, около седмица преди разговора им, бе тръгнал вече с един водач шайен за земите на Дакота.

— Да го последваме ли?

— Не — отговори Хейзард и топлият му дъх се издигна в ледения въздух. — Той е мой.

— Може да се измъкне.

— С тая алчна душица ще се върне отново. Сигурен съм, че отново ще опита късмета си с мината... и ще се опита пак да си подсигури наследството.

— Възможно е да се е отказал. Говори се за злато в земите на Дакота. Може това да е целта му.

— Янси Страхан е допуснал в миналото грешки, за чието прикриване ще са нужни все повече пари — отвърна Хейзард. — Парите никога не са му стигали. Това е черта на характера му, която смятам да поправа — добави спокойно той, — като го убия.

— Ами ако той те изпревари?

— Тук не може да ме докосне и с пръст — отговори му лениво Хейзард, — а долу при мината този път ще се движа с телохранител.

— Отиваме при мината?

Хейзард кимна.

— Тя трябва да заработи отново, защото колкото по-скоро купим земя и я регистрираме, толкова по-добре. Искам да я купя цялата наведнъж и да я регистрирам на името на Блейз. Ако всичко бъде направено ловко, властите няма да успеят да обявят акта за незаконен. Моят клан няма да се озове в резерват. Видях индианските земи северно от Тексас — това е самият ад. Бих предпочел да се самоубия.

— Но Блейз няма да е при мината този път, нали?

— Няма.

— Тя как го прие?

— Още не съм й казал. Очаква ме дяволски спор. Но там ще е твърде опасно. Този път искам съгледвачи денонощно и ако имаме късмет и жилата издържи, след два-три месеца заедно с вече спестеното ще имаме достатъчно, за да купим земя, домове и коне, които биха ни стигнали завинаги. След това, ако Янси все още не ме е потърсил, аз сам ще го откроя. Той искаше да убие детето ми. Щеше ми се мъченията да не ме отвращаваха толкова, защото той си ги е заслужил. Но ще се задоволя и с това да го пратя навеки в ада с един куршум на подходящото място. Той не заслужава подобна милост, но ние абсароките, сме прекалено изтънчени.

Блейз се възпротиви, но с разума си разбираше, че Хейзард е прав. Докато Янси бе все още жив, тя и Трей щяха да са в безопасност

само в лагера.

— Няма да ни отнеме много време. Аз и Изправен вълк ще вземем със себе си двайсетина воители. Веднага щом мога, ще си дойда за няколко дена. До средата на лятото — той сви рамене — вероятно всичко ще си е отишло по местата.

През последната седмица на май Хейзард се заприготвя, за да напусне лагера. Очите на Блейз бяха пропити с тъга и тя се облегна на гърдите му с леко ридание.

— Няма да е за дълго, нали?

— Няма.

— А за колко ще е?

Хейзард се поколеба.

— За няколко седмици.

— Кажу ми.

— Може би за две седмици.

— И ще се върнеш тогава?

— За да те навестя.

— А после?

Той въздъхна.

— Ще се върна веднага щом мога.

В неговите ръце Блейз изглеждаше малка и крехка. Очите ѝ бяха избледнели.

— Знам, че трябва да отидеш. Знам го, но...

— Няма да трае цяла вечност, биа. Пази се, имам нужда от теб. Грижи се за сина ни. И той се нуждае от теб.

— Не може ли да дойда? — Това бе отчаяна, обезверена надежда, а гласът ѝ бе пропит с тревога.

— Още не — каза нежно той. Не и преди Янси да е мъртъв, помисли си той. — Когато бебето поотрасне, и двамата ще можете да дойдете.

— Не ме карай да те чакам твърде дълго.

Ръцете му я притиснаха. Тя изглеждаше нежна и ранима. Той я обичаше повече, отколкото би трябвало.

— Две седмици, не повече — обеща той.

Този път, с денонощен пост при картечницата, Хейзард можеше да работи без прекъсване. Той искаше да се добере до достатъчно злато, за да купи земята. След това щеше да диша по-спокойно. И ако златните жили не им изневеряха — късметът също не бе за подценяване — тази мина би могла да осигури нормален живот за всички им.

ГЛАВА 46

Една седмица по-късно кръглата луна бе огряла едновременно мината и поселището на абсароките при Пепеливата река.

Хейзард спеше, за да може да поеме третата смяна след полунощ.

Блейз бе оставила Трей с Червено перо и учеше някои абсарокски думи във вигвама на майката на Изправен вълк. Тя възнамеряваше да изненада Хейзард със своя напредък, когато той се върнеше.

През тази вечер кучетата излаяха веднъж, нададоха пронизителен вой, който се понесе по реката, но секна също толкова рязко, както се появи, и остана незабелязан.

Когато два часа по-късно Блейз се прибираше към дома, огряна от сребрилата лунна светлина, по планинския склон се спусна студен пролетен вятър и донесе миризмата на дъжд.

Лек пристъп на безпокойство, неясен и странен, премина през съзнанието ѝ, когато кучето на Хейзард не излезе, за да я посрещне на входа. Той го бе отгледал още от пале и сега то се бе превърнало в един от най-верните пазачи. Тя отхвърли тревожното предчувствие, прехвърляйки безмълвно поне дузина причини, поради които то не я бе посрещнало. После повдигна покривалото на входа и влезе вътре.

И изкрещя.

Червено перо лежеше в локва кръв само на сантиметри от краката ѝ. Кучето, чиято груба козина бе пропита с кръв, лежеше мъртво, със заплашително оголени зъби. Люлката бе изтръгната от рамката си. Нейното бебе го нямаше.

Вторият ѝ писък прониза чистата, осветена от луната нощ като вик от ада.

Хейзард бе известен тринайсет часа по-късно. Смяна коне бяха препускали в убийствен галоп през цялата нощ и ранното утро.

Янси. Никой друг не би избрал именно неговия син за отмъщение. Той знаеше на какво е способен Янси, знаеше, че насилието не значи нищо за него, но този път то щеше да му струва животът. Присвивайки очи, Хейзард се съсредоточи върху последните думи на вестносеца. Когато и последното ужасяващо изречение бе произнесено, той отиде при Пета и опря лицето си на топлия ѝ гладък врат, докато гаденето премина и мракът освободи съзнанието му. После възседна любимата си кобила и прекоси неравната територия, изпреварвайки значително отряда, изпратен да го доведе.

Блейз трепереше, когато той я притисна в прегръдката си. Тя сякаш щеше да припадне всеки миг. Били открили бележка, ридаше тя, забучена на копие, побито край брода на реката.

Хейзард вече се бе запознал със съдържанието ѝ.

— Той ще го убие! Ще убие нашето дете! — плачеше тя, притискайки се към него с бясната сила на истерията.

— Не, няма да го направи. Няма — успокои я той, макар че не вярваше съвсем в това. — Той иска мината. Откупът ще е документът за нея. Просто ще му дадем мината и толкоз. И ще си върнем Трей. — Големите му ръце галеха нежно и спокойно косата на Блейз, въпреки че умът му бе завладян от ужас.

— Можеш ли да го откриеш? Къде са отвели моето бебе? — прошепна Блейз, вперила поглед в него. — Къде е той? Трябва да го накърмя. Джон, какво ще стане, ако няма кой да го накърми?

— Ще намерят начин, биа. Янси се нуждае от него жив, за да получи мината. Не плачи, ангелче. Ще го открива. — Той започна да разтваря вкопчените ѝ ръце. — Сега трябва да вървя. Чакат ме. Перлена светлина ще се грижи за теб. Моля те, любима. — Ръцете ѝ отново се бяха затегнали около него. — Всяка минута е от значение.

— И аз ще дойда!

Той я погледна и каза меко:

— Не.

Дори да бе достатъчно силна, което бе малко вероятно толкова скоро след раждането, Блейз пак би представлявала допълнителна опасност. Янси щеше да иска да се добере и до нея, жива или мъртва. Хейзард никога не бе подценявал грубата му алчност.

Блейз се откъсна от него и след това се обърна със същото рязко движение. Очите ѝ горяха трескаво.

— Той е мое дете! — извика тя.

Хейзард постави ръце на очите си и пое дълбоко въздух. Секунда по-късно ги свали и след това заговори сурово и рязко:

— Ако изостанеш, няма да мога да те изчакам — каза той. — Искам просто да ме разбереш. — Хейзард беше непреклонен. Янси бе отвлякъл сина му и всяка изгубена минута поставяше живота му в опасност.

— Няма да ти се наложи — отвърна Блейз с почти овладян глас. — Ще издържа.

Тя бе застанала пред него, прекрасна в своята решителност — стройна, бледа, овладяла треперенето си.

Погледите им се срещнаха и той протегна ръка към нея. Те се притиснаха един към друг за един кратък миг, след това Хейзард я вдигна на ръце и излезе от вигвама.

— Още шест коня — заповяда той на очакващите го, възседнали конете мъже. — И доведете кафявия жребец.

Те язدهа в бесен галоп, без да спират, прехвърляйки се на свеж мустанг, щом животното започнеше да отпада. Блейз се движеше неотменно до Хейзард, а той ѝ махаше от време на време окуражаващо. Ако тя препънеше коня си, щеше да му се наложи да я изпрати обратно с група придружители. И двамата бяха наясно — животът на сина им бе заложен на карта.

Отрядът на Янси, който те преследваха, беше голям. Състоеше се от индианци Дакота и сега се носеше с пълна скорост към тяхната територия. Когато успяха да пресекат границата, към средата на следващия следобед, те спряха за малко, за да проверят оръжията, водата и конете си, да отделят групи по двата фланга за защита и да изпратят следотърсачи напред с няколко мили аванс.

Хейзард тихичко даде наставления на воините, които язدهа до Блейз, в случай че ги нападнеха.

Той не очакваше неприятности, но готовността за това не би навредила на никого. Бележката на Янси беше достатъчно ясна, поне дотолкова, че да не очакват, че мината може да бъде нападната. Освен това беше очевидно, че Янси контролираше индианците, които бе наел.

Племената на Дакота превъзхождаха многократно абсароките по численост, а Хейзард бе взел със себе си само деветдесет воители от своя малък клан. Но сега тези подробности нямаха значение, животът на сина му беше в опасност. Те яздеха, без да спират, право към поселището на Дакота.

Когато лагерът се появи в далечината, Хейзард даде на Изправен вълк кратки и ясни разпореждания относно Блейз и тръгна натам сам, яхнал бойния си мустанг.

Виждаше се отдалече как Хейзард се спуска по обраслите с трева хълмисти възвишения източно от поселището. И той самият бе обект на наблюдение. Лицето и тялото му бяха боядисани в цветовете на войната. Той бе облечен като за битка — единствено с препаска и мокасини, а ярките цветове по стройното му тяло изразяваха неговия гняв и решимост.

От призраците, които бяха следвали пътуването му на изток, не бе останал и помен. Той беше воин, тръгнал по пътеката на войната, атакуващ и твърдо решен да действа, със съзнание, обладано от непоколебима решителност. Той щеше да воюва за сина си.

Те наблюдаваха бавното му приближаване. Хейзард вече навлизаше в първия кръг от вигвами, когато нарастващият ропот на тълпата го накара да се обърне.

Златистият жребец, облян от горещите лъчи на залязващото слънце, се спускаше пришпорен по тревистия хълм. Огнена коса, ярка като течна мед, се носеше развявана от вятъра зад неудържимата ездачка.

Това беше прибързана, дръзка игра с огъня. Но сега тя много повече приличаше на истинската Блейз, а не на онова хленчецо нейно подобие. Тя беше неговата съпруга и той я изчака спокойно, обграден от своите врагове.

Когато тя наближи и дръпна юздите на коня си, за да спре на трийсетина сантиметра от Пета, тълпата се раздели. Те отидоха до вътрешния кръг, яздейки рамо до рамо, Хейзард — мрачно войнствен, а Блейз — бляскаво красива в златистите си отенъци. И двамата не бяха изненадани да видят Янси седнал сред вождовете на Дакота. Слязоха от конете.

Хейзард поздрави вождовете, без да обръща внимание на Янси. Силните му ръце, украсени с черни превръзки на китките и бицепсите

му, които символизираха неговата мъка, се задвижиха в пестелив поздрав. След това ръцете му заговориха на универсалния език, познат на всички прерийни племена. Той им каза, че Янси Страхан е крадец и убиец. Каза им също, че няма да напусне техния лагер без сина си.

И с драматичен жест, който накара тълпата да възкликне, Хейзард прогони Пета.

Бойният мустанг отначало не помръдна, само се обърна, за да погледне Хейзард. Той бе прекарал много време с нея. Пета бе трупала опит, бе препускала заедно с него и познаваше сърцето му. Белите не вярваха, че един кон може да има душа, но абсароките бяха убедени, че това е така. Хейзард бе надзъртал много пъти в душата на Пета през очите ѝ. И сега, заобиколен от Дакота, той знаеше, че тя ще го разбере.

— Върви — каза ѝ той. — Така трябва.

Пета се поколеба още миг, после изцвили и се отдалечи в галоп.

Всички разбраха, че Хейзард възнамерява да остане и да умре, ако се наложи. Това бе изключително рядко използван жест, който изискваше невероятна смелост. И той му заслужи неизмеримо уважение и възхищение. Макар да бяха негови врагове, те също ценяха истинската смелост.

Янси възмутено предложи своя вариант на историята. Той не желаше Хейзард да предизвиква адмирации, искаше подписа му върху документа и неговата смърт след това.

Хейзард, естествено, разбра английския и долови голяма част от коментарите на езика на Дакота. Въпреки че Янси яростно настояваше, вождовете се съвещаваха помежду си, премервайки тежестта на обещаните от него карабини срещу доблестта на Хейзард. Те приемаха отвличането и вземането на заложници, отхвърляха алчността на Янси като една от глупостите на бледоликите, но все пак се чувстваха задължени да спазят уговорката за карабините.

С проточването на спора между тях, надеждата на Хейзард нарастваше. Той знаеше, че само невероятна дързост би наклонила везните на негова страна и бе изиграл козовете си още в самото начало. Колкото повече се проточваше спорът, толкова по-големи ставаха шансовете неговата мисия да завърши с успех. Хейзард бе обмислял дори да предложи на Янси по-голяма цена за живота на сина си, но първо, на него не можеше да се има доверие, че ще спази уговорката, и

второ, това щеше да го представи в лоша светлина пред неговите врагове.

— Ако нещата тръгнат на зло — прошепна той на застаналата до него Блейз, — скачай на коня си и се опитай да се измъкнеш оттук. Изправен вълк те следи от хълма с далекогледа. Той и другите ще се бият, за да те измъкнат.

— Ако. Не го казвай.

— Трябва. Потърси Изправен вълк. Запомни това!

Тя не отговори, тъй като не искаше да си представя, че ще си тръгне без него. Вместо това го попита:

— Какво ще правят? Янси изглежда побеснял.

— Нещата може и да не тръгнат според плановете му. В момента спорят за това. Ще предложи предизвикателство — каза той, следейки с поглед разговора на вождовете. — Ако приемат, ще се опитам да ги накарам да ти върнат Трей. Дакота не се интересува от мината, само Янси. Така че Трей става излишен като заложник сега, когато аз съм тук. Ако — той я погледна с безкрайна любов и тъга, — ако ти извикам да вървиш, направи го. Вземи Трей и пришпори коня си, без да го жалиш.

— Джон, не...

— Не се колебай. За нищо на света. — Ужасът изцеди и последната капчица кръв от лицето ѝ. — Няма да ти го кажа, ако не се налага. — Хейзард знаеше, че ако му се наложи да го каже, с него ще е свършено. — Обещай ми — настоя той. — Трябва да знам, че ти и Трей ще имате шанса да се измъкнете, че ще използвате този шанс. Не прибъгвай към излишен героизъм — това няма да ме спаси. Кажа ли ти да вървиш, тръгваш. Сега кажи „да“, защото са на път да приключат с препирнята. — Той докосна ръката ѝ, притискайки леко върховете на пръстите ѝ за миг.

— Молиш ме да...

— Господи, биа, мислиш ли, че бих те помолил, ако имаше друг изход? Моля те, помисли за Трей. Той е бъдещето. Можеш да го направиш за мен. — Спокоен, той я гледаше с мрачна твърдост.

Блейз кимна и обви пръстите си около неговите, като яростно ги притисна.

— Дявол да го вземе, не е честно. Просто застреляй Янси. Той е причината за всичките ни нещастия.

— Тук нещата не стават така.

— Искам и теб, и Трей, и двама ви.

— Знам, принцесо — каза меко той, — но ако съдбата ни обърне гръб, не искам ти и Трей да пропуснете своя шанс. Просто опитай, само за това те моля.

Тя не можеше да говори. Непоносимата мъка, която я обземаше, направо я задушаваше.

— Сега се моли за моя такт — каза Хейзард, стиснал до болка ръката ѝ. — Почва се. — И той освободи нежно пръстите ѝ.

Хейзард каза, че ще се бие с който и да е воин от племето за живота на сина си, без значение с какво оръжие, при едно условие: ако спечели, Янси да му принадлежи, за да се бие с него по честен начин.

Той чу как Янси отхвърли предложението, когато преводачът предаде думите му. Видя как той извади документите, които Хейзард трябваше да подпише. Но документите вече нямаха никаква стойност, възраженията му също, единствено предизвикателството витаеше сега във въздуха като хвърлена ръкавица, която чака някой да я вдигне. Това беше въпрос на чест. И ако Янси отхвърлеше това предизвикателство, доверието към него щеше да се стопи.

И така, то бе прието.

Тогава Хейзард подхвана деликатния въпрос относно освобождаването на сина му. Трийсет минути по-късно — време, през което нервите бяха изопнати до скъсване — Трей бе предаден на майка си. Хейзард използва един кратък миг, за да поздрави сина си и да му каже сбогом, в случай че духовете решат двамата да се разделят в този ден. Той постави голямата си длан върху покритата с мъх главица на детето и започна да му шепне. Сребристите очи се насочиха към него и познаха своя баща под ярките цветове, с които бе боядисано изваяното му лице. Меките ресници трепнаха и малките му устнички се усмихнаха бавно. Баща му отвърна на неговата усмивка, след това мускулестата му ръка, изрисувана в яркочервени и черни ивици, се спусна надолу. Той прошепна нещо на огненокосата жена, когато в очите ѝ се появиха сълзи, и след това отиде до центъра на мястото, разчистено за двубоя.

Хейзард знаеше, че способностите му на воин ще бъдат подложени на безмилостно изпитание — неговите умения и смелост, както и способите му да убива, които бе усъвършенствал. Пред него

щеше да застане най-добрият воин на Дакота. Без да таят лична злоба, като Янси, вождовете бяха решили да срещнат в двубой Хейзард и своя избраник. Това щеше да е достатъчно изпитание за абсарокския вожд. За тях не беше толкова важно кой ще спечели, а по-скоро от това да излезе добро забавление. Те нямаха никаква полза от задържането на детето, нито пък щяха да вземат страна в спора между бледоликия и бащата на малкия. Интересуваше ги единствено вагонът с карабините. Макар да им беше все едно какъв ще е изходът, те почтено щяха да спазят уговорката си с Янси Страхан.

Срещу Хейзард бе застанал воинът, избран да защитава честта на племето си. Беше леко прегърбен, по-едър и по-здрав от Хейзард, с коса сплетена отзад и намазано с мас мускулесто тяло.

Двамата започнаха да обикалят бавно, с присвити очи, приближавайки се един към друг по завършваща в центъра спирала. Изведнъж боецът на Дакота се спусна като нападаща змия и сграбчи Хейзард в смъртоносна хватка. Стоманената му прегръдка ги прилепи един към друг и Хейзард бе повдигнат във въздуха като пленено животно. Блейз отмести погледа си с пребледняло лице.

Но Хейзард беше все още свеж и преди хватката да е успяла да изцеди въздуха от дробовете му, той изстреля коляното си напред с все сила. Звукът от сблъсъка се разнесе наоколо. По-дребен мъж би се свлякъл, но неговият противник само изръмжа и се сви, отслабвайки прегръдката си дотолкова, че Хейзард успя да се измъкне. Или почти да се измъкне, защото когато се изви встрани, ръката на противника му се стрелна и се впи в рамото му, като така го забави достатъчно, за да успее да го сграбчи отново. При сблъсъка и двамата се озоваха на земята, като воина Дакота бе отгоре.

Тълпата промърмори одобрително, глъч от коментари обиколи кръга.

Краката на Хейзард бяха свободни. Поемайки си дъх, той успя да премести тежестта на тялото си нагоре, за да се възползва от помощта им. Неподвижното тяло върху него помръдна едва-едва, но ръката му се промъкна в малката пролука и се вкопчи здраво в плитките на противника му. Воинът на Дакота нададе скован рев, а Хейзард се измъкна.

В настъпилата тишина те се изправиха отново един срещу друг и този път противникът му го атакува с невероятна бързина, с протегнат

напред палец, който се целеше право в окото му. Главата на Хейзард отскочи встрани, за да се предпази, но врагът му го сграбчи за косата и го повали на земята. Хейзард се приземи на колене и само протегнатите му напред ръце успяха да го спасят да не зарови глава в калта. В това време воинът бе вече върху него и се опитваше да го притисне към земята. Хейзард коленичи върху слегналата се мръсотия, пое си бързо и накъсано въздух и напрегна мускулите си, за да удържи убийствения натиск, който непрекъснато се усилваше. Ръката му вече бе започнала да се промъква сантиметър по сантиметър към обутия в мокасина крак, който се бе забил като опорен лост в калта близо до коляното му.

Той го докосна, извъртя тялото си към него с последните си остатъци от сила, после изръмжа, вкопчи се в него, изви го и се повдигна така, че противникът политна назад във въздуха и се сгромоляса на земята. Главата му се метна още веднъж силно, след това по-леко и той замря.

Тълпата поемаше шока с достойно мълчание.

Блейз премести погледа си към скованата тишина и видя Хейзард, който се полюшваше леко, докато се изправяше на крака... но все пак бе жив... Макар и замаяна, тя успя да си поеме дъх с облекчение. Очите му огледаха тълпата, търсейки я, и когато я мерна, той я поздрави с искряща усмивка.

А сега беше ред на Янси. Решен твърдо да го убие, Янси бе избрал ножовете като оръжие на двубоя. Хейзард се поздрави безмълвно с неговия избор.

Ножът се плъзгаше в изпотената длан на Хейзард, но все пак му даваше успокояващото усещане за сигурност в деня на разплатата. Той погледна към Блейз. Това бе бърз, бегъл поглед, колкото да се увери, че тя и Трей са добре. Прегъна леко колене, пое дълбоко въздух, отпусна се за миг и си помисли, че трябва да провери здравината на гръбнака на Янси, ако той въобще имаше такъв. После направи едно загриващо движение, избърса потта от очите със свободната си ръка и зае отбранителна позиция.

Сякаш бе чакал цял живот за този миг, сякаш бе дошло времето да вземе своя малък дял удовлетворение от тези, които искаха да му отнемат земята, любимата и детето. Сякаш Янси олицетворяваше

цялата алчност и глупост, която променяше завинаги неговия свят, света на неговия народ.

Но Янси не би оцелял в заобикалящото го насилие, ако не бе успял да се научи да се защитава. Той беше ловък, безразсъден и малко по-безмилостен от хората около себе си. Грамадната му русокоса глава се бе наместила здраво между широките му рамене, а тялото му се опираше на крака, солидни като дънери на дървета.

— Ще я отведа със себе си, след като те убия — озъби се той, — за да сподели леглото ми заедно с майка си. — Очите му бяха изпълнени със злоба, но те срещнаха само един хладен, мрачен поглед.

— Нещо ми говори — каза Хейзард, добил напълно излъчването на своя тотем Черната пума, — че няма да доживееш това. Тя вече знае как да убива — каза меко той, — след случая при Барутната река.

Разярен от елегантното презрение, от това, че един дивак смее да му се подиграва, Янси се хвърли напред като обезумял бик, разсичайки въздуха с ножа си. Хейзард се хвърли встрани навреме, почти навреме. Острието на южняка пусна първо от кръвта му, оставяйки алена следа пред Хейзард.

Тълпата възкликна от удоволствие, а Блейз сподави надигналия се тревожен вик. Нахвърляйки се към Янси още преди той да е успял да се обърне напълно, ножът на Хейзард разкъса ръкава на ризата на Янси и проряза дълбоко мускула му. Той изрева дрезгаво и залитайки наляво, успя да стрелне ръката си ниско към минаващия край него Хейзард. Хейзард се препъна, но възстанови равновесието си и застана изправен на един човешки бой от него.

— Някой ще трябва да те понаучи на туй-онуй, момче — изгрухтя Янси. Болката в ранената ръка засилваше яда му.

— Няма да си ти — отвърна му спокойно Хейзард. Говореше задъхано, но ясно. Първата схватка си казваше думата, а от прясната му рана течеше кръв. Застанал нащрек, с пригответен в ръката си нож, той пое новата атака на Янси с помитащо движение, извъртайки се с изпънати ръка и острие. Върху едрото потно тяло на Страхан се появи още едно алено срязване.

Хейзард чу предупредителния вик на Блейз само със секунда закъснение. И тогава украсеният кожен ботуш с големи мексикански шпори се заби в слабините му. Но поне викът го бе стреснал, за да се отмести навреме. Пробождащ спазъм сви корема му, след това го

разтърси непоносима болка, която го преви на две и го свали на колене. С ослепително движение ботушът се заби в ребрата му. Той се претърколи встрани, но болката отекуваше в главата му като нажежено, жигосващо го желязо. Останал без дъх, Хейзард изпусна ножа си и се строполи върху прясната си рана.

Янси изрита оръжието му встрани и се изправи триумфално над него.

Хейзард едва се удържаше да не загуби съзнание. От болката му се струваше, че вижда всичко през тунел от светлина, заобиколена от мрак, а над него се е изправило чудовище с кървясали очи.

— Хвърли им един последен поглед — злорадстваше Янси. — Смятам да оставя копелето на сиукса.

Главата на Хейзард се прочисти и образът на Янси доби очертания.

— А онова страстно малко парче ще отведа със себе си.

Хейзард имаше само един шанс — да се изправи, когато той се наведе следващия път.

— Чудя се как ли е да го направиш с осиновената си дъщеря — кискаше се Янси.

Кръвта на Хейзард закипя. Изведнъж усети как гореща вълна се разлива по тялото му. За миг чуваше само мъчителното си дишане. После, полуослепал от болката, той се изправи с такава бързина, че Янси нямаше как да успее да се отмести, и заби юмрука си в слабините му, превивайки го на две. Последва разсичаща атака на краката и ръцете му срещу врата на Янси, която сложи край на двубоя само секунди по-късно, като прекърши вратния му прешлен точно над гръбначния стълб. На устните на южняка се появи разпенена кръв, която опръска изпомачканата трева, тялото му бавно се разгъна, а главата му се отпусна в неестествено положение. Хейзард погледна посиняващото му лице и после бавно се свлече на колене — задъхан, изпотен, със стичаща се от раните му кръв.

— Ти... не... можеш... да ги... имаш — каза накрая той, със студена решителност в гласа си.

Янси бе мъртъв, а с него и ненаситната му алчност, която бе и най-сериозната опасност за собствеността на Хейзард. Той бе събрал в себе си най-низките човешки страсти, най-отвратителното от чертите на свободните предприемачи и пионерите на Запада. Жалко, че не

беше възможно да се справи толкова решително с всички врагове, застрашаващи неговия народ и живота му.

Обзе го неочаквана слабост, която размъти погледа му, и наобиколилите го воители на Дакота се сляха в една размазана, неясна маса от втречени очи. Той тръсна глава, за да я прогони, и потръпвайки, пое дълбоко въздух. Неочаквано слабостта премина и съзнанието му се проясни. Хейзард се изправи съвсем бавно, изпитвайки реакциите на тялото си. Когато краката му поеха цялата тежест на тялото, той се олюля, но успя да се закрепил здраво на тях. Трябваше да стигне до Блейз, да качи нея и бебето на мустанга. Да успее някак сам да се покачи на коня си. Тази перспектива му се струваше обезкуражаваща. Болеше го. Той сподави стона, надигащ се дълбоко в гърлото му.

Воините на Дакота наблюдаваха как вождът на абсароките бавно се изправя на крака и прави несигурна крачка. Втората накуцваща стъпка бе съпроводена от остър, болезнен стон. Хейзард силно се надяваше, че не надценява силите си. Той дишаше тежко, а ръцете му висяха отпуснати. Вдигна поглед и видя Блейз, след това очите му се затвориха, прииска му се да може да се облекне на нещо. Блейз, повтаряше умореният му мозък и гласът отекваше по разкъсаните коридори на съзнанието му. И Трей. Все още всичко не бе свършило.

Трябваше да се движи. Не можеше да седи. Трябваше да върви. Той отвори очи.

Събирайки сили от резервите, към които никога досега не бе посягал, Хейзард направи крачка към Блейз, която бе застанала в края на тълпата, прегърнала Трей. Тя не бе помръднала. Никой не бе помръднал. Освен Хейзард. Сякаш това беше някакво последно изпитание за смелост. Те чакаха безмълвно да видят дали ще се провали.

Той кървеше на десетина места. Пот и кръв се стичаха в блестящи вадички и се смесваха с ярките бойни краски по гърдите, лицето и краката му. Всяко мускулче по свършеното му тяло се бе напегнало от усилието да се задържи изправен. Когато направи още една крачка, се дочу обща въздишка. Дали щеше да успее и със следващата.

Накрая той я направи, както и още няколко, болезнени, изнервящи крачки, скъсяващи бавно двайсетметровото разстояние

между него и Блейз. Тя искаше да изтича до него и да му помогне, но се страхуваше да помръдне.

— Джон — въздъхна тя, когато той беше достатъчно близо до нея, и тази единствена думичка бе изпълнена с надежда, страх и смелост.

Погледите им се срещнаха и устните му оформиха нейното име, но звук не се дочу. Той използваше дъха, за да върви.

Когато се приближи още, ръката му се протегна, за да сграбчи гривата на златистокафявия жребец, и той остана така, задъхан, с кървави пръсти, впити в космите.

— Тръгвай веднага — промърмори накрая той и пускайки гривата, се наведе, за да помогне на Блейз да яхне коня. Хейзард залитна леко, но после се изправи, събрал сетни сили. — Хайде — каза той. Обгърнала бебето с една ръка, Блейз постави крака си върху събраните длани на Хейзард, хвана се за коня и го остави да я повдигне. Той едва не изгуби съзнание от това усилие.

Изправи се и се опря на мустанга, докато звънът в ушите му утихна. Безсилна и объркана, Блейз се пресегна към него.

— Ще слеза — каза тя — и ще ти помогна.

Той бавно поклати глава, опрял чело на врата на жребеца. Измина цяла минута, преди да вдигне главата си.

— Не слизай — каза Хейзард тихо и бавно. — Аз ще се кача. — И треперейки, той се покачи зад нея.

Те бавно започнаха да се отдалечават. Жребецът нервничеше от миризмата на кръв. Хейзард държеше поводите здраво в едната си ръка, а с другата, твърда като стомана, бе прихванал Блейз през кръста и я притискаше към себе си. По обратния път именно тя му служеше като опора, която да го държи изправен. Облегнала се на него, тя можеше да усети учестеното биене на сърцето му, неговата топлина. Малкото телце на Трей се полюшваше в ръцете ѝ, а лекият нощен вятър рошеше меката му тъмна косица.

— Не се оглеждай. Дръж главата си високо изправена. Ще яздим бавно. — Наставленията на Хейзард бяха тихи и гърлени, а напрежението от последния час затрудняваше дишането му.

Тя по-скоро усети, отколкото видя кръвта, стичаща се по ръката ѝ, ритъма на капките, които се плъзгаха по кожата ѝ. Хейзард бе покрит с жестоки рани от нож, замърсени с прах и пот. Той тръсна

глава още веднъж, за да проясни погледа си от раната над дясното око. Като по чудо, сякаш бъдещето му наистина бе вече осигурено след кървавата и безгранична смелост на неговия баща, Трей спеше спокойно в ръцете на майка си.

Вече бяха излезли наполовина от лагера и Хейзард инстинктивно стягаше краката си и подръпваше поводата всеки път щом жребецът свиеше встрани или подскочеше неспокойно. Така изплашеното животно продължаваше да върви напред и да си проправя път през зяпналата ги тълпа.

Блейз седеше обезумяла от ужас, защото усилията на Хейзард да удържи коня караха кръвта от раните му да тече още по-силно.

— Добре ли си? — попита тя, уплашена от сериозността на раните му, без да е сигурна дали той има достатъчно сили, за да ги изведе от лагера.

— Проклетият мустанг не е обучаван за война, кръвта го плаши.

— Добре ли си? — Тя се пресегна назад и докосна ръката му.

— Ще се справя. — И той изруга леко, подръпвайки отново бясно въртящата се глава на коня.

— Наистина ли ще ни пуснат да си вървим?

— Стъпка по стъпка, биа кара, само това мога да ти кажа засега.

Това беше като неприятното минаване между две редици от хора, които те налагат с пръчки, докато минаваш покрай тях. Но в края на коридора се бе разпростряла прерията, зелена и обширна, а здрачното небе се канеше да докосне хълмовете с лилавата целувка на вечерта. Свободата ги зовеше. При последния вигвам, на около пет метра от последната групичка на Дакота, Хейзард пришпори жребеца с петите си и го поведе в лек галоп.

Той поддържаше хода на животното в равен ритъм, демонстрирайки така докрай своята изумителна смелост.

За Хейзард се говореше още много зими край лагерните огньове на Дакота. Както и за червенокосата жена, която бе дошла заедно с него, за да спаси детето си. Разказваше се за неговата дързост, как се бе измъкнал сам, пришпорвайки мустанга си. Неговите двубои бяха разкрасени така, че да се превърнат в лесно запомняща се хроника!

Хейзард Черната пума винаги бе описван по-едър, почти като бог-дух, и разбира се, с течение на времето тази история се превърна в легенда.

ГЛАВА 47

След като достигнаха до Изправен вълк и другите от отряда, те не се бавиха повече, защото не бяха сигурни колко ще трае благоразположението и уважението на Дакота. Хейзард се прехвърли на Пета, а Изправен вълк пое Трей. След първоначалните поздравления те препуснаха бързо, неуморно и безмълвно, докато накрая достигнаха земята на абсароките.

Хейзард помогна на Блейз да слезе, занесе Трей при нея и след това прегърна своето семейство. Най-накрая бяха в безопасност. Няколко мига по-късно той изпадна в безсъзнание. Беше загубил твърде много кръв, бе отишъл твърде далече отвъд границата на изтощението и сега последната искрица от невероятната му воля не се бе оказала достатъчна.

Хейзард лежеше с отворени, но невиждащи очи, окървавен от главата до петите, и нищо не можа да удържи вика на ужас, изтръгнал се от Блейз, докато Изправен вълк не се наведе над него и не каза:

— Жив е.

Затвориха раните му, зашиха ги, после го изкъпаха, привършиха с всички ужасяващи процедури, докато той беше в безсъзнание, и след това зачакаха. Блейз наблюдаваше тревожно едва доловимото му дишане, без да знае дали той просто спи, дали е в кома, или нещо лошо... а на Изправен вълк не можеше да се разчита да ѝ каже истината. Но следобеда дишането на Хейзард стана по-осезаемо. Раните му спряха да кървят и когато тя се претраши и го докосна плахо, като се боеше да не му причини болка, неговите тъмни, замъглени очи се отвориха и в техните дълбини се зароди усмивка.

— Обичам те... у дома — прошепна той, след което се отпусна назад и заспа. След това всички си позволиха да поспят, освен воините, които бяха на пост.

Когато Хейзард се събуди няколко часа по-късно, той настоя да се изкъпе в леденостудения поток наблизко. Това бе ритуал от тяхното лечителство, но той се завърна мъртво блед. Двете му най-сериозни рани бяха започнали отново да кървят, едната от тях, в горната част на лявата му ръка, се бе отворила и кръвта струеше от нея, а другата, на гръдния му кош, извита като дъга, приличаше на ужасяваща, гневна ивица. Те останаха там още два дни, докато Хейзард се възстанови напълно, за да може да се прибере у дома. Съгледвачите бяха тръгнали напред и жителите на цялото поселище бяха наизлезли, за да ги посрещнат триумфално, а празнуването на победата продължи цяла вечер. Червено перо, след прекараните тревожни дни между смъртта и живота, вече също бе на крака и първото нещо, което Хейзард направи, след като се прибра, бе да даде на своя племенник първата му пръчица, символизираща неговата победа, като признание за желанието му да защити Трей.

Хейзард се извини от свое име и от името на Блейз, когато Зорницата се появи все още бледа на изток. Те прекосиха лагера между празнуващите и се прибраха във вигвама си. Блейз постави дълбоко заспалия Трей в неговата люлка, окачена на ремъци от необработена кожа. Приближавайки се зад нея, Хейзард я взе в обятията си и двамата заедно застанаха горди и благодарни над своя заспал син. Пухкавите клепки на Трей се бяха отпуснали върху пълничките му бузи и той се усмихваше лекичко в съня си, докато те го наблюдаваха.

— Не съм мислил, че мога да обичам някого, колкото обичам теб, биа кара, но по един особен начин това е така. Той е едновременно теб и мен, и себе си също. Искам да му дам всичко. Знам, че е невъзможно... това е просто една бащинска мечта. — Той наведе глава и бавно зарови брадичката си в косата ѝ, неочаквано изплашен от прилива на съмнения.

— Това е и моята майчина мечта — прошепна му Блейз в отговор, докато се обръщаше с лице към него.

— Ние можем да му дадем възможността да живее сред тези планини. Достоен и свободен живот. Можем.

Хейзард се усмихна леко.

— Моят непреклонен ангел. — Той я целуна нежно по челото. — Да, ще се опитаме. — И се закле пред себе си винаги да бди над тях двамата.

— Кога се връщаме при мината? — попита Блейз.

— Много си сигурна в употребата на множественото число.

— А защо не? Янси го няма вече и ние сме в безопасност.

— В по-голяма безопасност не бихме могли да бъдем — отвърна многозначително той.

— Така че, не си и помисляй да се връщаш там сам. И ние идваме с теб. — И тя го погледна умоляващо, докато накрая разбра, че е победила, и му се усмихна.

Ръцете на Хейзард я притиснаха по-силно и двамата усетиха прилива на спокойствие и сигурност. Той отвърна на усмивката ѝ бавно и лениво.

— Да не искаш да кажеш, че се каниш да надзърташ от вътрешния ми джоб през остатъка от живота ми?

— До последния ти ден, Джон Хейзард Блек. Е, какво мислиш за това? — Любовна тръпка премина през тях, необяснима, една тиха победа над потъмнелия в своята лудост свят, който сега им принадлежеше.

Усмивката сгря очите му.

— Мисля — каза той много, много нежно, — че съм един невероятно — и внимателно наблегна на оная толкова американска думичка, — невероятно голям късметлия.

Там навън, отвъд стените на вигвама, отвъд границите на лагера, ги очакваше бъдещето.

ЕПИЛОГ

До 1872 година — само девет години след първия голям удар на златната треска в Монтана — абсароките, които цяла вечност бяха обитавали земята си свободни, бяха изселени до един в резервати. С едно изключение.

Златото на Джон Хейзард Блек бе откупило сигурността на неговия клан под формата на хиляди акри планинска земя. Наследството на Блейз, което ѝ бе върнато след кратка процедура на Бостънския съд, добави своя дял към тази територия. Мината им осигури значително състояние, така че кланът на Хейзард просперираше. Абсароките бяха открай време най-добрите в развъждането, търговията и надбягванията с коне, и това се превърна в една приемлива странична дейност в рамките на щата, който се разрастваше около тях. Процесът на асимилация бе започнат от бащата на Хейзард. Хейзард и Блейз бяха осъществили това на практика, а Трей наследи пограничния свят, населен с бързо променящи се условия, както и полагащите му се привилегии.

— Мислиш ли, биа — протестираше Хейзард от време на време, докато момчето възмъжаваше, — че съм му дал твърде много?

— Глупости — отвръщаше неизменно любящата майка на детето му. — Той не притежава повече от това, което ние двамата с теб имахме.

И като достоен син на такива безразсъдни и дръзки родители, Трей Брадок-Блек се бе метнал изцяло на тях. Той беше разглезен, неудържим и както казваха някои, бе възпитаван прекалено благосклонно. Но той беше също така нежен и добросърдечен, надарен с чар, който искреше като следа от метеор. И когато поотрасна, в ранните мътни и шеметни дни на признаването на Монтана за щат, той успя да прибави още цяла миля към земите на клана си, подкрепян от състоянието на родителите си и от участващата армия от воители на абсароките, които третираше като свое семейство.

Политиците на Монтана по това време поддържаха непрекъснат хаос със своите препирни, като за различни периоди от време властта попадеше в ръцете на хора, които или не знаеха как да я ползват, или я ползваха за нечисти цели, а понякога дори бяха срам за поста си. Собствената армия на Хейзард осигуряваше неговото влияние в единия край на щата и защитаваше сина му от тези, които не хранеха симпатия към наследника на неговото огромно богатство.

Когато Трей беше представен в местното висше общество, след годините прекарани в учение, се разнесоха слухове и хората не можеха да повярват, че той може да е толкова дързък и неконтролируем. Бащите поставяха нервно ръце на пистолетите си, когато Трей започнеше да проявява към дъщерите им своето безгрижно, недискретно внимание, а майките на дебютантките се молеха изумително красивият и богат син на Джон Хейзард Блек най-последно да се задоми.

Издание:

Сюзън Джонсън. Блейз

Американска. Първо издание

Редактор: Анелия Гарнизова

ИК „Бард“, София, 1994

Оформление на корицата: „Megachrom“, Петър Христов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.